

โครงการวิจัยข้อมูลพื้นฐาน

ของ

สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรื่อง

"ประมวลการอภิปรายของรัฐบาลไทย
กรณีผู้แทนจีนในสหประชาชาติ ๒๔๘๓ - ๒๕๑๔"

(Collection of the Thai Government
Debates on the Question of China's Representation
in the United Nations 1950 - 1971)

รวบรวมโดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรพรรณ บิลันธนโสภา
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำชี้แจง

ข้อมูลพื้นฐานชุด "ประมวลการอภิปรายของรัฐบาลไทย กรณีผู้แทนจีนในสหประชาชาติ ๒๔๙๓ - ๒๕๑๔" นี้ ได้รวบรวมการอภิปรายในสภาผู้แทนราษฎรไทย และการอภิปรายของผู้แทนไทยในที่ประชุมองค์การสหประชาชาติ สำหรับการอภิปรายในสภาผู้แทนราษฎรไทยนั้น ในกรณีที่เป็นการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีน โดยมีกระตุกถามจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยตรง ข้าพเจ้าได้เสนอข้อมูลตรงตามความเคิมทุกประการ อย่างไรก็ตาม มีการอภิปรายอีกประเภทหนึ่งที่มีข้อความพาดพิงไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีน โดยที่หัวข้อการอภิปรายมิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นโดยตรง ในกรณีเช่นนั้น ข้าพเจ้าได้ทำการคัดทอนส่วนที่เกี่ยวข้องมาเพื่อให้ท่านผู้อ่านได้เข้าใจถึงท่าทีความรู้สึกนึกคิดของนักปกครอง และบรรยากาศของสภาผู้แทนราษฎรไทยในสภาพการณ์ต่าง ๆ กัน

อนึ่ง สำหรับข้อมูลการอภิปรายในสหประชาชาตินั้น ข้าพเจ้าได้เสนอข้อมูลอย่างละเอียดในปีที่ประเทศไทยมีการอภิปราย ปีใดที่ประเทศไทยงดเว้น ข้าพเจ้าได้ให้คำอธิบายถึงเหตุการณ์และการร่วมลงคะแนนเสียงของผู้แทนไทย

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ข้อมูลชุดนี้คงจะอำนวยประโยชน์ให้แก่ผู้สนใจทำการศึกษาคนคว้าวิเคราะห์ให้ลึกซึ้งยิ่ง ๆ ขึ้นไป

.อรวรรณ บิลันชนโอวาท

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การประชุมในปี พ.ศ. ๒๕๐๘

สมัชชาใหญ่ได้จัดตั้งหน่วยงานย่อยขึ้นเพื่อพิจารณาเสนอระเบียบวาระเข้าสู่ที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ หน่วยงานย่อยนี้เรียกว่า คณะกรรมการเสนอระเบียบวาระ (The General Committee) หรือ The Steering Committee) ซึ่งทำหน้าที่คล้ายผู้บริหารระดับสูง ประกอบด้วยประธานสมัชชาใหญ่เป็นประธาน รองประธาน ๑๗ คน และประธานของคณะกรรมการสังกัดสมัชชาใหญ่อีก ๗ คณะกรรมการ คณะกรรมการชุดนี้จะเป็นผู้กลั่นกรองว่าหัวข้อใดควรจะได้รับการอภิปรายในที่ประชุมสมัชชาใหญ่ เพราะฉะนั้นบางกรณีก็จะไม่ได้รับการจัดเข้าสู่ระเบียบวาระด้วยเหตุผลด้านนี้

ประเทศไทยได้รับเลือกเข้าร่วมในคณะกรรมการจัดระเบียบวาระ ๓ ครั้ง ครั้งแรกใน พ.ศ. ๒๔๘๔ ครั้งที่สองใน พ.ศ. ๒๔๘๕ และครั้งที่สามใน พ.ศ. ๒๕๐๐ ในแต่ละครั้งผู้แทนไทยได้มีส่วนร่วมในการอภิปรายและในสองครั้งแรก ได้เป็นตัวจักรสำคัญอันก่อให้เกิดแนวทางใหม่ที่จะอภิปรายปัญหาผู้แทนจีนในสหประชาชาติ

นอกจากนี้ในปี พ.ศ. ๒๔๘๓ อันเป็นที่สมัชชาใหญ่ได้รับการทวงสิทธิ์ที่นิ่งของจีนจากสาธารณรัฐประชาชนชาวจีน สมัชชาใหญ่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการการเมืองเฉพาะกาล (Ad Hoc Political Committee) ขึ้นเพื่อพิจารณาปัญหาเรื่องการยอมรับของสหประชาชาติกรณีผู้แทนของรัฐสมาชิก ("Recognition by the United Nations of the Representation of a Member State") การอภิปรายญัตตินี้มีเพียงปี พ.ศ. ๒๔๘๓ เพื่อจะแก้ปัญหาคำแทนจีนในสหประชาชาติ และเมื่อไม่ประสบผลสำเร็จ คณะกรรมการชุดนี้ก็ถูกยกเลิกไป

ในการอภิปรายกรณีผู้แทนจีนในสหประชาชาติ มติของที่ประชุมในวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๔๘๓ บ่งเป็นนัยว่าการตัดสินใจของสมัชชาใหญ่จะถือเป็นที่สุดว่าใครจะได้เป็นผู้แทนจีนในสหประชาชาติ--สาธารณรัฐจีนหรือสาธารณรัฐประชาชนชาวจีน

ลักษณะของปัญหาผู้แทนจีนในสหประชาชาติ

ในทศวรรษแรกของการอภิปราย (พ.ศ. ๒๔๘๓-๒๕๐๓) ปัญหาผู้แทนจีนเป็นปัญหาคำรูปแบบ (procedural) มิใช่ปัญหาคำสาระ (Substantive) ซึ่งหมายความว่า สมาชิกสหประชาชาติฝ่ายที่สนับสนุนสาธารณรัฐจีนภายในการนำของสหรัฐอเมริกา พยายามที่จะไม่ให้มีการอภิปรายกรณีนี้ในสหประชาชาติ โดยอ้างว่าเรื่องนี้จะก่อความแตกแยกในหมู่ของสมาชิกด้วยกัน ฉะนั้นเมื่อสมาชิกผู้สนับสนุนสาธารณรัฐประชาชนจีนภายใต้การนำของรัสเซีย เสนอญัตตินี้ขึ้นมาเป็น point of order ก็จะถูกมติส่วนใหญ่คัดค้านทุกครั้งไป เมื่ออินเดีย เสนอปัญหาผู้แทนจีนเข้าสู่คณะกรรมการจัดระเบียบวาระในปี พ.ศ. ๒๔๘๔ ก็ถูกคัดค้านเช่นกัน เหตุการณ์เป็นเช่นนี้จนถึงปี ๒๕๐๓ สรุปได้ว่า เมื่อญัตติเกี่ยวกับผู้แทนจีนในสหประชาชาติถูกเสนอขึ้นมา จะปรากฏว่ามีการล้มญัตติโดยเร็ว โดยที่ยังมิได้มีการอภิปราย ญัตติที่มาใช้ล้มญัตติผู้แทนจีนในสหประชาชาตินี้เป็นที่รู้จักกันดีในนามของ

ประมวลการอภิปรายของรัฐบาลไทยกรณีผู้แทนจีนในสหประชาชาติ พ.ศ. ๒๔๙๓ - ๒๕๑๔"

บทนำ

เพื่อความสะดวกและประโยชน์ของผู้ที่จะใช้ข้อมูลพื้นฐานชุดนี้ การทราบ
ภูมิหลังอย่างย่อ ๆ ของการอภิปรายของรัฐบาลไทยกรณีผู้แทนจีนในสหประชาชาติซึ่งดำเนิน
เป็นระยะเวลา ๒๑ ปีต่อเนื่องกัน (พ.ศ. ๒๔๙๓-๒๕๑๔) จะช่วยให้เข้าใจความเป็นมา วิชิต
การ ขบวนการ และการเปลี่ยนแปลงโฉมหน้าของการอภิปรายเมื่อเวลาล่วงเลยไป

องค์กรในสหประชาชาติที่มีอำนาจในการตัดสินใจ

การอภิปรายในสหประชาชาตินั้น เริ่มต้นในปี พ.ศ. ๒๔๙๓ (ค.ศ. ๑๙๕๐)
และสิ้นสุดลงในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ (ค.ศ. ๑๙๗๑) ในระหว่างเวลานี้ ประเทศไทยได้เข้าร่วม
ในการอภิปราย ๑๘ ครั้งด้วยกัน การอภิปรายกรณีผู้แทนจีนในสหประชาชาตินี้ ได้กระทำกัน
ในองค์กรต่าง ๆ ของสหประชาชาติพอจะสรุปได้ดังนี้คือ

๑. ในคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ (The United
Nations Security Council) ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกประจำ ๕ ประเทศ คือ สหรัฐ
อเมริกา รัสเซีย อังกฤษ ฝรั่งเศส และจีน และสมาชิกที่ได้รับการคัดเลือกให้มีวาระได้ ๒ ปี
อีก ๖ ประเทศ การอภิปรายในคณะมนตรีความมั่นคงนี้ กระทำเพียงครั้งเดียวคือในช่วง
ปลายปี ๒๔๙๒ ถึงต้นปี ๒๔๙๓ หลังจากที่ยังคงการสหประชาชาติได้รับโทรเลขจากนายกรัฐมนตรี
เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๔๙๒ ซึ่งแจ้งให้เห็นถึงสิทธิของสาธารณรัฐประชาชนจีน (The People's
Republic of China) ที่มีต่อที่นั่งในสหประชาชาติแทนผู้แทนของสาธารณรัฐจีน (The
Republic of China) หลังจากนั้นการอภิปรายได้มีขึ้นในสมัชชาใหญ่และองค์กรย่อยของ
สมัชชาใหญ่

ประเทศไทยเองมิได้เป็นสมาชิกของคณะมนตรีความมั่นคง ฉะนั้นจึงมิ
ได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการประชุมครั้งนั้น อย่างไรก็ตาม ผู้แทนไทยก็ได้
ร่วมอภิปรายปัญหานี้ในองค์กรอื่นของสหประชาชาติ

๒. ในสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ (The United Nations
General Assembly) ประเทศทุกประเทศที่เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติเป็น
สมาชิกของสมัชชาใหญ่ นั่นคือ มีสิทธิมีเสียงในการแสดงความคิดเห็นและลงมติในการอภิ
ปรายในสมัชชาใหญ่นี้ ประเทศไทยได้เข้าร่วมอย่างแข็งขัน การอภิปรายในสมัชชาใหญ่ใน
ปี พ.ศ. ๒๕๐๗ มิได้เกิดขึ้นเนื่องจากสหประชาชาติประสบปัญหาทางการเงิน จึงต้องเลื่อน

ซึ่งผู้นำมาใช้เป็นคนแรกคือ สมเด็จพระบรมวงศ์เชอกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ สรุปแล้ว
ในช่วงปี พ.ศ. ๒๔๘๓-๒๕๐๔ ประเทศไทยได้มีการอภิปรายทั้งสิ้น ๗ ครั้งด้วยกัน นอกจากนี้
นั้นเป็นการลงมติให้เลื่อนประชุมทั้งสิ้น

ในช่วงทศวรรษหลังของการอภิปราย (๒๕๐๔-๒๕๑๔) เมื่อสมาชิกฝ่าย
ที่สนับสนุนสาธารณรัฐจีนสังเกตเห็นว่า ความนิยมของหมู่สมาชิกสหประชาชาติที่มีต่อสาธารณรัฐ-
ประชาชนจีนมากขึ้นจนมีอาจจะต่อต้านพลังได้ ทางฝ่ายสมาชิกที่สนับสนุนสาธารณรัฐจีนจึงยอม
ตามเสียงข้างมาก โดยให้มีการอภิปรายในเนื้อหาสาระของปัญหาได้ โดยมีข้อแม้ว่า การที่
สาธารณรัฐประชาชนจีนจะเข้ามามีที่นั่งในสหประชาชาติได้จะต้องมีเสียงสนับสนุนจากสมาชิก
เป็นจำนวนสองในสาม เหตุการณ์ดำเนินไปเช่นนี้ตามกระแสการเมืองของโลกจวบจนปีพ.ศ.
๒๕๑๔ สาธารณรัฐประชาชนจีนจึงได้ที่นั่งในสหประชาชาติ

การอภิปรายในรัฐสภาของไทย

เมื่อพิจารณาการอภิปรายในรัฐสภาของไทย จะเห็นว่าวาทะสมาชิกสภาผู้-
แทนราษฎรของไทยมิได้จำแนกความแตกต่างระหว่างการที่ไทยมีสัมพันธไมตรีทางการทูตกับสา-
ธารณรัฐประชาชนจีน กับการที่ไทยจะสนับสนุนปักกิ่งในสหประชาชาติ นั่นคือตราบไคที่ไทยยัง
ไม่เปิดสัมพันธไมตรีทางการทูตกับปักกิ่ง การจะสนับสนุนปักกิ่งให้มั่งมีที่นั่งในสหประชาชาติย่อม
ไม่สมเหตุผลในความเห็นของผู้แทนราษฎรไทย อย่างไรก็ตาม ผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายระ-
หว่างชาติได้ชี้แจงว่าทั้งสองกรณีนี้เป็นประเด็นที่แยกกัน ประการแรก รัฐมิได้มีพันธะที่จะต้อง
เปิดสัมพันธไมตรีกับประเทศที่ตนมิได้เต็มใจจะคบค้าด้วย ประการที่สอง รัฐสมาชิกของสห-
ประชาชาติที่มีได้สัมพันธไมตรีทางการทูตกับรัฐที่สมัครเข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติมีสิทธิที่จะลง
คะแนนสนับสนุนนั้นมิได้เป็นเครื่องชี้บ่งว่ารัฐที่สนับสนุนจะต้องเปิดสัมพันธไมตรีทาง
การทูตกับรัฐที่ได้รับการสนับสนุน

ความสับสนที่เกิดแก่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของไทยนั้น มิใช่เป็นของ
แปลกประหลาดเลย ในสหประชาชาติเอง ประเทศภาคีบางประเทศก็ยังสนับสนุน แม้แต่
สหรัฐอเมริกาเองก็ประกาศในปี ๒๔๘๓ ว่า สหรัฐไม่สามารถออกคะแนนเสียงให้ที่นั่งแก่ผู้แทน
จีนซึ่งเป็นตัวแทนของปักกิ่งได้ ด้วยเหตุผลที่ว่า สหรัฐมิได้มีสัมพันธไมตรีทางการทูตกับประเทศดังกล่าว
คร.ที เอฟ เชียง หัวหน้าผู้แทนสหประชาชาติแห่งสาธารณรัฐจีนเองเป็นผู้ยืนยันว่า ปัญหาเรื่อง
การยอมรับทางการทูตกับการสนับสนุนที่นั่งในสหประชาชาติเป็นสิ่งที่เกี่ยวของกันอย่างหลักเสียง
ไม่ได้ และจะแยกออกจากกันได้ยากด้วย

โดยสรุปแล้ว ในการสำรวจรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการอภิปรายในรัฐสภา
ไทย จึงเป็นความจำเป็นที่จะต้องเก็บข้อมูลที่แสดงความคิดเห็นของผู้แทนราษฎรในแง่การยอมรับ
ฐานะของจีนทางการทูต (recognition) และการสนับสนุนผู้แทนจีนในสหประชาชาติ (re-
presentation) ทั้งสองประเด็นนี้มีการอภิปรายควบคู่กันไปดังจะเห็นได้จากข้อมูลที่จะนำ
เสนอต่อไป

Bibliography

Kelsen, Hans. The Law of the United Nations. New York: Frederick
A. Praeger, 1964.

United Nations. Rules of the General Assembly. 1971.

_____. General Assembly Official Records, 1950-1971.

_____. Security Council Official Records, 1949-1950.

United Nations Security Council. "The Secretary General: Memorandum
on the Legal Aspects of the Problem of Representation in
the United Nations," (S/1466) 9 March 1950.

_____. Letter dated 13 March 1950 addressed
to the Secretary General from the representative of China
(S/1470), 15 March 1950.

United Nations. Yearbook, 1950-1971.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

คำชี้แจง.....๗

บทนำ.....๙

การอภิปรายครั้งที่ ๑ การรับรองของรัฐบาลต่างประเทศ

ของนายสุวัจน์ พูลดาม วันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๔๙๕.....๑

การอภิปรายครั้งที่สอง การรับรองรัฐบาลต่างประเทศ

ของนายอารีย์ พันทีเวชกุล วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๔๙๗.....๑๔

การอภิปรายครั้งที่สาม คณะรัฐมนตรีแถลงนโยบาย

วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๐๐.....๑๓

การอภิปรายครั้งที่สี่ หลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติยกเลิก

การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ ของ นายทองปาน วงศ์สง่า และคนอื่นๆ

วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๐๐.....๒๕

การอภิปรายครั้งที่ห้า พันธไมตรีกับนานาประเทศ

ของ นายอารีย์ พันทีเวชกุล วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๐๐.....๕๐

การอภิปรายครั้งที่หก ญาติขอเบ็ดอภิปรายทั่วไป วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๐๐.....๖๑

การอภิปรายครั้งที่เจ็ด นโยบายต่างประเทศ

ของพลตรีวิชัย พงศ์อนันต์ วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๐.....๗๔

การอภิปรายครั้งที่แปด คณะรัฐมนตรีแถลงนโยบาย

วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๐๑.....๘๖

การอภิปรายครั้งที่เก้า หลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติยกเลิก

การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ ของนายพรชัย แสงซัจจ์ และคนอื่นๆ

วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๐๑.....๙๓

การอภิปรายครั้งที่สิบ หลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติยกเลิก

การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ ของนายพรชัย แสงซัจจ์ และคนอื่นๆ

วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๐๑.....๑๑๓

✓ การอภิปรายครั้งที่สิบเอ็ด สัมพันธไมตรีกับจีนแดง วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๑๔.....๑๓๔

การอภิปรายในสหประชาชาติ ค.ศ.๑๙๕๐ (พ.ศ.๒๔๙๓).....๑๔๔

การอภิปรายในสหประชาชาติ ค.ศ.๑๙๕๑ (พ.ศ.๒๔๙๔).....๑๔๗

การอภิปรายในสหประชาชาติ ค.ศ.๑๙๕๒ (พ.ศ.๒๔๙๕).....๑๕๔

การอภิปรายในสหประชาชาติ ค.ศ.๑๙๕๓ (พ.ศ.๒๔๙๖).....๑๕๕

การอภิปรายในรัฐสภาไทย

การอภิปรายครั้งที่ ๑

ประธานสภาผู้แทน : กระตุกไปของนายสุวัจน์ พูลดาก เรื่องการรับของ
รัฐบาลต่างประเทศ ตามท่านนายกรัฐมนตรี

นายสุวัจน์ พูลดาก (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าตั้งกระตุกตามท่านนายกรัฐมนตรี
ดังต่อไปนี้

การที่รัฐบาลไทยไม่รับรองฐานะสาธารณรัฐแห่งประชาชนจีน (รัฐบาลปักกิ่ง
อันมีนายพลเม่าเซตุง เป็นหัวหน้า) มีผลคือร้ายต่อประเทศไทยอย่างไร ถ้าทางรัฐบาลพิ-
จารณาเห็นว่าเป็นเรื่องที่ยังไม่สมควรที่จะต้องตอบแล้วในเวลานี้ ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดข้อง

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลขอตอบดังนี้ ในการ
ที่รัฐบาลไม่รับรองฐานะของรัฐบาลสาธารณรัฐแห่งประเทศจีนนั้น มีผลคือแก่ประเทศไทย
เกี่ยวกับทางฝ่ายต่างประเทศ คือว่าเราได้กระทำไปตามความเห็นส่วนมากของสมาชิกฝ่าย
องค์การสหประชาชาติ ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า เราจะได้มีการติดต่อด้วยความเข้าใจกันด้วยดีกับ
สมาชิกส่วนมากของประเทศนั้น ๆ ส่วนประเทศไทยเราสามารถจะรักษาความสงบได้ดีกว่า
รับรอง ดังท่านเห็นอยู่ในปัจจุบันนี้

นายสุวัจน์ พูลดาก (ร้อยเอ็ด) : ถึงแม้ท่านจะอธิบายให้บรรดาสมาชิกฟัง ก็คง
จะไม่หายข้องใจ อยากจะซักถามดังนี้ หูคตามหลักการรับรองตามกฎหมายระหว่างประเทศ
แผนกคดีเมือง ทั้งหนังสือสำคัญ ซึ่งบุคคลสำคัญของโลกได้แต่งตั้งไว้ ถ้าจัดประมวลกันเข้าแล้ว
หลักเกณฑ์การรับรองของ รัฐบาลแต่ละประเทศนั้น พอจะสรุปได้ว่ารัฐนั้นเห็นรัฐอิสระโดยสม-
บูรณ์หรือไม่ และ ๒ รัฐนั้นมีอำนาจโดยสมบูรณ์ภายในอาณาเขตที่แน่นอนหรือไม่ ๓. รัฐ-
บาลประเทศนั้นประชาชนยินยอมเพียงใดหรือไม่และ ๔. รัฐบาลประเทศนั้นมีเสรีที่จะเปิดสัม-
พันธ์กับต่างประเทศได้หรือไม่ เมื่อกำหนดถึงหลักเกณฑ์ ๔ อันนี้แล้ว เราก็จะรับรองรัฐบาล
จีนใหม่ยิ่งกว่ารัฐบาลเก่าได้ ซึ่งเรารู้กันอยู่แล้วว่าไม่สมบูรณ์ ถ้าเราจะไปคำนึงถึงว่าเขา
มีระเบียบเศรษฐกิจไปในทางคอมมิวนิสต์ ก็เป็นเรื่องภายใน จึงอยากจะทราบเรียนถามว่า ใน
เมื่อท่านไม่ถือหลักเกณฑ์ตามหลักกฎหมายแล้ว ท่านจะถือหลักอะไรเป็นหลักในการพิจารณา
รับรองรัฐบาลต่างประเทศ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ทางรัฐบาลก็ได้ถือเอากฎหมาย
ระหว่างประเทศ และประเพณีที่ได้เคยทำมา เราพิจารณาเห็นได้ว่าบรรดาหลักเกณฑ์ที่ท่าน
ว่าอำนาจรัฐบาลของเม่าเซตุง หรือเกือบจะส่วนมากไม่ได้มีตามนั้น เพราะฉะนั้นทางเราจึง
ไม่รับรอง ยกตัวอย่างเช่นว่าเวลานี้เรายังไม่เชื่อว่ารัฐบาลของเม่าเซตุงนั้นได้ปกครอง
ประเทศจีนได้ด้วยความเรียบร้อย ดังนี้ เป็นต้น

นายสุวัจน์ พูลลาภ (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้ามีความข้องใจต่อไปอีก คือเมื่อกล่าวถึงผลคือผลร้ายแห่งการที่เราไม่รับรองรัฐบาลสาธารณชนใหม่แห่งประเทศจีน เคียวนั้นชัยชนะส่วนใหญ่ก็ตกอยู่กับรัฐบาลจีนใหม่ สมมุติว่ามีชัยชนะจริง ๆ เขาจะหันมาหาประเทศไทยเราโดยทางไม่เป็นมิตร รัฐบาลเราพร้อมที่จะรองรับสถานการณ์อันแรงร้ายได้หรือไม่ และมีหลักประกันอย่างไรที่จะนำความอนุใจมาสู่ประชาชนชาติไทย

จอมพลแปลก พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : เวลานี้สำหรับการรักษาความสงบของโลกนั้นอยู่แก่องค์การสหประชาชาติ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าประเทศจีนนั้นโคจรเข้ามาถูกรางประเทศอื่นเป็นการผิดหลักกฎหมาย ก็ย่อมจะเป็นฝ่ายถูกราง เมื่อเป็นฝ่ายถูก แล้วบรรดาประเทศในองค์การสหประชาชาติก็ย่อมที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันสำหรับที่จะปราบปรามประเทศต่าง ๆ ดังท่านจะเห็นได้ว่าแม้แต่ประเทศเกาหลีในเวลาี้ เมื่อไปถูกรางเข้าองค์การสหประชาชาติก็ลงมติ ให้ทุกประเทศที่เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาตินั้นให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศเกาหลีใต้ และประเทศมหาอำนาจหลายประเทศก็ได้ให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง เข้าใจว่าความสำเร็จขององค์การสหประชาชาตินั้นจะมีความสำเร็จ ในการที่จะป้องกันมิให้ประเทศใด ๆ ไปถูกรางประเทศอื่นเอาโดยพลการต่อไป เพราะฉะนั้นความหวังของประเทศไทยเราจึงรู้สึกว่าจะอยู่ในสถานการณ์ลำบากยากเข็ญประการใดก็ตาม เราองค์การสหประชาชาติจะโคจรร่วมกันสำหรับรักษาผลประโยชน์ของโลกไว้ให้อยู่ด้วยความสุขต่อไป

นายสุวัจน์ พูลลาภ (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้ายังมีความข้องใจอีกคือ เมื่อเราไม่รับรองฐานะรัฐบาลจีนใหม่ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วในฐานะการสัมพันธ์ติดต่อกับการค้ากับเรามีไม่ ทำให้ประเทศไทยเราสูญเสียผลประโยชน์อย่างใหญ่หลวง เป็นคนว่ารัฐบาลจีนใหม่ต้องการข้าวอย่างมหาศาลเพื่อไปหล่อเลี้ยงประชากรของเขาที่อดอยากขึ้น แทนที่เราจะได้เงินมากมาย ในเมื่อเราไม่มีการติดต่อกับการค้าก็ไม่สามารถติดต่อกับได้ ถ้าเรามาติดต่อกับที่ก็เสียอีก คือเราไม่ไปประเทศส่งเสริมคอมมิวนิสต์ เราไม่ส่งสินค้าที่เราเป็นเพื่อให้อเมริกันสินค้ากำลังแข็งแรงแกรงขึ้น แต่ท่านทราบหรือไม่ในเมื่อเราขายข้าวให้อังกฤษ ๆ เขาเปิดสัมพันธ์กัน เขาอาจจะเอาข้าวไทยขายต่อประเทศจีนก็ได้ คล้าย ๆ อังกฤษเป็นเพื่อนอนกันเอากำไร ในเรื่องนี้รัฐบาลรู้สึกอย่างไร จะแก้ไขอย่างไร

จอมพลแปลก พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ตามที่ท่านสมาชิกผู้มิได้บริสุทธิ์สงสัยในการที่เราไม่รับรองรัฐบาลจีนปัจจุบันนี้ทำให้ขาดการติดต่อกัน ผมขอเรียนว่าท่านสมาชิกโปรดระลึกความกอนมหาสงครามโลกครั้งที่แล้ว ประเทศจีนกับประเทศไทยเราก็ไม่มีสัญญาทางพระราชไมตรีกันในขณะนั้น เราทั้งสองประเทศก็สามารถติดต่อกับค้าขายกันกับเงินได้ จนได้ชื่อว่าไทยกับจีนเป็นพี่น้องกัน เมื่อเสร็จสงครามแล้วก็มีสัญญาไมตรีเปิดสถานทูตกัน เข้าใจว่าทั้งหมดก็ได้เสียความสัมพันธ์ที่มีต่อกันทางจิตใจก็ถึงนั้นลงไปบ้าง นี่เป็นข้อหนึ่ง เราไม่มีการติดต่อกับจีนเราก็ไม่การเสียหายประการใด แล้วนอกจากนั้นในการที่เราขาดการติดต่อกับเวลานี้ ถ้ามีความสงสัยว่าเราไม่มีความสามารถจะทำการค้ากับประเทศจีนได้ ขอเรียนว่าในเรื่อง

เกี่ยวกับการค้ากับต่างประเทศนั้น ต้องอยู่แก่ความมั่นคงของประเทศที่ซื้อสินค้าเราไปด้วย
 สมมุติว่าเวลานี้เราขายสินค้าให้เม็กซิโก ถ้าหากว่าเม็กซิโกไม่มีเงินให้เราแล้ว เราจะ
 ได้อะไรจากเมืองจีน เพราะฉะนั้นก่อนปี ๒๕๕๒ ความจริงนั้นเราขายข้าวไปยังเมืองจีนเป็น
 จำนวนมาก ก็เพราะอเมริกันจ่ายเงินดอลลาร์ให้จีนแล้วเขามีซื้อข้าวไทย ถ้าเวลานี้มีสินค้า
 มามากเมืองจีนก็มีเก็บง่าย เพราะฉะนั้นเมื่อเรารอไว้ให้เขามีเสถียรภาพการเงินมั่นคงแล้ว
 เราขายต่อไปก็อาจจะได้ประโยชน์ได้ดีกว่า

ประธานสภาผู้แทน หมกระเบียบวาระกระทู

แหล่งที่มา : รายงานการประชุม สภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๘/๒๕๕๓ (วิสามัญครั้งที่ ๒
ชุดที่ ๑) ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๖ หน้า ๕๗๑-๕๗๔.

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การอภิปรายครั้งที่ ๒

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปอันดับ ๓ ของนายอารีย์ ต้นดีเวชกุล ตามเรื่อง การรับรองรัฐบาลต่างประเทศ ตามกระทรวงการต่างประเทศ

นายอารีย์ ต้นดีเวชกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศดังต่อไปนี้

เพื่อที่จะให้แจ้งชัดในนโยบายของรัฐบาลปัจจุบันที่เกี่ยวกับการผูกพันไมตรีกับนานาประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากในคราวแถลงนโยบายเพื่อของความไว้วางใจต่อสภาของรัฐบาลก็มีกล่าวโดยแจ้งชัด ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามว่า

๑. การที่รัฐบาลทำการรับรองรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ นั้น อาศัยสิ่งใดเป็นมูลฐานในการพิจารณารับรอง

๒. รัฐบาลจีนคณะชาติซึ่งตั้งอยู่ ณ เกาะไค่หวน (ฟอร์โมซา) นั้น เป็นรัฐบาลที่ถูกต้องตามหลักการระหว่างชาติที่จะพิจารณารับรองหรือไม่อย่างไร

๓. รัฐบาลญวน (เวียตนาม) รัฐบาลลาว รัฐบาลเขมร ซึ่งเป็นรัฐบาลในสหภาพฝรั่งเศส เป็นรัฐบาลที่มีเอกราชอธิปไตยเยี่ยงรัฐบาลนานาประเทศที่เป็นเอกราชแล้วหรือไม่ และรัฐบาลถือมูลฐานหลักการเช่นใดที่ให้การรับรองรัฐบาลดังกล่าวนี้

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนครราชสีมาฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : ข้าพเจ้าขอตอบกระทู้ถามข้อ ๑ ว่า รัฐบาลนี้ไม่มีนโยบายที่จะทำการรับรองรัฐบาลต่างประเทศใด ฉะนั้นจึงไม่มีกรณีที่จะตอบ

ข้าพเจ้าขอตอบกระทู้ถามข้อ ๒ ว่า รัฐบาลจีนคณะชาติเป็นรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรับรองอยู่แล้ว ฉะนั้นไม่มีกรณีที่จะพิจารณารับรอง

ข้าพเจ้าขอตอบกระทู้ถามข้อ ๓ ว่า รัฐบาลทั้งสามนั้นมีเอกราชอธิปไตย รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงได้รับรอง ส่วนเอกราชอันสมบูรณ์นั้นเป็นที่รับรองกันในหลักการแล้ว กำลังเจรจาทำสัญญากันอยู่

นายอารีย์ ต้นดีเวชกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจในกรณีที่องค์เสด็จในกรมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ได้ชี้แจงเมื่อสักครู่นี้ คือโดยเฉพาะในปัญหาข้อแรกที่ข้าพเจ้าถาม ข้าพเจ้าถามว่าการที่รัฐบาลใดทำการรับรองรัฐบาลต่างประเทศนั้น อาศัยสิ่งใดเป็นมูลฐานในการพิจารณาที่จะรับรอง ไม่ได้หมายความว่าข้าพเจ้าถามว่ารัฐบาลมีนโยบายในการรับรองอย่างไรหรือไม่ คือที่รับรองมาแล้วถืออะไรเป็นมูลฐาน คือถ้ากฎหมายระหว่างประเทศแล้วมีมูลฐานในการรับรองรัฐ เป็นต้น รัฐคือประเทศนั้นตั้งขึ้นได้โดยอะไรต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้น ข้าพเจ้าถามว่าการที่รัฐบาลทำการรับรองนั้นถืออะไรเป็นมูลฐาน อย่างนี้ ไม่ใช่ถามว่ามีนโยบายหรือไม่

ส่วนข้อ ๒ เหมือนกัน ข้าพเจ้าน่าจะบอกได้ว่า คือรัฐบาลจีนคณะชาติ ที่เกาะฟอร์โมซ่านั้นเป็นรัฐบาลที่ถูกกองทัพก๊กกั๋วระหว่างชาติหรือไม่ ข้าพเจ้าน่าจะบอกได้ว่า ไม่ใช่ถ้ามารัฐบาลไทยเรารับรองไว้ละ ใครให้รับรอง ถึงได้ตอบว่าเป็นการรับรองของรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ไม่ใช่เช่นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเสด็จในกรมคงทรงไม่ได้อ่านกระมังจึงเข้าใจผิดไป จึงขอประทานซักคั้งนี้ คือการรับรองรัฐบาลจีนคณะชาติตามที่เสด็จในกรมกล่าวไว้ว่า รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้มีการติดต่อกันแล้วจึงไม่มีการพิจารณาเปลี่ยนแปลงไปอย่างอื่นนั้น ในข้อนี้เราจะมาพูดอย่างนี้ก็เป็นการไม่ถูกเพราะรัฐบาลยอมเปลี่ยนแปลงสภาพไปได้ ไม่ใช่รัฐ คือรัฐบาล เชื่อว่าเสด็จในกรมคงทรงทราบดีกว่าข้าพเจ้า คือ รัฐบาลไม่ใช่รัฐ รัฐบาลยอมเปลี่ยนแปลงตามวิถีทางการเมือง เพราะฉะนั้นการรับรองยอมเปลี่ยนแปลงไปควาย ไม่ใช่ท่านจะยืนยันรับรองรัฐบาลคณะนี้จนคับซีฟไปหาไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น แล้วโดยเฉพาะรัฐบาลจีนคณะชาติ และตามหลักการระหว่างประเทศก๊กกั๋วหลัก คือไม่มีประเทศที่แน่นอน ไม่มีพลเมืองในปกครอง ไม่มีอำนาจในการใช้กฎหมายในดินแดนที่ตัวคุมครอง อย่างนี้ หลักการง่าย ๆ ในการปกครองประเทศจีนคณะชาติตั้งอยู่ที่เกาะไต้หวันนั้น เกาะไต้หวันนั้น ตามกฎบัตรของสหประชาชาติยังมี ยังไม่เป็นอิสระคือให้รัฐบาลจีนเป็นผู้ดูแลคุ้มครองชั่วคราวในหลังสงครามนี้เอง เพราะฉะนั้นรัฐบาลไม่มีมูลฐานในการเป็นประเทศ การพิจารณารับรองจึงขอทราบว่าจะอาศัยหลักการอย่างไร ข้าพเจ้าน่าจะบอกได้ว่า

ส่วนข้อที่ ๓ รัฐบาลเวียดนาม, ลาว, เขมร, ซึ่งองค์รัฐมนตรีต่างประเทศไต้หวันชี้แจงว่ามีเอกราชอธิปไตยแล้วถึงรับรอง หลักการเช่นนี้ไม่ถูก ท่านให้คำตอบนี้ ซัดแย้งกับท่านนายก ฯ ที่ให้สัมภาษณ์เมื่อวานนี้เองแก่ผู้สื่อข่าววิทยุต่างประเทศ ท่านนายก ฯ ท่านชี้แจงไว้คั้งนี้ เหตุการณ์ในอินโดจีนฝรั่งเศสจะสงบเรียบร้อยได้ก็เป็นเรื่องของรัฐบาลฝรั่งเศสจะให้เอกราชตามความต้องการของประชาชาติของตน จึงเป็นเอกราชที่ไม่สมบูรณ์ข้อหนึ่ง และปัจจุบันนี้ซุกุติในโลกซึ่งรับรองรัฐบาล ๓ ชาตินี้ไม่ถึง ๑ ใน ๔ และชาติเหล่านี้ก็ไม่ให้อยู่ในสมาชิกของเครือโลก คือไม่เป็นบุคคลตามกฎหมาย ข้าฯ จำจึงขอซักอย่างนี้ว่าการรับรองอย่างนี้ถืออะไรเป็นมูลฐาน และโปรดคำนึงไว้ด้วยว่าดินแดนอินโดจีนฝรั่งเศสนั้น คณะผู้แทนรัฐบาลไทย คือคณะผู้แทนของชาติไปเจรจาที่กรุงวอชิงตัน ไม่ได้รับรองหลักการที่อนุญัตตุลาการชี้ขาดให้เราคืนเขาไปเราไม่รับรอง อย่าลืมนะเรายังถือว่าดินแดนเหล่านั้นยังเป็นของเราอยู่บางส่วน และดินแดนเหล่านั้นแหละทำให้เราเกิดมีจอมพลในประเทศไทยภายหลังประชาธิปไตย คือท่านนายกรัฐมนตรีนี้เป็นจอมพลโดยอินโดจีนฝรั่งเศสคืนมา เพราะฉะนั้นจึงใคร่ขอทราบนโยบายอันแจ่มชัดนี้ด้วยว่า เท่าที่เราได้รับรองเหล่านี้เรารับรองด้วยความบริสุทธิ์ใจหรือไม่ และเราสละสิทธิต่าง ๆ ที่พึงมีและควรจะมีแก่ดินแดนฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขงนั้นแล้วหรือ

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนครสวรรค์ประพินธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : อันที่จริงข้าพเจ้าได้อ่านกระตุ่ถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติอย่างละเอียดละออ และถ้าข้าพเจ้าจะตอบท่านตามคำถามของท่านแล้ว ข้าพเจ้าก็จะต้องตัดเสียทีเดียว

และบัดนี้ข้าพเจ้ายกจำเป็นจะต้องตอบเช่นนั้น การที่ข้าพเจ้าได้ตอบไปอย่างที่ข้าพเจ้าได้ตอบ
 นั้น มีความมุ่งหมายจะให้เกียรติยศแก่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ เพราะว่าอันที่จริงตามที่ท่าน
 ถามคราวนี้ท่านพูดโดยชัดแจ้งทีเดียว ท่านถามข้าพเจ้าถึงหลักเกณฑ์ในกฎหมายระหว่างประเทศ
 เทความมีหลักเกณฑ์อย่างไรในการรับรอง แต่ตามข้อบังคับของสภาข้อ ๑๐๗ ขอให้ท่านไปรด
 อาน ท่านจะเห็นว่าท่านถามปัญหาข้อกฎหมายไม่ได้ เพราะฉะนั้น ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว ท่าน
 ถามข้าพเจ้าถึงหลักเกณฑ์ในกฎหมายระหว่างประเทศ ข้าพเจ้าก็จำเป็นจะต้องตอบว่าท่านถามไม่
 ได้ตามข้อบังคับ แต่ข้าพเจ้าให้เกียรติยศแก่ท่าน โดยสำคัญว่าท่านถามข้าพเจ้าในข้อนโยบาย
 ซึ่งท่านมีสิทธิ์ที่จะถามได้ โดยเหตุนี้แหละข้าพเจ้าจึงได้เดินไปตอบในข้อนโยบาย เพราะ
 ฉะนั้นเมื่อท่านถามข้าพเจ้าในที่นี้ถึงข้อกฎหมายระหว่างประเทศ ข้าพเจ้าขอตอบว่าท่านถาม
 ไม่ได้ ตามข้อบังคับข้อ ๑๐๗ ก.ข.ค.อะไรไม่รู้ละ ท่านพลิกดูได้

ที่นี้สำหรับปัญหาข้อ ๒ ก็เช่นเดียวกัน ท่านบอกวารัฐบาลจีนคณะชาตินะ
 อาจจะมีสภาพแปรปรวนไป ถึงว่ารับรองไว้แล้วก็อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ อันที่จริงท่าน
 ไม่ได้ถามถึงวารัฐบาลนี้คำว่าจะเปลี่ยนแปลงนโยบายการรับรองหรือการรับรองรัฐบาลจีนคณะ
 ชาตินี้หรือไม่ แต่หาเพื่อที่จะให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติและสภาผู้แทนราษฎรเป็นที่อนุอกอุใจ
 ข้าพเจ้าขอเรียนว่า คณะรัฐบาลนี้ได้แถลงนโยบายไว้ชัดแจ้งทีเดียวว่าสนับสนุนสหประชาชาติ
 เรายึดมั่นในหลักของสหประชาชาติ และสมัชชาสหประชาชาติโคลงมดียอมรับนับถือผู้แทนรัฐบาล
 จีนคณะชาตินี้ เพราะฉะนั้นไม่ใช่แต่ประเทศไทยเท่านั้นแหละที่รับรอง ประเทศสวาเวราที่เดียว
 ของสหประชาชาติเขาก็รับรองเช่นนั้น และถึงอย่างไรผู้แทนรัฐบาลจีนคณะชาตินี้ซึ่งนั่งในสหประ
 ชาติขณะนี้ ไม่ว่าในคณะมนตรีความมั่นคงหรือในสมัชชาสหประชาชาติก็คือผู้แทนรัฐบาลจีน
 คณะชาตินี้ที่ไต้หวัน ที่รัฐบาลนี้รับรองอยู่

ที่นี้ปัญหาข้อ ๓ อันที่จริงนี้ถ้าข้าพเจ้าจะตอบโดยเคร่งครัด ข้าพเจ้าก็บอก
 ว่าไม่ใช่รัฐบาลคณะนี้ที่ข้าพเจ้าเป็นรัฐมนตรีอยู่ที่ไต้หวันการรับรอง และรัฐบาลในขณะนั้นก็ไม่มี
 คำแถลงการณ์ไว้โดยละเอียดแล้วซึ่งท่านสมาชิกยอมทงรู้ ถ้าท่านไม่รู้ก็ควรจะไปอ่านดู อัน
 ที่จริงตัวบทประกาศนั้นก็อยู่ที่นี้ แต่หาท่านประธานสภา ฯ คงจะไม่ยอมให้ข้าพเจ้าอาน อัน
 ที่จริงมันไม่เกี่ยวแก่หน้าที่ของข้าพเจ้า แต่นี่ก็อีกแหละ ท่านก็ให้ขอเท็จจริงผิด ท่านบอกว่า
 ประเทศที่รับรองแล้วไม่ถึง ๑ ใน ๔ ที่ไหนได้ท่าน มีมติ มีมติของสหประชาชาติคือสมัชชาสห
 ประชาชาติในสมัชชาที่ ๗ คือปี ๑๙๕๔ มีมติแนะนำให้เป็นสมาชิกของสหประชาชาติ แต่หา
 ที่ยังเป็นไม่ใกล้โดยเหตุที่คณะมนตรีความมั่นคง มีสหภาพโซเวียตเป็นผู้ไว้ (Veto) คือยับยั้ง
 เหตุเท่านั้นเอง แต่ส่วนสมัชชาของสหประชาชาติ คือที่ประชุมของมวลสมาชิกนั้น ก็มีมติแนะนำ
 ให้เป็นสมาชิกแล้ว และข้าพเจ้าจะให้คะแนนเพื่อที่ท่านจะได้รู้ว่ามิประเทศเท่าไรแล้วที่เขา
 รับรองรัฐบาลทั้ง ๓ นั้น คะแนนมีอย่างนี้

สำหรับเวียดนามมีผู้นับสนุน ๔๐ คัดค้าน ๔ งคออกเสียง ๑๒

สำหรับประเทศลาวมีผู้นับสนุน ๓๖ คัดค้าน ๕ งคออกเสียง ๑๔

สำหรับประเทศกัมพูชามีผู้นับสนุน ๓๘ คัดค้าน ๔ งคออกเสียง ๑๕

เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าประเทศที่คัดค้านก็มี ประเทศในกลุ่มสหภาพโซเวียตเท่านั้น "จะถ้าสหภาพโซเวียตไม่ไต่ขยับยั้งในขณะมนตรีความมั่นคง ทั้ง ๓ ประเทศก็เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติอยู่แล้ว ถึงอย่างไรก็ดี เมื่อมีมติสมัชชาสหประชาชาติบอกว่า แนะนำว่าให้เป็นสมาชิกได้ ก็แสดงให้เห็นว่าในความเห็นของสหประชาชาตินั้นเห็นว่าประเทศทั้ง ๓ นี้มีเอกราชเพียงพอที่จะเป็นสมาชิกสหประชาชาติได้แล้ว แล้วก็ท่านจะเป็นห่วงเป็นใยไปอย่างไรอีกเล่า

นายอารีย์ ต้นดีเวชกุล (นครราชสีมา) : ก่อนอื่นขอประทานกราบเรียนอย่างนี้ก่อนว่า องค์เสด็จในกรมต่างประเทศที่ชี้แจงว่า ข้าพเจ้ายกกระทู้ถามเป็นกระทู้ถามที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย อย่างนี้เป็นกรณคดีหมิ่นทานประธาน คือถ้าหากว่าอย่างนั้นท่านประธานคงไม่รับบรรจุเข้าระเบียบวาระ นี่ข้อแรกที่ข้าพเจ้าขอคัดค้าน

ข้อที่ ๒ ถ้าหากว่าองค์เสด็จในกรมอ่านจริงๆ แล้ว ข้าพเจ้าเขียนอย่างนี้ "เพื่อที่จะให้แจ้งชัดในนโยบายของรัฐบาล" อ่านดูก็มีแจก เพื่อให้แจ้งชัดในนโยบายของรัฐบาล ขอกฎหมาย ข้าพเจ้าสู้ไม่ได้หรอก ไม่มีทางเลยสักทาง ที่ชี้กันอย่างนี้คือว่าแฟค (Fact) เดียงกันไม่ขึ้น ท่านประธานรับ ๑ ละว่าให้บรรจุระเบียบวาระได้ ๒. ข้าพเจ้าเขียนชัดเลยทีเดียว เพื่อให้แจ้งชัดในนโยบาย เพราะฉะนั้นปัญหานี้ตัดทิ้งได้ข้าพเจ้าไม่ผิยยันควย แล้วที่นี้ข้อประธานชี้คั้งนี้ คือข้อแรกเมื่อท่านเสด็จในกรมตัดประเด็นไป ข้าพเจ้าก็จะไม่ชี้กละ เพราะว่าหาว่าเป็นข้อกฎหมายไป พุคไปมากข้าพเจ้าก็สู้ไม่ได้ เอาจข้อ ๒ คั้งนี้ดีกว่า คือว่าทางจีนคณะชาติที่รับรองนั้น เพราะว่าได้รับการสนับสนุนจากสหประชาชาติ ท่านประธาน ข้าพเจ้าไม่เคยเป็นผู้แทนรัฐบาลไทยในองค์การสหประชาชาติเยี่ยงเสด็จในกรม แต่ถาหากพิจารณาตามข่าวสารที่ข้าพเจ้าศึกษา มา ในขณะมนตรีความมั่นคงประจำ คือมี ๕ ชาติ เรายกเว้นผู้เป็นเจ้าของเรื่องเสียคนหนึ่ง คือจีน ๒ ต่อ ๒ ครั้งต่อครั้ง คือสหภาพโซเวียตกับอังกฤษรับรองจีนแดง อเมริกากับฝรั่งเศสรับรองจีนคณะชาติอย่างนี้ เชื่อว่าเสด็จในกรมคนไม่เถียงข้าพเจ้าละ มหาอำนาจ ๔ ชาติซึ่งเป็นผู้คุมครองโลก ซึ่งเรียกวาง่าย ๆ อย่างนี้ ที่นี้ต่อมาเราจะเห็นใครแจ้งชัดว่า แมกระทั้งเสด็จในกรมได้ชี้แจงว่า เพราะวาสหประชาชาติรับรองจีนคณะชาติ นั้นข้าพเจ้าเชื่อตามนิตินัย แต่ตามพดตินัยท่านอย่างลิมว่า สหประชาชาติเคยเชิญจีนแดงนี้ ไปที่อเมริกาอะ ไปเจอจาอะไรท่านก็คงทราบดี เพราะฉะนั้นปัญหาว่ารับรองโดยพดตินัยมีขึ้นแล้ววว่ารัฐบาลจีนมีขึ้นอีกรัฐบาลหนึ่งที่ผืนแผ่นดินจีน เชื่อว่าต้องไม่เถียงกัน นี่เป็นเรื่องท้อแท้จริงมันเป็นอย่างนี้ ที่นี้จึงจะขอชี้ค้อย่างนี้ในการที่เรารัฐบาลไทยเป็นชาติมีเอกราชเสรี เราเรียกว่าเราปกครองโดยเสรีประชาธิปไตย เรายอมมีอำ-

นางที่อิสระในการที่จะดำเนินนโยบายเป็นเอกเทศของเราเอง นี่เป็นส่วนใหญ่ ปัจจุบันนี้เราก็ก็นเห็นแล้วว่าครั้งต่อครั้งในคณะมนตรีความมั่นคงประจำเหนือปัญหาเราชาติไทย โดยที่นโยบายของเราชาติไทยนั้น เราทราบที่อยู่แล้ว เราป้องกันมิให้เราถูกกลืนชาติทางเศรษฐกิจ และป้องกันมิให้ถูกรุกรานจากทางเหนือของไทย ซึ่งไม่บอกว่าเป็นใครก็ได้ การดำเนินนโยบายของประเทศเล็ก ๆ อย่างเรา นี้ ข้าพเจ้าผู้เยาว์อยากจะเรียนอย่างนี้ว่าชอบที่เราจะถือเอานโยบายสายกลาง หรือดำเนินนโยบายเป็นไปตามหลักถ้อยทีถ้อยอาศัย อย่างว่าหลวงเชื้อไคร เขายูงใหญ่มาหนัก จึงอยากประทวนซักอย่างนี้ว่า เราพร้อมแล้วหรือยังที่จะปฏิเสธการผูกพันไมตรีตามกฎหมายกับรัฐบาลจีนคณะชาติ เพื่อที่จะให้ชนชาวจีนนั้นอยู่ในกฎหมายไทยอย่างเมื่อคนสงครามโลกครั้งที่สองนี้จะได้หรือไม่ ถ้าหากไม่ได้เมื่อใดรัฐบาลไทยถึงจะเลิกรับรองจีนคณะชาติ ซึ่งไม่มีเงินแผ่นดินจีนจะปกครองและปกครองพลเมืองเพียง ๑๓-๑๔ ล้านคน ต่อพลเมือง ๕๐ ล้าน เมื่อไรเราจึงจะเลิก แล้วมีนโยบายจะเลิกหรือไม่ นี่เฉพาะจีนคณะชาติ

ส่วนข้อ ๓. เสรีใจในกรมไม่ได้ชี้แจงกับข้าพเจ้าว่านโยบายของรัฐบาลนี้ ไต่คำนึงถึงผู้แทนของชาติซึ่งได้ไปเจรจาที่กรุงวอชิงตันเกี่ยวกับกรณี . . .

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี้คณะวังหนอย มันกระทบกระเทือนทางไมตรีนี้เท่านั้น เพราะฉะนั้นการถามเกี่ยวกับการต่างประเทศขอให้ระมัดระวังหนอยเท่านั้น ภายในไมตรีสักไรนัก เกี่ยวกับภายนอกทางไมตรีก็กระทบกระเทือน แล้วก็กระทบกระเทือนนโยบายส่วนใหญ่เท่านั้น อย่าได้ให้วาทะให้มากนัก มันไกลนัก

นายอารีย์ ตันติเวชกุล (นครราชสีมา) : ประธาน ๆ ขอประทานโทษ ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้วาทะ และไม่ใคร่กระทบกระเทือนใครเลย ข้าพเจ้ารักตามข้อเท็จจริงตามหนังสือพิมพ์ที่ลงทุกวัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าเตือนไว้ ข้อระมัดระวังหนอย นะท่าน

นายอารีย์ ตันติเวชกุล (นครราชสีมา) : ขอประทาน ข้าพเจ้าเข้าใจตัวข้าพเจ้าเองก็พอ จึงระมัดระวังชี้แจงกับองค์เสด็จในกรมเสมอ ไม่เคยชื่อใครด้วยที่รุกรานอย่างนี้ แสดงว่าข้าพเจ้าระมัดระวังอยู่แล้ว ก็อย่างนี้รัฐบาลฉวน ลาว เขมร ข้าพเจ้าขอประทวนความเรียนซัก ก็ขอทบทวนอีกครั้งเพราะมันจะยุ่งกันแล้ว คือว่าเสด็จในกรมทรงชี้แจงว่าเป็นการรับรองตกทอดมา ทั้งนี้ท่านจะไปซักทอดว่ารัฐบาลนี้ไม่ได้รับรองหาได้ไม่ ท่านทำอย่างนี้ไม่ถูก ท่านต้องรับรองต่อกันมา ถ้ารัฐบาลใดปฏิเสธการรับรองต่อ ๆ กันมาแล้วทีก่อนหน้ามาแล้วไม่มีชาติไหนเขารับรองกันหรอก เชื่อว่าในกฎหมายระหว่างประเทศเขียนอย่างนั้นอย่างแจ่มชัด ที่นี้ขอซักตั้งนี้ว่า รัฐบาลนี้ได้คำนึงถึงมติของรัฐบาลไทยเก่าเท่าที่ได้ส่งผู้แทนไปในเรื่องปัญหาที่ต้องคืนดินแดน ๔ จังหวัดให้ไปแก่ฝรั่งเศส โดยให้ตั้งกรมการพิจารณา ปฏิเสธข้อชี้ขาดของรัฐบาลนั้น ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งเราใช้สิทธิอันนี้ตามสัญญากรุงวอชิงตัน ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๔๘๘ โดยอาศัยของกรมสารเยนินว่า ลงวันที่ ๒๖

กันยายน ๑๙๒๘ ท่านอาจมา หลักการชาวเจ้าเมืองใหญ่บาง คือเกี่ยวกับหลักการไกลเกลี่ยใน
ข้อพิพาท คือเราไม่ยอมรับว่าการไกลเกลี่ยนั้นเป็นสิ่งที่ประชาชาติเราต้องการ ฉะนั้นผลทุก
วันนี้ ๆ มันถึงคาบถูกคาบคอกกันอยู่ ฉะนั้นการที่รัฐบาลไทยเราไปรับรองรัฐบาลทั้งสามชาติ
นี่เป็นการเรายอมสละสิทธิแล้วหรือ ท่านยังไม่ได้ตอบข้าพเจ้า ๆ ซักอย่างนี้ ที่นี้ปัญหาเรื่อง
สมัชชานั้น เอาละเราอย่าพูดกันเลย เอากันอย่างนี้ดีกว่า ว่าเดี๋ยวนี้รัฐบาลเชมร็กดี รัฐบาล
ญวนร็กดี รัฐบาลลาวร็กดี รองตะโกนอยู่ทุกวันว่าตัวไม่มีเอกราช แม่แต่องค์สมเด็จพระสันตปาปาโรม
เสด็จเข้ามาประทับในประเทศไทยชั่วคราว เพื่อต่อสู้เอามาซึ่งเอกราชอย่างนี้ ก็ไม่มีเอกราช
เราต้องการช่วยเหลือพี่น้องเชื้อชาติเดียวกัน แต่เหตุใดเราไม่ช่วยเหลืออย่างจริงจัง
ข้าพเจ้าขอซักอย่างนี้ และอยากขอประทานทราบเรียนควยว่า ชาติที่เป็นเอกราชนั้น ตาม
กฎหมายระหว่างประเทศยอมมีสิทธิ เรียกว่าสิทธิในการมีเสรีภาพ สิทธิในการปกครองและ
สิทธิในการดำเนินการปกครองตั้งนี้เป็นต้น ชาติทั้งสามชาติเหล่านี้มีใหม่ เขาถูกผูกพันท่าน
ทราบดีกว่าข้าพเจ้า อำนาจศาลยังไม่ได้คืนไมใช่หรือที่เชมร เพราะฉะนั้นเราต้องการช่วย
ให้ชาติเหล่านี้แม้เสด็จในกรมก็เป็นกรรมการช่วยเหลือประเทศเพื่อนบ้านอยู่แล้วคนหนึ่ง ย่อม
ทราบดีกว่าเราควรจะช่วยเหลืออย่างไร เพราะฉะนั้นเราพิจารณาแล้วหรือในการรับรอง
อย่างนี้ และโดยเฉพาะข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือเสด็จในกรมมาเอง ท่านเขียนว่าอย่างนี้
อย่างฝรั่งเศษเขาเรียกพลเมืองของเขาว่า ซิโตแยง (Citoyen) ท่านไม่เถียง แต่เรียก
ญวน ลาว เรียกว่าโปรเตเซ (Protege) อายาลิมนะเรียกว่า โปรเตเซ (Protege) ท่าน
ถือว่าเป็นเอกราชแล้วหรือ ข้าพเจ้าซักอย่างนี้ ให้ท่านอธิบายให้แจ่มชัดคิดว่า เป็นนโยบายหรือ
ไม่เป็น

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนครราชสีมาฯ ประพันธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : ข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะตอบข้อซักถามทุกประการ แต่จะต้อง
อยู่ภายในกรอบแห่งข้อบังคับของสถานที่ เพราะฉะนั้นขอแถมซึ่งท่านไม่ได้ซักถามต่อไป ข้าพ-
เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวหรือ แต่ขอชี้แจงว่า ท่านประธาน ฯ ที่ผ่านกระทุงของท่านมาก็ยอม
จะถือว่าท่านไม่ได้ถามขอกฎหมาย ท่านถามขออนโยบาย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ตอบใน
ข้อนโยบายว่า รัฐบาลนี้ไม่มีนโยบายที่จะรับรองประเทศใด ข้าพเจ้าตอบปัญหาของท่านแล้ว
แต่ว่าข้อซักถามของท่านในตอนนี้ก็มีอยู่ว่า เกี่ยวกับรัฐบาลจีนคณะชาติ ท่านบอกว่าสมาชิกประจำ
ในคณะมนตรีความมั่นคงก็แยกกันออกเป็นสองทอดสอง แต่ท่านจะต้องไม่ลืมว่ามติของคณะ
มนตรีนั้นจะต้องได้ ๙ ทั้งนี้ไม่เกี่ยวกับการวีโต้ (veto) และอันที่จริง เรื่องญวนจีนแดงนั้น ยัง
ไม่เคยถูกวีโต้ (veto) ควบประการใด และยังไม่เคยรับคะแนนเสียงข้างมากตามความต้องการ
การในคณะมนตรีความมั่นคง ที่นี้ที่ข้าพเจ้าชี้แจงในนโยบายของประเทศไทยในขณะนี้
ว่า ยังรับรองรัฐบาลจีนไต้หวันอยู่ นอกจากเป็นข้อเท็จจริงแล้ว ก็ยังมีเหตุผลคือหมายความว่า
เวลานี้ท่านสมาชิกก็ยอมรับทราบว่ามีทหารไปรบอยู่ในเกาหลีซึ่งไปเสียสละเพื่ออะไร เพื่ออุ-

- คมคติของสหประชาชาติ ทหารของเราที่ไปรบอยู่เป็นทหารของสหประชาชาติในขณะนี้ ทำไม ก็เพราะมีมติของสหประชาชาติว่า จีนแดงเป็นผู้รุกราน และในขณะนี้ถึงแม้ว่าได้มีการหยุดยิงแล้ว ก็ยังไม่มีการสนธิสัญญาสันติภาพ คือเรื่องมันเป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้สหประชาชาติก็ยังยืนยันมติดังที่ข้าพเจ้าได้เรียนเมื่อกี้แล้วว่าไม่รับรองผู้แทนจีนแดงแต่รับรองผู้แทนสหประชาชาติ และโดยอาศัยหลักในขณะนี้ว่า ทรานโคที่จีนแดงยังเป็นผู้รุกรานตามมติของสหประชาชาติ อยู่ก็ยังไม่พิจารณา นี่ข้าพเจ้าก็ได้ให้เหตุผลและข้าพเจ้าย้ำอีกว่า รัฐบาลนี้ยืนยันในหลักการของสหประชาชาติ ข้าพเจ้านึกความนโยบายข้อนี้โดยผ่านสภาไปโดยชัดแจ้งและรัฐบาลได้แถลงนโยบายไว้โดยชัดแจ้ง ข้าพเจ้ามีคำแถลงนโยบายของรัฐบาล ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายังกลับมากันไม่ทัน แต่ข้าพเจ้ามีตัวบทคำแถลงนโยบายของรัฐบาลอยู่ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็บริหารงานไปตามนั้น ที่มีส่วนปัญหาข้อสุดท้ายที่เกี่ยวกับสามรัฐนั้น ท่านถาม ท่านบอกว่าการรับรองคณะรัฐบาลนี้ก็รับรองข้อ ก็ถูกแล้ว ๆ ข้าพเจ้ารับผิดชอบในการรับรอง แต่ท่านถามว่าเหตุผลอะไร มีเหตุผลอย่างไรที่รับรอง นั้นมันเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ข้อเท็จจริง ข้าพเจ้าถึงบอกว่าจะไม่รับรองรัฐบาลนี้รับรอง คณะรัฐบาลก่อนรับรอง และก็ได้มีคำแถลงการณ์ยาว ซึ่งข้าพเจ้ามีตัวบทอยู่ที่นั่นแล้ว เพราะฉะนั้นเหตุที่รัฐบาลรับรอง ท่านก็ไปอ่านคำแถลงการณ์ดูซิ ท่านบอกว่าเออ ทำไมไม่เลิกรับรอง นั่นก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง ซึ่งท่านอาจจะถามข้าพเจ้าได้ แต่อันที่จริงก็ไม่มีการมี เพราะข้าพเจ้าได้เรียนให้ทราบแล้วว่าสหประชาชาติเข้ายังลงมติโดยเสียงข้างมาก ข้าพเจ้าได้ให้คะแนนแล้วว่ารัฐทั้งสามนี้ควรจะเป็นสมาชิกของสหประชาชาติได้ ที่นี้ท่านถามถึงบอกรางเรื่องที่ไม่เจรจากับฝรั่งเศสที่กรุงวอชิงตันนั้นว่าอย่างไร อันที่จริงนั้นก็ไม่ได้เกี่ยวกับประเด็นโดยตรงหรอก แต่ข้าพเจ้าก็จะเรียนว่ารัฐบาลที่จะต้องรักษาสันติภาพของไทยอย่างเต็มที่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นในเรื่องปัญหาเขตแดนก็ดีและในเรื่องปัญหาอื่น ๆ ก็ดี ก็ย่อมจะต้องสนใจและเอาใจใส่อยู่ ข้าพเจ้าก็สนใจอยู่ในเรื่องนี้ และดำเนินการเจรจาอยู่แล้ว เพื่อที่จะให้หลักเกณฑ์เป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศอันสมบูรณ์ แต่ข้าพเจ้ายังจะให้รายละเอียดไม่ได้ในที่นี้ ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้ผลในไม่ช้านัก แต่ข้าพเจ้ารับรองได้ว่า เรื่องนี้อยู่ในความสนใจของรัฐบาลคณะนี้ ส่วนที่ท่านอาจบอกว่า ข้าพเจ้าเคยใช้คำว่าโปรเตเซ (Protege) หรืออะไรเช่นนั้น คงจะเป็นหนังสือที่ข้าพเจ้าเขียนนานแล้ว เพราะวาคั้งแต่ประเทศลาวเป็นเอกราชมานี้ ข้าพเจ้ายังไม่ได้มีการมีที่จะเขียนหนังสือ เพราะฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าใช้คำว่า โปรเตเซ (Protege) หรือคนในอารักขา ตอนนั้นเขาก็เป็นคนในอารักขาจริง แต่ว่าอารักขาของฝรั่งเศสได้เสร็จสิ้นลงแล้ว เรายังประเทศลาวไม่ใช่รัฐอารักขาของฝรั่งเศส เป็นรัฐอิสระและมีเอกราชแล้ว ไม่ใช่รัฐอารักขา ข้าพเจ้าจึงขอเรียนขอเท็จจริงให้ทบทวนไปก็ขอเรียน

นายอารีย์ ต้นดีเวชกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอซักเป็นครั้งสุดท้ายดังนี้คือว่าไหน ๆ เราก็กวักกันมานานแล้ว เอาสั้น ๆ ก็กว่า เหลือข้อสุดท้ายขอเดี๋ยว คือรัฐบาล

ลาว ฉวน เขมร นี้ก็แล้วกัน คือเอาอย่างนี้ เสด็จในกรมได้ทรงรับรองว่ารัฐบาลมิได้ทอดทิ้งในปัญหาเรื่องนั้น ข้าพเจ้าขอขอบคุณแทนประชาชาติไทยต่อเสด็จในกรมเสียด้วยว่า รัฐบาลเรายังเหลืออยู่แล้ว โดยเฉพาะพี่น้องทางภาคอีสาน ทั้งนี้เป็นดังนี้ ท่านผู้เป็นประมุขคือจะให้ข้อสังเกตเสียด้วยว่า การที่เราสูญเสียดินแดนพระตะบอง ศรีโสภณหรือเสียมราฐไปนั้น เราเสียไปโดยอย่างไรเรียกว่าถูกกันอยู่ไม่ตองมาพูด เราเสียโดยที่ตราดและจันทบุรีถูกคิด และเราได้คืนมาจนมีจอมพลแห่งทัพไทยแล้ว ฉะนั้นโดยเกียรติ ข้าพเจ้าเชื่อความสามารถขององค์ท่านรัฐมนตรี อย่าลืมว่าดินแดนเหล่านี้แหละเราต้องการ ข้าพเจ้าในนามของประชากรราษฎร คือผู้แทนบอกอย่างนี้ว่า ต้องการระ ผากไว้ด้วย อยากจะประทานชกอย่างนี้ คือเมื่อกี้เสด็จในกรมได้ทรงชี้แจงว่าหนังสือนั้นเขียนไว้นานแล้ว เกี่ยวกับรัฐบาลฉวน ลาว เขมร อีสระ แต่การอีสระข้าพเจ้ากราบเรียนแล้วว่ามิอีสระอย่างไม่สมบูรณ์ คือรัฐบาลเหล่านี้สามารถตั้งทูตได้ทั่วโลกหรือเปลา เปลา ตรงกันข้าม มีเรซิดัง (Resident) หรือเปลา เดียวนี้มีเรซิดัง ซูเปริเออร์ (Resident Supérieur) อยู่ที่เมืองหรือเปลา มีอย่างตามหลักการ เราเรียกว่า "รัฐอารักขาหรือรัฐในอารักขา" คือว่าเอาไปประเทศเซ หรือว่าโปรคัสกัรลา (Etat Protege-Protectorat) อย่างไรก็ตาม รัฐอย่างนี้ยังไม่มีในการที่จะตั้งทูต เราเรียกว่า "กองเฟเดราซีของ" (Confederation) คือหมายถึงเอกราชยังไม่เต็มที่ ยังต้องตั้งทูต ต้องรอเขาวางตั้งที่ไหนก็อย่างไรบ้าง เราควรพิจารณาให้มากกว่านี้ไต่หรือไม่ว่า ปล่อยให้ชาติเหล่านี้ต่อสู้จริง ๆ เสียก่อน จะเป็นโดยที่เราจะสนับสนุนหรือไม่เป็นอีกปัญหาหนึ่ง แล้วอย่างลี้มว่า ขอประทานกราบเรียนดังนี้ คือที่เขาวินหาร จังหวัดศรีสะเกษ จนเดี๋ยวนี้ดินแดนเหล่านี้ยังไม่รู้ว่าเป็นของใครเลย เชื่อว่าเสด็จในกรมทราบดี อยู่ในแฟ้มของต่างประเทศ ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิไปคั้นทั้งนั้นแหละ ที่เขาวินหารคือมันย่อยชามอยู่ ทางโน้นก็ไม่ยอม ทางเราก็ไม่ยอม หลังจากดินแดนอินโดจีนฝรั่งเศสขึ้นมา ขอให้ท่านรัฐมนตรีต่างประเทศได้ทรงพระกรุณาไปเอาหนอยเกอะนะไปเอามาให้หมด จึงเรียกว่าอย่าไปรับรองเขาเลย เขาเป็นเพียงกองเฟเดราซีของ (Confederation) เท่านั้นเอง ขอชักอย่างนี้

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิปพงศ์ประพันธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : ขอชักถามนี้ ข้าพเจ้าจะตอบที่อยู่ภายในประเด็นอย่างแน่นอนเสียก่อน คือท่านเจ้าใจฉิดเรซิดัง ซูเปริเออร์ (Resident Supérieur) เขาไม่มีแล้ว เขาเรียกว่า "ชงหลวง" เดียวนี้เขามีชงหลวงใหญ่ เขาไม่มีเรซิดัง (Resident) แล้ว แต่เขาก็จะมาแสดงให้เห็นว่าประเทศลาวจะไม่ไช่รัฐอารักขา แต่เป็นประเทศที่มีเอกราชแล้ว ส่วนอีกประการหนึ่งที่เขาจะตั้งไปที่ไหนบ้างนั้น จริงอยู่เมื่อแรกเริ่มสัก ๓-๔ ปีมานี้ เขาให้มีเขตบางแห่ง เช่น กรุงเทพฯ มาก่อน แล้วก็อเมริกา ฝรั่งเศสก็เป็นชงหลวงเพราะว่าเขาอยู่ในสหภาพเดียวกัน เขาเรียกว่า "ชงหลวงใหญ่" อย่างทางอังกฤษในจักรภพอังกฤษ ทานก็ยอมทราบ เขาเรียก

ว่า "ข้าหลวงใหญ่" อย่างนี้ แต่ว่าเดี๋ยวนี้เขาก็มีเสรีภาพที่จะตั้งอัครราชทูตไปที่ไหนก็ได้
 แต่วาก็เกี่ยวกับเรื่องเงินเท่านั้นที่เขายังมีน้อยแห่ง เพราะฉะนั้นท่านคงจะได้อ่านหนังสือ-
 พิมพ์ว่า ฝรั่งเศสกับประเทศลาวได้มีเห็นสัญญากัน ที่บีโนคำตอมของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้า
 ตอบอย่างตรงไปตรงมาที่เดียว ข้าพเจ้าบอกว่ามีเอกราชลธิปไตย ส่วนเอกราชอันสมบูรณ์
 นั้นเป็นที่รับรองในหลักการแล้ว กำลังเจรจาทำสัญญากันอยู่ นี่ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้ ข้าพ-
 เจ้าได้ตอบอย่างตรงไปตรงมาที่เดียว เพราะฉะนั้นตอนนี้ท่านไม่ต้องพะวงหรือท้อ ทั้ง ๔
 นั้นมีเอกราชแล้ว แต่ส่วนว่าสมบูรณ์ที่เดียวหรือไม่นั้น หลักการรับรองกันแล้ว แต่ว่ายังกำลัง
 เจรจาทำสัญญากันอยู่

ที่อีกข้อหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่สูแนแนกว่าจะเข้าอยู่ในกรอบ แต่ว่าเพราะเป็น
 เรื่องการเมืองที่ท่านซักถาม แต่ครั้นข้าพเจ้าจะไม่ตอบไปก็เกิดความลังเล และอาจจะ
 มีความเข้าใจผิดได้ คือเกี่ยวกับดินแดน อันที่จริงท่านอาจถึงคณะกรรมการที่ไปกรุงเทพฯ ซึ่ง
 ต้น ในขณะที่นั้นข้าพเจ้าก็เป็นคณะกรรมการคนหนึ่ง เพราะฉะนั้นย่อมทราบเรื่องดี ในขณะที่
 นั้นความปรารถนาของประเทศไทย ปรารถนาอย่างยิ่งก็คือ อยากจะให้ประเทศเขมรในกรณี
 นี้ และประเทศลาว และเวียดนามด้วย ได้เป็นเอกราช เราได้บอกกับฝรั่งเศสที่เดียวบอก
 ว่าความปรารถนาของไยนั้น ไม่ใช่จะไปเอาดินแดนหรือ ไม่ใช่ดินแดน แต่เราปรารถนา
 ที่จะให้ชาติพี่น้องของเราได้รับเอกราช เพราะฉะนั้นถ้าฝรั่งเศสจะให้คำมั่นว่าจะให้เอกราช
 ใน ๕ ปีอย่างนี้แล้ว เราก็อาจจะระงับการเรียกร้อง เพราะว่าเราถือว่า เมื่อเป็นชาติเป็น
 ดินแดนของชาติที่มั่นคงแล้ว เราอาจจะทำความเข้าใจและเจริญทางไมตรีกันอย่าง
 สนิทสนม ไม่ใช่เฉพาะแต่อย่างฐานเพื่อบ้านที่ตี แต่ฐานที่มองอีกด้วย ซึ่งท่านตีไคกล่าวเมื่อ
 กี้แล้วว่า นั้นเป็นรัฐบาลของคณะรัฐบาลนี้ ซึ่งก็เป็นความจริง รัฐบาลนี้มีนโยบายที่จะส่ง
 เสริมสัมพันธไมตรีให้สนิทสนมยิ่งขึ้นที่เกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านทั้ง ๓ ที่กล่าวนั้น คราวนี้
 ข้าพเจ้าจึงได้บอกว่า ขอรับรองเกี่ยวกับเขตแดนนี้ยังมีอยู่บางประการที่ไม่ต้องตามกฎหมาย
 ระหว่างประเทศ และในใจนี้แหละข้าพเจ้ากำลังจัดการอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นสรุปความก็
 คือ เพื่อไม่ให้มีความเข้าใจผิด และข้าพเจ้าถือว่าประเทศเพื่อนบ้านเหล่านั้นเป็นประเทศที่
 น้องกันได้รับเอกราชแล้ว การที่จะคิดไปเอาดินแดนก้อนใหญ่ ๆ มานั้นก็ไม่อยู่ในนโยบาย
 เพราะว่าได้ดำเนินตามนโยบายของชาติเราตลอดมา ที่หวังให้ประเทศเหล่านั้นได้รับเอ-
 กราช แต่ส่วนเขตแดนที่ยังไม่เป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ ข้าพเจ้ากำลังจัดการที่
 จะให้เป็นไปตามนั้น รวมทั้งกรณีที่ท่านอ้างโดยชัดแจ้งนั้นด้วย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมดเวลาสำหรับระงับแล้ว

แหล่งที่มา : รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๒/๒๔๘๗ (สามัญ)

การอภิปรายครั้งที่ ๓

นายฉิ่ง มารังกุล (บุรีรัมย์) ประเด็นสำคัญ รัฐบาลนี้ถึงแม้ว่าจะแถลงนโยบายถึง ๑๗ ข้อ รวมแล้วถึง ๒๐ กว่าข้อก็ตาม แต่ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นคนไทยคนหนึ่ง รับรองและไว้วางใจรัฐบาลนี้ไม่ได้ ก็เพราะเหตุว่ารัฐบาลนี้อยู่ในลักษณะเองแบบเก่า แม้แต่ตัวทนายทนายเองก็เป็นคนเก่า ถึงแม้ว่าจะแถลงนโยบายนี้ให้ยืดยาว เคลือบคลุม เคลือบแฝงไปด้วยประการใดก็ตาม แต่เปรียบเสมือนหนึ่งว่ายาหอมซึ่งเคลือบไปด้วยยาพิษข้างในประการหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าชี้ให้เห็นชัดว่ารัฐบาลนี้ยังยึดมั่นอยู่ในสหประชาชาติ ซึ่งจะมีกรณีผูกพันกันอย่างจริงจัง นี่แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลนี้เตรียมพร้อมที่จะเอาเอกราชของประเทศไทยไปให้สหประชาชาติแล้ว ยังไม่ทันไรเลย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ารัฐบาลยิ่งแถลงมากออกไปเท่าไร มันก็ยังมีข้อผูกพันอยู่ในข้อ ๕ นี้ ยึดมั่นอยู่ในสหประชาชาติ เพราะฉะนั้นจะทำสิ่งใดที่มันจะดีไปไหนเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าเศรษฐกิจของเราเนี่ยยังไม่อยู่ในฐานะหลักเกณฑ์ที่ประชาชนจะพอใจ ท่านยิ่งขยายออกไปเท่าไรความรักตัวของท่านเองยิ่งมากขึ้นเท่านั้น เพราะท่านยังยึดมั่นอยู่ในหลักของสหประชาชาติ หากว่าท่านจะให้พวกข้าพเจ้านี้ไว้วางใจในการบริหารราชการให้ถูกต้องตามหลักของประชามันเดียว ก่อนอื่นไม่ควรผูกพันเอาไว้กับกายหนึ่งกายใด ยังไม่ทันไรเลยก็เริ่มพ่ายเสียแล้ว อย่างนี้ประชาชนจะไว้วางใจได้เสียหรือ เพราะฉะนั้นนโยบายที่ถูกต้องแล้ว เราควรจะไม่ผูกพันกับกายหนึ่งกายใด กว่าเราจะเห็นความเหมาะสมและความจำเป็นของประเทศชาติที่เราจะควรจะไปนั้น มันจึงจะผูกพันได้ มันจึงจะถูกต้อง

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

การต่างประเทศ ท่านชี้ว่าถ้าต่างประเทศก็เหมือนอย่างเก่า ก็จะทำให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร เมื่อถ้าใครมาเป็นรัฐบาลก็เหมือนอย่างเก่า เพราะว่าของที่ถูกไม่ ว่างรัฐบาลใหม่ หรือท่านสมาชิกอีกคนพูดแล้ว ๆ เวลามาเป็นรัฐบาลอย่างข้าพเจ้าบ้างก็จะมา พึงดูเอารัฐบาลมาอย่างมาอย่างใดอย่างใดต่างประเทศ ท่านก็จะเอา ท่านพูดไป พูดไว้ แต่ข้าพเจ้าจะยืนยันให้เห็นว่านโยบายต่างประเทศเวลานี้ โลกเขานับถือหรือไม่ขอ . . . มืองไทย ข้าพเจ้าชี้ให้เห็นว่าเสด็จในกรมเขาไปนั่งในสหประชาชาติ มีสมาชิก ๕๐ ประเทศยกมือเป็นเอกฉันท์ให้ท่านทุกฝ่ายหมด แล้วอย่างนี้ท่านก็บอกนโยบายต่างประเทศไม่ดี ฝ่ายเสรี - ประชาธิปไตยก็ยกจะแนบให้เสด็จในกรม ฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ยกจะแนบให้เสด็จในกรม แล้วท่านบอกนโยบายต่างประเทศเหลวไหลเหลวแหลก แล้วท่านไปถามฝรั่งเขาชื่อว่าเหลวแหลกหรือไม่ คือว่าพูด พูดได้ แต่ว่าข้อเท็จจริงที่ทำอยู่นี้เสด็จในกรมนั่งอยู่เป็นเอกฉันท์ในสหประชาชาติ ไม่ต้องยืม คุณคง ๆ จริง ๆ นี้ก็ เมื่อคนทุกประเทศ ๕๐ ประเทศเขารับรอง บอกว่าเสด็จในกรมคนแทนคนไทยที่ดี นอกจากพระองค์ท่านจะทรงพระปรีชาสามารถเขาก็

ยกขึ้น ๔๐ ประเทศ สมาชิกมีอยู่ก็ทั้ง ๔๐ ประเทศ แล้วจะบอกว่ารัฐบาลนี้ไม่ดี เราเป็นสมาชิกเราก็ต้องยึดองค์การสหประชาชาติ และท่านจะเห็นได้ว่าประเทศจีน ประเทศคอมมิวนิสต์ทุก ๆ ประเทศเวลานี้ทำอะไร ต้องการจะเป็นสมาชิกสหประชาชาติใช่หรือไม่ ประเทศจีนต้องตะตะแง้ว ๆ ขอเขา อยากรจะเป็นสหประชาชาติ มีคนมาถามเขา ว่าทำไมไม่รับรองจีน ข้าพเจ้าก็บอกว่าจะไปรับรองอย่างไร เพราะว่าจีนนั้นยังไม่แสดงให้เป็นที่ ๔๐ ประเทศ เขาจะรับรองในสหประชาชาติ แล้วจะมาให้รัฐบาลไทยคนเคียวรับรองจีน ไปค้ากับจีน ในเมื่ออีกตั้ง ๔๐ ประเทศเขาไม่เอา ในที่ประชุมท่านจะเสียงข้างมากหรือเสียงข้างน้อย ก็ต้องเอาเสียงข้างมากเป็นเครื่องตัดสิน ก็ในสหประชาชาติมีสมาชิกอยู่ ๔๐ ประเทศ ฝ่ายเสรีประชาธิปไตย ๓๐ ประเทศรวมทั้งไทยด้วย เขาบอกว่าจีนยังไม่ดีพอ เพราะฉะนั้นให้เป็นสมาชิกในสหประชาชาติไม่ได้ เอาเสียงส่วนข้างมาก ฝ่ายข้างน้อยมีอยู่ ๔ เสียงเท่านั้น ที่นี้ท่านบอกจะให้เป็นกลาง เวลาที่ข้าพเจ้ายืนยันว่ารัฐบาลนี้เป็นกลาง ในการเป็นกลางนั้นเราถือหลักสหประชาชาตินั้นเป็นของที่เรียกว่าเป็นกลาง โดยมีหลักฐานเป็นกลางโดยพูดไม่มีประโยชน์ เราเป็นกลางอยู่ในสหประชาชาติ ใครส่วนมากเขาเห็นว่าดี เราก็ว่าเขาดี พอไปป้หน้าจีนแดงเป็นคนดีขึ้นมา สหประชาชาติส่วนมากเขารับรองไทยก็อาจที่จะรับรองและค้าขายได้ ทรายไคในจีนแดงนั้นไม่มีใครเขารับรอง เราไปรับรองถ้าอีก ๓๐ ประเทศเขาคัดค้านก็ติดกับเราละ เราไปค้าขายที่ไหน ไปค้าขายกับจีนแดงก็ได้ แต่เราส่งข่าวสารไทยไป จีนส่งข่าวสารจีนมาให้กิน ส่งสัมไทยไป สัมเขี้ยวหวานไปมันไม่ถูก แล้วในเรื่องการเงิน ข้าพเจ้าก็บอกว่าเรื่องการเงินนั้น เงินของจีนมันใช้ที่ไหนไม่ได้ จีนเองยังว่าง ๆ ยังต้องไปขโมยเงินดอลลาร์เขามา ถึงจะซื้อของต่างประเทศได้ ก็เราจะไปแลกขายกับจีนเอาเงินดอลลาร์แจกเข้ามาซื้อขายอะไรไม่ได้ ก็เวลานี้เราขายดอลลาร์มา เราไปซื้อของได้ทั้งโลก แม้แต่จีนแดงเราก็ซื้อได้ แม้แต่ในรัสเซียก็ซื้อดอลลาร์ได้ก็เราไม่ดีหรือ แล้วของเราก็ขายหมดทุก ๆ ปีมา ที่นี้ทางสมาชิกส่วนหนึ่งก็บอกว่าไปคบกับจีนแดง ค้ากับจีนแดง ขายกับจีนแดง ค้าขายไปได้เงินของจีนแดง ข้าพเจ้าของย้าอีกครั้งหนึ่งว่า เมื่อได้เงินจีนแดงมาเอาไปซื้อของในอเมริกาได้ไหม ก็ไม่ได้ ท่านได้เงินจากจีนแดงมาไปซื้อรถยนต์จากจีนแดงมานั่งได้ไหม ซื้อรถแทรกเตอร์จากจีนแดงมาได้ไหม ก็ไม่ได้ เพราะจีนยังทำไม่ได้ เราก็คงเอาเงินจีนแดงไปซื้อแทรกเตอร์จากอเมริกา จากอังกฤษ จากฝรั่งเศส เหล่านี้ ก็พวกเหล่านั้นเขาไม่รับเงินจีนแดง แล้วจะแนะนำให้ข้าพเจ้าไปค้าขายเอาเงินจีนแดง ว่าค้าขายนั้นเงินมันตามมานะ ๆ ข้าพเจ้าก็ขอเรียนให้ทราบดังนี้

ส่วนนโยบายเกี่ยวกับต่างประเทศ เวลาที่เรายึดสหประชาชาติแล้วเพราะเหตุว่าสหประชาชาตินั้นเป็นองค์การกลาง มีสมาชิก ๔๐ ประเทศ แล้วเขาเป็นกลาง ท่านเห็นใหม่ว่าในกรณีคลองสุเอซเป็นกลางใหม่ คนเป็นทางบอกเกิดกรณีสุเอซขึ้นนั้น อเมริกาควรจะช่วยอังกฤษ แล้วอเมริกาช่วยอังกฤษหรือ อเมริกาที่ไม่ได้ช่วยอังกฤษ ไม่ได้ช่วยฝรั่ง-

เศสซึ่งเข้มนหมามีตรกัน กลับไปช่วยอียิปต์โดยวิถีทางสหประชาชาติ และท่านยังบอกว่าสหประชาชาติไม่เป็นกลาง สหประชาชาติเขาเป็นกลางเบ้่งและข้าพเจ้าก็จึงได้รวมกับสหประชาชาติ ยึดสหประชาชาติ นี้แหละคือเป็นกลางกว้างขวางยิ่งขั้นอีก จะเป็นกลางก็เป็นกลางก็ประกาศไปว่า ๆ เข้าไปก็ไม่ได้ มันก็ไม่ได้ผลอะไร ประเทศต่าง ๆ ที่ประกาศเป็นกลางเวลานี้ ก็ต้องไปอาศัยสหประชาชาติอีกเช่นเดียวกัน ท่านเห็นใหม่ว่าเรื่องกรณีหลายแห่งมาแล้วอย่างกรณีแคชเมียร์ สหประชาชาติเป็นกลางใหม่ ไม่ได้เข้ากับใครเลย ทั้ง อังกฤษ อเมริกา ฝรั่งเศส ที่เป็นสมาชิกองค์การซีโต้ก็ไม่ได้เข้ากับใครเลย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าในการที่เราคุยอย่างนี้วันนี้แล้ว การเกี่ยวกับกำลังรบ เกี่ยวกับกำลังรับทานก็ในขณะนี้ข้าพเจ้าใครจะขอเรียกว่า กำลังรบที่เราได้มานี้ หนึ่งอาวุธเราไม่ต้องซื้อ อเมริกาเขาเป็นคนให้ แล้วไม่ต้องมีข้อมูกพันอะไร สองยุทธโธปกรณ์ เครื่องประกอบต่าง ๆ อเมริกาเป็นคนให้ แล้วไม่มีข้อมูกพันอะไร สามเครื่องแต่งตัว เครื่องใช้ไม้สอยตลอดจนกระทั่งโรงที่ขยายมาใหม่ อเมริกาเป็นคนออกเงินให้ แล้วไม่มีข้อมูกพันอะไร แล้วนอกจากนั้นเครื่องบินเจ็ตที่ไดมา เมื่อกี้มีท่านสมาชิกพูดว่าต้องใช้น้ำมัน ต้องใช้ไคโนนไอนี้ ข้าพเจ้าขอเรียกว่าเครื่องบินเจ็ตอเมริกาให้มาเปล่า ๆ ลำละ ๒๐ ล้านบาท น้ำมันหัดทุกวัน เขาจ่ายให้เปล่า ๆ ไม่ต้องเสียสตางค์ เครื่องไม้เครื่องมือเขาให้หมด เราเพียงแต่จัดคนเอาไปใช้เครื่องบินเท่านั้น นอกจากนั้นเราไม่ต้องเสียอะไรเลย ที่นี้ท่านก็ไม่ทราบ เพราะว่าข้าพเจ้าก็เห็นใจ เพราะว่า เป็นฝ่ายค้านและก็ไม่เคยเป็นรัฐบาลนาน ๆ สักที เพราะฉะนั้นก็ไม่รู้เรื่องยืดยาวต่าง ๆ เหล่านี้ ก็จึงขอถือโอกาสชี้แจงให้ทราบว่่าเกี่ยวกับการเพิ่มเติมกำลังรบเวลานี้ ใครบอกว่าจะทำให้เศรษฐกิจตกต่ำ เปล่า อเมริกาเราให้มาทั้งหมด นอกจากเราซัพพลาย (Supply) คนกับของนิต ๆ หนอย ๆ เท่านั้น แล้วเมื่อเรามีเงินขึ้น ข้าพเจ้าขอรับรองในที่ประชุมว่า อเมริกาไม่ได้เรียกข้อมูกพันอะไรเราเลย อเมริกาต้องการให้เราเป็นประเทศที่แข็งแรงรักษาความสงบภายใน รักษาความสงบซึ่งชาติก็จะรุกรานเข้ามา เท่าที่กำลังคน กำลังเศรษฐกิจของเราจะช่วยให้ ส่วนที่ท่านบอกว่า เราก็มีกำลังนิตเดียว มีไว้ทำไม สู้เขาไม่ได้ ทาบเห็นใหม่ว่่าสงครามโลกทุกคราวนั้น แม้แต่อังกฤษ ฝรั่งเศส มหาประเทศสู้คนเดียวไม่ได้ เพราะฉะนั้นมันจึงต้องมีสัมพันธมิตรกันขึ้น ประเทศเดียวนั้นในโลกนี้สู้ไม่ได้ แม้แต่อเมริกาเองก็อาจจะสู้ไม่ได้คนเดียว เพราะฉะนั้นท่านก็ไปบอกว่า อเมริกาจะมีกำลังรบทำไม อังกฤษเวลารบหว่าที่สู้ไม่ได้คนเดียว ต้องไปเอาฝรั่งเศสมาช่วย อังกฤษกับฝรั่งเศสสู้ไม่ได้สองคนต้องไปเอาคนอื่นมาช่วย เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าแต่ละประเทศเวลานี้สู้คนเดียวไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นเขาจึงสู้ด้วยวิถีการสหประชาชาติด้วยสรวรวม ท่านเห็นใหม่เวลานี้ ในตะวันออกกลางเรียบร้อยไปเพราะสหประชาชาติใช้ใหม่ นี้ก็จบจะรบกันแล้วมหาประเทศแม้แต่สหรัฐอเมริกาที่ไม่ได้เข้าสหประชาชาติก็ไม่ได้เอนเอียงไปทางไหน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียนว่าในการที่ได้เสริมกำลังอยู่ทุกวันนี้ เป็นการเพียงพอ

เหมาะสมกับกำลังฐานะ เศรษฐกิจของประเทศของเราแล้ว

นายเทพ โชนินุชิต (ศรีสะเกษ) : ผมได้ฟังท่านนายกรัฐมนตรีตอบฝ่ายค้านสองคนมาแล้วก็ชักจะเคลิบเคลิ้มไปเหมือนกัน เรียกว่าท่านได้อธิบายถึงคุณความดีที่รัฐบาลนี้ได้ปฏิบัติมาอย่างน่าเลื่อมใส จนกระทั่งท่านถึงกับชวนพวกเราไปเข้ากับมันนิ่งค์ฯ แต่ผมคิดว่าหากว่าท่านไม่ว่าเพียงพูดแค่นี้ก็พอแล้ว หมายความว่าท่านแถลงอย่างนี้ทั้งหมดแล้วละก็ ท่านไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ฝ่ายค้านไม่ต้องโจมตีท่านเหตุผลของข้าพชนี้ ฉะนั้นถ้าหากว่าท่านจะชวนพวกเราไปรวม ก็ทำตัวของท่านให้ดีเสียก่อนนั่นแหละ เราถึงจะรวมด้วย เพราะเราก็รักบ้านเมืองเหมือนกัน เมืองไทยเป็นของเราทุกคน แต่ว่าที่เรายังรวมกับท่านไม่ได้นั้นก็เพราะเหตุว่า ท่านพูดแค่นี้ แต่ว่าการกระทำของท่านนั้นไม่ปรากฏผลเลย ปัญหาที่ท่านแถลงมาเมื่อตะกี้นี้ความจริงนั้นปัญหาแรกเอาสั้น ๆ ง่าย ๆ เรื่องนโยบายต่างประเทศ ความจริงปัญหาเรื่องสหประชาชาตินี้เกือบทุกพรรคเราสนับสนุนสหประชาชาติ เมื่อตะกี้นี้ท่านฝ่ายค้านบุรีรัมย์นั้นอาจจะเข้าใจผิดไปบางประการ คือว่าเราจะผูกพันสหประชาชาติจนเกินไป จนกระทั่งหลวมตัวเห็นจะหมายถึงอเมริกามากกว่าสหประชาชาติ เจตนาของท่านผู้นั้นจะเป็นเช่นนั้น แต่ท่านนายกรัฐมนตรีก็รวบหัวรวบหางบอกว่าท่านไปโจมตีสหประชาชาตินั้นไม่ถูก เพราะว่าแม่แต่ท่านรัฐมนตรีต่างประเทศของเราปัจจุบันก็ได้เป็นประธานของสหประชาชาติแล้ว ซึ่งแสดงให้เห็นประนีประนอม คล้าย ๆ กับประนีประนอมนโยบายต่างประเทศของรัฐบาลไทยขณะนี้หรือที่แลว่าท่านนั้นถูกต้องเสียเหลือเกิน แต่ความจริงนั้นผิด เพราะเหตุว่าสหประชาชาตินั้นมันไม่ได้ชั่ว ฉะนั้นมีมติซึ่งอยู่ในประเทศอินเดีย เขาก็เคยเป็นประธาน นั่นก็หมายความว่านโยบายของประเทศอินเดียเขาก็ถูกต้องเหมือนกันใช้ไหม นั่นท่านอย่ามาอ้างอย่างนี้เลยไม่ถูกหรอก เพราะวาทะนโยบายต่างประเทศกับการเป็นประธานสหประชาชาติมันคนละเรื่อง พูดถึงนโยบายต่างประเทศนั้น เราพรรคฝ่ายค้านโดยเฉพาะพรรคแนวร่วมสังคมนิยมนี้ เรามีความเห็นแตกต่างกับท่านเป็นชาวกับคำ ท่านนั้นมีคัมแคคล้ายเสรีประชาธิปไตยตามหลังอเมริกา แต่ฝ่ายเรา นั้นเราต้องคบทุกฝ่าย ทุกค่าย ทุกลัทธิ เพื่อความสงบสันติของโลก และโลกที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ที่ยุ่งเหยิงกันอยู่ทุกวันนี้ สาเหตุนี้ใช้ใหม่ และยิ่งไปกว่านั้นท่านเองทั้ง ๆ ที่แอนตี้คอมมิวนิสต์ ทอดานคอมมิวนิสต์ แต่ตรงกันข้ามกลับไปมีสถานทูตรัสเซีย ซึ่งเป็นแม่บทของคอมมิวนิสต์ ถ้าจะพูดถึงว่าเอาคอมมิวนิสต์กันละ ถือว่าเป็นคอมมิวนิสต์ ความจริงมันก็ไม่ไร ซึ่งผมจะอธิบายให้ฟังว่า คอมมิวนิสต์ในโลกนี้โดยแท้จริงมันมีหรือเปล่า แต่ก็มีเป็นพื้นฐานซึ่งผมอยู่อย่างหนึ่งที่ว่า นโยบายปัจจุบันของรัฐบาลนี้ในเรื่องต่างประเทศนั้น ท่านได้คิดว่าท่านรู้สึกกับหรือยังว่าการทอดานคอมมิวนิสต์ออกจากเป็ดการแถลงนโยบายเมื่อ ๕ ปีที่แล้วมา นั้นแสดงให้เห็นว่าท่านรู้สึกกับหรือยังว่าการทอดานคอมมิวนิสต์และการแบ่งค่ายของโลกนี้ออกเป็นสองค่าย แล้วเรามาอยู่นอกค่ายเดียว โดยไปแอนตี้ค่ายหนึ่งเขานั้น มันทำให้โลกนี้นับว่าวันซึ่งเราเองนั้น ประเทศไทยในเอเชียนี้ก็เห็นจะมีประเทศไทยกับฟิลิปปินส์และ เวียดนามใต้เท่า

นั้นที่ยังคงยืนกรานอยู่ แต่ที่จริงนั้นที่สิ้นเขาไปกันหมดแล้ว และด้วยเหตุนี้เองนโยบายต่างประเทศที่จอมโจมตีรัฐบาลวันนั้นนั้น จึงอยากจะถามท่านนายกรัฐมนตรีว่า ท่านบอกว่าจะสรรพคุณสหประชาชาตินั้น ผมบอกแล้ว ผมไม่เถียง เพราะนโยบายของพรรคผม ๆ ก็ต้องสนับสนุนจากสหประชาชาติ และเราอยากให้ทุกประเทศในโลกนี้เป็นสมาชิกของสหประชาชาติ เพื่อรวมมือกันทำความเข้าใจกันให้โลกนี้อยู่ด้วยกันอย่างสันติ แต่ว่าด้วยเหตุที่ทางสหประชาชาติก็ตามหรืออเมริกาพูดบ้าง ๆ เอาตรง ๆ ไม่ต้องอ้อมค้อมไปเบี่ยงค้ายเข้า เพื่อที่จะให้เห็นว่าคอมมิวนิสต์นั้น เป็นความหายนะอย่างร้ายแรงของโลก จึงทำให้เกิดวิกฤตจนกระทั่งประเทศเราเองนี้ไม่ใช่เพียงต่อต้านแค่ปากเฉย ๆ เท่านั้น ยังออกกฎหมายป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นเกราะป้องกันสำคัญของรัฐบาลนี้เพื่อต่อต้านคอมมิวนิสต์ และเพื่อที่จะรักษาเสรีภาพของประชาชนทุกคนทุกฝ่าย ถ้าหากว่าท่านจะเห็นว่าในการที่ท่านคิดว่าต่อต้านคอมมิวนิสต์ออก ไม่ใช่นโยบายต่างประเทศในคราวนี้ออกไปแล้ว นั้นหมายความว่าท่านประสงค์ที่จะไม่ต่อต้านคอมมิวนิสต์อีก อย่างนี้ไม่ใช่ไหม และท่านมีความประสงค์หรือหาไม่ ที่จะเลิกกฎหมายป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้เสีย เพราะเหตุว่ากฎหมายนี้เองมีบุคคลบางกลุ่มบางหมู่หนึ่งไว้รับภัยจากกฎหมายนี้ ถ้าหากว่าท่านนี้กว่าประชาชนทั่ว ๆ ไป เขามีความคิดเห็นกันเห็นอย่างไหนแล้ว ท่านลองก็ให้หมาจะเอากฎหมายนี้ไปให้ประชาชนไปให้ประชาชนนั้น เขาออกเสียงลงคะแนน นั่นแหละเขาจะดูว่าประชาชนทั่วประเทศไทยนี้ เขามีความเห็นกันอย่างไรรัฐบาลนี้หรือรัฐบาลนี้ซึ่งยังยืนยืนกันอยู่หรือเปล่าว่ากฎหมายป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นั้นแล้วจะเอาออกหรือจะเลิก เมื่อครั้งท่านจะพอร์มรัฐมนตรีใหม่ ๆ ท่านนายกรัฐมนตรีผู้นี้เองสั่งให้ดูว่ากฎหมายของวานขอให้พิจารณาจะเลิกกฎหมายคอมมิวนิสต์นี้เสีย และให้พิจารณาว่ากฎหมายการพิมพ์ แต่ว่าในที่สุดท่านเองก็กลับละบัดอีกทีหนึ่งเหมือนกัน เมื่อตอนซ่อมแล้วหรืออย่างไร ผมก็จำไม่ได้ บอกว่าเอะ ถ้ามันจะเลิกไม่ได้เสียแล้วกฎหมายนี้ มีหน้าที่พระราชบัญญัติการพิมพ์นั้นตรงกันข้าม ท่านกลับมีคำสั่งการณของกรมตำรวจไปริกรอยแต่รักษาหนังสือพิมพ์เขาอีกว่า ขอย้ายไปเขียนบทความให้กระด้างกระเดื่องต่อประชาชน ขอย้ายไปกระด้างกระเดื่องต่อการเมืองต่างประเทศ มิฉะนั้นจะใช้มาตรา ๑๐๔ กับ ๑๐๑ กฎหมายใหม่ นั้นเวลานี้ก็เกิดประกาศขึ้นมาอีก แสดงว่าอะไร แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลนั้นไม่ฟังเสียงของประชาชน แต่ว่าท่านแถลงนโยบายมาในวันนี้เพียงเพื่ออย่างเดียวคือว่าจะเอาขาดมิให้ประชาชนกิน แต่ว่ายาขอมันบ้างนี่ก็จะเป็นยาหอมตราไก่ ซึ่งพวกเรานั้นได้กินกันมาหลายครั้งหลายหนแล้ว แล้วก็นโยบายที่แถลงในวันนี้ นั้น ถ้าจะดูเทียบเคียงกับนโยบายเมื่อปี ๒๔๕๕ แล้วไม่ผิดกันเลย มีผิดอยู่คนเดียวเรื่องต่อต้านคอมมิวนิสต์เท่านั้นที่คัดออก นอกนั้นแล้วก็แทบเดียวกัน ผมถึงอยากจะเรียนถามท่านนายก ๆ ว่า ที่ท่านได้แถลงไว้เมื่อคราวที่แล้วพูดอันเกือบเหมือนกันหมด จนกระทั่งลัทธิเศรษฐกิจ ท่านบอกว่าจะขยายสหกรณ์ให้ถึงมือประชาชน แต่ในที่สุดประชาชนผู้เดินถนน ศาลี ศาลา

ผู้ทำนา ความยากจนคนแค่นของเขาในขณะนั้นมันอย่างไร ท่านจอมพล ป. ๗ สืบทราบบ้างหรือไม่ในร้อยคนนั้นมีคนร่ำรวยอยู่ไม่ถึง ๕-๖ คน อีก ๙๐ กว่าคนนั้นเป็นคนยากจนคนแค่น นี่หรือที่ท่านแถลงนโยบายไว้เมื่อคราวก่อนแล้วก็ได้ปฏิบัติไปถึงไหน ด้วยเหตุนี้เองการที่ท่านมาแถลงในวันนี้จึงยากที่จะให้เราเชื่อได้ว่า รัฐบาลนี้นั้นจะได้ดำเนินงานตามคำที่แถลงในวันนี้ เพราะเหตุที่เราได้เห็นฝีมือเสียแล้ว นโยบายของท่านนั้นท่านถือลัทธิเสรีนิยม หรือว่า Liberal เพราะเหตุที่ท่านปล่อยให้เขาแข่งขันกันโดยยถากรรม คนมั่งมีกับคนจนนั้นจะไปแข่งสู้กันได้อย่างไร ประเทศไทยนี้เป็นประเทศที่เขาเรียกว่า Under-Develop คือว่าล้าหลัง แต่ความจริงมันยิ่งกว่าล้าหลัง สภาพความเป็นอยู่ของชาวนาของกสิกรทั้งหลายนั้น ถ้าจะเอามาผูกกันในสภา ๗ นี้แล้ว ซึ่งเขาใจว่าต่อ ๆ ไปก็คงจะได้ฟังกันมากมายหรือว่ามันแร้นแค้นแค่ไหนโดยเฉพาะภาคอีสาน ท่านนายก ๗ ถ้าหากท่านจะมีโอกาสได้ปลอมตนไปดูตามตำบลบ้านนอกทางอำเภอไปสัก ๑๐-๒๐ กิโลเมตร นั้นแหละท่านจะรู้สึกตัวของท่านว่า นโยบายของท่านที่ท่านคุยอวดอ้างนักหนาว่า ถนนก็ดี อะไรรู้อะไร ๆ ก็ดี ท่านสร้างเยอะแยะมากมายนั้น มันได้ผลประโยชน์กับประชาชนเขาหรือเปล่า ความจริงนั้นเปล่าทั้งสิ้น แม้จะได้ประโยชน์มันก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่ว่าประชาชนเขามีรายได้สูงขึ้นหรือ รายได้ของแกทุกวันนี้นอกจากการทำนาซึ่งราคาข้าวมันก็แยแล้ว ชาวกร็บก็หน้าซำจะขายไม่ออกเสียด้วย นั้นสาเหตุมาจากอะไร เพราะรัฐบาลนี้ไม่มีหลักประกันในเรื่องราคาทุกด้าน เขาจะผลิตของขึ้นมา ผลิตไปผลิตมาพอสินค้ามากเข้า อ้าวราคากลับตกซึ่งรัฐบาลก็ไม่มีหลักประกันในสิ่งที่จะนำราคาของนี้คงเส้นคงวาอยู่ หมู่ซึ่งราคาประเคียว ๒ บาทนี่ราคาเป็น เคียวลดลงมาเหลือ ๒ บาท ๓ บาท ราษฎรเล็กเลี้ยง อ้าวหมูไม่มี ในที่สุดพอหมูไม่มีเข้า เอาระคมเลี้ยงกันใหญ่ราคาสูงขึ้นอีก เป็นอย่างนี้ขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่อย่างนี้ นั้นเพราะอะไร เพราะรัฐบาลนี้ไม่ได้ใส่ใจในการที่จะช่วยประชาชนเขาให้ถึงตัวเขาใช่ไหม ท่านช่วยจริงท่านทำงานเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าจะไปโจมตีท่านว่าท่านไม่ทำงาน แต่ท่านทำงานไม่ถูกจุด นั้นมันเป็นเรื่องนโยบายของท่านนั้นไม่ถึงประชาชน อาจจะต้องแกลงพวกบางหมู่ อภิสิทธิ์ชนบางกลุ่มบางเหล่าเท่านั้น แล้วในที่สุดประชาชนแก่ก็แย ผลของการเลือกตั้งคราวนี้ในภาคอีสานนั้นมันฟ้องท่านอยู่ในตัว ในจำนวน ๕๓ คนของผู้แทนภาคอีสาน ท่านทราบหรือไม่ว่าชื่อของท่านมาเท่าไร ฝ่ายค้านมาเท่าไร นั้นแสดงให้เห็นว่าชาวอีสานนั้นเขาร่ำร้องและเขาต้องการให้ช่วยเหลือเขา แต่ท่านก็ไม่นำพา แล้วท่านจะไปร้องเอาภัยใคร นี่เป็นแต่เพียงการเลือกตั้งคราวแรก ซึ่งพวกของท่านได้มาเพียง ๑๐ กว่าคนเท่านั้น นั้นมันแสดงผลหรือยังว่าท่านนั้นได้ดำเนินงานนโยบายผิดพลาดในทางบำรุงภาคอีสานนี้เป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะทั้ง ๔-๕ ภาคนี้ในประเทศไทย ภาคอีสาน ภาค ๓ ภาค ๔ แร่นแค้นที่สุด เป็นประชาชนซึ่งอดอยากยากแค้นอย่างน่าสงสาร ท่านจึงต้องตั้งรัฐมนตรีถึง ๔ คนในภาคอีสาน เพื่อเอาน้ำใจของประชาชนภาคอีสาน แต่ท่านนึกว่าเท่านั้นพอหรือ นั้นแหละท่านผู้เป็นประธาน ๗ นโยบายของรัฐบาลนี้ผมจึงบอกว่า

มีอยู่ ๒ ประการเท่านั้น เรื่องนโยบายต่างประเทศท่านบอกว่าท่านจะให้รับรองเงินแดงได้
ประการใด เพราะเหตุว่าเงินแดงนั้นค่าขายก็ไม่มีอะไร แต่ท่านล้มไปเสียแล้วหรือ เมื่อ ๔-
๕ ปีก่อนนี้ ผู้ปู้กับเรามีเงินชำระเงินสดกันหรือ เราต้องไปเซ็นสัญญา Barter Rate
การแลกเปลี่ยนสินค้ากันมากที่สุดก็ครั้งก็หน ๔-๕ ครั้ง นั่นทำไมท่านไม่พูดบ้าง นั่นผู้ปู้ไม่มีอะไรเลย
.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เวลาของท่านเหลืออีก ๒ นาทีเท่านั้น

นายเทพ โชติกฤษ (ศรีสะเกษ) : นั้นผู้ปู้ไม่มีเงินเหมือนกันขณะนั้น ค่วยเหตุนี้
เองท่านจะมองว่าเมืองจีนไม่มีเงิน แต่ท่านทราบหรือไม่ว่า ขณะนี้เมืองจีนนั้นค่าขายไป
ก็สิบประเทศและมีเงินอยู่ที่ฮ่องกงเท่าไร แก่ค่วยเหตุที่ท่านหมกมุ่นอยู่แต่ประการเดียวที่จะ
เข้าข้างฝ่ายเสรีประชาธิปไตย จนกระทั่งไม่ยอมคบทุกค่วย เป็นผลเสียหายแก่เศรษฐกิจ
ของประเทศ ยาง ซึ่งอังกฤษเองนั้นเป็นฝ่ายเสรีประชาธิปไตย แต่รับรองเงินแดง ค่าขาย
กับเงินแดง นี้หรือความเป็นธรรมนี้แสดงให้เห็นว่า ๗๐ เสียในสหประชาชาตินั้นเขาไม่รับรอง
แต่ความจริงนั้นมหาประเทศเองนั้นแหละยังตั้งคดียิงหาประโยชน์จากจีนแดง มลายูส่งสินค้ายุทธ
ปัจจัยโดยขายนี้อไปขายกับเงินแดงได้ แต่ไทยในจำนวน ๑๒๐ ล้านก็ไปส่งไปขายให้แก่อเมริกา
แต่ฝ่ายเดียว โดยราคาเพียง ๑๑ บาทในอย่างชิ้นหนึ่ง แคมลายูไปขายให้เงินแดงถึง ๑๕ -
๑๖ บาทนั้น ต่างกัน ๕-๖ บาทนั้น ปืนหนึ่งก็ร้อยล้านบาท นี่ผลใช่หรือไม่ที่ท่านไม่ยอมรับ
เขา นี่แหละผล ยิ่งไปกว่านั้น ชาว ไม และยางอะไรอีกหลายอย่างซึ่งเขาต้องการ เป็น
เหตุให้ประเทศไทยนั้นต้องอดอยากยากแค้นยากจน สินค้าไม่เต็มสะพัดอยู่ในเวลานี้ เงิน
ทองทั้งหลายที่ออกมาใช้ ๒-๓ พันล้าน แล้วมีเงินใช้กันบ้างหรือเปล่า อยู่ในมือคนก็คน พวก
พ่อค่านั้นล้มละลายกันหมดแล้ว แบงค์แต่ละแบงค์นั้น ถ้าหากว่าไม่มีการอุดหนุนจนเจือกันอยู่
ถึงขนาดแล้ว ล้มละลายหมด นั่นท่านเห็นหรือยัง นี้ความผิดพลาดของท่านใช่หรือไม่ โดย
ท่านไม่ยอมที่จะคบค้ากับทุกประเทศ ไม่ยอมค้าขายกับทุกประเทศนั้น เมืองจีนพลเมือง ๖๐๐
ล้านคน ในเอเชียมี ๑,๒๐๐ ล้านคน ครึ่งหนึ่งเขาแล้ว แล้วท่านยังไม่ยอมค้า ขอมคุมแต่เม-
ริกาเท่านั้น เดินตามหลังอเมริกาเท่านั้น แล้วอเมริกานั้นส่งเงินเข้ามาเพื่อแบบ Counter-
part Fund นั้นแหละยิ่งทำให้เงินของไทยถึงราคาตกใหญ่ เงินฝืดใหญ่ เอาทุนคอลลาร์มา
ทุ่ม เพื่อประโยชน์อะไร เขาต้องการที่จะให้มีการบูรณทางทหาร ป้อมต้นทางทหาร ตั้ง
สัญญาซื้ออาวุธ ตั้งซื้อที่ตั้งนาโต้ รอยบะ'ดพันประการเพื่ออะไร อเมริกาขายอาวุธให้ไทย
นี่แหละท่านผู้เป็นประธาน ฯ

นายทวีศักดิ์ ศรีพลี (ขอนแก่น) : ท่านประธาน ฯ เกี่ยวกับการไว้วางใจ
ของรัฐบาลชุดนี้ แรกพอได้ตั้งคำอธิบายแถลงนโยบายของ ฯพณฯ จอมพล ก็โอนายกรัฐมนตรี
ของรัฐบาลแล้วไม่มีอะไรเลยที่จะให้เขาเจ้าในฐานะที่เป็นประชาชนคนไทยไว้วางใจกับรัฐ-
บาลชุดนี้ เพราะคำพูดแต่ละคำของคณะรัฐบาลที่แถลงมานี้ รัฐบาลยึดอยู่กับองค์การสหประชา

ชาชาติ แต่รัฐบาลนี้ผิด ท่านถือเพียงองค์การเอาเขาไปยึดเท่านั้น ตามหลักท่านจะต้องถือ
 มติขององค์การสหประชาชาติถึงจะถูกต้อง นี่ท่านไม่ยึดหลัก ถ้าหลักนั้นมีแต่ชี้ว่าท่านจะไม่
 คายหรือ ท่านจะไม่เห็นใจหรือ การกระทำที่แล้ว ๆ มาล้วนแล้วแต่ทำความเสีย ภัยและ
 ภัยพิบัติมาสู่ประชาชนเท่านั้น เนื่องจากปัญหาการเมืองต่างประเทศ ปัญหาการเมือง
 ประเทศนี้ท่านบอกว่าจะสัมพันธ์ไม่เกี่ยวกับนาประเทศ มันก็แปลกเหลือเกิน ท่านทำไมจึง
 ไปผูกมัดสัมพันธ์อยู่กับค่ายเสรีประชาธิปไตยเท่านั้น แล้วอย่างประเทศสาธารณรัฐประชาชน
 จีนหรืออีกค่ายหนึ่งซึ่งท่านไม่ชอบนั้น ค่ายท่านไม่ชอบไม่ได้เป็นประชาชนอยู่ในโลกนี้ด้วยกับ
 ท่าน นี่ท่านดำเนินนโยบายอย่างนี้ผิดที่เดียว ผิดมาก และยิ่งไปกว่านั้นตามที่ ส.ส. ผู้มีเกียรติ
 คือคุณเทพ โชติพันธุ์ ที่กล่าวไปถึงการที่ท่านแถลงนโยบายการเมืองต่างประเทศครั้งนี้ไม่
 มีการต่อต้านคอมมิวนิสต์ แต่ท่านอย่าลืม ท่านฉลาดมาก แต่ความฉลาดของท่านนั้นก็หาได้พ
 ลายตาไปจากประชาชนชาวโรชาวนาที่คอยากไม่ ก็คือท่านจะปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่าง
 ประเทศอย่างเคร่งครัด พันธนี้ไม่มีผิดก็คือพันธการทางทหาร คือท่านร่วมกับภาคีซีอาโต ท่าน
 จะปฏิบัติตามภาคีอย่างเคร่งครัดอย่างนี้ใช่หรือไม่ ยิ่งไปกว่านั้นปัญหาการที่ท่านจะเตรียม
 ท่านจะเตรียมสงครามเพื่อป้องกันการรุกรานของประเทศอื่นนั้น ประเทศไหนที่จะมารุกราน
 ประเทศไทยมองไม่เห็น สถานการณ์ภายนอกประเทศปัจจุบันนี้ ไล่ก็ไล่คลายลงไปอย่างมาก
 ภายแล้ว ท่านหลับหูหลับตาอยู่ไหน ข้าพเจ้าไม่คิดว่าท่านนะ ข้าพเจ้าว่านโยบายของว่
 นโยบายของท่านไปหลับหูหลับตาอยู่ไหนถึงไม่ได้มองดูว่าประชาชนทั่วประเทศนี้ใครเ
 อกัน
 หนักหนาแล้วว่าไม่ต้องการให้ท่านอยู่กับสัญญาสงคราม ไม่ต้องการประชกรทั่วโลกอย่างที่ยก
 กรณียธิปไตยอังกฤษ ฝรั่งเศสมากล่าว นั่นผิดพลาคมาก ไม่ใช่ว่าองค์การสหประชาช
 ะเข้า
 ไปเกี่ยวข้องทำให้กรณีนี้ยุติ มันเป็นการต่อสู้ของประชากรทั่วโลกต่อสู้ ประชาชาติทั่วโลก
 ได้พร้อมกันต่อสู้องคกร ฝรั่งเศส อิสราเอล ถึงหยุด ไม่อย่างนั้นไม่หยุด เห็นไหมประชาชน
 ชาวไทยต้องเดินขบวน ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่แผ่นดินไทย แต่ความเป็นธรรมเท่านั้นที่ประชาชนชาว
 ไทยต้องการความเป็นธรรม ไม่ต้องการเห็นคนใหญ่คนโตรุกรานคนเล็ก และแล้วรัฐบาลก็
 ยั้งที่จะเข้าร่วมต้องการที่จะเข้าสงครามและผูกมัดกับเขาอยู่อย่างนี้มันจะใช้ได้หรือ แล้ว
 อีกข้อหนึ่งเพื่อจะรวบรัดเวลา รัฐบาลนี้จะเปิดตลาดทำการค้าทั้งภายในและภายนอกประเทศ
 ใกว้างขวางยิ่งขึ้น และจะรักษาราคาและจัดสรรสินค้าออกที่สำคัญให้เป็นผลดีแก่ทุกฝ่าย
 ท่านบอกว่าจะเปิดทำการค้ากับนอกประเทศใกว้างขวางยิ่งขึ้นนี้ ข้าพเจ้าสงสัยเหลือเกิน
 และไม่ว่างใจด้วย ท่านบอกว่าท่านจะทำการค้ากับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนได้
 อย่างไร ท่านบอกว่าอย่างนั้น แต่ท่านมาเตือนอย่างนี้เขียนให้ใครอ่านกัน เขียนให้ใครเข้า
 ใจ ไม่มีใครที่จะเข้าใจเลย ปากพูดไปอีกอย่างหนึ่ง แต่เขียนไปอีกอย่างหนึ่ง นี่แหละคือสิ่ง
 หนึ่งที่พิสูจน์ให้ข้าพเจ้าเข้าใจว่ารัฐบาลจะไม่ทำการค้ากับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนได้
 อย่างแน่นอนทีเดียว เพราะพฤติการณ์หลังจากที่ท่านพ้นมานั้นผิด ท่านดำเนินนโยบายผิด-

พลาตมาก ที่แล้ว ๆ บาทานไม่ได้เปิดทำการค้ากับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนหรือกับ
 ภายอีกค่ายหนึ่ง ซึ่งตรงกันข้ามกับค่ายเสรีประชาธิปไตยนั้น สถาบันทางการเงินของท่าน
 ถึงยุบตกต่ำแยบลง ท่านก็บอกว่าท่านกล่าวหาว่าท่านว่าการเงินเดี๋ยวนี้ เสถียรภาพทาง... เรเงิน
 ดีขึ้น แต่ดีขึ้นอย่างไร ประชาชนเดี๋ยวนี้จะหาสตางค์ใช้กันแทบไม่มีแล้ว ถ้าดีขึ้น ประช รมมี
 เงินดีขึ้น รัฐบาลเงินดีขึ้นประชาชนทำไมต้องชกอยาก คนมีเคยชกอยากหรือ ไม่มีที่ไหนคนมี
 จะชกอยาก มีแต่คนจนเท่านั้นชกอยากชกแค้นแสนเสียดู นี่เพราะท่านดำเนินนโยบายอย่าง
 นี้ผิดพลาด ท่านไม่ไคมองการเงินของท่านต้องเสียเดี๋ยวนี้เพราะอะไร เพราะท่านผูกอยู่
 กับค่ายเสรีประชาธิปไตยประเทศเดียวเท่านั้น ท่านถืออยู่แค้นนี้ เมื่อท่านถืออยู่กับค่ายเสรีประ
 ชาธิปไตยในค่ายเดี่ยวแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคืออเมริกา ท่านฝังตัวอยู่กับอเมริการับการ
 ช่วยเหลือจากอเมริกาทุกสิ่งทุกอย่าง และแล้วปัญหาเงินดอลลาร์ที่จะเข้ามาท่านคงจะทราบ
 ด้ว่าเดี๋ยวนี้เงินของประเทศที่ท่านมีมากมายมันหายไปไหน ทำไมไม่ถึงมือประชาชนเพราะ
 ท่านเอาเงินอะไร เงินไอ.ซี.เอ. (I.C.A.) ไซ้ใหม่ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับปัญหานี้ ปัญหา
 ของเงิน ไอ.ซี.เอ. (I.C.A.) นี้เองที่ต้องทำให้ประชาชนคนไทยไม่มีเงินในกระเป๋าและ
 แล้วเมื่อเป็นเช่นนี้จะให้ข้าพเจ้าเข้าใจและไว้ใจรัฐบาลนี้ไม่ได้เลย เกิดขาด ข้าพเจ้าชอ
 กล่าวเท่านั้น

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลนี้ขอยืนยันว่าจะร่วมมือ
 กับสหประชาชาติโดยเคร่งครัด เพราะเหตุที่ได้อธิบายมาแล้วว่าเรามีสมาชิกอยู่ ๕๐ ฝัก
 เสรีประชาธิปไตยมีอยู่ ๓๐ ประเทศ อีก ๔ ประเทศเป็นลัทธิคอมมิวนิสต์ ในการที่รัฐบาล
 นี้ดำเนินนโยบายเป็นกลางนั้น เราก้เห็นว่าตามกฎบัตรสหประชาชาตินั้น เป็นกลางคืออยู่แล้ว
 ใครผิดก็ว่าไปในทางที่ผิด ใครถูกก็ว่าไปในทางที่ถูก ข้าพเจ้าก็กล่าวมาแล้ว แควว่าท่าน
 อาจที่จะเห็นได้ว่าในฝ่ายประเทศคอมมิวนิสต์นั้น ทำไมโลกเสรีซึ่งมีประมาณ ๓๐ ประเทศ
 นั้น จึงยังรู้สึกเป็นห่วงว่าจะทำการรุกรานอยู่ต่อไป จึงได้รวบรวมขึ้นเป็นกลุ่มเป็นก้อนเช่น
 ในนาโตหรือซีโต้ ตามมาตรา ๕๐ ของกฎบัตรสหประชาชาติ และเรารวมกันขึ้นก็เพื่อที่จะ
 ป้องกันการรุกรานของฝ่ายศัตรู เราไม่ได้รวมกันขึ้นเพื่อที่จะทำการรุกราน ซึ่งเป็นการผิดกฎ
 บัตรสหประชาชาติ เรารวมกันเพื่อต่อต้าน แลวก็ทำไมจึงจะมีความสงสัยว่าฝ่ายคอมมิวนิสต์จะ
 ทำการรุกรานประเทศอื่นอยู่อีก ข้าพเจ้าใครจะชี้แจง ณ ที่นี้ เมื่อเสรีจึงสงครามโลกครั้งที่ ๒
 แล้ว ประเทศอังกฤษมีเมืองขึ้นอยู่มากมาย ท่านเห็นไหมว่าฝ่ายเสรีประชาธิปไตย อังกฤษ
 ปลอยให้มาเป็นเอกราช อังกฤษพลอมให้อินเดียเป็นเอกราช ซีลอน มลายูมากมาย อเมริกา
 มีฟิลิปปินส์เป็นเมืองขึ้น ก็ปลอยให้เป็นเอกราช อินโดจีนฝรั่งเศสก็ปลอยประเทศลาว
 ประเทศกัมพูชา ประเทศญวนเป็นเอกราชไปแล้ว เนเธอร์แลนด์ก็ปลอย รวมความว่าใน
 โลกเสรีนี้เราปลอยให้ทุก ๆ ประเทศดำเนินการไปตามกฎบัตรสหประชาชาติ คือให้เขากำ
 หนดตนเอง และก็ให้เขามีเสรีภาพไปแล้ว แต่เราก้ได้ชักชวน เขาบอกว่าเขาได้ชักชวนประ-

เทศฝ่ายทรงข้าม คอมมิวนิสต์ให้ทำอย่างเขาบ้างซิ กระทั่งเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่ทำ คุนในตัวอย่างประเทศจีน เดิมประเทศเกาหลีเป็นเอกราช อยู่เดี๋ยวนี้ประเทศจีนเอาเข้ามารวมเป็นเมืองอยู่ในของจีน เกาหลี ซึ่งเมื่อเขาเสร็จแล้วเขาให้เป็นเอกราช ประเทศจีนก็พยายามจะแปรกเอากลับคืนมาอีก ประเทศลิเบต เดิมเขาปกครองตนเอง ประเทศจีนก็มาเอาไป เมืองขึ้น นอกจากนั้นยังส่งอิทธิพลมาแบ่งประเทศญวนเป็นสองประเทศ ประเทศลาวเป็นสองประเทศ และเมื่อเร็ว ๆ นี้ ประเทศจีนยังไปยึดเอาดินแดนเหนือพม่าเขาไปอีก กำลังเจรจากันอยู่ทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่า นโยบายทางฝ่ายค่ายคอมมิวนิสต์เฉพาะประเทศจีนเท่านั้นรุกรานใหม่ เมื่อเปรียบเทียบกับอังกฤษ ฝรั่งเศส อเมริกา ฝ่ายค่ายเสรี พูดถึงว่าประเทศรัสเซียซึ่งเป็นคนถือของฝ่ายคอมมิวนิสต์ ท่านเห็นใหม่เวลานี้เมื่อก่อนสงคราม ประเทศโปแลนด์เป็นเอกราชหรือเปล่า เป็น เดี่ยวนี้เป็นที่ข้าใคร ครอบครองได้ไหมหรือจะไม่ครอบครอง ประเทศอังกฤษเมื่อก่อนเป็นเอกราชใหม่ เดี่ยวนี้เป็นประเทศที่ข้าใคร ลัตเวีย ลิทัวเนีย เอสโทเนีย เมื่อก่อนเป็นเอกราชใหม่ เดี่ยวนี้รัสเซียเอาไปเป็นเมืองขึ้น ภูเมเนีย บุลกาเรีย เช็กโกสโลวาเกีย เยอะแยะ เดี่ยวนี้อยู่ในราชอาณาจักรของคอมมิวนิสต์รัสเซียใหม่ และการปราบปรามอังกฤษเมื่อเร็ว ๆ นี้ได้ ให้ความพหุคูณบุคคล เช่นนั้นเป็นการผิดหลักกฎบัตรสหประชาชาติ ก็เมื่อก่อนที่เคารพทั้งหลาย เราพูดกันอย่างเป็นกลางในฐานะเป็นสมาชิกสหประชาชาติ ก็ประเทศฝ่ายเสรีประชาธิปไตยเขาปล่อยให้ เป็นเอกราชในทั้งหมด แต่ฝ่ายคอมมิวนิสต์รวบเอาไปเป็นเมืองขึ้นทั้งหมด และยังก่อกวนอีกเช่นนี้ เราจะไปเชื่อในเรื่องการเมือง ใคอย่างไรว่าประเทศคอมมิวนิสต์นั้น จะชอบสันติปัจจัยก็อย่างทุกกล่าวทุกวัน แม้แต่ประเทศพม่าซึ่งติดต่อกัน ทำสัญญากัน เยี่ยมเยียนกัน ทิศเหนือของพม่าเวลานี้เป็นอย่างไร พื้นที่เคารพทั้งหลายโปรดทราบ ด้วยเหตุดังนี้ จึงร่วมกับสหประชาชาติในการที่จะให้ประเทศต่าง ๆ ในโลกนี้ดำเนินการไปให้ตรงกับกฎบัตรสหประชาชาติ ทุกประเทศต้องเป็นเอกราช และข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบว่าในการที่เราเป็นองค์การสมาชิกของสัญญาซีโตนันท์ หรือได้รับความช่วยเหลือจากสถาบันของโลดัมโบแปดนต์ พวกเหล่านี้มีแนวทางที่จะให้มารวมมือกันสำหรับไม่ก่อการรุกรานใคร ตนจะป้องกันการรุกรานของคนอื่น และประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ข้าพเจ้าได้พูดมาหลายหนแล้วว่า เขาไม่ได้มาเรียกร้องให้เราเสียอธิปไตย และเอกราชแต่ประการใดเลย เขามาเพื่อช่วยเหลือทั้งนั้น อย่างสหรัฐอเมริกาท่านก็รู้ว่าทองในโลกนี้ทั้งหนคนต้องเอาไปขายให้สหรัฐอเมริกา นอกจากนั้นผู้คนของเขามีความร่ำรวยสินค้าของเขาเลี้ยงตัวเองได้ ประเทศในโลกนี้มีประเทศไหนบ้างที่เลี้ยงตัวเองได้ นอกจากสหรัฐอเมริกา แม้แต่อังกฤษเอง เมื่อคราวสงครามสุดเอชไม่มีน้ำมันก็ขายไป แต่อเมริกาเขาไม่เดือดร้อน เพราะฉะนั้นเมื่อเขาเป็นคนมั่งมี มีทุกอย่างอย่างนั้นแล้ว เขาจะมาข่มขู่ข่มเหงอะไรเอาเป็นเมืองขึ้น ข้าพเจ้าไปเห็นมีทางเลย ท่านจำได้ไหมประเทศจีนเมื่อเสร็จสงครามมีการทะเลาะพะกันที่ราชวงศ์ คนมาบอกข้าพเจ้าว่าถ้าไปราชวงศ์ในขณะนั้นให้ไปรอด

ราง ไปรถยนต์ไม่ได้ ท่านจำได้ นี่ก็เป็นเรื่องการเมืองซึ่งคนจีนที่อยู่ในประเทศนี้เคยย่นึกตี
 ขึ้น ชาวเจ้าก็ขอขอบคุณ แต่ว่าการค้าของเมืองจีนนั้นได้เข้ามาท่วมอยู่ในประเทศไทยนี้เพียง
 ไหน การค้าทุกอย่างอยู่ในมือของชาวจีน จะเป็นเงินแดงหรือเงินทาวชาวเจ้าไม่ทราบ แต่
 วนั้นแหละเขาวาชาวเจ้าได้ทราบว่าจะสงบสุขอยู่ ชาวเจ้าก็ไม่อยากจะพูด ณ ที่นี้ว่า
 ชาวจีนมีผลประโยชน์ร่วมกับบางพวกอย่างไรบ้าง ที่นี้เมื่อเวลาที่เรารู้ได้ไปคบกับประเทศจีน
 เข้ามาอีก จีนที่อยู่ในเมืองไทยเท่านั้นที่พออยู่แล้ว จะไปเอาเงินแดงเข้ามาอีก แล้วเวลานี้
 คนไทยในเขาวาราทานไปอยู่ไค้ใหม่ ไม่ได้ ครั้นชาวเจ้าห้ามบอกว่าไม่ให้คนจีนเข้ามามาก
 กแล้วคนไทยจะไปอยู่ป่า พรรคฝ่ายค้านก็ไปกำหนดนโยบายโดยหมายบอกว่าถ้าเป็นรัฐบาลจะให้
 จีนเข้ามาโดยเสรี นี่ชาวเจ้าก็คงแค้นการต่อสู้ในภาคอีสานอย่างท่านว่า ชาวเจ้ายอมแพ้
 เพราะชาวเจ้าจะยืนยันว่าไม่เพิ่มโควตา ลดได้เป็นลดลงไปอีก ที่จะให้จีนเข้ามาโดยเสรี
 ชาวเจ้ากลัวว่าเมืองไทยนั้นจะไปอยู่ป่ากันหมด นอกจากนั้นแน่ที่เกี่ยวกับภาคอีสานชาวเจ้าต้อง
 แพ้เพราะอะไร ก็เพราะว่าไปโฆษณาบอกว่าเวลาเป็นรัฐบาลจะเลิกสงวนอาชีพ เลิกสงวน
 การตัดผม ตัดผมชาวเจ้าเลิกก็ได้ แต่ชาวเจ้าไม่เลิก เพราะชาวเจ้าต้องการจะส่งเสริมคน
 ไทย ทั้ง ๆ ที่มันไม่ได้เลือกตั้งเข้ามาก็ไม่เป็นไร และประชาชนคนไทยจะรู้วันหนึ่งว่าพวก
 เรานั้นมีเจตนาดีโดยความซื่อสัตย์สุจริตเพียงไหน ไม่ใช่ว่าเลือกตั้งคราวนี้พวกชาวเจ้าแพ้
 แล้วก็คราวหน้าจะแพ้เรื่อยไป ไม่ได้ มันอาจที่จะมีชนะกลับกัน เพราะว่าประชาชนเมื่อได้
 รุขอเท็จจริงเข้า เขาก็อาจที่จะให้ความสนับสนุน มีบางแห่งไปบอกบอกว่าได้เลือกตั้งเป็น
 ผู้แทนหญิงนี้หรือจะเหลือของละ ๒ บาท พอเลือกตั้งมาแล้วประชาชนไปซื้อเอาของละ ๒
 บาทไม่ได้ เจกบอกไปซื้อกับท่านที่มาโฆษณา ก็เอาของละ ๓ บาทที่อยู่อย่างนั้น ชาวเจ้า
 คิดว่าจังหวัดนั้นคราวหน้าพรรคชาวเจ้าก็โตมาก และชาวเจ้าก็จะบอกกล่าวให้เจกเข้ามาฟรี
 จะไม่บอกราษฎรว่าให้หมดเหล่า เดือนใดหรืออย่างนี้ หรือจะไม่ต้องเสียภาษี ให้เงินเดือนแก่
 ประชาชน ชาวเจ้าไม่เอา เพราะฉะนั้นชาวเจ้าเสียสละที่เข้าไปในภาคอีสานเพื่อประโยชน์
 ของประชาชนชาวเจ้าก็แล้ว ก็ขออย่าอีกที่ว่าเราจะอยู่กับสหประชาชาติ เพราะเรายังไม่ไว
 ใจ และนอกจากนั้นการกา ชาวเจ้าบอกแล้วว่าสินค้าเมืองจีนกับเมืองไทยมันเหมือนกันเกือบ
 จะทั้งหมด เพราะฉะนั้นในการที่จะไปแลกเปลี่ยนกับบาร์เตอร์ (Barter) ก็ไปแลกเปลี่ยนข้าวสาร
 เงินมาให้คนไทยกิน ไปแลกเปลี่ยนข้าวสาลีให้จีนกิน เอาสับเงินมากิน ที่ชาวเจ้าบาร์-
 เตอร์กับประเทศญี่ปุ่นเพราะเหตุว่าประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศอุตสาหกรรม มีวัตถุสำเร็จรูป
 เราส่งข้าวไปให้เขา เขาส่งเครื่องจักร เครื่องไฟฟ้า เขาส่งเครื่องวัตถุสำเร็จรูปมาให้เรา
 ก็แลกกับเสื้อผ้าแพรขนอย่างนี้เป็นต้น ประเทศจีน จริงอยู่ได้เคยส่งสินค้ามาและเราได้เคย
 ทำการส่งขายไปบอกว่าจะให้เงินดอลลาร์ เปลา พอส่งไปแล้วสตางค์ไม่ได้ ท่านก็
 ไปอ้างว่าซื้อคนขายขางไปเมืองจีน ท่านไปถามคุณชิวเคียวนี้ขายได้หรือเปลา ขายแล้วไม่ได้
 เขาไม่ซื้อ ไม่มีสตางค์ให้ ก็เมืองไทยเวลานี้มียาง มีแร่ มีวัตถุ ประเทศเสรีประชาธิปไตย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งอเมริกาเขาซื้อไปจนหมด แล้วไม่เหลือ ๆ ก็ประเทศอังกฤษ ประเทศอื่นก็ซื้อไป ซึ่งเราได้เงินดอลลาร์ซึ่งเป็นประเทศที่มีทองคำทั้งโลกไปรวมอยู่ที่นั่น แล้วเราไม่ดีกว่าหรือที่จะได้ดอลลาร์มาทั้งหมดตลาด ถ้าเขาซื้อชาวสาวเขาพาเขาด้วย เขาพาเขาทั้งหมด เพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าแม่แต่อังกฤษเองก็ต้องการดอลลาร์ ฝรั่งเศสก็ต้องการดอลลาร์ จีนแดงก็หิวดอลลาร์ รัสเซียก็หิวดอลลาร์ เพราะฉะนั้นทำไมจะไม่เอา เพราะว่าดอลลาร์เป็นเงินที่แข็ง ฮาร์ดเคอเรนซี (Hard Currency) ส่วนเงินอื่น ๆ ใจไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราจึงเห็นว่าการค้าที่เราทำอยู่ทุกวันนี้ ท่านที่เคารพทั้งหลาย มีวางอยู่แสนคัน ถ้าอเมริกาเขาซื้อไปหมดแล้วเราจะไปขายให้เงินแดงเพื่ออะไรกัน เราได้ดอลลาร์ไม่เอาจะไปเอาเหรียญจีน เขาพาเขาคิดว่าพวกเหล่านี้ก็คนจะเข้าใจได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอพักการประชุมชั่วคราว เริ่มประชุมใหม่ เวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา

พักการประชุมเวลา ๑๒.๕๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๔.๒๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป ขอเชิญคุณอารีย์

นายอารีย์ ต้นดีเวชกุล (นครราชสีมา) : ท่านผู้เป็นประธาน ๆ ข้าพเจ้าขอขอบคุณมากเท่าที่ใดมีโอกาสในการที่จะชี้แจงข้อนโยบายของรัฐบาลที่ได้แถลงมา ด้วยที่ได้มีนโยบาย ข้าพเจ้าไม่สามารถจะเห็นด้วยได้ แต่ก่อนที่ข้าพเจ้าจะกราบเรียนชี้แจงในเรื่องนโยบาย ข้าพเจ้าใคร่จะขอประทานกราบเรียนต่อท่านประธาน ๆ เสียก่อนว่า เท่าที่รัฐบาลเสนอนโยบายมาก็ดี ตลอดจนถึงท่านนายกรัฐมนตรีที่ชี้แจงมาเมื่อครั้งก็ดี มีประเด็นข้อหนึ่งที่ข้าพเจ้าสงสัยเป็นอันมาก และใคร่ขอประทานท่านนายกรัฐมนตรีได้กรุณาให้โอกาสชี้แจงของใจนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย คือเมื่อตอนก่อนจะเที่ยงนี้ท่านนายกรัฐมนตรีท่านได้อภิปรายถึงปัญหาเรื่องพรรคเสรีมนังคศิลาได้พาพรรคการเมืองต่างภาคอีสาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ท่านบอกว่าพรรคการเมืองฝ่ายค้านไปโกหกพกลมราษฎรควายนานาประการ เป็นต้นว่าคมเหลาเดือน มันพรรคไหน เพราะมันคือคร่อนกันไปหมดทุกพรรค ข้าพเจ้าว่าท่านต้องถามพรรคไหน ที่ว่าอย่างนั้น นี่เป็นประเด็นหนึ่ง อีกประเด็นหนึ่งคือว่าได้เรื่องการเลือกตั้งเท่าที่ทางฝ่ายพรรคเสรีมนังคศิลาได้พาพรรคต่างภาคตะวันออกเฉียงเหนือนั้น ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือเหมือนกัน อยากจะขอประทานกราบเรียนต่อท่านประธาน ๆ ให้รัฐบาลได้ทราบควยว่าการพาพรรคนี้เป็นพรรคพาพรรคที่รัฐบาลได้กระทำด้วยตัวเอง ท่านใจตัวจริง ท่านใจอำเภอนานาชาติศึกษาธิการอำเภอนานาชาติขิมเขงราษฎร ให้เลือกพรรคเสรีมนังคศิลา แต่ท่านลืมไป ราษฎรชาวอีสานนี้ไม่ใช่คนโง่เขลา ไม่ใช่กลัวใครทั้งสิ้น เขาถึงสู้กับพวกท่าน ฝ่ายค้านถึงได้ชนะท่านมา นี่

ขอประทานกราบเรียนให้ทราบด้วย ไม่ใช่เอาไปต้มเหตาเถียนศรี แต่ว่าเป็นใคร พรรค
 อื่นข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่คงไม่ใช่พรรคเสรีประชาธิปไตยหรือพรรคอิสระอย่างพวกข้าพเจ้า
 หรือพรรคประชาธิปไตย ซึ่งในจังหวัดนครราชสีมาก็ไม่เป็น จึงใคร่ขอท่านประธานสภาฯ เสด็จไปรด
 รับทราบไว้ด้วยและอีกประเด็นหนึ่งคือ ประเด็นต่างประเทศที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้ชี้แจงว่า
 ทางสหประชาชาติก็ดี โลกก็ดี ได้ให้ความยกย่องสรรเสริญแก่ประเทศไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ยิ่งเสด็จในกรมท่านผู้เป็นประธาน ฯ เสด็จในกรมนี้แข่งขันการเป็นประธานเฉพาะชาวสห
 ประชาชาตินี้หลายครั้งแล้ว และมติของสหประชาชาติเขาในการเลือกผู้เป็นประธานนั้น เขา
 แบ่งเลือกเป็นโซน เลือกทางฝ่ายอเมริกาบ้าง เลือกทางฝ่ายยุโรปบ้าง เลือกทางฝ่ายเอเชีย
 บ้าง ไม่หมายความว่าท่านรัฐมนตรีต่างประเทศและรัฐบาลชุดนี้จะชนะโดยเขาไว้วางใจใน
 นโยบายต่างประเทศของประเทศเรามีได้ นโยบายต่างประเทศของประเทศไทยนั้นหรือ ท่าน
 ผู้เป็นประธาน ฯ ข้าพเจ้าขอประทานกราบเรียนอย่างนี้ว่า เราคำนึงงานไม่ถูก ในครั้งที่
 ทางรัฐมนตรีต่างประเทศเสด็จในกรมองค์นี้และแข่งขันเป็นประธานสมัชชากับประเทศออลัน
 คา ท่านให้ผู้ที่ฝรั่งเศสไปเจรจากับเบลเยียมให้ช่วยเหลือท่าน ข้าพเจ้าว่าท่านไม่เข้าใจ
 ทางการทูตในกลุ่มเบเนลักซ์นั้น เขาไม่ช่วยคนอื่นหรอกท่าน ก็มีเบลเยียม ฮอลันดา และลูก
 แคมเปอริก เขาต้องช่วยของเขาเอง ท่านกลับให้ผู้ที่ฝรั่งเศสไปเจรจากับเบลเยียมช่วย
 เหลือคนที่ต้องการไปคืออดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการ เคียวนี่เป็นเอกอัครราชทูตอยู่ที่อาร์เจนตินา
 ข้าพเจ้าทราบดีและท่านนายกรัฐมนตรีก็บอกว่า ทางฝ่ายคอมมิวนิสต์ทุกรานคุ้มครองประเทศ
 ต่าง ๆ ไป ข้าพเจ้าอยากจะกราบเรียนต่อท่านประธานสภาด้วยว่า ประเทศไทยเราไม่มี
 มีใครอยากจะเป็นคอมมิวนิสต์หรอก แม้พรรคเสรีนิยมซึ่งมีแนวโน้มไปซ้ายที่สุดมากกว่า
 พรรคอื่น ๆ ในประเทศไทยก็ไม่นิยมคอมมิวนิสต์ แต่การที่ท่านบอกว่า ประเทศคอมมิวนิสต์
 นั้นจะยึดครองประเทศอื่นนั้นนะ ท่านอาจจะดูประเทศไทยไปแล้ว ดินแดนฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง
 เสียไปเพราะใคร ปั้ง ไทบุรี ตรังกานู เสียไปเพราะใคร ค่ายคอมมิวนิสต์หรือค่ายไหน
 ข้าพเจ้าไม่ทราบ แล้วประเทศอิสราเอลเป็นประเทศขึ้นมาอย่างไร ในเมื่อรุกรานปาเลสไตน์
 เขา อเมริกาหรืออังกฤษหรือเปล่า ใครช่วยเหลือให้การรุกรานเกิดขึ้น ข้าพเจ้าไม่ประ
 ณาอเมริกา แต่ข้าพเจ้าเอาความจริงมาพูดกับท่าน นี่ข้าพเจ้าเห็นต้องการศึกษาค้นหา
 นายกรัฐมนตรีที่ได้พูดเมื่อเช้านี้ นี่เป็นประเด็นแรกก่อน และอีกประเด็นหนึ่งในเรื่องแนวนโยบาย
 หารัฐบาลได้แถลงมานี้ ข้าพเจ้ามองไม่เห็นเลยว่า รัฐบาลได้วางไว้ว่า หรือแถลงไว้ว่า
 ประเด็นตรงไหนว่ารัฐบาลนี้จะลดค่าครองชีพให้แก่ประชาชน ไม่มีสักข้อเดียวใน ๑๓ ข้อหน้า
 ข้างไปกว่านั้น ผู้แทนไทยในการประชุมคือท่านเมื่อ ๒-๓ วันนี่เอง ก็ยอมรับต่อที่ประชุม
 แล้วว่าประเทศไทยนั้นยังไม่มีแผนการณ์พัฒนาการทางเศรษฐกิจอันแน่นอน ก็แสดงว่าตลอด
 เวลา ๕ ปีที่รัฐบาลชุดนี้ซึ่งท่านนายกรัฐมนตรีคนนี้เป็นนายกรัฐมนตรีอยู่ ไม่มีแผนการณ์เพื่อ
 ประเทศชาติในด้านเศรษฐกิจเลย แล้วท่านจะดำเนินการเพื่อการแก้ไขลดค่าครองชีพแก่

ประชาชนได้อย่างไร ท่านไม่วางใจในนี้ แล้วอีกข้อหนึ่ง คือเกี่ยวกับปัญหาเรื่องศาลครองชีพนี้ ท่านผู้เป็นประธาน ฯ ทางด้านเศรษฐกิจก็ได้ยอมรับแล้วว่า ศาลครองชีพของประชาชนคนไทยในปี ๒๕๕๕ คือปีกลายนี้สูงกว่าปี ๒๕๕๔ ถึง ๖ เปอร์เซ็นต์ ก็แสดงว่ารัฐบาลซึ่ง ๖ พรรค นายกรัฐมนตรีนี้เองเป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อครั้งก่อนนี้ไม่สามารถที่จะลดค่าครองชีพให้แก่ประชาชนได้ และเมื่อท่านเป็นรัฐบาลอีก ท่านก็ไม่มีความหมายอันใดอันเป็นแน่ชัดว่าท่านจะลดค่าครองชีพให้แก่ประชาชน เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องใหญ่ที่ฝ่ายค้านก็ไม่สามารถที่จะให้ความไว้วางใจแก่ท่านได้ ท่านผู้เป็นประธาน ฯ อีกประเด็นหนึ่งคือที่ไม่ได้ใส่ไว้ในนโยบายนี้ คือเรื่องสิทธิมนุษยชน รัฐบาลของประเทศไทย ขาดเจ้าไม่ได้หมายความว่าถึงรัฐบาลนี้ ทุกทุกรัฐบาลได้ยอมรับปฏิญาณสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน รัฐบาลชุดที่แล้วมา ซึ่งท่านนายกรัฐมนตรีก็ได้รับรองในนโยบายของรัฐบาลชุดนี้ว่า จะยึดมั่นต่อปฏิญาณสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน แต่รัฐบาลชุดนี้จะรับรองไทย นี้ข้าพเจ้าขอให้ทางรัฐบาลได้กรุณาชี้แจงให้แจ่มชัดด้วย ท่านผู้เป็นประธาน ฯ ที่นี้ข้าพเจ้าจะได้อีกเข้าสู่ประเด็นของนโยบายที่รัฐบาลนี้แถลงมา ประเด็นแรกที่เกี่ยวได้แก่อะไร ๕ ซึ่งข้าพเจ้าได้พิจารณาโดยดลแล้ว เกี่ยวกับกรณีที่รัฐบาลนี้ส่งเสริมสัมพันธ์ไมตรีกับนานาประเทศ ก็หมายถึงเรื่องกิจการต่างประเทศ รัฐบาลได้เสนอนโยบายที่ได้แจกจ่ายแก่สมาชิกไว้นี้ สัดแย้งกับนโยบายของพรรคเสรีมนั่งคิลาของท่านเอง ทำไมข้าพเจ้าว่าขัดแย้ง นโยบายของพรรคเสรีมนั่งคิลาเขียนไว้ว่า จะส่งเสริมสัมพันธ์ไมตรีกับนานาชาติตามกฎหมายระหว่างประเทศ ท่านผู้เป็นประธาน ฯ กฎหมายระหว่างประเทศนั้น คำว่า "รัฐ" เขาว่าอย่างไร รัฐต้องมีดินแดน มีพลเมือง มีกฎหมาย มีผู้อยอมรับการปกครอง นั้นถูกต้อง ก็ประเทศจีนแผ่นดินใหญ่เป็นรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ ไม่เชื่อถาวร เสกข์ใจในกรมตุ๊กไต๋ ส่วนจีนเกาะไต้หวัน อยู่บนเกาะไต้หวัน ซึ่งเกาะไต้หวันยึดคืนมาจากญี่ปุ่น ไม่ใช่รัฐ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าท่านจะเข้าใจผิด คือข้าพเจ้าไม่ใช่หมายความว่าให้รัฐบาลนี้ยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้องกับคอมมิวนิสต์ หามิได้ แต่หากว่าท่านนี้ไม่ได้ดำเนินนโยบายให้เป็นที่ไปตามนโยบายของพรรคเสรีมนั่งคิลาของท่านที่ได้จดทะเบียนไว้ ท่านว่าท่านดำเนินการส่งเสริมสัมพันธ์ไมตรีกับนานาชาติตามกฎหมายระหว่างประเทศ แต่ท่านไม่ทำแล้วท่านจะให้ข้าพเจ้าเชื่อได้อย่างไรว่า ท่านเขียนนโยบายนี้เป็นนโยบายที่ถูกต้อง . . .

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิพงศัประพันธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : ท่านผู้เป็นประธาน ฯ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ตามที่สมาชิกอ้างว่า ในการที่ตัดคำว่า "เจริญสัมพันธ์ไมตรีตามกฎหมายระหว่างประเทศ" ที่ตัดคำว่า "ตามกฎหมายระหว่างประเทศ" นั้น ทำให้มันแตกต่างกันออกไป อันที่จริงจะใส่คำว่า - "ตามกฎหมายระหว่างประเทศ" หรือไม่ใส่ลงไปมีผลเท่ากัน เพราะว่า การเจริญทางไมตรีระหว่างประเทศย่อมต้องเป็นที่ไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ ที่นี้กรณีที่ท่านชักนำมาพิจารณา

ก็แปลว่าการรับรองรัฐ ในกรณีนี้ก็แปลว่ารัฐจีนแดง ท่านบอกว่าตามกฎหมายระหว่างประเทศ การที่เป็นรัฐก็แปลว่ามีอาณาเขต มีประชาชน และมีรัฐบาลที่ปกครอง อันนั้นจริงอยู่ แต่เมื่อท่านพูดถึงการรับรองแล้ว ตามกฎหมายระหว่างประเทศ เขาก็ยอมให้การรับรองรัฐบาลที่เขาเห็นว่าปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศ เช่น เคารพต่อเอกราชอธิปไตยของประเทศอื่น เป็นต้น หรืออีกนัยหนึ่งก็คือในทางการเมืองการทูตนั้น ในที่นี้เหตุผลที่รัฐบาลจีนแดงยังไม่ได้เข้าสหประชาชาติ ก็เนื่องจากว่ามีมติสหประชาชาติว่าจีนแดงเป็นผูกรุกรานในเกาหลี ข้อนี้แหละถ้าจีนแดงจะบำเพ็ญตนและปฏิบัติตนให้ประจักษ์แก่ที่ประชุมสหประชาชาติว่าไม่เป็นผู้กรุกรานต่อไปแล้ว ก็ยอมจะมีทางที่จะเข้าได้ และอันที่จริงสหประชาชาติก็ได้มีมติไว้ว่า ขอให้จีนแดงยอมรับนับถืออำนาจ คือ อลฮอริตี (Authority) อำนาจของสหประชาชาติ และในการที่จะเลือกตั้งในเกาหลี เพื่อรวมประเทศเกาหลีสองภาคเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น - สหประชาชาติก็ขอให้คณะกรรมการสหประชาชาติไปควบคุมดูแลการเลือกตั้ง เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าเป็นไปโดยเสรี มติมีอยู่อย่างนี้ และรัฐบาลจีนแดงไม่ยอมรับตามและไม่ยอมปฏิบัติตาม นี่แหละคือเป็นเหตุหนึ่งที่จีนแดงยังไม่ได้เข้าสหประชาชาติ

ปัญหาอีกข้อหนึ่งที่ท่านสมาชิกได้ตั้งขึ้นก็บอกว่า มหาประเทศที่เป็นภาคี-อาโต้ยูนัน อาจจะทำกรรการรุกรานก็ได้ ดังเช่นในกรณีการบุกอียิปต์เมื่อเร็ว ๆ นี้ ก็มีมหาประเทศซึ่งมีความรับผิดชอบในการรักษาความมั่นคง แต่ว่าท่านจะเห็นว่าสหประชาชาติได้เข้าห้ามปราม ได้มีการหยุดยิง และได้มีการถอนทหารออกไป และข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า องค์การ ส.ป.อ. คือซีโต้ นั้น ทำภายในกรอบของสหประชาชาติดังที่ท่านนายก ฯ ได้ชี้แจงแล้วว่าทำตามข้อ ๕๑ แห่งกติกาสหประชาชาติ และถ้าท่านอ่านคดีตัวสัญญาซีโต้เอง ท่านก็จะเห็นว่า เป็นเช่นนั้นโดยชัดแจ้ง และแม้การกระทำต่อต้านการรุกราน ซึ่งจะได้กระทำกันในองค์การ ส.ป.อ. นั้นก็เป็นกรรการชั่วคราว จะต้องรายงานให้คณะมนตรีความมั่นคงทราบตั้งแต่ต้นไป และเป็นกรรการชั่วคราวจนกว่าสหประชาชาติจะดำเนินการ นี้เพราะฉะนั้นถ้าบังเอิญมีการฉีกมหาประเทศซึ่งเป็นภาคีซีโต้จะกระทำกรรการรุกรานซึ่งข้าพเจ้าก็แลไม่เห็น เป็นกรณีสมมุติโดยแท้ แต่ว่าถ้ามีแล้ว ท่านจะถามบอกว่ามีทางแก้อย่างไร ข้าพเจ้าก็บอกว่ามีสหประชาชาติอย่างที่ยึดยึดไปหาสหประชาชาติ และสหประชาชาติตามกฎหมายก็ได้จัดการห้ามปรามการบุกนั้น

ปัญหาข้อสุดท้ายที่ท่านตั้งมาเกี่ยวกับฐานะของรัฐบาลไทยและฐานะของข้าพเจ้าในสหประชาชาตินั้น อันที่จริงท่านนายก ฯ ก็ได้แกแล้ว ข้าพเจ้าไม่มีปมค้อยประการใดใด แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับรองได้ว่า นอกจากฐานะส่วนตัวของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะขอรับรองว่าฐานะของรัฐบาลไทยในสหประชาชาตินั้นเป็นฐานะที่สูง ได้รับความนิยมนำไป การที่ท่านนายก ฯ ได้กล่าวว่าข้าพเจ้าได้รับเลือกโดยเอกฉันท์นั้นก็แปลว่าผู้แทนและในวันสุดท้าย ผู้แทนทุกหมู่ ทุกกลุ่มในสหประชาชาติรวมทั้งกลุ่มของโซเวียตด้วยกันก็ได้แสดงความ

พอใจ ทั้งนี้ข้าพเจ้านึกว่าไม่ได้เป็นคหบดีการกระทำของข้าพเจ้าเท่านั้น เพราะในคำที่เขา
 วมนั้นเขาบอกว่าเป็นเรื่องของประเทศไทยด้วย เป็นนโยบายของประเทศไทย และท่านอาจ
 จะยังไม่ได้ทราบคณะผู้แทนไทย คือเมื่อข้าพเจ้าได้เป็นประธานไปแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้แต่งตั้ง
 ให้รัฐมนตรีช่วยว่าการ รักษา ปันยารชุน เป็นประธานคณะผู้แทนไทยแทนข้าพเจ้า และเมื่อท่านได้
 กลับมาก็ได้สั่งให้เอกอัครราชทูตทงฉิน สารสิน เป็นประธานแทน ท่านประธานทั้งสองนี้ ประ
 กอบกับเอกอัครราชทูตตงฉิน คอรั้มตัน ใต้ทำการไกลเกลี่ย ใต้ทำการเป็นกลาง ทำการไกล
 เกลี่ยในเรื่องเมืองขึ้น คือเรื่องอาณานิคม เช่นเรื่องแอลจีเรีย เรื่องโรปรัส เป็นที่พอใจของ
 ทั้งสองฝ่าย อย่างในกรณีแอลจีเรียอย่างนี้ ข้าพเจ้านึกว่าเป็นที่น่าปราบปลื้มปิติที่ทางฝ่าย
 รัฐบาลฝรั่งเศสและทางฝ่ายอาหรับได้มาสนใจคณะผู้แทนไทย คือนอกจากตัวข้าพเจ้า คณะ
 ผู้แทนไทยแท้ ๆ ที่ได้ทำการประนีประนอมไกลเกลี่ยกันเป็นสายกลาง เป็นที่พอใจด้วยกัน
 ทั้งสองฝ่าย นี้ข้าพเจ้าได้ตอบปัญหา ๓ ข้อที่ท่านสมาชิกได้ตั้งถามมาแล้ว

แหล่งที่มา : รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๓/๒๕๐๐ (ครั้งแรก ชุดที่ ๒)
 ๑ เมษายน ๒๕๐๐. หน้า ๔๘ - ๔๙.

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การอภิปรายครั้งที่ 4

หลักการและเหตุผลประกอบร่าง

พระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์

พ.ศ. ๒๔๙๕ พ.ศ. ๒๕...

หลักการ

เพื่อยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๙๕

เหตุผล

นับจาเดิมตั้งแต่ประเทศไทยตรากฎหมายว่าด้วยการป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๕ เป็นต้นมา จนถึงบัดนี้ปรากฏว่าไม่บังเกิดประโยชน์หรือผลดีแก่ประเทศไทยประการใด ตรงกันข้ามกับบังเกิดผลร้าย กล่าวคือ กระทบกระเทือนต่อสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศ อันเป็นผลร้ายทางการเมือง และกระทบกระเทือนต่อการเศรษฐกิจของบ้านเมือง ยิ่งกว่านั้นยังกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน โดยเป็นช่องทางให้รัฐบาลอาศัยกฎหมายนี้เป็นเครื่องมือในทางการเมืองกดขี่ข่มเหงฝ่ายตรงกันข้ามอันไม่เป็นธรรม ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในเรื่องนี้วิญญูชนโดยทั่วไปประจักษ์แจ้งอยู่แล้ว จนถึงกับบังเกิดมติมหาชนเรียกร้องให้รัฐบาลวางตนเป็นกลางในทางการเมืองระหว่างทางประเทศ แต่กฎหมายดังกล่าวนี้เป็นอุปสรรคขัดขวางต่อการดำเนินนโยบายเป็นกลางอย่างชัดแจ้ง นอกจากจะเป็นกฎหมายอันเกิดโทษแก่ประเทศบ้านเมืองและขัดต่อมติของมหาชนดังกล่าวข้างต้นแล้ว กฎหมายป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ยังเป็นกฎหมายที่ตราขึ้นมาขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และขัดต่อปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ที่ให้สิทธิเสรีภาพของประชาชนที่จะศึกษาและนิยมนับถือลัทธิการเมืองใด ๆ ก็ได้ มีสิทธิเสรีภาพที่จะเดินทางไปมาหาสู่ยังประเทศต่าง ๆ โดยเสรีด้วย หากว่าจะมีผู้วิพากษ์ว่ายกเลิกกฎหมายดังกล่าวนี้แล้ว จะเป็นการไม่ปลอดภัยและเสียหายแก่ความมั่นคงของประเทศชาติและประชาชนนั้น ในเรื่องนี้ก็ได้มีบทบัญญัติลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดอยู่แล้วในประมวลกฎหมายอาญา

เมื่อไปจากเหตุผลที่กล่าวแล้ว เหตุการณ์ของโลกประเทศค่ายตะวันตก (เสรีประชาธิปไตย) และค่ายตะวันออก (คอมมิวนิสต์) ซึ่งตั้งตนเป็นศัตรูกันมาช้านาน บัดนี้ก็คลี่คลายไปในทางที่จะหันหน้าปรองดองกัน โดยผลของการธำนาชของประเทศกลุ่มกลางอันถือนโยบายเป็นกลาง ดังนั้น ถ้าประเทศไทยเราจะยกเลิกกฎหมายป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์เสียได้ ก็แน่ใจว่าจะช่วยส่งเสริมสันติภาพให้เกิดขึ้นในโลก มีให้ผลดีเฉพาะประเทศไทยเท่านั้นก็หาไม่ ย่อมเป็นประโยชน์แก่ชาวโลกทั้งปวงด้วย เท่ากับเป็นการแผ่เมตตาธรรมในรอบฉลอง ๒๕ ศตวรรษอีกด้วย

เหตุผลรายละเอียดประการอื่นจะแสดงในสภาผู้แทนราษฎร

ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้า
อันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๘๕ พ.ศ. ๒๕....

.....
.....
.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติยกเลิกพระราช-
บัญญัติป้องกันการค้าอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๘๕ พ.ศ. ๒๕..."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้าอันเป็นคอมมิวนิสต์
พ.ศ. ๒๔๘๕

.....
.....

(ลงชื่อ) ทองปาน วงศ์สง่า ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) บุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์, อัมพร สุวรรณผล, เจริญ สืบพันธ์, สอนิง มารังกุล,
เทพเจริญ พูลลาภ, สว่าง ทราฐู, คาบชัย, เกียรติ นาคะพงษ์, ต. แก้วเสมา, บัวพัน
ไชยแสง, แคล้ว นรปติ, ญวง เอี่ยมศิลา, ว. โสภิตสวัสดิ์, เกษม ประทุมเวียง, อารีย์,
พ. บุญนาค, เข็ม ไขยนั้นทน, เจริญ ปราบ ๗ ศักดิ์, พิมพ์ มหาพินิจ, สมพร จูร์มาศ,
ต. ศรีแก้ว ผู้รับรอง

นายกสิน ปลั่งนิล (อุบลราชธานี) : ... ขอเอาเรื่องคอมมิวนิสต์
เพียงอย่างเดียว เดี่ยว ๆ หากจะมาตอบว่า ท่านรับรองว่าจะเลิกนั้นเป็นความต้องการ
ของประชาชน เพราะว่าเสียงเรียกร้องให้ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้าอันเป็น
คอมมิวนิสต์นั้นมันดังก้องไปทั่วทั้งประเทศไทย ด้วยการข่าวเสียงของท่านสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรทั่วทั้งประเทศ ๗๑ จังหวัด ๑๒๐ คน ข้าพเจ้ารับรองได้ว่าทุกคนเมื่อเวลาไปหา

เสียงราษฎรต้องการให้เลิกกฎหมายนี้ทั้งนั้น แม้แต่ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๒ ท่านก็คงได้ยินเรื่องนี้อยู่ตลอดระยะเวลาของท่าน ท่านคงจะมีใจเป็นธรรม กฎหมายฉบับนี้เป็นปมเงื่อนอันสำคัญที่ขัดขวางความสัมพันธ์ของชาติในอันที่จะไปสู่การผนึกกำลังของประชาชนผู้รักชาติทั้งหลาย เพื่อขจัดอิทธิพลและข้อสำคัญอันยิ่งใหญ่ นั้น ข้าพเจ้าต้องการเพื่อขจัดอิทธิพลจักรวรรดิขโมยอเมริกาที่กำลังคุกคามอธิปไตยของประชาชนชาวไทยอยู่ในขณะนี้ ความที่ข้าพเจ้าได้อภิปรายมาแล้วนั้นก็รู้สึกว่า จะกินเวลามากไป ก็อยากจะเปิดโอกาสให้สมาชิกผู้อื่นได้ร่วมกันอภิปรายบ้าง ก็รู้สึกว่าพอจะมีเหตุผลให้ท่านสมาชิกประเภทที่ ๑ และประเภทที่ ๒ และรัฐบาลนี้ได้รับฟังพอจะได้เป็นทางปลดเปลื้องให้ประชาชนพลเมืองเขาได้สบายใจไปด้วย

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย):
 ตามที่ท่านสมาชิกได้เสนอให้เลิกพระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์ด้วยเหตุผลประการต่าง ๆ นั้น ทางรัฐบาลขอเรียนว่า ตามที่ท่านนายก ฯ เคยได้พูดในที่ประชุมหนังสือพิมพ์นั้น ได้พูดว่าเมื่อประชาชนต้องการให้เลิกก็จะเลิก แต่ก็ไม่ปรากฏว่าบรรดาประชาชนที่ท่านกล่าวนั้นได้ขอมาแต่ประการใด ๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ส่วนมากก็ยังเห็นว่าพระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์นี้ยังใช้ได้อยู่ ในสมัยรัฐบาลนั้นได้เขียนพระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์ออกมานั้น ได้ไปพิจารณาตามมาตรา ๓ จะเห็นได้ว่าเราจำกัดแต่เพียงไม่ขัดต่อระบบประเพณีและวัฒนธรรมของไทยและความเป็นอยู่ของประเทศชาติไทยเท่านั้น ส่วนการกระทำของคอมมิวนิสต์นั้นกว้างขวางใหญ่โต ปีกระบวนกรหลายกระบวนนั้นเราไม่ได้เขียน ทั้งนี้เพราะเราได้เคารพอธิปไตยของประชาชนตามที่ท่านทั้งหลายได้ปรารถนา เช่นเดียวกัน เราจำกัดแต่เพียงว่าสิ่งใดที่ขัดต่อประเพณีและความเป็นอยู่ของประชาชนเป็นส่วนรวมนั้น เราไม่ปรารถนาที่จะให้เกิดขึ้นในประเทศไทย เช่น ๑. องค์การกระทำคอมมิวนิสต์นั้นได้แกการเลิกสมิ ระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขหรือการเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจของประเทศอันทำให้กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินหรือปัจจัยในการผลิตของเอกชนตกเป็นของรัฐโดยการรับหรือโดยวิธีการอื่น มิได้มีการชดเชยค่าทดแทนอันเป็นธรรมทั้งสองข้อนี้จะเห็นได้ว่าจำกัดมาก จำกัด ๑. ว่าประเทศไทยนั้นมีการปกครองโดยพระมหากษัตริย์เป็นประมุขและมีการปกครองเป็นประชาธิปไตย ถ้าบุคคลผู้ซึ่งได้ใช้เสรีภาพลงดำเข้ามาในเรื่องนี้ เราจึงป้องกันมิให้เขาได้ใช้เสรีภาพนี้ลงดำเข้ามา ส่วนการเปลี่ยนการระบบเศรษฐกิจอันทำให้กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน หรือปัจจัยในการผลิตของเอกชนตกเป็นของรัฐนั้น ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าท่านผู้แทนราษฎรทุกคนคงไม่ปรารถนาที่จะให้วิธีการนี้เกิดขึ้นในประเทศไทย เพราะเหตุว่าประชาชนคนไทยทุกคนนั้นชอบมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่ดิน ดังนั้นก็ไม่พึงบังควรที่รัฐถึงจะเข้าไปเกี่ยวข้อง นอกจากนั้นการบังคับ

ชูเชิญเกิดความหวาดกลัว การก่อวินาศกรรมหรือ ใช้อุบายแปรประการใด เช่น ยุง
 ให้มีการเกลียดชังระหว่างประชาชน ทั้งนี้ถ้ากระทำด้วยความมุ่งหมายที่จะยอมรับเอา
 ช่วยเหลือสนับสนุนหรือบรรลุนิติภาวะที่ระบุไว้ใน ก. ข. รวมความว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้
 นั้นป้องกันมิให้บุคคลซึ่งใจเสรีภาพนั้นลงล้าเข้ามาในข้อ ก. และ ข. เท่านั้น ดังนั้นพระ
 ราชบัญญัติคอมมิวนิสต์นั้นจึงจำกัดความแคบมาก ทานที่เคารพทุกคนนั้นมีสิทธิที่จะใจเสรีภาพ
 ของท่านได้ทุกประการซึ่งไม่ตัดต่อกฎหมาย ทั้งนี้เพราะรัฐบาลเห็นว่าในระบบเสรีประ
 ชลชีพโดยนั้นต้องศึกษาเหตุการณ์หลาย ๆ อย่าง และประมวลมาให้เหมาะกับวัฒนธรรม
 ประเพณีและความต้องการของประชาชนชาวไทย ๒๔ ด้าน ดังนั้นท่านจะเห็นได้ว่าจำกัด
 ความแคบเหลือเกิน ท่านมีสิทธิเสรีภาพที่กระทำไปทุกอย่างนอกจากนี้ แต่ว่าท่านสมาชิก
 ผู้แทนราษฎรผู้ใดเห็นว่า ๒ ข้อนั้นควรจะยกเลิกไป ข้าพเจ้าก็เชื่อวามติของสภา นี้คง
 ไม่ยอม เพราะว่าทุกคนนั้นยังเคารพต่อพระมหากษัตริย์และระบบการปกครองเศรษฐกิจ
 ของประเทศในสองประการนี้ เพราะฉะนั้นพระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์นั้นท่านจะบอกว่าทำ
 ให้ประชาชนเดือดร้อน ตรงกันข้ามข้าพเจ้าขอเรียนว่าเจ้านักงานตำรวจนั้นพิจารณาข้อ
 ก. และ ข. เท่านั้น ไม่พิจารณาอย่างอื่นใดเลย ข้อ ก. จะเกิดการยุบส่งเสริมให้ประ
 ชาชนอย่างไร ๆ เขียนกันไปได้ตามชอบใจ แต่อย่าให้ลงล้าเข้าไปใน ก. และ ข.
 เพราะฉะนั้นท่านได้โปรดพิจารณาตามมาตรา ๑ นี้ให้ถี่ บรรดาผู้ที่กระทำผิดตามที่เห็นผู้
 แทนราษฎรได้เสนอมาขึ้น ข้าพเจ้าทราบและคดีเหล่านั้นก็ส่งไปให้ทางโรงศาลซึ่งเจ้าพนักงาน
 งานสอบสวนนั้นก็ขังผู้ต้องหาไว้เพียง ๗ วันเท่านั้น อันนั้นเป็นหน้าที่ของศาลวินิจฉัยว่า
 บุคคลผู้ใดกระทำการลงล้าสิทธิของประชาชนในข้อ ก. และ ข. หรือไม่ เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ตัดต่อระบอบประชาธิปไตยและเสรีภาพแปร
 การใด ตรงกันข้าม เป็นการร้ายที่เจ้าพนักงานจะวินิจฉัย และประชาชนจะวินิจฉัยว่าตัวนั้นได้
 เข้าไปใน ก. หรือ ข. หรือไม่ ถ้ารู้สึกตัวเข้าไป ก. ข. ตัวก็เลยเสีย ซึ่งข้าพเจ้า
 คิดว่าไม่ยาก เพราะขอความนี้ค่อนข้าง แมแต่คนที่อ่านหนังสือออกก็คงเข้าใจในเรื่องนี้
 และนอกจากนั้นในการที่วินิจฉัยอะไรต่าง ๆ ว่าเมื่อประชาชนผู้ใดเข้าไปในองค์การประ
 ชุมรวมองค์การคอมมิวนิสต์นั้นก็ไม่ใช่หมายความว่าจะไปเป็นคอมมิวนิสต์ทันที ก็ต้องมี
 ประจักษ์พยาน เหตุผลรอบลอมทุกกรณีที่เจ้าพนักงานได้ทำการสอบมานั้นศาลยอมรับฟัง ก็
 นิศต่อพระราชบัญญัตินี้ เพราะขัดต่อประเพณีของชาติไทย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า
 พระราชบัญญัตินี้ยังใช้ได้อยู่ ถ้าเลิกพระราชบัญญัตินี้แล้วปฏิบัติตามกฎหมายลักษณะอาญา
 โดยมีชวชนคอมมิวนิสต์ทุกชวชนแล้ว เจ้าพนักงานถือว่าเป็นการล้มล้างรัฐบาลหรือประเพ
 นิของชาติไทยแล้วมันจะไปกันใหญ่ ข้าพเจ้าขอให้ท่านวินิจฉัยกฎหมายอันนี้ให้ถี่ เพราะว่า
 ชวชนการคอมมิวนิสต์นั้นทุกอย่างทำทุกชวชนการเกี่ยวกับในนักศึกษา ยวชน การค้า การ
 เศรษฐกิจรอบพันแปด ซึ่งเขากระทำอยู่ในเมืองไทย ซึ่งรัฐบาลก็ปล่อยให้เสรีภาพ แมแต่

การค้ากับจีนแดงเราก็ปล่อยเสรีภาพทุกประการ เพราะฉะนั้นก่อนที่ท่านสมาชิกจะพิจารณา
ใหญ่เล็ก โปรดดูตัวบทกฎหมายนี้ให้เรียบร้อยเสียก่อน

(เนื่องจากประธานสภาผู้แทนราษฎรมีกิจธุระ นายอ้อม อุปรนัย รอง
ประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่ ๑ จึงดำเนินการประชุมแทน)

นายทองปาน วงศ์สง่า (สกลนคร) : ก่อนอื่นที่กระผมจะขอ
แจ้งเหตุผลประกอบหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือตามหลักการนั้นมีอยู่ที่ใหญ่เล็ก
พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๘๕ ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลประ
การใด เมื่อก่อนที่รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยได้เข้ามากล่าวแก่ท่านสมาชิกผู้เสนอร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ผู้หนึ่งว่า ขณะนี้กฎหมายนี้ยังเหมาะสมอยู่กับประเทศระบอบประชาธิปไตย
ไทย ทั้งนี้ข้าพเจ้าจะขอชี้แจงในตอนหลังว่า กฎหมายฉบับนี้มีไปพ้องอยู่กับกฎหมายอื่นแล้ว
อย่างไร เราจำเป็นต้องทำอะไรจึงจะต้องมีกฎหมายฉบับนี้ขึ้นมาให้พ้องกัน ซึ่งกฎหมายของ
เรายังมีอยู่แล้ว ก่อนอื่น ข้าพเจ้าจะขอกราบเรียนท่านประธานฯ ให้ทราบทั่ว ตั้งแต่
ได้ใช้กฎหมายฉบับนี้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๕ เป็นต้นมา มิได้เกิดผลดีประการใดแก่ประเทศไทย
เลย นอกจากจะนำผลเสียหายมาสู่ประเทศไทยเป็นลำดับ ดังข้าพเจ้าจะขอชี้แจงประ
กอบเป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ นั้น กฎหมายฉบับนี้เป็นการกระทบกระเทือนสัมพันธ์ไมตรีกับต่าง
ประเทศหลายประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายฉบับนี้ได้แบ่งพลโลกและประเทศใน
โลกนี้ออกเป็น ๒ ค่าย คือค่ายตะวันตกอันกฎหมายฉบับนี้ยอมรับว่าเป็นประเทศเสรีประชา
ธิปไตย และกฎหมายฉบับนี้ก็กีดกันประชาชนคนไทยทุกค่านทุกวิถีทางที่จะไปเล็กและหาง
ไกลออกจากประเทศกลุ่มตะวันออก ซึ่งเราเรียกว่าค่ายคอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในค่ายกลุ่มตะวันออกก็มีประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงของเรา อาทิเช่น ประเทศจีนแดง
ประเทศญวนเหนืออะไรทำนองนี้ ความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศกระทบกระเทือนใน
ทางทุกค่านทุกมุม เป็นต้นว่าสัมพันธ์ไมตรีกับค่ายตะวันออก เราสร้างความเกลียดชังให้
แก่สัมพันธ์ไมตรีทางฉานนี้ เราจำเป็นต้องทำอะไรจึงจะต้องมีกฎหมายฉบับนี้เพื่อให้ต่างประเทศ
มีความเกลียดชังประเทศเรา เราจะต้องเดินตามหลังของใครทำไม ประเทศเราเป็น
ประเทศพุทธศาสนา พระพุทธองค์ของเราสั่งสอนเรามาตั้งแต่ไหนแต่ไรว่าเราจะต้องเป็น
คนมีสามัคคีธรรม เราจะต้องเป็นผู้ซึ่งไม่รังเกียจคนอื่น เราจะต้องเป็นผู้ช่วยเหลือประ
คับประคองคนอื่นเท่าที่ความสามารถเราจะทำได้ แต่กฎหมายปัจจุบันนี้จะ ท่านประธานฯ
ที่เคารพ ได้กีดกัน ถ้าหากว่าเราจะมีสัมพันธ์ไมตรีอะไรกับต่างประเทศซึ่งกฎหมายนี้เห็น
ว่าเขาเป็นคอมมิวนิสต์แล้วเราก็ไม่มีหนทางที่จะไปมาหาสู่ ไม่มีหนทางที่จะไปค้าขาย ท่าน
รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยได้กล่าวไว้ว่าเราได้เปิดการค้าขายกับจีนแดงโดยเสรี แต่ใน
เมื่อมีกฎหมายฉบับนี้และการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ที่ท่านได้ตราไว้ในมาตรา ๓ ดังข้อ

ก. ขอ ช. อย่างนี้แล้ว ผู้ซึ่งดำเนินการค้าขายติดต่อกับประเทศซึ่งเป็นกลุ่มคอมมิวนิสต์ก็รู้สึกหว่ากระแวงว่าการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ที่เขียนไว้นั้น มันเข้ากับกฎหมายนี้ได้ง่ายเหลือเกิน ท่านจะบอกให้ค้าขายได้ ใครเล่าจะกล้าไปทำการเสี่ยงภัยอย่างนั้น เมื่อท่านไม่ชอบหน้ากับคนที่ไปค้าขายติดต่อกับประเทศซึ่งท่านเห็นว่าเขาเป็นคอมมิวนิสต์แล้ว จะเข้ามาตรา ๓ ข้อ ก. ขล. ข. ก็ไปสนับสนุนไปให้อุปการะอะไรท่านองนี้ นี่แหละกฎหมายฉบับนี้จึงเป็นกำแพงอันมหึมาที่กีดกันเส้นทางในการจะดำเนินสัมพันธไมตรีของต่างประเทศซึ่งเป็นกลุ่มคอมมิวนิสต์ นี่เป็นประการหนึ่ง

ประการที่ ๒ นั้น กฎหมายฉบับนี้เป็นการกระทบกระเทือนในทางด้านเศรษฐกิจของบ้านเมือง กระทบกระเทือนประการใด ภัยเศรษฐกิจที่เนื่องมาจากกฎหมายนี้ได้กระทบกระเทือนแล้วกับประเทศไทย ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ดังกระผมจะกราบเรียนสักเล็กน้อย ขณะนี้เราต้องเดินตามหลังประเทศจักรพรรดินิยมในการจะค้าขายติดต่อกับในทางด้านเศรษฐกิจแล้วจำเป็นที่รัฐบาลนี้จะต้องเดินตามหลังประเทศจักรพรรดินิยม เป็นต้นว่า สินค้า สินค้า ที่เราจะส่งเข้ามาในประเทศ ประเทศจักรพรรดินิยมจำเป็นจะต้องผูกขาดตลาดของประเทศไทยไว้ทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าสินค้าของประเทศจักรพรรดินิยมจะมีราคาสูงแพงล้นโลกก็ ประชาชนคนไทยต้องบริโภค จำต้องซูดเนื้อ เนื้อหนึ่งเพื่อบริโภคสินค้าชนิดนั้น แต่ในทางตรงกันข้าม สินค้าของประเทศซึ่งเรากล่าวว่าเป็นกลุ่มคอมมิวนิสต์ แม้จะมีราคาถูกกว่า แต่ก็ไม่สามารถที่จะทำการค้าขายติดต่อกับสินค้าที่มีราคาถูกนั้นมาให้ประชาชนบริโภคได้ ทั้งนี้เพราะหว่ากเกรงกฎหมายฉบับนี้ ถ้าใครกล้าเสี่ยงภัยแล้วไม่ว่าวันใดวันหนึ่ง ตนเองจะเอาตนเข้าไปในเขายแห่งกฎหมายนี้ ฉะนั้นในด้านการค้านี้ผูกถึงสินค้าซึ่งเราจะได้จากต่างประเทศ เราก็จำเป็นจะต้องเป็นผู้กมนหน้าบริโภคสินค้าที่มีราคาแพง อันนั้นประเทศจักรพรรดินิยมโดยการบังคับในทางอ้อม ซึ่งจำเป็นจะต้องบริโภคเช่นนั้น ที่นี้ในด้านการส่งออกเอา ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ประเทศจักรพรรดินิยมก็ทำการผูกขาดสินค้าต่าง ๆ ของประชาชนชาวไทยผู้ผลิต เป็นต้นว่า กสิกรผู้ผลิตสินค้าก็ โรงงานอุตสาหกรรมสินค้าของเอกชนก็ จะส่งออกไปขายนั้นก็จำเป็นจะต้องส่งให้เฉพาะประเทศซึ่งกฎหมายนี้ไม่ถือว่าเป็นคอมมิวนิสต์ก็คือประเทศจักรพรรดินิยมเท่านั้น แต่ถ้าหากมีพ่อค้าคนใดจะกล้าเสี่ยงภัยติดต่อกับส่งสินค้าไปขายกับประเทศที่ประเทศนี้ถือว่าเป็นคอมมิวนิสต์แล้วก็จะเข้ากับเขายแห่งกฎหมายนี้ได้ง่าย ว่านั่นส่งอุปการะไปเพื่อเป็นกำลังของประเทศคอมมิวนิสต์เข้ากับกฎหมายนี้ซึ่งตราไว้ ฉะนั้นถึงแม้ว่าเราจะได้ออกสินค้าในราคาถูกล้นโลกก็ตาม ประชาชนคนไทยก็จำเป็นต้องขาย แม้ว่าประเทศกลุ่มคอมมิวนิสต์จะเสนอราคามาในราคาแพง เราก้ไม่สามารถที่จะนำผลผลิตของกสิกรของประชาชนชาวไทยนั้นไปขายเพื่อจะมาคูดเศรษฐกิจได้ กฎหมายฉบับนี้จึงกระทบกระเทือนในทางด้านเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ถ้าหากกฎหมาย

ชนิดนี้ไม่มีแล้ว การเศรษฐกิจของเราจะมีฐานะดีขึ้นกว่านี้อีก ๑๐ เท่า ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทุกคนก็ยอมรับ

นายพานิช สัมภวคุปต์ (เพชรบุรี) : ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้เสนอกฎหมายยกเลิกพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ขึ้นมานั้น เมื่อได้พิจารณาเหตุในแง่เจตนาของท่านสมาชิกในด้านการงานแล้ว ก็รู้สึกว่าเป็นที่ข้อสม แต่เมื่อไปพิจารณาเหตุในด้านการเหตุผลและสถานการณ์เมืองของประเทศชาติเราในขณะนี้แล้ว กระทบก็เสียใจที่จะเรียนกับท่านทั้งหลายว่า ไม่อาจที่จะรับหลักการนี้ได้ ท่านสมาชิกผู้เสนอท่านใดก็โปรดปรายเสนอหลักการและเหตุผล และบางท่านก็ได้อธิบายถึงข้อเท็จจริงมา แต่ความผมจะขออภิปรายในด้านการเหตุผลที่เห็นว่าไม่สมควรที่จะรับกฎหมายฉบับนี้ได้ ท่านที่เคารพทั้งหลายยอมรับแล้ว ว่า กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นั้น พระมหากษัตริย์ของเราได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าอันเป็นเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนั้นแล้วว่า เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยและความมั่นคงของประเทศชาติและประชาชน นัยแห่งเจตนารมณ์เช่นนี้ท่านทั้งหลายยอมรับแล้วว่าเป็นเรื่องที่ถูกกฎหมายฉบับนี้ต้องการที่จะคุ้มครองป้องกันมิให้เกิดการกระทำอันเป็นกฎหมายอาญา กฎหมายฉบับนี้ป้องกันการกระทำทุกสิ่งทุกอย่างอันจะนำไปสู่ทางที่เรียกว่าอยู่ในระบบคอมมิวนิสต์ เมื่อได้มีกฎหมายป้องกันฉบับนี้แล้ว หลายถึงว่าเพื่อที่จะคุ้มครองประชาชนให้มีความมั่นคงและเพื่อที่จะคุ้มครองแล้ว ก็เมื่อประชาชนทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งก็จะไปถึงความผิดอันเรียกว่าเป็นกฎหมายอาญา ซึ่งเราจะต้องถึงกับคิดคุกคิดตะรางกันไป ฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่าเมื่อมีกฎหมายป้องกันคอมมิวนิสต์ขึ้นแล้ว ย่อมเป็นการเหมาะสมสำหรับสถานการณ์ของประเทศไทย ตามที่สมาชิกผู้มีเกียรติได้กล่าวเป็นท่านองว่าอยากจะให้พรรคคอมมิวนิสต์เข้ามาปรากฏโฉมหน้าในประเทศไทย ในระบอบเสรีประชาธิปไตยนั้นกระผมไม่เห็นด้วย กระผมใคร่ที่จะกล่าวว่าหากว่าพรรคคอมมิวนิสต์เข้ามาอยู่ในประเทศไทยแล้ว ในสภา ฯ อันมีเกียรติของเรานี้ก็อาจจะเต็มไปด้วยคนไทยซึ่งมีเลือดเนื้อเป็นจีนแดง และท่านทั้งหลายยอมรับว่าคอมมิวนิสต์นั้นเป็นศัตรูร้ายกาจอย่างไรและมีทุนมหาศาล เขายอมทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเพื่อที่จะให้พรรคการเมืองซึ่งเป็นพรรคคอมมิวนิสต์นั้นมีอิทธิพลและในที่สุดประเทศชาติของเราอาจถูกกลืนเข้าเป็นคอมมิวนิสต์ก็ได้ นี่เป็นความเห็นเป็นทรศนะส่วนตัวของกระผม ท่านทั้งหลายเราได้เข้าประชุมในสภา ฯ อันมีเกียรตินี้ก็ด้วยระบอบเสรีประชาธิปไตย ไม่ใช่ระบอบลัทธิคอมมิวนิสต์ ฉะนั้นถ้าหากว่าจะให้ให้พรรคการเมืองนี้เข้ามาละก็ รัฐธรรมนูญของเราที่มีบทบัญญัติไว้นั้นจะทำอย่างไรกัน ระบอบคอมมิวนิสต์นั้นล้มเลิกระบอบการมีพระมหากษัตริย์ ล้มเลิกระบอบกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของเอกชน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ ไม่สมควรที่จะรับไว้ อีกประการหนึ่งในทรศนะส่วนตัวของกระผม เห็นว่าถ้าหากว่าไม่มีการป้องกัน การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์

นิสคันไว และมีสิทธิการเมืองคอมมิวนิสต์แล้ว เมื่อลัทธินี้เข้ามาสู่ประเทศไทย ระบอบการเมืองนี้เข้าอยู่ในประเทศไทย ก็เท่ากับหมายความว่ายอมต้อนรับเอาลัทธิเผด็จการเข้ามา กระทั่งขบวนการกบฏเห็นของคณะราษฎร ลัทธิคอมมิวนิสต์นั้นคือลัทธิเผด็จการ ไม่สมควรที่จะประเทศไทยและระบอบเสรีประชาธิปไตยอย่างประเทศไทย เราไม่ควรจะต้อนรับ ท่านทั้งหลายท่านใดยอมรับนโยบายของรัฐบาลนี้ที่ได้แถลงนโยบายต่อท่านแล้วว่า รัฐบาลนี้จะเชิดชูอุดมคติของสหประชาชาติในส่วนที่ใหญ่มากก็อยู่ในเรื่องการป้องกันการสงครามและในเรื่องระงับกรณีพิพาทระหว่างประเทศ เมื่อท่านได้รับรองนโยบายเช่นนี้ ท่านจะหันเหไปให้คิดว่ากฎหมายฉบับนี้เสียเพื่อต้อนรับเอาลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาก็เป็นของแน่ เหลืออีกอย่าง อย่างแรกคือกฎหมายฉบับนี้ ลัทธิคอมมิวนิสต์ก็ต้องเข้ามาสู่ประเทศไทยแน่ เมื่อท่านใดยอมรับนโยบายของรัฐบาล และรัฐบาลก็ได้ปฏิบัตินโยบายไปตามที่ได้แถลงไว้แล้วแล้ว แล้ว กฎหมายก็ได้มีสัมพันธไมตรีกับนานาประเทศอันอยู่ในสายเสรีประชาธิปไตยโดยแน่ ท่านจะต้องการให้รัฐบาลนี้กลับถอยก่อนานาประเทศกระนั้นหรือ ในการที่เสนากฎหมายฉบับนี้เข้ามาโดยเหตุผลซึ่งที่กระผมได้ทราบเรียบร้อยแล้ว อีกประการหนึ่ง เราทั้งหลายอยู่ในสายเสรีประชาธิปไตย เราจะร่วมอยู่ในองค์การคอมมิวนิสต์ไม่ได้ ตามเหตุผลที่กระผมได้ทราบเรียบร้อยแล้วที่ประชุมเมื่อคืนนี้เป็น เรื่องของหลักการ

ที่นี้สำหรับในคำนำของเหตุผล ท่านว่ากระทบกระเทือนต่อสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศอันเป็นผลร้ายทางการเมืองนั้น กระผมก็ไม่เห็นด้วย ที่อาจจะมีการกระทบกระเทือนอยู่บ้างก็ใบงที่ประเทศคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นส่วนใหญ่มียูเอ็ยเพียงเงินแดงเท่าที่เรารู้โดยน่านักน้อยเวลานี้ ส่วนประเทศอื่น ๆ นั้นเรามีสัมพันธไมตรีอย่างดีทุก ๆ ประเทศ ก็ไม่เห็นว่าจะกระทบกระเทือนสัมพันธไมตรีประการใด ในแง่เศรษฐกิจของบ้านเมืองนั้นท่านก็ยอมรับแล้ววว่า ในขณะที่รัฐบาลก็ได้ปล่อยให้ทำการค้าโดยเสรีแล้ว ก็ไม่เห็นจะกระทบกระเทือนประการใดเหมือนกัน แล้วอีกประการหนึ่งการที่ท่านบอกว่าเราเสียสายหรือเบียดเบียน ก็ข้อนี้จะทำอะไรเรา เพราะเหตุว่าเราอยู่ในสนธิสัญญาซีโต้ เราเป็นสมาชิกประชาชาติประชาชาติ เราทั้งหมดนี้ไม่มีเพื่อน ท่านเคยพูดไว้ว่า ท่านเป็นเพื่อนที่ดีเป็นเพื่อนที่ตายด้วยกัน แต่กระนั้นแล้วท่านก็กลับถอยคำอย่างนั้น วิญญูชนก็ไม่ควรจะพึงกระทำ ในกรณีซึ่งเกี่ยวข้องกับกับประเทศชาติก็ไม่ควรจะทำอย่างยิ่ง สำหรับที่ความนิยมหาชนเรียกของใหม่การยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ในข้อนี้กระผมสงสัยเรียก ร้องอะไรกัน นมิตินหาชน ๆ ของท่านในขณะนี้กระผมอยากทราบว่าจะหมายความว่าอะไรกัน นมิตินหาชนนี้กระผมเดาความหมายว่า หมายถึงไฮคาร์ลิตที่ห้องสนามหลวงกระนั้นหรือหมดย ความถึงหนังสือพิมพ์ที่เขียนข่าวอย่างขึ้นหรือ กระผมไม่เห็นด้วย กระผมขอยืนยันด้วย ทรรศนะของกระผมว่า ไฮคาร์ลิตที่ หรือการพูดในที่สาธารณะอันมีประชาชน ๕ พันหรือ ๒ หมื่นก็ดี กระผมยังไม่ถือว่า เป็นนมิตินหาชน ท่านไม่พูดไฮคาร์ลิต คนที่นั้นเมื่อได้ฟังคำพูด

พุคอันจูงใจของท่าน แล้วท่านก็ผูกบิดเป็นข้อเท็จจริงไปบางสิ่งบางอย่าง นี้มขอโทษที่
 ไม่ได้ว่ากล่าวผู้ใด คนที่เขาทำความดีท่านก็ไม่พูด ถ้าเขาทำความดีท่านก็หลับตาเสียมอง
 ไม่เห็น หรือท่านไปพูดในเรื่องอื่น ๆ แล้วก็พยายามเสกสรรให้มันเป็นเรื่องไม่ดี เป็นการ
 ชักจูงใจประชาชนให้เห็นกล้อยตามท่าน เมื่อประชาชนเห็นกล้อยตามท่าน ซึ่งขณะนั้นท่าน
 ก็บอกท่านนั้นแหละคือมติมหาชน ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าคิดว่า อย่างใดก็ปรารถนา
 สนาทหลวงนี้ทำให้ทุกคนขึ้นและมีประชาชนปรบมือกันเกรียวกราวนั้น ข้าพเจ้าไม่เรียกความดี
 มหาชน ข้าพเจ้าเรียกว่าเป็นมติของคนท้องสนาทหลวงซึ่งมีหาบเร่เข้าไปวางไว้ ลูกเด็ก
 เล็กแดงเจ๊กจีนเยอะแยะไปหมกคั่งซึ้งกันและปรบมือกันเกรียวกราวเป็นการคล้าย ๆ เป็น
 ลักษณะจำวอดมากกว่า นี่เป็นความเห็นของข้าพเจ้า แลวนอกจากนั้นคือในเรื่องนี้ท่าน
 บอกว่าเมื่อท่านได้ผูกชักจูงใจเขาไปอย่างไรแล้ว แนนอนละท่านพูดว่าเขาคนก็ต้องชอบ
 คุณแต่ใจก็ไปรองน้ำประปา ถ้าเจ๊กตีกันคนก็ชอบมุงดู แต่ถ้าเจ๊กไปสรรเสริญเยินยอหรือ
 พูดในเรื่องที่เป็นธรรมดาคนก็ไม่ชอบฟัง ฉะนั้นเมื่อท่านไปพูดเขา อีกฝ่ายหนึ่งเป็นการ
 ชักจูงใจ เราใจให้คนฟังให้คนชอบ ท่านพูดอย่างนั้นอย่างนี้คนก็เลยเฮตามไปในขณะนั้น
 นี้ละหรือท่านถือว่าเป็นมติมหาชน ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยมติมหาชนในที่นี้คือพวกเรานี้เอง
 แหะ เราเป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทยแต่ละจังหวัด อย่างน้อยคนหนึ่งก็ต่อแสนห้าหมื่น
 คน เราเป็นผู้แทนของเขา เมื่อเราที่มีความคิดเห็นอย่างใดไปแล้วและรวมกันเข้ามามีมติข้าง
 มาก นั่นแหละคือมติมหาชน ไม่ใช่มติดีความดีของคนท้องสนาทหลวงว่าเป็นมติมหาชน ไม่
 ไรอย่างนั้น ในหนังสือพิมพ์ก็ ข้าพเจ้าอยากจะได้กล่าวไว้ตามความรู้สึกรักนึกคิดของข้าพ
 เจ้า ในหนังสือพิมพ์นั้นท่านบอกว่า แหม เป็นมติมหาชน ท่านเขียนข่าวขึ้น ท่านเขียนบท
 ความขึ้น ที่นี้ข้าพเจ้าจะขอจับในเรื่องการเขียนข่าวกลอน เขียนข่าว ข่าวนี้เป็นที่รู้กันทั่วไป
 ว่าบิดเบือนต่อความจริง นี่เป็นเพียงบางฉบับ บางฉบับก็ไม่บิดเบือน หนังสือพิมพ์นั้นเรา
 ยอมรับนับถือว่า เป็นรฐาณันคร ๔ แต่ข้าพเจ้าก็ถือว่ายังไม่เป็นมติมหาชนนัก เพราะว่าคน
 เขียนคือคน ๆ เดียวเท่านั้น แล้วเมื่อคนเขาอ่านแล้ว เขาจะกล้อยตามเห็นด้วยตาม
 ความคิดเห็นนั้น ๆ หรือเปล่า เราไม่ทราบ และข่าวหนังสือพิมพ์ที่ไรเกี่ยวกับบางฉบับก็บิด
 เบือนข่าวเสียให้เป็นอย่างอื่น จงคีให้เป็นที่ของราย ที่เขาทำความดีทั้งหลายก็ไม่เขียน
 อย่างนี้เป็นต้น บทความก็เวียนเสียวกัน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้เข้าประเด็นหน่อย

นายพานิช สิมถาวรศักดิ์ (เพชรบุรี) : นี้มขอกุณในประเด็น ในแง่
 มติมหาชน คือในนี้บอกไว้ในเหตุผลความดีมหาชนเห็นควรยกเลิก ผมเห็นความดีมหาชนใน
 ที่นี้เรากำลังจะพูดคำว่า "มหาชน" นี้หมายความว่าอะไร ผมก็เห็นว่าหนังสือพิมพ์นั้น ถ้า
 อยู่ในลักษณะรฐาณันคร ๔ อันจริงจังแล้วก็จะกล่าวได้เหมือนกันว่าเขาทำตามหน้าที่ สิ่ง

ที่ตีก็อาจจะยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งแห่งมติมหาชนได้ แต่ถ้ามหาว่าเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีใจ
ไม่บริสุทธิ์แล้วก็ไม่ควรยอมรับ และก็ไม่ควรถือว่าเป็นมติมหาชน เพราะฉะนั้นบทความ
เขียนโดยคน ๆ เดียว คนอ่านเขาจะไปเชื่อถือได้อย่างไรว่าคนเขียนนั้นเขียนได้ถูกต้อง
และยอมรับนับถือว่าเป็นมติมหาชน ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ผมจึงขอกราบเรียนวามติมหาชน
ไม่ฟังที่จะมากล่าวกัน ณ ที่นี้ว่าถืออะไรเป็นเกณฑ์ และก็มีมติมหาชนที่ท่านผู้เสนอกล่าวอาจ
ต้องการที่ยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ก็ไม่สมควรเหตุผล ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้วกระผมก็
ขอสนับสนุนว่าให้คงมีกฎหมายฉบับนี้บังคับใช้ต่อไป

...

จอมพล ป. พิบูลสงคราม (นายกรัฐมนตรี) : ทางรัฐบาลรู้สึก
กฎหมายฉบับนี้จะรับหลักการไม่ได้ เพราะเหตุว่าในกฎหมายฉบับนี้ถ้าท่านผู้เกียรติทั้งหลาย
จะได้พิจารณาแล้วก็มีหลักการอันหนึ่ง คือในการที่จะส่งเสริมระบบการปกครองประชาธิปไตย
โดยมีรัฐธรรมนูญราชอาณาจักรไทยนั้นให้สถิติสถาพรตลอดไปนั้นเป็นหลักที่สำคัญ
เพราะฉะนั้นทางพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั้นล้นเกล้านี้มาได้ เพราะไม่มีพระเจ้าแผ่นดิน
หลาย ๆ พระองค์ ๑๖๐ องค์ นี้แหละมันจะทำเหตุ เพราะเหตุว่าเรามาเอาเรื่องส
ตัวบ้างเรื่องอะไรต่ออะไร ซึ่งทั้งประชาชนให้ออกอยากดังที่เราได้ยินได้ฟังกันอยู่ นี้พระ
เจ้าแผ่นดินหลาย ๆ องค์นี้ร้าย มันจะนิยมแต่ลัทธิคอมมิวนิสต์มาได้ ไม่ใช่อย่างนั้น กฎ
หมายอาญาหลายคนพูดถึงมีเตรียมเท่านั้นก็ได้ ดึงไปแล้ว แล้วนั้นก็กระผมอยากจะสรุป
ลงแต่เพียงว่า การที่จะป้องกันลัทธิด้วยการออกกฎหมายนี้มีหลักหลักวิชา หรือกระผมจะ
เข้าใจผิดไปอย่างไรก็ไม่ทราบ ขอท่านระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในรัสเซียตั้งแต่ พ.ศ.
๒๔๖๐ หรือถอยหลังจากนั้นจนบัดนี้ก็หลายประเทศได้ห้าม จนเขาเอ้อมระอาสู้ไม่ไหว
แล้วการออกกฎหมายถ้าท่านจะถือแบบอย่างกระผมจะขอยกตัวอย่างบางเท่าที่ได้ไปศึกษา
มา และไต่ถามดู จากตำหรับตำรา ท่านผู้ใดไปมา อย่างฟิลิปปินส์เขาออกกฎหมายคอม-
มิวนิสต์จริง ออกเมื่อเร็ว ๆ ยังไม่ประกาศ คือยังไม่ได้พิมพ์แพร่หลายเข้ามาสู่เมืองไทย
นั้นไม่ใช่เรื่องอย่างเมืองไทย คือคนปากคนคอยมันถูกบีบคั้นโดยอเมริกัน โดยรัฐบาลแยก
เชื้อแยกชาติลุ่มพวกอะไร ไอนั้นก็เจ็บใจ ความเจ็บใจเพราะไม่ฉลาด คอมมิวนิสต์ก็ยื่น
มือเข้าไปช่วย ไม่ใช่ว่าเป็นคอมมิวนิสต์แล้วเขาอยากล้มรัฐบาลอย่างนี้ต่างหาก มันคง
กันข้ามกับเมืองไทยเรา เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเราเอะอะก็อ้างประเทศนั้นไม่ใช่ลัทธิของ
พระพุทธเจ้า เป็นลัทธิคอมมิวนิสต์คนอย่างนั้นคือพวกที่พูดนั้นแหละเป็นคอมมิวนิสต์ เ
ว่าเราเชื่อ เขาเล่าเราเชื่อต่างประเทศ ถ้าเราเห็นชอบ ถ้าต่างประเทศมันเอาหัวค
ตีนเรามิต้องทำคามอย่างเขาหรือ กระผมไม่ชอบที่จะเดินตามศูด ขอโทษ เดินตามหลัง
ชาติอื่นเสมอไปไม่รู้จักคิดไม่รู้จักเลือกกันอย่างนี้ แต่ว่าถ้าหากจะเดินตามข้างผมก็มีคว

อย่าง เพราะในรัฐธรรมนูญนั้นในมาตราหมวดที่ ๑ ก็คือ หมวดที่ ๒ ก็คือ และเกือบจะทั้ง
 เล่มก็ปรากฏว่ามีหลักการในรัฐธรรมนูญของเรานั้น เมื่อเอาไปเทียบกับหลักการของคอม
 มิวนิสต์แล้วหมายความว่า เป็นการขัดกันตรงกันข้าม คงจะยกตัวอย่างในหมวดที่ ๑ เกี่ยวกับ
 ศาสนา ลัทธิ คอมมิวนิสต์นั้นจะมีพระมหากษัตริย์ก็ไม่ได้ นอกจากนั้นเกี่ยวกับศาสนา ลัทธิ คอม
 มิวนิสต์นั้นก็ไม่ศาสนา ซึ่งในการที่จะมีอยู่บ้างก็เกี่ยวกับการโฆษณา แต่ว่าในรัฐธรรมนูญ
 ของเรานั้น พระมหากษัตริย์ต้องทรงเป็นพุทธมามกะดังนี้ เป็นต้น แล้วนอกจากนั้นใน
 หมวดที่ ๒ ของรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของคนไทย ท่านจะเห็นได้ว่าล้วนแต่
 ให้เสรีภาพแก่ประชาชน เมื่อสรุปแล้วลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น ไม่ได้ให้เสรีภาพแก่ประชาชนดัง
 เช่นในหมวดที่ ๒ ของเรา ราษฎรจะไปทำมาหากิน จะตั้งถิ่นฐานที่ไหนจะไปไหนก็ได้
 แต่จะเกณฑ์แรงงานไม่ได้ เหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่ชักตัวอย่างในนั้น เพราะว่าท่านทั้ง
 หลายคงทราบดีแล้วว่า ในรัฐธรรมนูญนั้นเขาเขียนไว้ว่าประการใด แต่ว่าเมื่อเราได้
 พิจารณาในรัฐธรรมนูญของเราเช่นนี้แล้ว ทางรัฐบาลจึงมีความเห็นว่าการที่เราจะไป
 เหย้าการปกครองไปประเทศอื่นที่เขาปล่อยให้พรรคคอมมิวนิสต์ ให้มีการเผยแพร่ลัทธิ
 คอมมิวนิสต์อย่างเช่นในประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส นั้นไม่ได้ เพราะรัฐ
 ธรรมนูญของเรานั้นได้เขียนไว้อย่างหนึ่ง รัฐธรรมนูญของเราไม่เหมือนกับรัฐธรรมนูญของ
 ประเทศเหล่านั้น เพราะฉะนั้นเมื่อเราพิจารณาคูตามรัฐธรรมนูญนี้เราจึงจะเห็นได้ว่า
 ในการที่รัฐบาลจะรักษาไว้ซึ่งระบอบรัฐธรรมนูญนี้ก็จำเป็นอยู่เองที่เราจะต้องมีกฎหมายป้อง
 กันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ กฎหมายในการป้องกันกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้
 หลักสำคัญเมื่ออ่านดูแล้วจะเห็นว่าเราป้องกันไม่ให้มีการตั้งองค์การคอมมิวนิสต์เกิดขึ้นใน
 ประเทศไทย นี่เป็นหลักสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ และนอกจากนี้ในการที่จะเป็นองค์การ
 คอมมิวนิสต์ในประเทศไทยนั้น ดังที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้เสนอแล้ว เรา
 มีหลักแคบ ๆ อยู่ ๒ อัน ๑. อย่างลบล้างระบบการปกครองซึ่งมีพระมหากษัตริย์ ๒. อย่าง
 ลบล้างลัทธิเศรษฐกิจ ซึ่งจะมีการริบทรัพย์เกิดขึ้น และท่านทั้งหลายจะเห็นได้ว่าทั้ง ๒
 ประการนี้ถ้ามีองค์การคอมมิวนิสต์นี้เกิดขึ้นในประเทศไทยแล้ว หลัก ๒ ประการที่ว่านี้ก็
 ย่อมมีในประเทศไทยไม่ได้ ขอย้ำอีกทีหนึ่งว่าลัทธิคอมมิวนิสต์นั้นขัดกับข้อ ๑ มีพระมหา
 กษัตริย์ไม่ได้ ในประการที่ ๒ ต้องริบทรัพย์ ซึ่งท่านเห็นอยู่เองในประเทศคอมมิวนิสต์
 ทั่ว ๆ ไป เพราะฉะนั้นในการที่เราจะมีพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิ
 นิสต์ขึ้น ก็เพื่อป้องกันไม่ให้บุคคลมาตั้งองค์การเกี่ยวกับการคอมมิวนิสต์เก ขึ้นในประเทศไทย
 ไทย ถ้าหากว่าเราเลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่เป็นปัญหาที่มีเสรีภาพซึ่งท่านสมาชิกบางคน
 บอกว่า ก็ปล่อยให้เขาตั้งซี พรรคการเมืองเมื่อเกี่ยวกับมีพรรคคอมมิวนิสต์เกิดขึ้นในประ
 เทศไทยก็หมายความว่าเมืององค์การคอมมิวนิสต์เกิดขึ้น แล้วท่านยอมทราบอยู่ดีแล้วว่า พรรค
 การเมืองนั้นจะตั้งขึ้นได้นี่อะไรบางอย่าง ต้องมีสมาชิก ต้องมีนโยบาย และนโยบายจะต้องไป

จกไว้ที่กระทรวงมหาดไทย เพราะฉะนั้นเมื่อมีองค์การลัทธิคอมมิวนิสต์เกิดขึ้นทาน ก็จะต้องไปจนนโยบายไว้ที่กระทรวงมหาดไทย โดยที่คัดลอกเอามาจากลัทธิคอมมิวนิสต์จะ ต้องบอกว่า ๑. พรรคของข้าพเจ้ามีพระมหากษัตริย์ไม่ได้ ๒. จะต้องริบทรัพย์สิน ๓. จะ ต้องออกไปนอกประเทศไม่ได้ ๔. มีศาสนาไม่ได้ ๕. อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ นับถือพอ นับถือแหมะไรไม่ได้เหล่านี้ ปล่อยให้เสรีภาพกันหมด เพราะฉะนั้นในเรื่องเหล่านี้ถ้าหาก ว่าเราปล่อยให้องค์การคอมมิวนิสต์หรือพรรคการเมืองคอมมิวนิสต์ไปจกที่กระทรวงมหาด ไทย และเกิดมีเป็นพรรคขึ้นแล้ว พรรคการเมืองย่อมมีหน้าที่อย่างไร จะไปตั้งแล้วก็ไป จกทะเลเมฆมลายู ๆ ไม่ได้ ทานก็ต้องออกโฆษณาหาเสียงดำเนินนโยบายเหล่านั้นให้ราษฎร และเมื่อราษฎรราษฎรที่อาจจะไม่ทราบถึงอันตรายของพรรคคอมมิวนิสต์ ก็อาจที่ จะนับถือพรรคคอมมิวนิสต์กลับมาเป็นสมาชิกของพรรคท่านแล้วก็มากขึ้น ในที่สุดเมื่อมีการ เลือกตั้งในสภา ฯ เมื่อราษฎรเข้าใจว่าพรรคคอมมิวนิสต์ก็อย่างโน้นอย่างนี้ตามเสียงใน การโฆษณาของท่านก็จะโด้ที่นั่งในสภา ฯ มาก เมื่อโด้ที่นั่งในสภา ฯ มาก ก็หมายความว่าเกิดมีรัฐบาลคอมมิวนิสต์บริหารราชการ รัฐบาลเมื่อมีเสียงข้างมากแล้ว ในที่สุดจะทำ อะไรก็หมายความว่าที่จะเกิดเล็กเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ แก้ไขรัฐธรรมนูญไม่ให้มีพระมหากษัตริย์ก็ได้ อะไรเหล่านี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าในการที่มีพระราชบัญญัติป้องกัน คอมมิวนิสต์นี้ กล่าวป้องกันไม่ใช่ไปรุกรานคนอื่นเขา ไม่ใช่ไปแกล้งคนอื่น ป้องกัน เพราะ ฉะนั้นในการที่เรามีพระราชบัญญัติอันใหญ่ที่จะควบคุมไม่ให้ลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาในเมือง ไทย แล้วขยายตัวออกไปเข้ามาที่ที่นั่งในสภา ฯ แล้วก็ล้มระบอบการปกครองในปัจจุบัน นี้ เป็นหลักการที่เราจำเป็นต้องมี ถ้าเราไม่มี ก็ปล่อยให้คอมมิวนิสต์มีพรรคคอมมิวนิสต์และดำเนินการดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวนี้ เพราะฉะนั้นหา รัฐบาลจึงเสียใจที่จะรับ พระราชบัญญัตินี้ไม่ได้ ยิ่งคงที่จะต้องมียุ ในประการที่ ๒ ซึ่งข้าพเจ้าไม่อยากจะพูด ณ ที่ นี้ คือมีการอธิบายเกี่ยวกับการเศรษฐกิจว่า เศรษฐกิจของเราเมื่อไม่ได้ไปคบกับประเทศ จีน ไม่ได้ไปคบทางฝ่ายคอมมิวนิสต์แล้ว จะทำให้เศรษฐกิจของบ้านเมืองทรุดโทรมลงไปทุก วัน ข้าพเจ้าคิดว่าในเรื่องนี้เป็นการณ์นอกจากที่เกี่ยวกับหลักการของกฎหมายนี้ กฎหมาย นี้เกี่ยวข้องการปกครองป้องกันคอมมิวนิสต์ แต่เมื่อท่านได้พูด ข้าพเจ้าในฐานะรัฐบาล ก็ใครจะเรียนว่า การที่เรามีเศรษฐกิจแลกเปลี่ยนสินค้ากับต่างประเทศนั้นไม่ได้หมายความว่า เราจะต้องไปขายกับประเทศโน้นไปข ะกับประเทศนี้ โดยทั่ว ๆ ไปทั้งโลกนี้ นับไม่ใช่ หลักการ เราไม่ว่าประเทศไทยค้าขายกับทั้งโลกทุกประเทศไม่ได้โดยตัวเอง เขาก็จำเป็นต้อง ต้องเลือกค้าขายกับประเทศซึ่งจะเกิดประโยชน์กับประเทศของตน ข้าพเจ้าได้เคยอธิบาย ในที่ประชุมหนังสือพิมพ์หลายหนแล้วว่า ในการที่เราไปค้าขายอยู่ทุกวันนี้เราได้สำเร็จสมกับ ความปรารถนาหรือไม่ ในฐานะรัฐบาลข้าพเจ้าก็บอกความสำเร็จแล้ว เพราะเรามีของ อะไรเราขายออกไปหมด ทั้ง ๆ ที่เราไม่จำเป็นต้องไปขายในประเทศจีนแดง ชาว

เวลานี้ตามรัฐมนตรีเศรษฐกิจก็บอกว่าไม่มีข่าวจะขาย มันมันละหุ่งอะไรต่าง ๆ เหล่านี้
 ชาวของเราหาไปตามคู่มือที่จะขายเพียงพอ เพราะฉะนั้นการค้าขายในระหว่างประ-
 เทศมันอยู่ที่หลักว่าสินค้าเรามี เราส่งออกไม่ได้หมดหรือไม่ มันมันส่งออกไม่ได้หมด ชาว
 ไม่มีจะกิน จนกระทั่งนี้จะต้องห้ามกันอีกแล้ว เพราะฉะนั้นก็เป็นการสมประสงค์เราจะต้อง
 ไปค้าขายกับจีนแดงอีกทำไม ทั้งนี้เมื่อค้าขายกับจีนแดงแล้ว ก็เกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนเงิน
 เกี่ยวกับดุลยการค้าระหว่างประเทศ ข้าพเจ้าได้เคยอภิปรายในที่นี้แล้วว่า ผลที่เรามี
 เงินอยู่ในต่างประเทศนั้น เราต้องการเงินที่มีมูลค่าเป็นเงินที่อยู่ในสกุลที่แข็ง หมาย
 ความว่าแลกเปลี่ยนไปทั่วโลก เราค้าขายไปกับจีนแดงแล้วข้าพเจ้าได้เคยกล่าวแล้ว
 ไม่ได้เงินจีนแดงมา ไปซื้อของในอเมริกาได้ไหม มันไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ค้าขาย
 กับจีนแดง แต่เราขายกับอเมริกา เรามีเงินดอลลาร์ เราไปซื้อของในจีนแดงก็ได้ ใน
 รัสเซียก็ได้ นี่ก็เห็นได้ชัดคือว่าเราได้ทำการค้าขายในเวลานี้ ดุลยการค้าระหว่างประ-
 เทศบางปีก็ได้กำไรมาก บางปีก็เสมอตัว แต่เมื่อสรุปผลรวมแล้ว ดุลยการค้าระหว่าง
 ประเทศก็ทำให้เงินตราต่างประเทศของเราอัตราแลกเปลี่ยนมีเสถียรภาพอยู่จนกระทั่งทุก
 วันนี่ ๕๘ ต่อ ๑ ปอนด์ ๒๐ บาทเศษ ๆ ต่อ ๑ ดอลลาร์ เพราะฉะนั้นในเรื่องเกี่ยว
 แลกการเศรษฐกิจระหว่างประเทศ รัฐบาลได้ก็ศึกษามาจากยูเรทัว ๆ ไป ตลอดจนจนกระทั่ง
 ในสภาเศรษฐกิจ หลักการนี้คือ ๑. เราบังคับค่าให้มันขายได้หมดในราคาที่ดี ๒. ได้เงิน
 ที่ได้สกุลที่เป็นเงินแข็ง จะเอาไปใช้ทั่วโลก นี่เป็นหลักการใหญ่ และรัฐบาลก็ได้ทำ ๒
 ประการนี้แล้ว ทั้งนี้สำหรับเกี่ยวกับสินค้าที่จะมาจากจีนแดง ข้าพเจ้าจะเรียนถึงวิธีปฏิ
 บัติ เราจะค้าขายกับจีนแดงโดยตรงจะไปค้าขายอย่างไร เราจะแล่นเรือไปจีนแดงเว
 ลานี้ประเทศอื่นเขาห้าม เขามีเรือรบป้องกัน แม้จะมีเรือเล็ก ๆ ไปขายในจีนแดงโดย
 ตรง จะไปเชียงไฮ้ เรือรบของรัฐบาลที่เขาควบคุมนานน้าอยู่ เขาก็จับเอาไป แต่เขาก็
 ยังกรุณาเขาปล่อยมาให้ คือวิธีปฏิบัติมันก็นำไม่ได้ ทั้งนี้ถ้าจะทำได้ในขณะที่สินค้าที่มาได้ก็มา
 จากฮ่องกง ก็ระหว่างกันอยู่แต่ควบคุมไม่นิยม ในฮ่องกงมีสินค้าของจีนแดง คนเขาไม่ซื้อ
 เพราะว่าสินค้านั้นคุณภาพยอมไม่ดี ทานทั้งหลายก็เห็นสินค้าจีนสู้ญี่ปุ่นไม่ได้ หรือสินค้าญี่ปุ่น
 จะสู้สินค้าฝรั่งได้อย่างไร ทั้งนี้ก็เกี่ยวกับธรรมชาติ เขาศึกษามาก่อน เขาทำมาก่อน เรา
 จะไปซื้อสินค้าซึ่งคนฝึกหัดใหม่ทำอะไรได้ ทำปากกาหมึกซึมก็เพิ่งจะเป็น เมื่อก่อน
 มาแรก ๆ ก็ค่าละ ๔ บาท เคียวนี่ก็ไม่มีใครซื้อ เพราะว่า ๔ บาทมันได้ได้ ๓ วัน ข้าพ
 เจ้าซื้อ ๘๐ บาทหรือ ๑๐๐ บาท มันใช้หลายปียังคิดว่า นี่เกี่ยวกับบ้านเศรษฐกิจ ขอ
 ย้ำว่าการเศรษฐกิจที่เราไม่ติดต่อกับฝ่ายคอมมิวนิสต์นั้นเราได้ควบคุมตามหลักเศรษฐกิจ
 ของเราขายไปหมด สินค้าที่เราต้องการอะไรเราได้มาหมด เงินเราก็ได้สกุลที่มีค่าที่จะ
 ใช้ได้ทั่วโลก และนอกจากนั้นดุลยการค้าเราก็ไม่ได้เสียเปรียบใคร นี่ก็เป็นอันหนึ่ง

อีกอันหนึ่งเกี่ยวกับข้าพเจ้าตามหลังไม่ตามหลังจักรวรรดินิยม ข้าพเจ้า

ก็สงสัยก็อยากจะพูดเล่นสำนวน คำว่าจักรวรรดินิยมหมายความว่าอะไร จักรวรรดินิยมมาจากโบราณ คือคนที่ลาเวียงขึ้น เขาประเทศอื่นเขามาอยู่ที่ปกครองของตน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็โดยสงสัยคำว่าจักรวรรดินิยมของบางท่านที่โลกลาว หมายถึงใครกัน เพราะสหรัฐอเมริกาก็ อังกฤษก็ ฝรั่งเศสก็ เมืองซิมที่เขามีก่อนเป็นจักรวรรดินิยม เคียวนี่เขาเลิกไปแล้ว เขาปล่อยไปหมดแล้ว ส่วนฝ่ายประเทศคอมมิวนิสต์นั้นสิ ในแหลมบอลข่าน ยังการอยู่กับใคร ออกไปไหนก็ไม่ได้ อยู่กับรัสเซีย รูเมเนีย โปแลนด์ ประเทศลิทัวเนีย ลิคเวีย เช็กโกสโลวาเกีย อะโรลาตง ๆ ธิเบตเหล่านี้ แมนจูเรีย เกาหลีครึ่งหนึ่ง อยู่กับใครและออกไหนไม่ได้ ไนโคอยู่กับฝ่ายคอมมิวนิสต์หรือ เพราะฉะนั้นคำว่าจักรวรรดินิยมข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่ฝ่ายเสรีประชาธิปไตย เป็นฝ่ายของฝ่ายทางฝ่ายคอมมิวนิสต์ เพราะว่ายังมองเมืองซิมเขาไว้เฉย ถ้าปล่อยข้าพเจ้าก็จะเปลี่ยนจำพูดว่าไม่ใช่จักรวรรดินิยม แต่นอกจากนั้นยังมีอีกสิ่งไม่เกี่ยวกับกฎหมายนี้ คำว่าเป็นกลาง ประเทศไทยควรจะเป็นกลางไปเดินตามกันตามหลังอเมริกาทำไม ไปเข้าโซโตะทำไม ข้าพเจ้าบอกแล้ววาระโซโตะนั้นเป็นองค์การอันหนึ่งซึ่งเราจัดขึ้นเพื่อป้องกัน ไม่ใช่รุกราน เพื่อรักษาความสงบตามกฎบัตรสหประชาชาติมาตรา ๕๑ คนอื่นจะจัดขึ้นก็จัดได้ ทางฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็จัดขึ้นอย่างที่สัญญาว่าอ่าวการทหารก็เหมือนกัน นาโต โซโตะ สัญญาว่าอ่าวแล้วจัดขึ้นไป ก็ไม่มีใครเข้าห้าม ถ้าเป็นไปตามมาตรา ๕๑ ของกฎบัตรสหประชาชาติ คือเกี่ยวกับการป้องกันไม่ไปรุกรานผู้ใด เชิญจัดไปได้ เพราะฉะนั้นเกี่ยวกับปัญหาโซโตะมีกันทุกประเทศมีเสรีภาพทำได้เป็นบล็อก ๆ กันไป เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดสงครามขึ้น แล้วนอกจากนั้นจะให้ประเทศไทยเป็นกลาง ข้าพเจ้าได้เคยเรียนในที่ประชุมหนึ่งสี่พิมพ์แล้วว่าเวลานี้ประเทศต่าง ๆ ต้องการคำว่าเป็นกลาง ดีหรือว่าต้องการความยุติธรรม ในกลุ่มประเทศที่เป็น จางมีก็ประเทศ แล้วเมื่อทานเขาแล้ว ทานก็ได้รับความเป็นธรรม เมื่อมีผู้ใดเขามารุกรานประเทศเราจากประเทศที่ประกาศตนโดยหมายเป็นกลางกระนั้นหรือ ทานไปต้องการจากประเทศเหล่านั้นก็ไม่สามารถที่จะทำได้ ทางเศรษฐกิจของประเทศที่ประกาศตนเป็นกลางก็ไม่แข็งพอ ฐานะของการทหารก็แข็งพอ เพราะฉะนั้นจะได้รับความเป็นธรรมจากประเทศกลุ่มเป็นกลางข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย แต่วาระรัฐบาลนี้ตั้งตนเป็นกลางเหมือนกัน กล่าวคือ หมายความว่า เป็นกลางแล้วบวกด้วยความยุติธรรมด้วย กล่าวคือเราเป็นสมาชิกสหประชาชาติ เพราะฉะนั้นเราจึงยึดหลักสหประชาชาติ สิ่งใดที่มีเรื่องเดือดร้อนขึ้นในโลกนี้ รัฐบาลนี้เสนอเข้าสู่สมัชชาที่ประชุมของสหประชาชาติ เมื่อสหประชาชาติตัดสินประการใดเราเป็นสมาชิกเราก็ปฏิบัติตามนั้น และหาที่เป็นมาแล้วสหประชาชาติได้ตัดสินความมาแล้วให้ความเป็นธรรม ไม่ใช่ความเป็นกลางแคอย่างเดียว

นายทวีศักดิ์ ศรีพล (ขอนแก่น) : ไม่ใช่แถลงนโยบายของรัฐบาล นี่ที่จารณาจะยกเลิกกฎหมายคอมมิวนิสต์หรือไม่ เท่านั้นเองครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นั่งเถิด ไปรคนึง ข้าพเจ้าคอย
ฟังอยู่แล้วท่าน

จอมพล ป. พิบูลสงคราม (นายกรัฐมนตรี) : ขอบใจ
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าในการที่เราไม่ได้เข้ากันทางฝ่ายเป็นกลางนั้นก็เพราะเหตุ
ที่เราได้ยึดหลักสหประชาชาติ เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีอะไรสิ่งอะไรที่เกิดจากสมัชชาสห
ประชาชาติ แล้วข้าพเจ้าก็เห็นว่าเราก็คงจะผูกกัน ณ ที่นั้น เราได้ทั้งความเป็นธรรม
ด้วย และได้ทั้งความเป็นธรรมทั้งโลกอีกด้วย เพราะฉะนั้นในการที่เราป้องกันไม่ให้คอมมิวนิสต์
เกิดขึ้นในชายเรานั้นเราก็คงจะป้องกันไม่ให้ประเทศของเรามีคนซึ่งอยู่ในกลุ่ม
ซึ่งส่งเสริมความเป็นกลาง นี้ก็เกิดจากฝ่ายลัทธิคอมมิวนิสต์นี้ เพราะต้องการที่จะให้ประ
เทศในเสรีประชาธิปไตยนั้นได้ผลออกจากประเทศเสรีประชาธิปไตยให้อยู่ลง เพราะ
ฉะนั้นในการที่เราป้องกันไม่ให้ประเทศเราตกเป็นฝ่ายคอมมิวนิสต์นั้น หรือไม่ให้มีเสียง
ฝ่ายคอมมิวนิสต์เข้ามามาก หรือไม่มีองค์การคอมมิวนิสต์นั้นจึงจะนับว่าเป็นกลยุทธ์ประโยชน์ใน
การที่เราจะส่งเสริมสหประชาชาติอีกด้วย ข้าพเจ้าขอจบ

...

นายสีง มารังกุล (บุรีรัมย์) : ข้าพเจ้าได้นั่งฟังการอภิปราย
มาเป็นเวลานานตลอดจนกระทั่ง ๖ โมง นายภา ก็ได้ขึ้นอภิปรายแล้วถึง ๒ ครั้ง ในสภา
นี้ราย่อมเคารพความเป็นจริง แต่เดี๋ยวนี้เราไม่ค่อยจะเคารพความเป็นจริงกัน พยายาม
ที่จะผลักดันความผิดให้กับบุคคลอื่นไม่ค่อยจะรับทราบและก็ไม่ควรจะทราบด้วย เช่น ๖ โมง
นายกรัฐมนตรีท่านไปผลักดันความผิดให้แก่ศาล และถ้าเมื่อใดเขาย้อนถามมาว่า เขาก็วิ
นิิจฉัยกฎหมายอันนั้นตามกฎหมายที่สภา ฯ ออกและสภา ฯ ออกไปมา และการเสนอกฎหมาย
ที่จะยกเลิกกฎหมายการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้เจตนาของทุก ๆ คนทั่วประเทศ เอา
ความเป็นธรรมกันพิจารณาดีกว่า ให้ถามทุกคนทั่วประเทศไทยเราต้องการใหม่ เราปก
ครองก็ไม่ต้องการที่จะเอาคนทุกคนเข้าไปสู่ความผิด ท่านนายก ฯ เองก็ได้เคยให้สัมภาษณ์
หนังสือพิมพ์ ถึงแม้ว่าท่านจะไม่เดินตามอเมริกัน แต่ว่าถ้าอเมริกันรับรองเงินแดงท่านก็รับ
ด้วย ท่านพูดอย่างนี้ก็เห็นชัดแล้วว่าท่านเดินตามทุกอย่าง อเมริกันเขามีกฎหมายการกระทำ
อันเป็นคอมมิวนิสต์เหมือนกันป้องกัน แต่เขาไม่ได้ใช้อำนาจของกฎหมายนั้นเอาคนเข้า
ตารางเหมือนอย่างประเทศไทย นักหนังสือพิมพ์ของประเทศอเมริกันได้เดินทางไปประ
เทศจีนแดงกลับไปแล้วก็ไม่ได้พิจารณาอีกเอาเข้าตารางเหมือนอย่างประเทศไทยที่ไปมาแล้ว
เพราะฉะนั้นการออกกฎหมายฉบับนี้ข้าพเจ้าขอให้ความคิดเห็นว่าการออกกฎหมายฉบับนี้ไม่
นั้นเป็นการเอาใจเอเมริกามากกว่า ว่ากันตรง ๆ เพราะเกรงว่าประเทศไทยนี้จะไม่ได้
รับการสนับสนุนการช่วยเหลือทางเศรษฐกิจดังมีผู้เรียกร้องกฎหมายให้พยายามอภิปรายเสมอ

ชักแม่น้ำทั้งห้าเสมอว่าเราต้องทิ้งคนนั้นต้องทิ้งคนนี้... เป็นเพราะเหตุใดเมืองไทยถึงต้อง
 ทิ้งเขา ถ้าเราจะเป็นตัวของตัวเองไม่จำเป็นต้อง... เพราะฉะนั้นในความเป็น
 จริงของข้าพเจ้าแล้วกฎหมายหลายฉบับในการที่เราควรแก้ไขเราควรจะต้องเปลี่ยนแปลง
 ให้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเช่นกฎหมายป่าไม้ กฎหมายสุขภาพบางฉบับออกไปแล้วไม่
 เคยใช้ให้เป็นประโยชน์กับประชาชนและประเทศชาติ เขาออกกัน ประเทศไทยไม่มีความ
 เจริญเพราะกฎหมาย หันหน้าไปทางไหนเจอกฎหมายทั้งนั้น เหมือนอย่างโยแมงมุม ทำ
 ไปห้ามกฎหมายนั้นเองจึงทำให้เราเป็นเมืองคั่นในทางเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาอยู่ใน
 ขณะนี้ ประเทศไทยเราแม้แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราก็ก็นั่งอยู่ที่กฎหมายรัฐ
 ธรรมนูญ แต่เพื่ออเมริกาของท่านนายก ฯ อยู่. หนังสือกฎหมาย ท่านที่เคารพ ข้าพเจ้า
 กล่าวอย่างนี้ก็เพราะว่ามาเขาย่านเขาไม่ให้คาเนา เกิดไปแล้วเอาผิดที่ไหน กั้นเหล่า
 เม้ารถเม้ารถเจ้าของร้านบาร์และผับ สู้หาญผู้จัดการร้านบาร์ต้องออกเงินเองแล้วไปเอา
 ผิดที่ไหน ขับรถยนต์หับคนตาย เกิดไปแล้ว เข้าเมืองไทยไม่ต้องวีซ่า (Visa) ก็เกือบจะ
 ไรไม่ต้องมีใบพาสปอร์ต (passport) ที่หรือเป็นอนามิกรที่เสาเคารพคนไทย เป็นเหมือน
 อย่างมิตรของประเทศทุกประเทศ ถ้าในนามของสหรัฐอเมริกาจะเป็นผู้รอมก็ตามจูดแม็ก
 ตาม อะไรก็ตามความหมายที่สุดการมีโคกกล่าวตรวจหาประจำทุกหนึ่งว่าเมืองไทยนั้นไม่มีกฎหมาย
 ควบคุม แต่ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ขอให้พิจารณาด้วยความเป็นธรรมเถิดว่าเมืองไทย
 นั้นเป็นของไทย แต่การกระทำนั้นมันไม่ใช่ของไทยเสียแล้ว ที่นี้กฎหมายว่าด้วยการกระ
 ทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ที่เราจำเป็นต้องออกกฎหมาย เราจะต้องมาบังคับประชาชนผู้ซึ่ง
 มีสิทธิที่จะศึกษาค้นคว้าตามหลักความเป็นธรรมได้ เมื่อเป็นดังนี้เสร็จแล้วการแก้ไขกฎหมาย
 ฉบับนั้นเป็นเครื่องมือของผู้ใช้อำนาจในการจะปกครองประเทศชาติมากกว่าที่จะมาใช้ควบคุม
 ความเป็นธรรม ดังที่เพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายได้เคยกล่าวไปแล้วและอภิปรายไป
 แล้วนั้น ฉะนั้นรัฐบาลนี้ชอบที่จะมีความเป็นธรรมแล้วกฎหมายฉบับนี้ไม่มีประโยชน์อะไร
 นอกจากจะเป็นกฎหมายที่เป็นเกราะกำบังสำหรับจะใช้อำนาจ เพราะกฎหมายฉบับนี้จะใช้
 ใดก็ตามเมื่ออิงกับกฎหมายอาญาและมีความจำเป็น สิ่งใดที่เราจะต้องเอากฎหมายว่าด้วย
 การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ทำให้ประชาชนวันละเพื่อนทุกแห่งหน ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๕๕
 รัฐบาลนี้เป็นรัฐประหารเปลี่ยนการปกครองมาเมื่อปี ๒๕๕๐ ก็ไม่เคยมีความยุ่งยากเหมือน
 ดังที่เอากฎหมายฉบับนี้มาใช้กับประชาชน เสร็จแล้วหาแก้มาอ้างว่าเพราะความยุ่งยากจึง
 ออกกฎหมาย มันเป็นการฉลัดความผิดนี้ไปให้กับประชาชนโดยไร้เหตุผล เพราะฉะนั้น
 เมื่อประชาชนเขามีความคิดเห็นแล้วว่าควรจะต้องแก้ไขกฎหมายฉบับนั้น ท่านก็ไม่ฟัง ท่านก็
 ไปอ้างหลักการเศรษฐกิจของผู้เชี่ยวชาญกฎหมายที่ได้อภิปรายไปแล้วนั้นต่าง ๆ หลายประการ
 เพราะฉะนั้นในเมื่อเราจะเป็นประชาธิปไตยแบบของอเมริกันจำอยู่แล้ว ก็ขอ
 เรียนถามและขอสนับสนุนคำพูดของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดชุมพรว่า อเมริกันจำ-

เป็นประชาธิปไตยก็ไม่มีพระเจ้าแผ่นดิน ทำไมเขาเป็นได้ แล้วไปถามรัสเซียก็ตาม ไปถามในจีนก็ตาม เขาก็บอกว่าเขาไม่ใช่เป็นคอมมิวนิสต์ ในเมืองจีนข้าพเจ้าเคยไป เขาบอกว่าไม่ใช่เป็นคอมมิวนิสต์ เขาเป็นประชาธิปไตยแบบใหม่ ต่างคนก็ต่างขัดกัน แล้วเราทำไป ไปประเทศเขาลำบาก แลวกลับมาก็ลำบาก ลำบากเพราะกฎหมายการกระทำอย่างนี้เป็น การเอาใจในทางที่ไม่ถูก ท่านผู้เป็นประธาน ฯ ถ้าเราจะตายเพื่อประเทศชาติทั้งหมดข้าพเจ้ายอม แต่ว่าเราจะตายเพื่อการเอาใจเพื่อนพวกรวมมิตรซึ่งกบฏกับเราแล้ว ข้าพเจ้าไม่ยอมแม้แต่กระพิกนี้ เพราะฉะนั้นการกระทำของรัฐบาลนี้เป็นการกระทำเอาประชาชนเข้าคุกเข้าตาราง เอาไปมาทิ้ง ยิงทิ้ง เพื่อเอาใจอเมริกันพวกรวมมิตรนั้น ข้าพเจ้ายอมไม่ได้....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : จะมากไปท่าน

นายสีง มาร์รงกุล (บุรีรัมย์) : ไม่มากหรอกครับ พอดี ๆ แล้วเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ท่านประธาน ฯ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ ขอให้ผู้อยู่ในประเด็นท่าน

นายสีง มาร์รงกุล (บุรีรัมย์) : กำลังจะเข้า เหตุอย่างนี้แหละท่านผู้เป็นประธาน ฯ เศรษฐกิจภายในของเราจึงถูกบีบรัดบังคับกันไปทุกขณะในเมื่อเรามีกฎหมายที่กักกันจนกระทั่งว่าเราเอาตัวไม่รอด แต่ขอขอร้องสักนิดหนึ่งที่ว่าก็เราจะเปิดกับคอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะอ้างชื่อนักทนายว่าเงินแดง ข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นลูกพรรคลูกมือใครแต่ให้ความเป็นธรรม เพราะว่าเราอยู่ในพุทธศาสนา เราต้อง ให้ความเป็นธรรมเป็นที่ตั้งอ้างโดยไม่มีเหตุผล แต่เรื่องการเศรษฐกิจนี้เราจะค้ากับจีนแดงจะมีอะไร นั้นเป็นการตกลงระหว่างประเทศต่อประเทศ พม่าก็ตาม เขาก็ค้ากันแล้วเขาเอาของซึ่งกันเรียกว่าเป็นบาร์เตอร์(Barter)ซึ่งกันและกันแล้วเป็นการแลกเปลี่ยน นั้นเป็นเรื่องของเขาแล้วอังกฤษค้ากับจีนแดงและได้เงินไปหมดไป ทำไมเขามี ทำไมเขาทำได้ ทุกประเทศที่ค้ากับจีนแดงมีทั้งนั้น แม้กระทั่งเบลเยียม ถ้าหากว่าท่านจะอ่านหนังสือพิมพ์แล้วจะเห็นได้ว่าเบลเยียมค้ากับประเทศจีน ค่าแล้วถึงถามค่าอีกว่าถ้าประเทศไหนไม่ค้ากับจีนแดงประเทศนั้นโง่มาก แล้วทำไมเขาทำได้ อังกฤษเขาก็ทำ อังกฤษเขาก็ค้า เขาไปเขาก็ได้โดยสะดวก ตัวอังกฤษ ฝรั่งเศส อเมริกาเองก็เป็นผู้ที่อยู่ในสหประชาชาติและมีอำนาจอยู่ในสหประชาชาติ เรียกว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในสหประชาชาติก็ได้ แต่ทำไมเขาทำ และทำไมเขาไม่เสร็จแล้วเราจะอ้างว่าเขาสิ่งใด สิ่งใดที่เราต้องการนั้น เขาก็มีพร้อม และทำไมเราทำไม่ได้ ก็เพราะว่าเราพยายามที่จะกักกัน พยายามที่สุดที่จะเอาใจในทางที่เราไม่มีโอกาสที่จะได้ให้การสนับสนุนการเศรษฐกิจของประเทศชาติให้มีความเจริญ เพราะเราคิด

อยู่กับกฎหมายฉบับนี้ จริงอยู่กระทรวงเศรษฐกิจบอกว่าใครจะค้ากับจีนแดงก็ไปได้แล้ว
 ไปแล้วกลับมาเขาตาราง ทานประธาน ๆ ใครมันอยากเขา ถานทานนายก ๆ ซึ ทาน
 เคยเขาแล้ว ทานอยากเขาไปอีกไหมไม่มี และเมื่อเป็นอย่างนี้แล้วท่านจะไปบอกว่า จีน
 เปิดฟรี ไปได้ ไปได้จริง บางทีก็ไปไม่ได้ ไปเสร็จแล้วกลับมา เขาตารางอย่างนี้เป็นต้น
 ก็ไม่มีใครต้องการ การกระทำอย่างนี้รัฐบาลก็หาว่ารัฐบาลที่เห็นใจประชาชนที่จะ
 เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ต่อไปข้างหน้าแล้ว เราควรจะเปิดให้เขาไปแล้วให้เขามาวิพากษ์
 วิจารณ์ ประชาชนเป็นผู้ตัดสิน ประชาชนเป็นผู้รับผิดชอบ ความรักชาติมันไม่ใช่เพราะรัฐ
 บาลมันกันเคี้ยวที่จะรัก ทุกคนยอมรับรักชาติของเขา ทุกคนต้องป้องกันความเป็นเอกราชของ
 เขา และทุกคนต้องการความสุขความเจริญ ทานอย่าเอาใจทานอย่าแอบอ้าง ทานอย่า
 เอาอำนาจมาแอบอ้างว่าเอาใจราษฎรกว่าพวกประชาชน เช่น อย่างพวกข้าพเจ้าทั้ง-
 หลายเลย เราจึงมาพร้อมใจกันช่วยกันพิจารณาเหตุผลว่าสิ่งไหนควรไม่ควรดีกว่า สิ่ง
 ไหนควรแล้วประเทศเขาเป็นกลาง อย่างเป็นต้นว่า เขา เขมร ทำไมเราถึงไปสอด
 แทรกรู้สึกว่าเขาไปไม่รอด เขาไปได้ และใคร่รับการระดมเห็ดจากสหรัฐอเมริกามากกว่า
 ประเทศไทยเสียตั้ง ๑๐ เท่าด้วยซ้ำ ทานอย่าบิดเบือนความเป็นจริงเลย รัฐบาลที่เคารพ
 รับความเป็นจริงเสียข้างเดียวเท่านั้นพลาดไปแล้ว เราไปพลาดเสียแล้ว จะไปอ้างว่า
 เรามีศีลธรรมต้องพูด แล้วที่ท่านไม่ทำให้เป็นสัจจะแล้วท่านจะให้เขาว่าเขาใจอย่างไร
 นี้แหละเรายอมรับความผิดและควรจะมาช่วยกันแก้ไขข้อนี้จึงจะชอบจึงจะควรไซหรือไม
 ทางประธาน ๆ แล้วเราอย่าบิดเบือนความเป็นจริง ซึ่งความผิดนั้น ความจริงนั้นมันเกิด
 ขึ้นแล้ว อย่าพยายามผิดความผิดให้กับผู้อื่นซึ่งไม่รู้เรื่อง นี้จึงจะเรียกว่าผู้ใหญ่นั่นนา
 ธรรมดาบัดนี้ เพราะว่าฉะนั้นกฎหมายที่เราจะยกเลิกไปนี้ ตามที่ เราเสนอกฎหมายให้ยก
 เลิกกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมแก่สังคมทั้งหลายนั้น ดังที่ท่านเพื่อนผู้มีเกียรติได้กล่าวมาแล้ว
 ว่าไม่เป็นธรรมยอมอาจจะทำได้ และถ้าสิ้นทำไปนอกเหนือไปนั้นเขาก็เรียกว่าแต่กิจการ
 ก็ยังมีอยู่ เพราะว่าฉะนั้นเราควรจะยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ไปเสีย แล้วเรามาดูพิจารณาด้วย
 ความเป็นธรรมว่าจะทำอย่างไรที่จะไม่ให้คอมมิวนิสต์เข้ามา การกระทำที่จะไม่ให้คอม
 มิวนิสต์ เข้ามานั้นอยู่ที่การปฏิบัติงาน อยู่ที่ผลของงานให้ถึงประชาชน และประชาชนเป็นผู้
 ตัดสินว่ารัฐนี้ควรจะเป็นอย่างไรนั้น จึงจะเรียกว่าเราเป็นประชาธิปไตย ไม่ใช่มาแอบอ้าง
 เอาแต่เพียงพระมหากษัตริย์นี้ ประชาธิปไตยหลายประเทศที่เขาเป็นประชาธิปไตยไม่มี
 พระมหากษัตริย์ เขาก็ยังทำได้ ที่นี้ผู้มีเกียรติหลายท่านอาจว่าการเศรษฐกิจนั้นจะลำบาก
 แล้วเราคบกับอเมริกันมันให้แต่เป็นอย่างไร ให้แต่รถยนต์อย่างนั้น นีหรือเพื่อนหมามีตร เสรี
 แล้วเขาก็ขายน้ำมันให้เราไปหนึ่งหลายร้อยล้าน ขายยางรถยนต์ไปหนึ่งเท่าไร ให้เรา ๆ ก็
 หมดแต่เป็นแทนข้าว ไปจ่อครตั้งไว้กลางทางกลางถนนระเกะระกะแล้วเขาก็ให้ของซึ่งเห็น
 เงินตรามาเล็ก ๆ น้อย ๆ เมื่อเป็นอันเข้าใจ แล้วเขาก็เอาอำนาจซึ่งเป็นประชาธิปไตย

ของเราไปอยู่ที่ความเป็นธรรมเสียอย่างนี้ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ คิดดูเถิดว่าประชาชนทั่วทั้งประเทศไทย ประชาชน ๒๐ ล้านคนรู้สึกอย่างไร เขารักรัฐบาลคณะ เขาจึงรัก คนรักและดูแลราษฎรรัก ไม่ใช่จึงจกหักเหอนอย่างท่านนายควง ฯ ว่า เพราะฉะนั้นเราที่กลัวความเคารพ เราเตือนกลัวความเคารพ เราจึงหันหน้ามาประนีประนอมควรรู้แก้ไขในสิ่งที่มีนเป็นประโยชน์เสียดีกว่า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสนับสนุนกฎหมายฉบับนี้ว่าสมควรที่จะให้เลิกกฎหมายฉบับที่ไม่เป็นธรรมตั้งแต่แล้วมานี้

จอมพล ป. พิบูลสงคราม (นายกรัฐมนตรี) : ผมขอเรียนชี้แจงเพิ่มเติมอีกในประการแรก ท่านบอกว่าเราเดินตามหลังอเมริกา นี้ไม่เกี่ยว ท่านถามมา ข้าพเจ้าก็จะตอบท่านบอกว่าคานอเมริกาไว้จีนแดง ไทยคงรับได้ ผมขอเรียนว่าในการรับใครเข้าเป็นสมาชิกในองค์การสหประชาชาตินั้น ต้องไปประชุมกันที่สมัชชาใหญ่ เสียซึ่งข้างมากเขารับจึงจะรับได้ไม่ใช่ไทยกับอเมริกาหรืออังกฤษ ฝรั่งเศสรับแล้วจึงจะเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นที่มาหาความบอกว่า รัฐบาลต้องถอดคู่อเมริกานั้นไม่จริง คุณเสียซึ่งมากในสมัชชาใหญ่ตั้งร้อย อเมริกาไปยกมือ ขาคบเกี่ยว เขาก็ไม่รับ ท่านก็ยอมรับว่าอยู่ที่ประชุมใหญ่สมัชชาของสหประชาชาติ เขาทำกันอย่างไร แล้วเขารับสมาชิกเข้าเป็นเขาทำกันอย่างไรท่านทราบดีแล้ว เพราะฉะนั้นที่ท่านพูดก็หาความมากกล่าว ในประการที่สอง ท่านบอกว่าทั่วประเทศนั้นเขาค้ากับจีนแดงเขาแลกเปลี่ยน เขาไปมา ข้าพเจ้าอยากขอเรียนว่า ในโลกภาคเอเชียเหล่านี้ตั้งแต่เมืองไทยภูเขาเทนมณฑลเซริมไปนั้น ส่วนไหนโดยมากอยู่ในอิทธิพลของประเทศอินเดีย ท่านยอมรับว่าอยู่แล้ว ใครไปหาหากิน กรรมกรชาวอินเดีย ชาวซีลอนทั้งนั้น เจกไปไม่ได้ สู้แขกไม่ได้ แต่ว่าตั้งแต่เมืองไทยไปทางนี้มันอยู่ในอิทธิพลของชาวจีน ก็ควรมีเมืองใหญ่อยู่สองเมือง เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าตั้งแต่ประเทศไทยลงไปอายุ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดจีน เหล่านี้เราเคยกร่อนด้วยเงิน เห็นไหมว่าเวียตนามต้องไล่จีนออกไป ก็พญานี้ก็ไล่ออกไปแล้วในประเทศลาว นี่เห็นไหม ที่อินโดนีเซีย ในฟิลิปปินส์เราต้องกักกันในเรื่องเหล่านี้ที่พูดถึงเงินทั่วไปในเมืองไทยเรามีคนจีน ๓ ล้านคน ในเมืองพม่ามีเมื่อไรไปหากินก็ไม่ได้ ในอินเดียเจกไปหากินได้เมื่อไร เพราะฉะนั้นเราต้องระมัดระวังทางนี้ คนจีนมีในเมืองไทยราว ๓ ล้านคน ถ้าเรายังไปมากเงินเขาก็กมาเมืองไทยเรามาก เรามิแยะหรือ นี่พูดถึงเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็รักชาติเหมือนกัน ถ้าเราไปไม่ได้เขาก็กมาได้ เราส่งสินค้าไปได้ เขาก็กส่งมาได้ แล้วเรา ๒๐ ล้านคนกว่า ๆ เขา ๕๐๐ ล้านคน แต่สมัยก่อน เคียวนั้นเศรษฐกิจยังตกอยู่ในมือของคนจีนเป็นส่วนมาก เพราะฉะนั้นประเทศในภาคตั้งแต่ภูเขาเทนมณฑลเซริมมาทางตะวันออกนี้ จึงได้ระมัดระวังในหลายเป็นอย่างไร เวลาที่นายกรัฐมนตรีเป็นจีน - ในสิงคโปร์ - รัฐบาลข้าพเจ้าไปแล้วมีชาวจีน มีชาวอินเดีย มีชาวมาลายู ในฟิลิปปินส์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขออย่าในญวนถึงได้บอกว่าจีนอยู่ในจวนต้องแปลงชาติเป็นญวนถึงจะอยู่ได้ ถ้าหากไม่แปลงชาติ

เป็นจุดนึ่งเดือดออกไป ในกัมพูชาข้าพเจ้าได้รับรายงานแล้ว พวกจีนจึงออกไปอีกแล้ว
 เพราะเหตุว่าเข้ามาแล้ว นายบันลัททิกอมมิวนิสต์ในนั้น แล้วก็ประหลาดเหล่านี้เพราะฉะนั้น
 เราจึงบอกว่าการที่ไปยึดถือค่าขายจะต้องระมัดระวังอย่าให้เสียประโยชน์แก่เมืองไทย
 เรา

...

นายบุญช่วย มาประเสริฐ (ลพบุรี) : ร่างพระราชบัญญัติการ
 ป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้เหตุผลยังไม่ค่อยจะดี ผมจึงขอผ่านไปและขอเสนอ
 ใ้หยกเรื่องอื่นขึ้นพิจารณา ถ้าผู้ใดเห็นด้วยขอได้โปรดรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้ขอให้ยกเรื่องอื่นขึ้นพิจารณา
 และมีผู้รับรองถูกต้องแล้ว ว่าอย่างไร เชิญ

นายชวน กิติศรวิวัฒน์ (นครพนม) : ความจริงพระราชบัญญัติ
 ฉบับนี้เป็นส่วนได้เสียของบ้านเมือง ถ้าจำเป็นจะต้องเปิดโอกาสให้สมาชิกได้มีโอกาสได้
 อภิปรายกันให้ทั่วถึง เพื่อที่จะชี้แจงเหตุผลให้ทางฝ่ายรัฐบาลได้ทราบ เพราะเท่าที่ได้
 ตกลงกับทางฝ่ายรัฐบาลนั้น ทางรัฐบาลนั้นก็ยอมที่จะให้ผู้เสนอนั้นได้อภิปรายได้อย่าง
 กว้างขวาง ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงถือโอกาสขอเปิดอภิปรายต่อไป

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้เสนอให้ยกเรื่องอื่นขึ้นพิจารณา
 และมีผู้ขอให้เปิดอภิปรายต่อไป ว่าอย่างไรคุณณัน ฯ เชิญ

นายณัน บุญจิต (อุบลราชธานี) : กระผมได้ดูระเบียบวาระ
 แล้วขอให้พิจารณาในเรื่องคนว่า กฎหมาย ๒ ฉบับนั้นเข้าหากัน แล้วก็มีสมาชิกท่านหนึ่ง
 ขอให้ยกเรื่องอื่นขึ้นพิจารณา เรื่องอื่นนั้นเรื่องอะไร มีไหม

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : แล้วแต่เถอะ นั้นมันขึ้นไปตาม
 ข้อมบังคับ หมายความว่าอาจจะมีการไปมีก็ตามใจ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประ
 ชุมวินิจัย ผู้ใดเห็นสมควรจะใดพิจารณากันต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๗ คน)

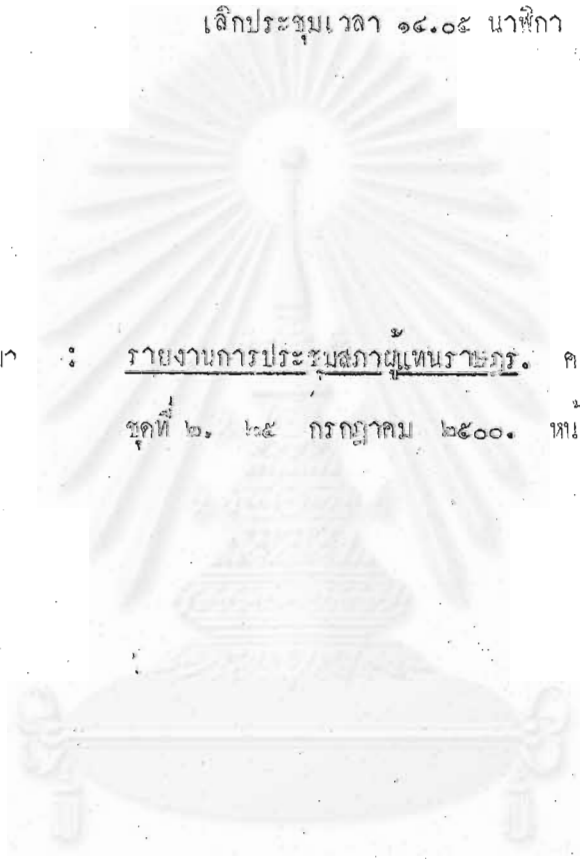
ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้ยกเรื่องอื่น
 ขึ้นพิจารณาไปยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๒๖ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าพระราชบัญญัตินี้เป็นอันตก
ไป ทบทระเบียนวาระแล้ว ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๐๕ นาฬิกา

แหล่งที่มา : รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร. ครั้งที่ ๕/๒๕๐๐ (สามัญ)
ชุดที่ ๒. ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๐๐. หน้า ๘๗๒ - ๕๘๘.

การอภิปรายครั้งที่ 5.

ผู้ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : ถ้อยแถลงของ คณะกรรมการของ
คุชคารีย์ กับศิษย์ครู ตามเรื่อง พิธีชไมตรีกันทางประเทศ

นายอารีย์ ศักดิ์เวรกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้
ตามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

ควบในวันแถลงนโยบายของรัฐบาลปัจจุบันต่อสภาผู้แทน
ราษฎร ได้มีผู้กล่าวท้วงใจในปัญหาการต่างประเทศ โดยเฉพาะพิธีชไมตรีกัน
นานาชาติอยู่เป็นอันมาก และทางรัฐบาลก็ไม่เห็นได้สนใจให้เป็นดีเข้าใจกัน
โดยกระจ่างชัด ที่ประชุมก็ไม่มีมติอภิปรายเสียก่อน ประกอบทั้งในทางปฏิบัติ
ของรัฐบาลปัจจุบันที่ถือเนื่องมาจากรัฐบาลชุดก่อนซึ่งขัดแย้งกันนโยบายของ
พรรคเสรีนิยมกลาง เป็นพรรคที่ได้รับควมไว้วางใจจากสภาผู้แทนราษฎรให้
บริหารประเทศในการต่างประเทศ จึงเป็นที่น่าใจพระราชานของใจในวิเทศไมย
ของรัฐบาลปัจจุบันอยู่เป็นอันมาก ฉะนั้นเมื่อในวงวิเทศไมยของรัฐบาลในปัญหา
การต่างประเทศที่เกี่ยวกับพิธีชไมตรีกันนานาชาติ ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามว่า

1. รัฐบาลโดยกระทรวงการต่างประเทศมีนโยบายและวิธี
การอย่างไรที่จะช่วย تهد้อ เกื้อกูลให้ประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงได้เกิดความ
เจริญก้าวหน้าและสงบสันติ
2. รัฐบาลมีนโยบายต่อสาธารณประชาชนจีนชนชั้นและชน
ใหญ่ประการใด และการกระทำที่ควมมากลอคจนนโยบายของกระทรวงการต่าง
ประเทศที่ได้รับมาปฏิบัตินั้นเกิดจากนโยบายของรัฐบาลที่แถลงข้อความไว้วางใจ
จากสภา ฯ อย่างไรหรือไม่
3. รัฐบาลมีนโยบายอย่างไรต่อกินแดนที่ได้รับคืนตามอนุสัญญา
สันติภาพกรุงโตเกียว เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2484 ตลอดจนคำวินิจฉัยของคณะ
กรรมการประนอมที่ได้แต่งตั้งขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2490
4. รัฐบาลจะดำเนินการอย่างไรอย่างหนึ่งหรือไม่ในกรณี
เส้นเขตแดนอันไม่รอบคอบสากลนิยม โดยเฉพาะทางด่านกะวันลอกเฉียงเหนือ
และบริเวณเขตติดต่อกับจังหวัดปราจีนบุรีเมื่อใด
5. รัฐบาลจะดำเนินการอย่างไรในกรณีที่เกิดจากการพิพาท
ระหว่างปากีสถานและอินเดีย

พหตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิพงษ์ประพันธ์ (รัฐมนตรีว่า
การกระทรวงการต่างประเทศ) : ข้าพเจ้าขอตอบกระทู้ตามของท่านสมาชิก

ผู้มีเกียรติจึงต่อไปนี้

1. เกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือ เกื้อกูลประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงให้เกิดความเจริญก้าวหน้าและสงบสันติ รัฐบาลมีนโยบายและวิธีการดังนี้

ก. ทางกาารเมืองพี่นาคความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศที่ใดมีความสัมพันธ์ทางการทูตอยู่แล้ว คือ พม่า ลาว กัมพูชา และจะสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับสหพันธ์รัฐมาลายาซึ่งจะได้รับเอกราชในวันที่ 31 สิงหาคม 2500 ขณะนี้มีความสัมพันธ์ทางกงสุลอยู่แล้ว

ข. ทางเศรษฐกิจ พัฒนาความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ ให้มีการค้าขายติดต่อกันมากขึ้นให้มีการคมนาคมติดต่อกันสะดวกขึ้น ให้มีความสะดวกในการส่งสินค้าข้ามแดน

ค. ทางวัฒนธรรม ศาสนา และการศึกษา พัฒนาความสัมพันธ์ในทางเหล่านี้กับประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกแก่เจ้าหน้าที่และคนชาติของประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงให้ได้เข้ามาศึกษาอบรมและงานในประเทศไทย

2. ในทางการเมือง รัฐบาลนี้รับรองรัฐบาลจีนคณะชาติตลอดมาและมีใ้รับรองรัฐบาลสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งสหประชาชาติ มีมติว่าเป็นผู้รุกรานเกาหลี และยังมีใ้คัดค้านระงับกรณีนี้ ในทางเศรษฐกิจ รัฐบาลนี้ตามการคาญพระบิัจจับกับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนตามมติของสหประชาชาติ นโยบายของกระทรวงการต่างประเทศได้ปฏิบัติยึดจากนโยบายที่รัฐบาลแถลงไว้ในสภานิติบัญญัติ

3. หลังจากอนุสัญญาสันติภาพฉบับวันที่ 9 พฤษภาคม 2484 ได้มีความตกลงระงับกรณีเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2489 จึงให้กลับขึ้นสู่สภาพเดิม แต่ให้คณะกรรมการประนีประนอมพิจารณาเรื่อง เขตแดนไทย-ประเทศพม่าได้สนองรับคำแนะนำของคณะกรรมการนั้น เรื่องก็อยู่ที่นั่นนั้น บัดนี้กัมพูชาและลาวก็ได้เป็นเอกราชตามความประสงค์ของไทย ถึงได้แถลงให้ประนีประนอมในขณะนั้นแล้วจึงไม่มีปัญหาเขตแดนอย่างไร นอกจากจะหาความตกลงกันกับจีนเพื่อให้เป็นไปภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ เท่านั้น

4. รัฐบาลมีนโยบายที่จะหาความตกลงให้เห็นเขตแดนดังกล่าวนี้เป็นไปตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศเริ่มการเจรจากับรัฐบาลกัมพูชาแล้ว และจะใ้เริ่มการเจรจากับรัฐบาลลาวในเวลาดังควร ทั้งนี้จะใ้เลือกเวลาใ้เหมาะสมเพื่อใ้ใ้ความเข้าใจดีว่า

ประเทศไทยต้องการศึกษา ซึ่งความจริงประเทศไทยไม่มีความประสงค์เช่นนั้น
เลย เป็นข้อนี้เป็นไปตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ ขบวนการนี้เกิดขึ้น
ขึ้นในสมัยระบอบอาทาลีด้วยตนเอง

5. ขบวนการระหว่างอื่นเกี่ยวกับปากีสถาน ในเรื่องนี้คนเพียง
นี้อยู่ในการพิจารณาของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ รัฐบาลนี้เห็น
ว่าการดำเนินการระงับการพิพาทระหว่างปากีสถาน เป็นการสมควรแล้ว

นายอารีมี คัมภีร์เวลกุล (บุตรชายพี่มา) : ข้าพเจ้าขอประธานซัก
เสด็จในกรมมาธิบดีต่างประเทศทั้งนี้คือ โทโย มาจะอธิบายถึงเกี่ยวกับปัญหาข้อ
แรกซึ่งท่านเสด็จในกรมมาธิบดีกล่าวถึงว่า โดแนกและการดำเนินการ
ทางการ เมืองออกเป็นความประเทศทั้งการการออก การเสริมสร้าง การวัฒนธรรม
และการอื่น ๆ ปัญหาข้อใหญ่ซึ่งท่านจะขอประธานซักทั้งนี้ คือรัฐบาลชุกนี้ได้
แถลงนโยบายไว้ว่า จะส่งเสริมสัมพันธ์ไมตรีกับนานาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เมื่อท่านได้เป็นประธานให้เกิดความเจริญก้าวหน้าและส่งเสริมสันติ ปีพลาว่า
ส่งเสริมสัมพันธ์ไมตรีกับไทยที่จะเข้าไปให้เขาส่งเสริมไมตรีไมตรี โดยเขาเป็น
ประเทศต่างประเทศท่านมีนโยบายที่จะทำไมตรีกับประเทศอื่นซึ่ง มีประเทศหนึ่ง
หนึ่งคือปัญหาการรวมประเทศที่เสด็จในกรมมาธิบดีต่างประเทศได้กล่าวถึง
เราได้ให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ เป็นผลให้เกิดความเสียหายต่าง ๆ แลขอ
เท็จจริงมีผลกระทบถึงประเทศต่างจากปากีสถาน ขอประธานโดยไมตรี
ก็ตกลงกับเรา มีเหตุการณ์ทาง Transit) ซึ่งท่านกล่าวว่าเขาไม่ได้รับงาน
สะดวกเพราะเกิดภัยทางเรา จนกระทั่งทางปากีสถานจะขอขบข่งเอง
ปัญหาข้อนี้ที่ขัดแย้งกับนโยบายของรัฐบาล หรือการกระทำของรัฐบาลนี้ที่ให้ความ
ช่วยเหลือแก่ประเทศใดก็ตามจึงขอประธานเสด็จว่า รัฐบาลไทยไม่ว่าทาง
อาณาจักร ท่านนี้ไม่ได้รับความสะดวกในทางความร่วมมือเฉพาะอย่างยิ่ง
เกี่ยวกับการที่จะช่วยเหลือเขา แล้วจะบอกไมตรีไมตรี ประเด็นที่ 2 เกี่ยวกับ
เรื่องจีนและปากีสถาน ก็ขอประธานกล่าวไปถึงปัญหาข้อ 4 คือเสด็จในกรมมาธิบดี
ต่างประเทศได้กล่าวถึงว่า การเจรจาเกี่ยวกับปากีสถาน ก็มีความที่นี้ โดแนก
กฎหมายระหว่างประเทศ เป็นหลัก เกิดความขัดแย้งกัน เมื่อเราได้อกฎหมายระหว่าง
ประเทศเป็นหลัก ปัญหาเรื่องจีนแผ่นดินแดนกันใหญ่หลายครั้งถ้าการอะไรรับรอง
เขา ทำกฎหมายระหว่างประเทศ จึงหมายถึงแต่เพียงเป็นประเทศตามกฎหมาย
กฎหมายระหว่างประเทศ จึงได้เห็นว่าไมตรีโอกาสเป็นโดยเสด็จในกรมมาธิบดี
แก่ใคร เพราะครั้งหนึ่งท่านว่า คือกฎหมายระหว่างประเทศ มาหาเรื่อง
จีนภายในเรื่อง ท่านเองเคยได้กล่าวไว้ตามสัญญาในเรื่องจีนเรื่องนี้นั้น ท่านกล่าวว่า

หลักการที่จะให้สัมพันธไมตรีกับไทยนั้น ขอประทานโทษต้องขอเรียนที่แจ้งสัณนิค
 หนึ่งว่า จีนในเบ๊กงไยนั้นเป็นจีนใต้ ผู้กล่าวก่อนท่านเซี่ยไ้วอย่างนี้ แคร่รัฐบาล
 นานถึงที่จะทำสัมพันธไมตรีกับไทยเรานั้นยังมีโอกาสอาจรอนำจีนทางใต้อย่างประสิทธิ
 จริงจึง เพราะฉะนั้นจึงไม่ถึงเวลาที่จะเจรจาหาสัมพันธไมตรีกับเรา ถ้าจีนมีรัฐบาลเรียบ
 ร้อยเป็นอันหนึ่งอันเดียวด้วยโลกตะวันตก เมื่อไรไทยก็ควรที่จะยอมทำสัมพันธไมตรี ภาย-
 ความว่าเสด็จในกรมฯ ขณะนั้นมีข่าวว่า จีนออกตั้งทูตในเมืองไย ท่านไต้หนี้ยามคำ
 อย่างนี้ ขณะที่มีในแผ่นดินไทยนั้นจีนในไยลัทธิก็มีอำนาจมากเกรงไย จะเห็นได้
 จากกรมประมวลาออกแถลงการณ์ว่า จีนในประเทศไทยนี้โดยประโยชน์ทั้ง 2 ข้าง
 ถ้าจีนใดจีนหนึ่งขึ้นมาเป็นใหญ่เมื่อใดกรณีเช่นนี้จึงขอประทานอีกเสด็จในกรมฯ ว่า
 ก็ท่านมีอยู่ ว่าเราจะรับรองพระราชกฤษฎีกาตาม รัฐบาลของชนชาตินั้นคงมีอำนาจ
 ในการคุ้มครองเมืองของเขายินแผ่นดินเรากลับ ก็เกี่ยวกับจีนหรือไยมาไม่ไรจีน
 หมดแผ่นดินไทย จีนอาศัยในเมืองไทยที่จีนมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ ไยไม่มาจากฟอร์-
 โมซา เพราะฉะนั้นจึงขอประทานอีกว่า ท่านถือหลักเกณฑ์อย่างไร ประเด็นขอ
 ไปเกี่ยวกับปัญหาเรื่องข้อ 4 ข้อ 3 เราขอถามไป เพราะเกี่ยวกับไยเจรจา
 มติของสหประชาชาติไปแล้ว แล้วข้อ 4 เกี่ยวกับการเจรจาเรื่องการค้ากับจีน
 แดน ท่านผู้เป็นประธานฯ ข้าพเจ้าขอประทานอีกเสด็จในกรมฯ รัฐมนตรีต่างประเทศ
 หนึ่งก็คือดินแดนไยเฉพาะอย่างหนึ่ง ก็แยกดินแดนกับประเทศกับญวณคือความ-
 เขาพระวิหาร เสด็จในกรมฯ ได้รับปากกับข้าพเจ้าไว้เมื่อ พ.ศ. 2497 ว่าจะ
 เจรจาในปัญหาข้อนี้ ขอประทานอีกว่าถึงแม้จะมีวันนั้นไยไปถึงแดนไหนแล้ว
 เพราะปรากฏอยู่ในรายงานการประชุมครั้ง พ.ศ. 2497 ว่ารับปากไว้อย่างนั้น
 โดยเฉพาะอย่างหนึ่ง เกี่ยวกับทางด้านพรมแดนกันไยไย เพราะว่ามีแม่น้ำไม่
 เท่ากันอะไรอย่างหนึ่งเป็นต้น ข้อ 5 เกี่ยวกับปากีสถาน ท่านผู้เป็นประธานฯ
 เสด็จในกรมฯ ได้ทรงแจ้งว่าเรื่องนี้อยู่ในสหประชาชาติ ข้าพเจ้าไปตามไยประ-
 เด็นสหประชาชาติ ถ้าไปประเทศจีนไย โดยเฉพาะอย่างหนึ่งนโยบายของ
 กระทรวงการต่างประเทศไทยเพราะเราไปไยดินกับไย กระทรวงการต่าง-
 ประเทศไยเป็นนโยบายอย่างไร เกี่ยวกับปากีสถานและอินเดีย เพราะเราเป็นภาคี
 ของสนธิสัญญาป้องกันร่วมกันแห่ง เอเชียอาคเนย์เหมือนกัน แต่มีสัญญาป้องกันร่วม
 กันนี้ในข้อ 2 แสดงไว้ชัดเจนว่า ถ้าหากประเทศใดในเครือนี้ถูกรุกรานหรือคุกคาม
 ก็ที่ประเทศสมาชิกจะลงมือร่วมกันปรักษาหารือ บัดนี้เราทราบแล้วว่าอินเดียกับ
 แม่น้ำตั้งแม่น้ำใหญ่แบ่งแม่น้ำเข้าปากีสถาน 6-สาม เป็นการคุกคามหรือไม่ ถ้าคุก
 คามแล้ว ประเทศไทยในฐานะอยู่ในเครือของสนธิสัญญาป้องกันร่วมกันแห่ง เอเชีย
 อาคเนย์โลกดำเนินการอย่างไร

ขอตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรชายestra (รับมนตรี-
 ว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ข้าพเจ้าขอตอบข้อคำถามดังต่อไปนี้
 ข้อ ๑. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ไทยกับอาเซียนที่จะส่งเสริม
 สบงสัมพันธ์ไทยประเทเพื่อนบ้านในภูมิภาคนี้และ ความหมายว่าไทยและ
 ประเทเพื่อนบ้านว่าความสงบสันติถึงนี้เกี่ยวกับภูมิภาคอาเซียนไทย
 เกี่ยวกับสันติภาพภายในของประเทและ ประเทศ ความสงบสันติภูมิภาคไทยประเท
 แลความสงบสันติระหวางประ เทพรชวรงการต่างประเทศเป็นไทยมายก็เกี่ยวกับ
 การต่างประเทศไทยนั้น เพราะฉะนั้นเราก็เล็งเห็นว่าสงบสันติระหวางประเท
 ทั่วบางก็มี อย่างไทยได้ช่วยจัดการแข่งขันฟุตบอลโลกสมัยใหม่ไทยนั้น เป็น
 ทั่วบาง ส่วนของไทยก็อาจจะบอกว่า ถ้าเป็นว่าจะมีสันนิบาตภูมิภาคไทยแล้ว
 ไทยก็ขอต่อของสองของภูมิภาคและส่งเสริมสันติ ภูมิภาคจะถามว่าในวิถีการขยาย
 ไทยนั้นก็ทางแนวแนวเหตุการณ์เกิดขึ้น ก็อย่าง รัชกาลที่๑๖บรมราชชนนีแล้วว่า
 ไทยขยายของภูมิภาคไทยก็สันนิบาตภูมิภาค ถ้าพระเจ้าก็เรียนความหมายได้ว่า
 ประเทไทยจะรับทุกวิถีทางตามกฎบัตรสหประชาชาติเพื่อจะรักษาความสงบสันติ
 ไทยสันนิบาตภูมิภาคไทยเป็นว่าถ้ามีระหวาง การสงบสันติไทยสันนิบาตภูมิภาค
 ภูมิภาคแล้ว แล้วก็จะมีการสันนิบาตภูมิภาคสันนิบาตภูมิภาคอาเซียน เพราะว่า
 ประเทต่างเคยมีที่ประชุมกันแล้ว เพราะฉะนั้นไทยส่งเสริมสันติเพื่อนบ้าน
 เร็วไปแล้ว นี้ก็ถึงเรื่องเศรษฐกิจ ด้วยเหตุนี้และพระเจ้าจึงได้แสดงนโยบาย
 โดยวิถีการ เศรษฐกิจของรัฐบาลว่า เราอยากจะช่วยประเทเพื่อนบ้านไทย
 ให้ได้รับความสะดวกโดยทาง เศรษฐกิจ เราเกี่ยวข้องกับประเทไทย โดยเฉพาะอย่าง
 นี้ก็คือการ เชื่อมการคมนาคมทางบกทางเรือและถนน ข้าพเจ้าขอตอบอีกถาม
 เกี่ยวกับการขนส่งไปประเทลาวว่า รัฐบาลไทยได้ให้เสรีภาพในการขนส่งผ่าน
 แคน แลว่าการขนส่งผ่านแคนนี้จะไปเป็นไปตามอนุสัญญาบาเซโลนา (Barcelona)
 ซึ่ง เป็นอนุสัญญาระหวางประเทเพื่อนบ้านไทย เพราะว่าลาวไทยนั้นยังไม่ได้เชื่อมกัน
 การวางรถไฟของไทยเราก็ยังไม่ถึงชายแดน แลว่าตกลงนี้ก็จะแค่เพียงอุท เพราะ
 ฉะนั้นความจำเป็นจึงมีว่าจะต้องมีโครงการขนส่งทางรถยนต์ เพราะว่าฉะนั้นในการ
 ที่เราให้เสรีภาพในการขนถ่ายนี้เราอยู่ไทยไทย เพราะว่าเราอยากจะช่วยประเท
 ลาว แลความจำเป็นมีอยู่ว่าจะต้องมีรถยนต์ไปส่งถึงชายแดนเราก็คือฝั่งแม่น้ำโขง
 แล้วก็ขนส่งต่อไปภาคไทย ส่วนทางของเขาสันติที่เราจะมาทางนี้เราก็ยอมขนส่ง
 มายังฝั่งไทย ด้วยเหตุนี้แหละ ถ้ามีรถไฟเกิดขึ้นเพื่อนบ้านอย่างตามอนุสัญญาบาเซโลนา
 (Barcelona) แล้ว ฟานก็จะเห็นว่าไทยมีของมากอะไร รถไฟของเรานั้นก็ยอมจะ
 เข้าไปสถานีชายแดนของฝ่ายลาวและในกรณีของ เรายังมี รถไฟของเราก็ยอมจะ

เข้ามาสถานีขบวนของเราอย่างที่มีอยู่ทางใต้ เมื่อการ เชื่อมกันทางรถไฟนี้ยังทำ
ไม่ได้ก็ต้องอาศัยรถยนต์ขนส่งต่อจากขบวนขบวนหน้าของไปรษณีย์ เพื่อจะให้ถึง
สถานีปลายทางของเรา ความไม่สะดวกนั้นเมื่ออยู่จริงและประเดี๋ยว 2 ก็รัฐบาลทั้ง
2 ก็ได้มีการประชุมปรึกษารื้อกัน เมื่อ เร็วๆ นี้คณะผู้แทนลาวก็เข้ามาเจรจาที่กรุงเทพฯ
และในเจ้าหน้าที่ที่มารับทราบในอุปสรรคต่างๆ และรับจะช่วยเหลือด้วยกันทั้งสอง
ฝ่าย ข้าพเจ้าจึงมีความหวังว่าอุปสรรคเหล่านี้ก็จะเบาบางลง และนอกจากนี้ข้าพ-
เจ้าได้เห็นว่าควรมีความตกลง เป็นถาวรกันและคณะรัฐมนตรีก็ได้รับหลักการแล้วก็
จะได้เจรจาหาความตกลง เป็นการถาวรต่อไป

ข้อ 2. ที่ท่านถามก็เกี่ยวกับว่าควรรับรองเงินแคง ท่านอ้าง
ถึงหลักกฎหมายระหว่างประเทศ ข้าพเจ้าได้บอกจริงๆ ว่ารัฐบาลปฏิบัติตามหลัก
กฎหมายระหว่างประเทศ และเดี๋ยวนี้ก็ยังยืนยันไม่ได้ที่จะเลิกเสีย แต่ว่าท่านก็ยอมรับ
ว่า ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศไม่ใช่เฉพาะว่ารัฐบาลใดมีอำนาจรักษาความ
สงบหรือทำการปกครองภายในประเทศนั้น เป็นหลักๆ หนึ่ง แต่ไม่ใช่หลักเดียว
หลักสำคัญในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศก็คือความสามารถและความเต็มใจของ
รัฐบาลที่เกี่ยวข้องนั้นจะปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศ ท่านก็ยอมรับข้อนี้
เป็นหลักกฎหมายระหว่างประเทศ เหมือนกันและในกรณีสาธารณรัฐประชาชนจีนนี้
ข้าพเจ้าจึงได้บอกว่ายังมีคสนพระชาชาติอยู่และยังไม่ได้จัดการระงับกรณี เพราะ
ฉะนั้นทางที่ดีที่สุดถ้าจีนแคงจะระงับหลักการสหประชาชาติในกรณีเกาหลี ว่าให้มีการ
รวมกันโดยการ เลือกตั้ง เสรีภายใต้การควบคุมดูแลของสหประชาชาติ อันนี้ก็จะ เป็น
ตรงที่จะหาความตกลงกันได้ แต่ความตกลงระงับกรณีเช่นนั้นยังไม่ มี นั่นแหละ ด้วย
เหตุผลนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอว่า รัฐบาลนี้ปฏิบัติตามหลักกฎหมายระหว่าง
ประเทศตามที่ข้าพเจ้าได้แถลงไว้

ข้อต่อไป ที่ท่านถามเรื่องเขาพระวิหารนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าว
ไว้แล้วในหนังสือซึ่งได้เริ่มการเจรจา แต่ว่ารัฐบาลกับพม่าก็เพิ่งได้จัดตั้งขึ้นสำเร็จ
เมื่อเร็วๆ นี้ เพราะฉะนั้นเรื่องก็ยังอยู่ระหว่างเจรจา

ข้อสุดท้าย ที่ท่านถาม ก็คือความสัมพันธ์ระหว่างอิน กับปากีสถาน
เพราะว่าประเทศไทยเป็นภาคีสัญญาที่ได้อยู่ด้วย ข้อนี้ข้าพเจ้าขอตอบว่า
รัฐบาลทั้ง 2 ฝ่ายได้แถลง เมื่อเร็วๆ นี้ก็ได้แถลงอีก ทั้งรัฐบาลปากีสถานและ
รัฐบาลอินได้แถลงว่า เขาจะไม่รุกรานกัน เรื่องด้วยปัญหาและ เบียร์ นั้นข้าพเจ้า
จึงได้บอกว่าเป็นเรื่องอยู่สหประชาชาติและทั้งสองฝ่าย เขาก็พอใจที่จะให้คำเน้นไปนั้น
เราก็พอใจเพราะเราเป็นเพื่อน เป็นมิตรประเทศทั้งสองฝ่ายทั้งปากีสถาน ทั้งอินเดียนั้น
เพราะฉะนั้นเมื่อ เรื่องจัดการอยู่ในสหประชาชาติและทั้งสองฝ่ายเขาก็รับรองว่า

เขาจะไม่ทำการรุกรานกับ ข้าพเจ้าจึงไม่ทราบว่า การที่เราพยายามตกลงกันในสหประชาชาติเป็นลครคนแล้ว มันน่าจะถามเขาว่าเขาถึงด้วยภูมิใด ข้าพเจ้าก็ตอบโดยขอความทราบอย่างขานี้ เป็นแต่ขอเก็บว่า เขามีอีกขอหนึ่งจะเป็นขอ 3 หรือขอ 4 ข้าพเจ้าจำไม่ได้แต่เมื่อความนั้นข้าพเจ้าจำได้ คือข้าพเจ้าไม่ใคร่เก็บมา เพราะเข้าใจโดยคิดว่าท่านจะชักไปถึงขอหนึ่ง ตามคำตามแผนนายโคลิ่งกระตุลตามไว้อีกก็มีหนึ่ง ในขณะนั้นข้าพเจ้าก็จะตอบโดยตรง และในกรณีนี้ในขอ 2 ที่ท่านอ้างว่าเป็นการรุกรานเป็นการรุกรานขึ้น และที่เขาก็บอกว่าจะไปช่วยกันตามวิธีทางรัฐธรรมนูญของแต่ละประเทศ เพราะฉะนั้นอันนี้ถ้าเหตุเกิดขึ้น ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่คิดว่าจะเกิดขึ้น เพราะเรารับรองว่าเราจะไม่รุกรานกับ พวกอีกสหประชาชาติกำลังจัดการเรื่องฝนตกบ้าง ฤดูเกิดขึ้นแล้วมาอีกๆ ก็ยอมปรึกษากันหรือกัน ในอีกขอหนึ่งข้าพเจ้ามาถึง ก็กรณี 2 กรณี ถ้าเป็นการรุกรานกันจากฝ่ายคอมมิวนิสต์แล้วละก็เข้าขอ 2 อย่างที่ท่านว่า แต่ว่าในกรณีนี้การช่วยเหลือซึ่งกันและกันก็จะต้องเป็นไปตามวิธีทางรัฐธรรมนูญและจะต้องมีการปรึกษาหารือกันแล้วถ้าเป็นกรณีที่ไม่ใช่การรุกรานคอมมิวนิสต์ เขามีสี่ขออีกขอหนึ่ง เขาใจว่าจะมีขอ 3 หรือขอ 4 ที่เขาบอกให้ภาคีปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไร เพราะฉะนั้นในกรณีต่างๆ ฤดูมีการรุกรานกันขึ้นระหว่างมิตรประเทศของเราทั้งสอง ก็อันนี้เกี่ยวกับมากสถาน ถ้ามี ฤดูมีการรุกรานกันขึ้นเราก็จะมีการปรึกษาหารือกันระหว่างภาคีได้ ประเทศไทยยังไม่อยู่ในระลอกนี้จะต้องตกลงกันฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดโดยทันที

นายอาร์บี คิงเวซกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าได้ขอปรึกษาเกี่ยวกับในกรณีนี้ว่า การกระทรวงการต่างประเทศคอมมิวนิสต์ว่า ที่เสด็จในกรมฯ ทรงมีแจ้งว่าการช่วยเหลือต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างนี้แล้ว เขาหรือว่าการอพยพขึ้นไปปรากฏสัญชาติไปสู่อื่นๆ เป็นการช่วยเหลือเพื่อความสงบสันติของโลกในขณะนี้ ข้าพเจ้าไม่เต็ม แต่มีปัญหว่าในกรณีที่ทำการดำเนินการช่วยเหลืออาชญากรประเทศลาว โดยเฉพาะรัฐบาลไทยนี้ไม่ให้ความช่วยเหลืออย่างขอเพียง ข้าพเจ้าได้ทราบจากปากคำของอิมิตทางโนนที่เขามาเองเลย เขาได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงการติดของไปปัญหาต่างๆ จึงขอฝากเสด็จในกรมฯ ว่าการกระทรวงการต่างประเทศไว้ด้วย และมีปัญหาว่าท่านพร้อมจะให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ แต่ประเทศเพื่อนบ้านนั้น ข้าพเจ้าขอปรึกษาว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ โดยเฉพาะกระทรวงการต่างประเทศนั้นนโยบายในการที่จะเปิดตลาด ทางสำหรับกันแดนในกรณีบางอันเป็นตลาดทางอ้อมเกี่ยวกับทางยุโรป เป็นคน เข็มกรัด มาเคิล (Central Market) ที่ยุโรป มีนโยบายอย่างนี้บ้างหรือเปล่า ประเทศลาว ก็มีฐานะนี้เช่น

ตัวเองยากและผลนี้อาจจะไต่ประโศชนแก่ประเทศไทย จึงขอประทานมิความีนโยบายอย่างนี้หรือไม่

ที่นี้ในปัญหาข้อ 2 เสด็จในกรมฯ ทรงชี้แจงว่าปัญหาเรื่องจีน-
แดนนั้นท่านก็ยอมรับว่าความกฏหมายระหว่างประเทศเป็นรัฐ แก่ความมีข้อคิดอย่าง
หนึ่งที่ว่าไม่ประกาศยินยอมจะถือเอาสนธิสัญญาเก่าๆ มาเป็นหลัก โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งเกี่ยวกับปัญหาเกาหลี ปัญหาเรื่อง เกาหลีนี้เราถึงถกเถียงกันนักไม่ว่าเกิดจาก
ใคร เป็นใคร แต่ปัญหาข้อเท็จจริงมันขัดแย้งกับปัญหาเรื่อง เกาหลีนี้ ชาวเขาใครขอ
ประทานให้ท่านเสด็จในกรมฯ ชี้แจงด้วยว่า เหตุใดเราจึงยอม คือปัญหาเรื่องญวน
นี้ระหว่างญวนเหนือกับญวนใต้ ทางญวนเหนือขอรอง เสมอ เมื่อเดือนกรกฎาคมที่แล้ว
ความสนธิสัญญาที่ตกลงไว้ที่เบเนีว่าว่าจะรวมกันนั้น มีคดีก็ยังไม่วางดีไม่วางไม่เฉพาะ
ญวนเหนือ มันปัญหาสำหรับเฉพาะญวนใต้ไม่ยอมรวม ก็เมื่อญวนใต้ไม่ยอมรวมเรา
กลับรับรองญวนใต้ และเกาหลีก็เหมือนกัน เราไปโทษเอาจีนโน่น ซึ่งชาวเขาคิด
ว่าในกรมฯ ชี้แจงได้ว่าญวนนี้ก็มีปัญหาอย่างเดียวกับเกาหลี และมีขัดกันทั้งสอง
ฝ่าย ทำไมเราจึงไปรับรองญวน เราไปยอมเชื้อใครอย่างไรว่าญวนนี้ไม่ถูกอิทธิพล
ทางตะวันตกหรือจักรวรรดินิยมอะไรมาบ้าง เรามัวไปเชื่อเกาหลีอย่างเดียวนั้น จึง
ขอประทานอีกอย่างน่วย

อีกประเด็นหนึ่ง เรื่องปัญหาการค้า ท่านว่าท่านปฏิบัติตามมติ
ของสหประชาชาติในการที่จะไม่ค้าสินค้ายุทธปัจจัยให้แก่จีน เพราะจีนนี้เป็นผู้รุกราน
แต่อย่าลืมว่ากระทรวง เศรษฐการ เราก็ได้ ในขณะที่ได้ยอมที่จะเปิดโอกาสให้
การค้ากับจีนขึ้นโดยที่ไม่ถือว่าเป็นการค้าระหว่างประเทศ เป็นการค้าเอกชน
ปัญหาการค้ากระทำ รัฐบาลไทยมีแต่จะ ในคานกระทรวง เศรษฐการก็ได้ หรือคาน
กระทรวงอื่นๆ ก็ได้ มันขัดแย้งกับนโยบายของคานนายกรัฐมนตรี ท่านนายกรัฐมนตรี
ได้พูดไว้เมื่อวันที่ 20 เมษายน 2498 ท่านบอกว่าปัญหาเรื่องจีนแดนนั้น สินค้าทุก
อย่างที่มาจากจีนแดนนั้นจะเป็นภายนต์ เราก็คงกันและใจสับสน เราไม่พบ
บามที่จะติดต่อกับจีนคอมมิวนิสต์ ตรงกันข้ามจะหาทางป้องกันมิให้มีการติดต่อกับจีน
คอมมิวนิสต์ ก็เมื่อรัฐบาลไทยโดยเฉพาะกระทรวงต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นรัฐบาล
นี้ปฏิบัติขัดแย้งกัน ตามลวามรู้สึกของเสด็จในกรมฯ รัฐมนตรีต่างประเทศนั้น ท่านรู้
สึกอย่างไร แสดงว่าเสด็จในกรมฯ รัฐบาลไทยทุกปัจจุบันนี้ไม่มีเลย คางคนคางแจวกัน
เสด็จในกรมฯ บอกถึงหลักสหประชาชาติ ยุทธปัจจัยไม่ค้า เศรษฐการค้าเขาไป
อะไรก็ได้ ท่านนายกรัฐมนตรีบอกว่าไม่กล้าสักอย่างหนึ่ง นั่นแน่ เอ๊ะ ผมไม่รู้อะไร
ใคร จะเชื่อคานนายกรัฐมนตรีกว่าคานองท่านไม่ทำตาม จะเชื่อท่านเสด็จในกรมฯ
ก็เชื่อไม่ได้ ความจริงมันวางอยู่จึงขอประทานชี้แจงด้วยว่า ปัญหาข้อนี้อย่างไรกันแน่

อีกประเด็นหนึ่ง ข้าพเจ้าขอประณามอีกเพื่อเป็นความมีใจต่อประชาชนชาวไทย
 ด้วยว่า เติ้งเสี่ยวผิงในครม. ได้ขยับ อู๋เจินไป ๓ มืง เพื่อ ๕-๕ มีก่อนในโค
 ตกลงกับในเนื้อหาเรื่องฉบับนี้ มีอยู่ ๒ สิวราที่ไม่ว่าประเทศไหนบ้างไร เพื่อเก
 จะได้รับทราบอนาคต ของคนจีนในเบื้องไทยเสียด่าง กับเกวคี่ มีอยู่เราบริบรอง
 เขาว่าจะทำอย่างไรกับ มีอยู่คำอีกข้อหนึ่ง คือมีอยู่คำบ้างก็ตาม ข้าพเจ้าจะไม่กลับไป
 ถึงปัญหาเรื่องของมีโต เพราะว่าเสด็จในครม.ได้ทรงรับแล้วว่า ไปได้เตรียมมา
 ไม่นักว่าเราจะไม่กลับไปโดยประเด็นนี้ แต่ข้าพเจ้าขอประณามความเวียนแรง
 ให้ทราบด้วยว่า ในมีอยู่ฉบับ ๒ ๓ ๔ เกี่ยวกับการคุกคามว่าเราต้องปรึกษารวม
 กัน ขณะนี้ว่าเดิมโดยประกาศในลุดความปากสัตว์ เณเราแล้วตามแนวทางของ เนนรู อาง
 ว่าลินนคณนลล เมื่อก่อนที่เสด็จหนึ่งของจีน เก็บโดยชอบกับกฎหมายและชอบ
 ด้วยมีธรรม ปากีสถานเป็น เป็นรัฐกรรม ในมีอยู่คำที่เลิกที่เสด็จ เนนรูได้พูดไว้ เมื่อ
 วันที่ ๑๕ เดือนนั้นว่า เมื่อเกิดปัญหาขึ้นอย่างนี้ก็เหมือนมีอยู่คำเกิดการคุกคามหรือไม่
 เพราะการคุกคามนั้นไม่ทราบถึงว่าการรัฐกรรม เหลือในครม.ที่เลิกที่มีอยู่คำข้อนี้ไว้
 แล้ว เมื่อเกิดคุกคาม แล้วมีอยู่ฉบับ ๒ ๓ ๔ แห่งนี้ตามมีโต เพราะว่า ในภาคนี้
 เจริญร่วมกับ ไม่ทรงรองประชาชนชาติ เราในฐานะภาคีร่วมกับปากีสถานได้เจรจา
 หรือยัง

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิราชที่ประพันธ์ (รัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ข้าพเจ้าขอขอบใจมาตลอดทั้งนี้
 ความยุ่งยากในการแสดงถึงต่อระหว่างประเทศในทั้งประเทศลาวนั้น ข้าพเจ้าก็
 ได้รับอยู่แล้วว่ามีอุปสรรคจริง แต่ว่าในข้อนี้ไม่เป็นอย่างนั้นแล้วและกำลังจะแก้ไข
 ควบไปอีก ข้อที่ช่วยลาวเราจริงข้อ ก็เขามองว่าเกี่ยวข้องกับการขนส่งสินค้าที่จะทำใน
 เร็วกว่านี้จะได้หรือไม่ ฝ่ายไทยเราก็ขนส่งไปถึงฝั่งแล้ว แต่ว่าเร็วจะมารับรถยนต์
 บรรทุกเข้าไปนั้นมาทางเรือมาเป็น เรืออันที่ท่าขนส่งนั้นตอน นี้เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติต่าง
 เหล่านี้ทางที่ผู้ถือให้เจ้าหน้าที่เราคือ เจ้าหน้าที่ เราอีกสองคน ถึงกระทรวงการต่าง
 ประเทศก็ได้จัดการให้เจ้าหน้าที่ผสมปะกันอยู่เป็นจริงคราวนี้ และเขาก็อุปสรรคเป็น
 ลำดับมา

ส่วนข้อที่ถามถามว่าเราจะจัดเป็นตงกลางกันหรือไม่ อย่าง
 ที่เขาทำกันในยุโรป ข้าพเจ้าคิดว่าในภูมิภาคและนี้เราจัดแบบนี้ไม่ได้ประโยชน์
 อย่างที่เขาหวังในทางยุโรป เหตุผลก็คือเราคิดของเหมือนกัน เราเป็นประเทศ
 กสิกรรมคล้ายกันตั้งนั้นอย่าง เช่นชาว เวียดนาม แต่ว่าที่เขาคำว่าครวกันทางยุโรป
 เพราะของเขาเป็นสิ่งกีดขวางเป็นร่องต่างๆ ที่เขาผลิตขึ้นแล้วก็แลกเปลี่ยนและ
 ในการนี้เขาตั้งตงกลางกันก็หลายความว่าเราไม่เก็บศุลกากรต่อกัน ไม่มีกำแพง

ศุลกากร นี่แหละ เขาได้รับความสะดวก แลของเราโดยวิธีที่เราได้เสรีภาพในการ
 สงสึนค้าขายแค่นั้น นี่หมายความว่าเราไม่เก็บศุลกากรอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นข้อนี้
 แลเขาพเจ้าก็คิดว่าโดยเหตุนี้ประเทศในภูมิภาคเดียวกัน เป็นประเทศที่ขายข้าวด้วยกัน
 แทนที่จะแข่งกันค้าขายไปอย่างที่ได้เคยกระทำมา ข้าพเจ้าก็นึกอยู่เหมือนกันว่า ถ้าได้
 มีการปรึภคณาหรือกึ่งในฐานะสหภาพประชาคมระโยชน์ของผู้ผลิตก็อาจจะป้ประโยชน์
 โลกแต่สิ่งนี้ก็ไม่ไปถึงว่าจะจัดเป็นกลางกลาง

ข้อ 2 ที่หาถามว่าถึงกรณีเวลานั้น กรณีซึ่งอยู่ในประเทศไทย
 ไม่ได้เก็บของโดยตรง เพราะเราไม่ได้เก็บจากค่าความตกลงที่เขาได้ออกมา
 เกี่ยวกับประเทศฐาน แลว่าเราก็มีระเบียบข้อนี้เกี่ยวกับของ เพราะฐานเป็นประเทศ
 เพื่อนบ้านใกล้เคียง ประเทศไทยเราก็ต้องสนใจ แลเหตุผลที่ยังรวมกันไม่ได้ก็หนักอัน
 เกี่ยวกับกึ่งกับข้าพเจ้าได้เรียบเรียงเมื่อจะกัน เพราะทางฝ่ายเสรีประชาธิปไตยเขา
 เห็นว่าการที่จะรวมกันโลกของกระทำโดยการเลือกตั้งโดยเสรี ทั้งนี้โดยเสรีก็หมาย
 ความว่าคงอยู่โดยความควบคุมดูแลการสงมกิด แลว่าคณะกรรมการนั้นนอกจากจะ
 ทำความตกลงกันโดยเฉพาะแล้วไม่อำนาจที่จะควบคุมดูแลการเลือกตั้งนี้แหละ
 ควบคุมนี้แหละข้อที่หนักก็อยู่ที่เกี่ยวกับการเลือกตั้งโดยเสรีก็ต่างๆ กรณีไม่
 เหมือนกันเท่าเสีย แลว่าถ้าฝ่ายหรือทำนองเดียวกันก็ เราจะไม่เหมือนกัน ข้อคิดชักก้อย
 ที่การเลือกตั้งโดยเสรี

ข้อ 3 ตามความถึงการการค้ากับจีนแลง เราเขาใจกันว่าเรา
 ยังห้ามอยู่ปัจจุบันที่มีปัญหา นอกจากนั้น ก็คือถ้าไม่เสียของหรือจับแล้วเราก็ค้ากับจีน
 แลงโลก เพราะฉะนั้นข้อนี้ก็มีหลักกับทางกระทรวงเศรษฐกิจการเห็นว่า เป็นอีกด้าน
 หนึ่งในด้านนี้ แลว่าโดยจากท่าทางของเราก็ที่พอจะมาน่า ถ้าไม่เสียของหรือจับแล้ว
 ทั่วโลก เพราะฉะนั้นเขาพเจ้าก็เห็นนโยบายแล้วกันว่า ถ้าไม่เสียของหรือจับแล้วทั่วโลก
 ที่นี้ด้านก็บอกได้ว่า การขายกับจีนเราก็มีนโยบายอีกอย่างหนึ่ง หมายถึง ข้าพเจ้าเห็น
 ความนโยบายของทางนายกรัฐมนตรีที่ไกลแ่งไว้ในที่ประชุมสหประชาชาติทุกประการ
 แลความดีอย่างนี้ทางด้านนี้ ท่านถึงตามบันทึก คือถ้าจากนั้นเข้ามาเขตแพร่อิทธิ-
 คอมนิวมินิสต์ มาเขตแพร่อิทธิคอมมิวนิสต์เรียกว่าโง่เขลาจนเหลือ ถ้าอย่างนั้นจะ
 ห้าม เพราะฉะนั้นประเทศไทยเราไม่ปรารถนาที่จะนำอิทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาและก้
 ยังมีพระราชบัญญัติเกี่ยวกับคอมมิวนิสต์อยู่ เพราะฉะนั้นข้อนี้ก็อีกกันแหละ ก็ไม่มีการ
 ชักแยงอะไรกัน ระหว่างนโยบายที่ข้าพเจ้าเห็นอยู่หรือหรือของทางนายกรัฐมนตรี ใน
 ที่สุดท่านถามถึงกรณี ท่านว่าเวลานั้นเคยได้ตกลงอย่างนี้เป็นอย่างนี้เป็นารตกลง
 กล่าวว่าคุณความที่ระโยชน์ผู้ผลิตฐานะ คือไม่เสียของหรือจับแล้วกัน อันนี้เห็นประเทศการ
 เมืองถูกลดลง มันไม่เสียของหรือจับแล้วกัน คุณความเกี่ยวกับมีการกระทำ ก็คือคุณความ

แล้วก็ไปตั้งรับการรุกราน คุณทนายเป็นทนายอย่างหนึ่งมีเงินอยู่มากก็ได้ถือหมาบถวางว่า
ดาเกวียนกองทัพอันเขาไปประจัญรายแค้นอะไร นั้นแหละเขาเริ่มว่าการคุกคาม
เพราะฉะนั้นคุกคามในที่นี้ไม่ใช่หมายถึงผู้ล่ารายตัวมาจากรัฐบาล เมืองก็ยอม
กระทำนั้น แต่คุกคามในที่นี้หมายถึง เหตุการณ์หรือการกระทำผิดที่ผิดเป็นการ
รุกรานอีกทีหนึ่ง

ผู้ทำการแทนประชาชนสถานูแทนราษฎร นครเชียงใหม่
สำหรับกระตุกแล้ว

แหล่งที่มา : รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 6/2500 (สมัยชุดที่ 2)
1 สิงหาคม 2500. หน้า 568-580

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การอภิปรายครั้งที่ 6

นายเทพ โสภณจิต (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานา ที่เคารพ
 เนื่องด้วยข้อ 3 นี้เป็นหน้าที่ของทางพรรคมนตรีจะได้อภิปรายต่อไป มีปัญหาแรก รัฐ-
 บาลนี้เมื่อคอนแถลงนโยบายต่อประธานสภาผู้แทนราษฎรได้แถลงไว้ว่า จะส่งเสริม
 สัมพันธ์ไมตรีไม่ว่าประเทศใดสนับสนุนกันเป็นขั้น โดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้าน
 ใกล้เคียงจะโดยพยายามช่วยเหลือเกื้อกูลให้เกิดความเจริญก้าวหน้าและสงบสันติ
 และปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเทศอย่าง เตรงจรักและนอกจากนั้นในรัฐธรรมนูญ
 แห่งราชอาณาจักรไทยฉบับปัจจุบัน มาตรา 36 ได้บัญญัติไว้ว่า ในแนวนโยบายของ
 รัฐจะต้องรักษาไว้ซึ่งเอกราชและร่วมมือกับนานาประเทศ เพื่อบำรุงสันติสุขของ
 โลก ควบคู่กันนโยบายของรัฐมาและรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยซึ่งรัฐบาล
 นี้ต้องปฏิบัติตามนโยบายที่กล่าวไว้ในรัฐธรรมนูญนั้น ปัญหาที่จะอภิปรายในวันนี้ใน
 คำขออภิปรายนี้ เพราะว่ารัฐบาลนี้ไม่สามารถบริหารกิจการด้านต่างประเทศตาม
 ที่ได้แถลงไว้ หมายความว่าถึงที่ไกลมานานแล้วทั้งสองข้อนี้และทั้งไม่สามารถดำเนินการ
 การต่างประเทศโดยอิสระ ไม่ได้รับความฉีกเห็นชอบประชาชน ท่านผู้เป็นประธาน
 ปัญหาการเมืองต่างประเทศนี้ไม่ใช่ปัญหาจะถูกค้นเฉพาะประเทศหนึ่งประเทศใด
 เท่านั้น เป็นปัญหาของโลกซึ่งความจริงนั้น นักการเมืองตั้งที่แล้วๆ มานับ รัฐบาล
 นี้เคยพูดเสมอว่าปัญหาการเมืองต่างประเทศนั้นสมมติสภาผู้แทนราษฎรไม่ควรจะ
 นำเข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะว่าท่านเหล่านั้นเป็นผู้ที่ทางไกลไกลความจริง รัฐบาล
 แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้นเป็นผู้ซึ่งไกลไกลไกลไกลที่กว่ากันอื่นๆ ควบคู่
 นี้เองนับตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อตอนเช้าเป็นเวลาดัง 20 ปี แล้ว 20 ปีแล้ว
 แล้วรัฐบาลไม่เคยจะได้รับความกระทบกระเทือนถึงปัญหาการเมืองต่างประเทศ
 เหมือนปัจจุบันนี้ ทั้งนี้เพราะเหตุว่ารัฐบาลโลกนี้บังคับบัญชาต่างๆก็ ไม่ยอมที่จะ
 แยกแยะไกลกว้างขวางมากมายนักให้กับประชาชนมาถึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาล
 นี้ก็รักษานานาประเทศและโลกเฉพาะอย่างถึงแม้สภาผู้แทนราษฎรก็โดยกลวิธีจะสนใจ
 เพราะรัฐบาลได้พูดเสียอย่างนั้นแล้ว และก็มีความจริงอยู่ซึ่งประการหนึ่งซึ่ง
 ผู้แทนราษฎรนั้นไม่คอยมีเรื่องไม่เรื่องมือที่จะจับสิ่งถึงนโยบายต่างประเทศนี้
 มากมายนัก กล่าวอีก ปัจจุบันนี้โลกนี้แตกแยกแล้ว ชาวสารการ เมืองทุกอย่าง
 โลกนี้ติดกันเหมือนหนึ่งกับขลุ่ย ก็ประเทศเดียวกัน มีอะไรหนึ่งแห่งใดจะเป็น
 ประเทศเล็กประเทศน้อยเราก็สามารถรู้ได้ทันทีด้วยตัวเองจึง เป็นเหตุให้
 ผู้แทนราษฎรเป็นส่วนมาด ประชาชนผู้ซึ่งไม่มีระส่ำระสายทางการเมือง นักหนังสือ
 พิมพ์ต่างก็สนใจการเมืองต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ปัญหาเรื่องที่ว่าการเมือง

ทางประเทศที่จะกระทำกรณการระเขือถึงของประโยชน์ของประเทศหนึ่งๆหรือโยนนั้นความ
จริงปัญหานั้นก็เกิดขึ้นมานานแล้ว สมัยโบราณรัฐเกาะประกาศสงครามกับใครเขาเป็น
เหตุโดยซึ่งสงครามคงเป็นเมืองจีนนั้นเราคงจะรู้ลึกรู้มาแต่ครั้งสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเป็น
นโยบายทางประเทศนี้พวกเราทำปัจจุบันเราจึงใคร่คิดไม่ว่าไม่โยนแต่เพียงประกาศ
สงครามเท่านั้นที่จะทำในกรณการระเพื่อความหมายเพื่อระเขือเหมือนอย่างประกาศสงคราม
แล้วอย่างเห็นว สนธิสัญญาต่างๆ การตกลงการกระทำเป็นนโยบายทางประเทศ
นั้นมันจะถูกกับประเทศชาติเขาไร ถูกกันส่วนใดส่วนเสียของประชาชนเขาไร มัน
จะยิ่งหนักขึ้น ความเหตุนี้เองรัฐบาลแดงนโยบายไว้ว่าจะถูกกับบ้านนาประเทศ
รัฐธรรมนูญมาตรา 33 ก็บัญญัติไว้เช่นกัน แต่รัฐบาลนี้ใคร่ตั้งคำถามนโยบายตรง
ข้ามกับที่แถลงไว้และอีกว่ารัฐธรรมนูญมาตรา 33 ตั้งไว้เพราะอะไร ข้าพเจ้า
จะชี้ให้เห็นว่ารัฐบาลนั้นนอกจากการแถลงนโยบาย แต่การปฏิบัติสิ่งใดกระทำอยู่ทุก
วันนี้ก็เห็น รัฐบาลนี้ถูกกับด้วยกับฝ่ายตะวันตกเรียกว่าเสรีประชาธิปไตยและป้องกัน
การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์และคอมมิวนิสต์ประเทศหนึ่ง เป็นคอมมิวนิสต์ จึงทำและ
อีกประการหนึ่งก็คือมีการกดขี่ประเทศาภิจึงเป็นเหตุให้เกิดการผูกพันทางทหาร สัญญา
ที่อาโต ซึ่งทำให้เกิดความระส่ำระสายกันทั่วโลก เพราะทุกวันนี้เป็นต้นรายกับโดย
ว่า โลกนั้นไต่แย่งเป็น 2 ฝ่าย ก็คือฝ่ายเสรีประชาธิปไตยกับฝ่ายคอมมิวนิสต์ รัฐบาล
นี้ถือเอาฝ่ายเสรีประชาธิปไตยหรือฝ่ายตะวันตก เมื่อทางรัฐบาลโลกทำเช่นนี้แล้วก็
จำเป็นอยู่เองที่จะต้องไปไต่แย่งอีกฝ่ายหนึ่ง และไปไต่แย่งนั้นตามหลักอย่างเดียว
การกระทำนั้นได้มีการถอนที่เขาคอย แต่ปัญหารัฐบาลโลกกระทำอยู่ทุกวันนี้ นอก
จากที่ผิดกันนั้นในการแถลงนโยบาย นอกจากยึดรัฐธรรมนูญตามที่เขาเจ้าโลกกล่าว
มาแล้ว รัฐบาลนี้เองก็ยังมีการผูกพันกับใคร่กับคอมมิวนิสต์บางประเทศ เช่น
รัสเซียและยูโกสลาเวีย เป็นต้น ซึ่งทางที่รัฐบาลทำไต่แย่งไม่เข้าใจเลย ว่าข้าพเจ้า
ไม่เข้าใจ อีกหลายประเทศในโลกอันคนไทยไม่ลกว่าเอาอะไรกันแน่ ก็คือว่าจะ
อยู่ตะวันตกแต่ฝ่ายเดียวหรือ เปล่า จะเอาที่คอมมิวนิสต์หรือ ไม่ไต่ จะเป็นกลาง
หรือ ไม่จริง ด้วยเหตุนี้เองวิธีการทั้งหลายที่รัฐบาลทำเช่นนี้ในเรื่องทางประเทศ
นั้นจนเป็นเหตุให้ฝ่ายตะวันตกมาตั้งสนธิสัญญาชื่ออาโตในปี เมื่อมาตั้งสนธิสัญญาชื่ออา
โตขึ้นในประเทศไทยแล้ว มีเหตุเรื่องการช่วยเหลือทางทหารมีเหตุเรื่อง เป็นกานของ
การที่ป้องกันคอมมิวนิสต์ก็เกิดตามขึ้นมา และสนธิสัญญาชื่ออาโตนั้นก็เมื่ออยู่ แต่ประเทศ
ปากีสถานและประเทศอังกฤษซึ่งบอกกับอย่างต่างๆ ว่า 2 ประเทศนั้นเป็นหนึ่งอยู่
ในสนธิสัญญาชื่ออาโตนี้ แต่ 2 ประเทศนี้เอง เขาก็ทำเป็นนโยบายก็จะเรียกได้
ว่าเป็นอันว่าอยู่ทางฝ่ายตะวันตกก็ตาม อย่างชัดเจน แต่ปากีสถานนั้นเขาก็เป็นกลาง
และโคยรับวงประเทศคอมมิวนิสต์บางประเทศ แม้แต่อังกฤษเองก็เช่นกัน ซึ่งมีคน

ถามรัฐบาลหลายครั้งหลายหน หนังสือพิมพ์เขาก็ถาม ข้าพเจ้าจำไม่ว่าว่าถักรังก็
หมายความว่ารัฐบาลนี้ก่อนการที่จะดำเนินนโยบายเป็นกลางนั้นเราทำได้เพราะ
เราอยู่ในชนที่มีฐานะที่เอาโต ข้าพเจ้ายกตัวอย่างมาไล่ตั้งแต่ สหประชาชาติที่มีสมาชิก
อยู่สองประเทศ เขาก็ดำเนินนโยบายเป็นกลางได้

อีกประการหนึ่ง รัฐบาลก็บอกว่า เราอยู่ในสหประชาชาติ
เราก็เป็นกลางไม่ได้ เราจะไปคบกับคอมมิวนิสต์ไม่ได้
แต่ในที่สุดประเทศซึ่งอยู่ในสหประชาชาติเป็นสมาชิกสหประชาชาติ เขาก็คบกับ
คอมมิวนิสต์จะมีค่าสำหรับประเทศคอมมิวนิสต์เอง มีและ เป็นสมาชิกในสหประชาชาติ
เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วคนที่มองดูเป็นๆ หรือคนที่รำรอกก็บอกว่าทุวันนี่อยากจะให้รัฐบาล
นี้เปลี่ยนนโยบายนั้น รัฐบาลเองก็ไม่รู้จะทำอย่างไร มีคำตอบสั้นๆ อยู่สองประการ
เท่านั้น แต่ประเด็นเดียวที่ถามเสด็จในกรมท่านจะตอบผิดแปลกไปอย่างไรอีกใน
ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ แต่ว่าในที่สุดถึงนายกรัฐมนตรีท่านก่อนมาหลายครั้งแล้วท่านเองนี้
ขณะนี้ปัจจุบันนี้เห็นเราเห็นว่ารัฐบาลนี้ไม่ได้ดำเนินนโยบายที่แถลงไว้ประการหนึ่ง
หมายความว่าไม่คบกับทุกๆ ฝ่าย ไม่คบกับนานาชาติ และไม่ปฏิบัติรัฐธรรมนูญ โดย
ไม่ยอมคบประเทศคอมมิวนิสต์บางประเทศ คบบางประเทศอะไรเหล่านั้นเป็นต้น
ที่ปัญหาอันนี้ก็มีมาถึงว่าทำไมจะ ถ้าหากว่าอย่างนั้นแล้วไปนี้จะเสียหายอะไร
หรือ มีปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือว่าขณะนี้โลกเราแบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย ด้วย
เหตุที่โลกแบ่งเป็น 2 ฝ่ายนี้ มีอะไรจึงเป็นเหตุให้โลกปัจจุบันนี้เกิดทางฝ่ายข้างตั้ง
ป้อมเราหากัน โฆษณาใส่ร้ายกัน ทางตลอดกันการอาชญากรรมกันซึ่งกันและกัน
ประเทศโดยพลอพอพวงกับเขาไปเลย เพราะว่า เป็นอีกฝ่ายหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เองโลก
จึงหาความสงบไม่ได้ และกองโฆษณาสงครามเป็นกันอยู่ตลอดทุกวันทุกชั่วโมง
ยิ่งไปกว่านั้นการโฆษณาเหล่านี้ก็ทำให้บางประเทศรู้สึกกันว่า ทุระอะไร เขาจะไป
เข้ากับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำไม เราจะ เป็นกลางเสียไม่ได้หรือ ด้วยเหตุนี้เองจึงเกิด
กลุ่มที่ 3 ขึ้น เรียกว่ากลุ่มเป็นกลาง ด้วยกลุ่มเป็นกลางนี้เองแหละ ประเทศซึ่ง
เป็นฝ่ายเสรีประชาธิปไตยหรือประเทศที่ไต่ตามหาจะรัฐบาลนี้แหละมากกว่าถ้า เป็น
กลางก็เท่ากับว่าเป็นฝ่ายคอมมิวนิสต์ เราหาความสงบไปอยู่อีกแล้ว จึงความจริง
ประเทศที่เป็นกลางขณะนี้ซึ่งช่วยประเทศ หนึ่งอัน ก็เพียงสองประเทศนี้แฉกก็คอมมิวนิ-
นิสต์ไม่ยอมจะเข้าก็คอมมิวนิสต์ที่อยู่ในประเทศ ปรามปรามเหมือนกัน นั่นเราเป็นกลาง
แล้วความเสียหายที่ไม่ว่าเจ้าจึงได้มีความเห็นว่า รัฐบาลนี้ดำเนินนโยบายผิดพลาด
แต่ไม่ถูกต้องในเรื่องบางประเทศ เพราะเหตุว่าถ้าหากว่าเราต้องการจะให้โลก
สงบ ขณะนี้มี 2 ฝ่าย ทางกันต่างทะเลาะกันอยู่ทุกวันห้าหากันเรื่อย สุกหาย
ก็ไม่อาจจริงเสียทีเดียว เพราะว่าถ้าเราจริงใจกัน ไ้มีนั้นก็โลกสงบเรื่องหยกราวกัน

เสียดสี แต่ว่าก็ไม่เอาภัย เพราะว่าข้าพเจ้ามีความเห็นว่า ถ้าหากว่าทุกๆ ประเทศ
 ซึ่งไม่ใช่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด เราคงถอนตัวกันออกมาจากสมรภูมิสู้รบต่างๆ ถอนตัวออก
 มาเป็นกลาง เสียดให้หมดแล้ว นั่นแหละจะเป็นการลงอำมาจของมหาประเทศทั้ง
 2 ฝ่าย และคิดว่าทั้ง 2 ฝ่ายนั้นถ้าเขามีตัวออกแล้ว ถ้ามี ๘ เมล็ดกับหัวบางๆ
 ถ้ามีแคร์สเสียดกับอเมริกา เสรีประหารทั่วโลกก็มีมหาอำนาจคงมีวิสัยทัศน์แหละ
 คุยจะรวมกันได้ไหม แต่ด้วยเหตุที่โลกมันยังยุ่งอยู่ ทางกลางไม่ยอมเอาไหนแต่ละ
 ฝ่ายยังเหยียงยังขึ้น ไปราวเสรีกับกำลังเขาโตมากเขา เป็นลูกน้องเขาบ้าง รับ
 การช่วยเหลืออะไรมาบ้าง ก็ยิ่งทำให้โลกมันยุ่งหนักขึ้น ด้วยเหตุที่เองประเทศที่
 เขามีความรู้สึกนึกถึงกองข้าพเจ้าแน่ เขาจึงไถ่ถอนตัวออกมาเสียด และเริ่มจะ
 มากๆ ขึ้น เพราะเขากล่าวว่า เช่นนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องตรงกับคำสอนของพระพุทธ
 เจ้า ก็คือว่าเราคงเก็บสายกลาง ออกไปเขาข้างหนึ่งข้างใดเราเลย นี่มีผู้ทำก็
 มีคือไปว่าประเทศโดยขณะนี้ได้รับการช่วยเหลือมาจากสหรัฐอเมริกามาเป็นอย่างมา
 อย่างข้าพเจ้าไม่เคียด ข้าพเจ้าก็อเมริกาช่วยเหลือเรานั้น เขามีความประสงค์
 อยากรู้จริง ข้าพเจ้าไม่เคียด เพราะว่าช่วยเหลือกันมาหรือด้านหรืออาจจะถึง
 พันๆ ล้านก็ได้ แต่ส่วนใหญ่ที่เราช่วยมานั้นช่วยเรื่องการขุดขุดกันก็เป็นส่วนมาก
 เพราะเราต้องการที่จะได้เมืองไทยนี้เป็นบ้านของเราของการต่อต้านคอมมิวนิสต์
 ถึงกับส่งผู้เชี่ยวชาญมาทั้งหลายสนับสนุน ทั้งจูสแมค (Jussac) ทั้งที่ซีปหลาย
 (Sea Supply) ทั้งยูซอม (USOM) ทั้งอะไรอีกเยอะแยะ ทั้งนี้ยังเป็นเหตุให้
 งบประมาณของเรานั้นต้องไปใช้ไปในการนี้เกือบจะไม่มีที่เหลืออะไรไปบำรุงประชารา
 ไร และยิ่งไปกว่านั้นการช่วยเหลือทางฝ่ายอเมริกานั้น โดยเฉพาะอีกประการหนึ่ง
 ก็คือว่า ได้ช่วยเหลือที่เรียกว่าพัฒนาการเศรษฐกิจ เมื่อสักมีดีแล้วเป็นครบรอบ 6
 ปี ที่การช่วยเหลือนี้ครบรอบ 6 ปี ท่านเอกอัครราชทูตอเมริกามีปัจจุบันนี้ในประเทศ
 ไทยได้ไปให้สัมภาษณ์หนึ่งคือพิมพ์ว่าอเมริกาได้ช่วยเงินมาแล้วถึง 2,000 ล้าน
 ใน 6 ปีรวมทั้งเงินของไทยอีกยกพวกเข้าไปช่วยเหลือกัน เป็นเงินอีก 2,000 ล้าน
 ในจำนวนเงิน 4,000 ล้านมีมันเกิดอะไรขึ้นบ้างใหม่ในประเทศไทย โดยเฉพาะ
 ในทางสร้างเสริม ในทางผลิต....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร เวลาของท่านโปรดคว

รึกหนอย

นายเทพ โชคินชิต (ศรีสะเกษ) ด้วยเหตุนี้เองการที่สหรัฐอเมริกา
 มาช่วยประเทศไทยในการนี้นั้น นอกจากที่จะช่วยส่งเสริมให้เรามีเป็นการต่อต้าน
 ต่ออย่าง เคียวโดยเรื่อง เศรษฐกิจนั้นช่วยน้อยเหลือเกิน จึงไม่สามารถที่จะทำใ
 เรานั้นได้ครองตัวเองได้ และยิ่งไปกว่านั้นการที่สหรัฐอเมริกาได้ส่งการช่วยเหลือ

และกองการที่ต้นฝาง คอมมิวนิสต์แพร่มาในตะวันออกไกลนี้ ปัญหาแรกก็อยู่ที่ว่าสหรัฐ-
 อเมริกานั้นเกรงกลัวว่าจีนกลายเป็นเมืองแรกที่ทางฝ่ายคอมมิวนิสต์จะแพร่ล้นออกมา
 ในกลางภูมิภาคในเวลานี้ ของเราตะวันตก ของๆอเมริกาที่จะส่งเข้ามาขายไม่ได้
 เพราะวาระการตกลงว่ากันและกันตรงงานก็ตกลงว่ากัน นั้นเป็นประการแรก แล้วยัง
 ไปกว่านั้นทางฝ่ายตะวันตกนี้เองขณะนี้ก็พยายามปลูกบีบด้วยประการทั้งปวง มีตั้งจุด
 ทหารเขาไปตั้งฐานทัพไว้ โดยเพราะอเมริกาแล้วทั่วโลกอย่างแหว่ง ทั้งนี้ก็เพื่อ
 อะไร ไม่รู้ว่าเขาช่วยเราเพื่อที่จะทำอะไรบางอย่างหรือ จริงอยู่เงินที่เขาช่วย
 ส่งมาให้เรานั้นนี่ก็จริง ก็รับเอาเงินมาใช้นั้น แต่ขอที่เขาไปกลับคืนไปยังประเทศเขา
 นั้นหลายครั้งหลายหน แบบนี้ประธานาธิบดีคือ อเมริกาเองก็บอกว่าการช่วยเหลือนั้น
 เป็นการช่วยเหลือในชั่ววูบ ไม่ใช่ช่วยโดยปราศจากเงื่อนไข ด้วยเหตุนี้เองการ
 ท้ออเมริกาเพราะเราเดินตามเขาแล้วก็ถอนนโยบายความสหรัฐอเมริกาซึ่งทั่วโลกจะเห็นว่า
 หรือว่าถอนนโยบายทางเสรีประชาธิปไตยนั้น มันจึงชักก่อบระโหมชนของประชาชน
 ประชาชนขณะนี้ต้องการที่จะขายสินค้าไป มีขายประการหนึ่งเราไม่สามารถที่จะส่ง
 ไปได้อย่างอิสระเสรีนั้นะ ยิ่งไปกว่านั้นราคาก็เราอาจจะไปตามสมมติถูกผูกมัดด้วย
 ประการต่างๆ ซึ่งเวลานั้นจะเป็นเป็นแต่กระต๊อบกระเทือนทำให้ประชาชนเกิดความ
 ท้อซึ่งมีผลก็ตาม เรียบกรจะ เมื่อเรียบกรจะมาถึงเขาแล้วนี่เองก็ไม่พยายามที่จะ
 เปลี่ยนแปลง และในขณะเดียวกันนี้รัฐบาลเองก็ไปบอกต่อ โฉมนี้ส่งมาทางประเทศ
 ซึ่งถูกฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ถืออยู่ ตั้งที่มีจึงเป็นเพราะที่สามเขาว่าถึงว่าคนต่อไปของข้าพ-

 เจ้าคงจะมีรายละเอียด เพราะว่าข้าพเจ้าจะพูดให้ถึงขนาดจริงๆ ณเวลานี้ เรายัง
 ตั้งขายขอ ก็หาประชาชนตามก็บอกว่าจะจะบอกทุกอย่างก็เขาก็กลับพ้อพ้อพลา
 ทอมทอพอสมทอ ก็บอทั้งท่านต่อมแล้วก็บอกของสามเจ้าคงจะบอกอีก หรือถ้าหาก
 ว่าสุดท้ายสามเจ้าจะสรุปไว้ก็อีกหนึ่งความประการที่คงจะอนุเคราะห์

มนตรี ประธานกรรมการเพื่อ กรมรมีสืบหาข้อเท็จจริง (รัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ข้าพเจ้าเป็นประธานที่เคารพและท่านสมาชิก
 ักขุได้เกียรติ ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่งในการ เปิดอภิปรายในวันนี้ เพราะ
 เป็นการให้ออกความแก่ตามเจ้าที่จะชี้แจงนโยบายการต่างประเทศ ในสภานิติบัญญัติ
 ุทธโลกคราวนี้และละเอียด และในประธานจะทราบด้วย เพราะข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่า
 วยังมีความเข้าใจผิดกันอยู่มาก ดังจะเห็นได้จากคำแถลงของท่านหัวหน้าพรรค
 เสรีชนก เมื่อคืนนี้ และก่อนนั้นสามเจ้าชี้แจงว่ารัฐบาลมีไปก็มีปัญหามีปัญหาหรือ
 ความตกลงอะไร เว้นสัญญาทุกฉบับและความตกลงทุกฉบับในหน้า ในราชกิจจา-
 นุเบกษา และโดยแจ้งมายังสภานิติบัญญัติแล้ว สัญญาที่ใครหรือส.ป.อ. ก็คือ
 ความตกลงช่วยเหลือทาง เสรีชนกจัดตั้งพรรคเสรีชนกที่ ความตกลงช่วยเหลือ

ทางทหารกับสหรัฐอเมริกา ก็ไม่เป็นการบังคับประการใดแต่ได้ และถ้าท่านสมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎรสนใจงานสนธิสัญญาและความตกลงเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็จะมี ความ
 ก็เป็นอันมาก เพราะว่าคุณภาพของข้าพเจ้าอยากจะให้ท่านสมาชิกผู้มีความ
 สนใจในกิจการระหว่างประเทศมากในโลกด้วยกัน เพราะว่าความจริงอย่างที่ท่าน
 สมาชิกผู้เกียรติโลกกล่าว เมื่อมีการเมืองระหว่างประเทศมีความสำคัญมาก เพราะ
 โลกนี้ว่าเป็นหน่วยเดียวกันแล้ว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นความกักเค้นตรงกัน อยากจะ
 ให้ท่านสมาชิกผู้มีความสนใจและสภาผู้แทนราษฎรได้สนใจมีส่วนเกี่ยวข้องของทั้งคณะ
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายินดีที่สุดที่จะชี้แจงให้ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะแถลงการณ์กระทำใน
 เรื่องนโยบายการทางประเทศทางหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านไปก่อนอยู่ในนี้ แต่ข้าพ
 จะแถลงสั้นๆ เกี่ยวกับท่านขอโทษว่าข้าพเจ้าไปยุ่งทางสหประชาชาติใน
 ลูเอเซ เป็นคน ข้าพเจ้ายินดีว่าข้าพเจ้าไม่ได้ไปไหน เวลาคือเงินทองมากมายไป
 ข้าพเจ้าก็ไปประชุมงานผู้แทนเกี่ยวกับงานอื่นๆ แทนที่จะไปนั่งแล้วยกมือ
 เป็นสักขีพยานข้าพเจ้าก็รวมมือกับเขา ข้าพเจ้าเองก็รายงานว่า เป็นผู้นำ
 ด้วยคนหนึ่ง ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านหัวหน้าพรรคฝ่ายค้าน ท่านผู้นั้นมีความ
 ความพอใจในการกระทำของข้าพเจ้า แม้จะแน่นอนแต่โดยข้าพเจ้าจะละเลยความ
 สัมพันธ์กับประเทศใดก็ตามไม่ได้ จึงได้ส่งไว้ด้วยใจในคำแถลงวิเทโศบายของ
 รัฐบาลนี้ว่า รัฐบาลนี้จะดำรงความสัมพันธ์กับประเทศใดก็ตาม เป็นพิเศษ ถึงที่
 นายกรัฐมนตรีท่านได้กล่าวไปบ้างแล้วและข้าพเจ้าจะชี้แจงให้ทราบที่เกี่ยวกับ
 เราทำอะไรบ้างกับประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง

อีกข้อหนึ่ง ท่านบอกว่า ท่านจะ ไปตั้งทหารตำรวจและเพ
 ทานมาแล้วก็ที่เกี่ยวข้อง ในขณะที่กัมพูชาอินโดจีน เพราะว่าเวียดนามที่ไทยกับประเทศลาว
 ถึง 2 ปีติดๆ กัน เพราะฉะนั้นก็มีการรุกรานต่อประเทศ ไทยมีอยู่ในขณะนั้นโดย
 นอน ด้วยเหตุนี้แหละ พวกของเรานี้ เป็นผู้นำ เลขาธิการสหประชาชาติก็ยอมจะ
 ใจเรื่องทหารและการตำรวจ เพื่อจะมารายงานสถานะการณ์ที่แท้จริงในคา
 ณภูมิรุกรานนี้ให้ถูกต้อง แค่นี้ โดยที่ประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิก ส.ป.อ.
 หรือซีโต้ กัมพูชาอินโดจีนก็ถอยลงแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้เขียน ท่านจะเห็นได้ว่าใน
 กับพหุชาชาติ ในประเทศลาวก็ ข้าพเจ้าหรือรัฐบาลได้เรียก เจ้าจักราชทูตที่เป็น
 ทหารและการตำรวจกลับมา และได้ส่งข้าราชการกระทรวงการต่างประเทศไป
 เพราะว่าฉันทนาการปฏิบัติ มีต้องปฏิบัติตามภาวะพิเศษ และความตกลงของประเทศ
 มีคตินี้ก่อนที่ข้าพเจ้าจะตอบท่านหัวหน้าพรรคเสรีบุคคลเป็นข้อๆ ข้าพเจ้าขอความกรุณา
 และขិតใจของท่าน เพราะว่าวิเทโศบายนี้ จะคงเข้าใจประจักษ์ประจักษ์กัน เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าได้เรียนต่อคำ คำแถลงมา ข้าพเจ้าเห็นว่าทางที่ดีที่สุด ข้าพเจ้าก็

และอีกหนึ่งคิดพิมพ์โดยไปเยี่ยมยอดโค้ว ประเทศอังกฤษ เชิด โกลโลวา เกย์และ
โปแลนด์ ได้แสดงความประสงค์ที่จะมาศึกษาทางด้านดารณี รัฐบาลก็ยินยอมให้มา
เจรจาได้ กรณีเช่นลอมเวอีนส์กันนี้ ซึ่งท่านสมาชิกผู้เฝ้าบริคมได้ออกชื่อแทนหาหมายถึง
ข้าพเจ้าจะชี้แจงอีกตามแห่งภายหลัง

ข้อ 2. โดยเพราะว่าข้างฝั่งประเทศเลื่อนย้ายใกล้เคียงจะได
พยายามช่วยเหลือให้เกิดความเจริญก้าวหน้าและสงบสันติ นี้เป็นข้อตามของ
ตามหัวหน้าพรรคฝ่ายค้าน เค้าก็เกี่ยวกับที่มา ในการที่หม่อมปราชญ์ปราชญ์จีนซึ่ง
เป็นทหารจีนคณะชาติในเขตพม่าอัน ประเทศไทยนอกจากจะอนุญาตให้มาซื้อเสบียง
อาหารบางอย่างแล้ว ยังได้ควบคุมการจนถึงกลางซึ่งยอมให้เข้ามาในประเทศไทย
และบัดนี้กำลังเจรจาเรื่องดังกล่าวนี้ไปยังประเทศพม่าอยู่ นี้ก็เป็นการช่วยเหลือใน
การรักษาลูกความสงบสันติ ส่วนการช่วยเหลือให้เกิดความเจริญก้าวหน้านี้ได้มีการ
แลกเปลี่ยนสัญญาสันติสัญญาทางไมตรีและกำลัง เจรจาสนธิสัญญาสงเคราะห์
อยู่กันทั้งมีการเจรจาตกลงในสิ่งซึ่งพม่าตกลงให้ไทยจากรอบละ 30 ลงมาเป็นรอบ
ละ 18 แล้ว การสร้างสะพานข้ามแม่น้ำสายนี้ จะได้รับเงินนอกเงินคนละครั้ง
แก่ให้โดยเป็นผู้สร้าง เมื่อเดือนกรกฎาคมที่ล่วงมาแล้ว ประเทศไทยได้ให้สัมป
ตผู้สัถ์วณการพม่าทางรถไฟทางสาย 12 ทิว และได้สัมปตต่างๆสิ้นจำนวน 96 ทิว
เท่าที่เกี่ยวกับประเทศลาว รัฐบาลไทยให้ความช่วยเหลือหลายประการ อาทิเช่น
ด้านเศรษฐกิจ ไทยให้ความตกลงทางอุตสาหกรรมเมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2498 มีกำ
หนด 1 ปี แล้วต่ออีก 1 ปี และจะให้ความช่วยเหลือทางด้านอุตสาหกรรมต่อไป หลักการ
ก็คือให้เสรีภาพในการขนถ่ายสินค้าเข้าออกนอกประเทศไทย และโดยที่ยังไม่มีรถไฟ
เชื่อมต่อกันกับทั้งสองประเทศ การขนส่งผ่านแดนจึงยังไม่เป็นไปตามระเบียบสากล
ซึ่งจะนำเอาภาษีไปเก็บแต่โดยอนุโลมเท่านั้น คือเข้าไปทางรถไฟ แล้วของไม่ควรถน
และข้ามแม่น้ำอีกด้วย โดยเหตุนี้จึงได้มีอุปสรรคเกิดขึ้น เช่นมีการชักช้าและการลัก
ลอบสินค้า เป็นต้น แต่เจ้าหน้าที่ทั้งสองฝ่ายก็ไม่มีการวิวาทกันแต่ใจอุปสรรคเป็น
ครั้งแรกโดยนำเข้ามา ทำให้สถานการณ์ดีขึ้นแล้ว ด้านวัฒนธรรมและการ แขนแพร่
แจกแผ่นพับเอกสารทางวัฒนธรรมและศาสนา และได้รับพระภิกษุชาวพม่ามาศึกษาปริยัติ
ธรรมในประเทศไทย ด้านการศึกษา ช่วยเหลือให้เจ้าหน้าที่และนัก เรียนลาวมาถูก
งานและศึกษาในโรงเรียนไทย ด้านการสาธารณสุข ส่งเจ้าหน้าที่ไทยไปช่วยจัดตั้ง
สถานทดลองและปรายมาเลเรีย รับเจ้าหน้าที่ลาวมาทำงานและฝึกงานปราบปร
มาเอเรีย ด้านเกษตรช่วยเหลือให้เจ้าหน้าที่ลาวมาทำงานและฝึกงานอบรมการ เกษตร
กรรมในประเทศไทย ด้านตำรวจรับเจ้าหน้าที่ตำรวจและนัก เรียนลาวมาฝึกอบรม
ในกิจการกรมตำรวจ และเข้าศึกษาในโรงเรียนตำรวจเอ เขียวตะวันออก เชียงไต

หรือ ส.ป.อ. ความตกลงว่าด้วยการร่วมมือทางเศรษฐกิจและว่าหากการกับสหรัฐ-อเมริกา หรือความตกลงว่าด้วยการช่วยเหลือทางทหารกับสหรัฐอเมริกาก็ดี หรือแผนการโดมโมกัต ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ รัฐบาลนี้จะปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดอย่างที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว ฉ. ที่มี ข้าพเจ้ายากจะใคร่เรียนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ เมื่อนี้ ก็ท่านบอกว่ารัฐบาลนี้กำหนดนโยบายผิด เพราะไม่ถอนตัวออกจากซีโก เป็นต้น ก็ตกลงไว้แล้ว และในเวลาเดียวกัน ท่านบอกว่า รัฐบาลไม่ปฏิบัติตามที่ได้ตกลงไว้ ปฏิบัติตามพันธกรณีสัญญาซีโกก็ดี สัญญาช่วยเหลือทางทหารและเศรษฐกิจกับสหรัฐอเมริกาก็ดี ไรท์ก่อนนายกรัฐมนตรีนองรัฐบาลนี้ เป็นสัญญาถูกต้องตามกฎหมายระหว่างประเทศ ข้าพเจ้าก็มีข้อผูกพันที่มาดำรงตำแหน่งในรัฐบาลนี้ที่จะปฏิบัติตามสัญญาเหล่านี้ เพราะสัญญาเหล่านี้ได้เป็นกรณีระหว่างประเทศตามที่ตกลงไว้ เพราะฉะนั้นประเด็นที่ว่าเราควรจะถอนตัวออกจากซีโกหรือไม่ ประเด็นนี้ ข้าพเจ้าจะพูดและในเวลาเดียวกันข้าพเจ้าขอขอร้องในเวลาเดียวกัน ท่านก็ทราบว่า ข้าพเจ้าไม่ปฏิบัติตาม แต่แล้วข้าพเจ้าปฏิบัติตาม ท่านก็บอกว่าไม่ถอนตัว ซึ่งเป็นอีกประเด็นหนึ่ง รัฐบาลบริหารกิจการค้าต่างประเทศตามที่ตกลงไว้ทุกประการ โดยแน่นอนที่ก็มีข้อหาว่ารัฐบาลนี้ไม่สามารถจะกำหนดการค้าต่างประเทศโดยอิสระ รัฐบาลนี้อยู่ในโลกเสรีซึ่งกำหนดนโยบายตามเสรีประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นแนวโน้มเทคโนโลยีของบรรดาประเทศเสรีประชาธิปไตยในส่วนรวม แต่ไม่เหมือนกัน เพราะประเทศโดยในฐานะประเทศเอกราช ย่อมกำหนดนโยบายโดยอิสระ ตามผลประโยชน์ของชาติไทยจึงจะตกลงตัวอย่างพอเหมาะ

ร. บัญหากการรับรองจีนคอมมิวนิสต์ซึ่งผ่านสมาชิกผู้มีเกียรติไม่ได้ออกชื่อแต่ท่านหมายถึง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอร้องอีกเดี๋ยว นโยบายของสหรัฐอเมริกา ท่านก็ยืนยันว่าที่ไม่อิสระนั้น ท่านไม่โลกดาวออกมา แต่มีนโยบายรัฐบาลนี้ตามสหรัฐอเมริกาเกินไปนโยบายของสหรัฐอเมริกาไม่รับรองจีนแดง นโยบายของรัฐบาลนี้จะพิจารณาการรับรองจีนแดงในเมื่อเป็นตัวแทนประเทศจีนในสหประชาชาติ หรือที่จะเรียกอีกว่าในเมื่อเข้าสู่สหประชาชาติแล้ว เหตุผลที่มีอยู่อย่างนี้ ขอให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายกรุณาอย่าเพิกเฉย เพราะว่าเป็นเรื่องสำคัญ และข้าพเจ้าจะพูดตลอดของให้ท่านเผด็จการจีนก็ได้ แต่เป็นเรื่องจริงจริง ถึงที่ข้าพเจ้าจะพูดและขอร้อง เรื่องจริงจริง ประเทศจีนเป็นสมาชิกสหประชาชาติอยู่แล้ว บัญหากมีอยู่ว่า รัฐบาลไทยเป็นเช่นตัวแทนรัฐบาลจีนและชาติหรือรัฐบาลคอมมิวนิสต์ ประเทศไทยมีความสัมพันธ์ทางทูตกับรัฐบาลจีนและชาติตั้งแต่เมื่อตั้งอยู่มาจนถึง ฉะนั้นเมื่อไปตั้งอยู่ที่โตแม็กก็มีความสัมพันธ์ทางทูตอยู่ด้วย บัญหากการรับรองรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์สำหรับประเทศไทยจึงไม่เหมือนกับบัญญัติสำหรับประเทศซึ่ง

ได้รับเอกราชใหม่ เพราะประเทศเหล่านั้นไม่ต้องการฉ้อฉลการที่รับรองรัฐบาลจีน
 คณะชาติ แต่สำหรับประเทศไทย ในการที่จะรับรองจีนคอมมิวนิสต์นั้น จะต้องฉ้อ
 การรับรองจากรัฐบาลจีนคณะชาติด้วย จึงจะต้องโครงการผูกให้รวมคอมมิวนิสต์
 ถึงประโยชน์ของไทย เห็นส่วนใหญ่ว่ารวมทั้งประโยชน์ของชาวจีนในประเทศไทยซึ่งมี
 จำนวนเป็นอันมากด้วย ฉะนั้นก็ว่าถ้ากล่าวถึงในแง่ที่กล่าว นโยบายที่เหมาเหมาะสำหรับ
 ประเทศไทยซึ่ง เป็นประเทศเล็กก็ถือในเรื่องปัญหาการเมืองระหว่างประเทศ ที่ว่า
 รัฐบาลไทยเป็นรัฐบาลผู้มอบเงินนั้นควรปล่อยให้สหประชาชาติเป็นผู้วินิจฉัย โดย
 เฉพาะอย่างยิ่งโดยเมื่อมีมติสหประชาชาติว่า จีนแดงเป็นผู้รุกรานประเทศเกาหลี
 และยังไม่สามารถตกลงสถาปนาสันติภาพกัน แต่เมื่อรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ได้เขา
 เป็นผู้แทนประเทศจีนในสหประชาชาติแล้ว ฝ่ายไทยก็ควรพิจารณาการรับรองรัฐ
 ภาวนั้น ในระหว่างนี้ถึงตามสถานะเดิมไว้ สถานะของชาวจีนในประเทศไทยก็
 เป็นไปโดยปกติคงเดิม เป็นการชักเข้าไม่ให้เกิดการเมืองทางประเทศเข้ามาแทรกสอด
 การภายในของประเทศไทย

2. การค้ากับจีนแดง นโยบายของสหรัฐไม่ว่าเคย นโยบาย
 ของรัฐบาลนี้ไม่ว่าเคยที่ขบขั้ตามมติของสหประชาชาติ จังอยู่ในยุคขบขั้จับ
 นี้อย่างรวมอยู่ด้วยแต่ความสัมพันธ์ระหว่างชาติเขาก็มี เรียกว่าขบขั้เว้น ซึ่งอังกฤษเขาก็
 ได้เรียกธงให้ขบขั้เว้นนี้สำหรับหลายชาวเขาจึงบอกว่า ในขั้นนี้ขอให้เข้าไปตาม
 มติของสหประชาชาติ แต่ว่าถ้าหากภายในประเทศไทยมีความเดือดร้อนคอกระ
 ตรง เติมนโยบายจะค้าขายกับจีนแดง ชาวเขาก็จะรับพิจารณา ในระหว่างนี้
 ชาวเขาเห็นว่ายังไม่มีความจำเป็น เพราะจะหนักถึงราคา หากสมาชิกก็มีเกรียติ
 บอกว่าจะไถ่ราคาก็ดี อันนี้เห็นจะไม่เป็นเช่นนั้น เพราะว่าประเทศถึงชาติโลก
 ข้าง และบางประเทศ อันโลกนี้เข็ขบขั้ไปประสพอุปสรรค แต่ถึงอย่างไรก็ดี การค้า
 นี้หากก็ยอมทราบว่า ต้องอาศัยราคาใคร ก็ขบขั้ขบขั้ขบขั้ขบขั้ขบขั้ขบขั้ขบขั้ขบขั้
 อยู่แล้ว และถึงถึงไปรชาวเขาก็ได้ถามขอราคาว่า บอกว่า ที่เขาขายให้จีนแดงเขา
 ไถ่ราคาอะไร เขาบอกว่าไถ่ราคาโลก ไม่ใช่ไถ่ราคาจีนประการใด หากได้

3. การไปจีนแดง นโยบายของสหรัฐว่าห้าม แต่โดยที่ไม่
 กฎหมายห้าม แต่โดยที่ไม่มีการคุ้มครองคนไทยในเขตจีนคอมมิวนิสต์ จึงไม่ออก
 หนังสือเดินทางให้

4. ปัญหาของอาณาเขตในสหประชาชาติ นโยบายของสหรัฐ
 เห็นชอบด้วยหลักการกำหนดตามใจตน หรือหนักเอกราช แต่ก็เห็นใจและเกรงใจ
 มหาประเทศที่เป็นมิตร จึงคว่นการวางกะแน นโยบายของรัฐบาลนี้สนับสนุน
 การกำหนดตามใจตนคือหมายความว่าวางกะแนมัตติให้ แต่พยายามไกลเกลี่ยประนี

ประណอมลฤทธิ

อีกข้อหนึ่งก็คือเรื่องอังกฤษ ท่านสมภารก็ไม่ได้อ้างถึง แต่ว่า มีผู้กล่าวขวัญถึงรัฐบาลไทยโดยมีต้นเหตุคือของสหรัฐอเมริกา จริงแต่เป็นการลง
 คะแนนความหลักขรรคม เพราะการรุกรานของเอกราชตกประเทศหนึ่งนี่เป็นเหตุให้เกิด
 กฎบัตรของสหประชาชาติ และกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศ พวกที่เป็นกลางนี่ก็หัน
 มาลงคะแนนเต็มทั้ง เรข พม่า และลังกา เป็นต้น และถึงมาถึงกับได้เป็นกรรมการ
 เขาก็ได้เป็นสมาชิกของคณะกรรมการนี้ ซึ่งพอกล่าวสมภารได้แต่เวียงคโลกระหัดการ
 รุกรานจริง ในการที่ประเทศไทยขมก่ไปตามเสียงนายช่างมากของเสรีประชา-
 ธิปไตยก็แปลว่ายึดหลักขรรคมที่เอง ข้าพเจ้าก็ไม่อยาก เป็นถ้าถามมาที่ก็อยากจะ
 อ้างสักหน่อย สุนทรโยม กรุลากรุไฟ ถวร เถียรพลศึกษาขรรคม ขอหาท้ายที่สุดว่าไม่
 ถึงความคิดเห็นของประชารวม นี่ถ้าไม่จะไม่ถึง ข้าพเจ้าพยายามถึงรัฐบาลนี้ พึ่ง
 ความคิดเห็นของประชารวมจึงได้คิดแปลงนโยบายเกี่ยวกับจีนคอมมิวนิสต์ เช่นในเรื่อง
 การรับรองกัมพูการากัยจีนแดงมีรัฐบาลที่ดำเนินนโยบายความมกัสหประชาชาติใน
 สมัยก่อนโน้น แล้วเขาก็คอยดูให้คำปรึกษา อย่างนั้นถึงจะเรียกว่าต่างประเทศมายึด
 แล้วนอกจากนั้นในการศาล ก็จะต้องมีชาวต่างประเทศไปนั่งดูกับผู้ที่พหุภาษาของเรา มีศาล
 กงสุล มีศาลต่าง ๆ เหล่านี้ ชาวต่างประเทศเขาต้องไปนั่ง และในกระทรวงยุติธรรม
 ต้องมีชาวต่างประเทศเราจ้างมาเป็นที่ปรึกษา ทั้งอังกฤษ ทั้งฝรั่งเศส ทั้งใคร ๆ ออก
 เยอะแยะ แล้วเวลาที่เราคำเนินคดี ถ้าหากว่าเขาไม่พอใจ เขาก็เรียกไปพิจารณาใน
 สถานทูต นี้อย่างนี้เรียกว่าเขายึดอำนาจของเรา เพราะฉะนั้น จะเห็นได้ว่าที่จะเห็น
 ชัด ๆ ว่ากระทรวงการคลังก็ดี ศาลากร ในรถไฟก็ดี เมื่อเราก้เงินเขามา เขาไม่เชื่อ
 ในสมัยก่อนโน้นเขาต้องมีเจ้าหน้าที่เข้ามาทำงานอยู่ในกรมรถไฟ เป็นเจ้าหน้าที่เป็นที่
 ปรึกษาควบคุมเนื้ออย่างนั้น ในสมัยก่อนโน้นอย่างนั้น จึงเรียกว่าเราอยู่ในใต้ปกครองหรือ
 กึ่งปกครองอย่างที่มีสมาชิกท่านผู้มีเกียรติว่า แต่ในสมัยเมื่อเสร็จสงครามแล้วเราก้ได้
 แก่ไขสนธิสัญญามาได้มีความเสมอภาคกัน และไม่มีเจ้าหน้าที่ของต่างประเทศเข้ามายึด
 เข้ามารควบคุมดังสมัยก่อน ท่านก็คงไม่เห็นว่ามีฝรั่งไปนั่งดูกับผู้ที่พหุภาษาของเราที่ศาลอาญา
 ที่ศาลแพ่ง เมื่อเราได้มีหลักเกณฑ์อย่างนี้ เราได้เคยถูกยึดมาแล้ว แล้วเราก้ปลดมาแล้ว
 มาบัดนี้ท่านบอกว่ากลับถูกยึดโดยอเมริกาคนเคียวอีก ข้าพเจ้าก็อยากจะถามว่าที่กระทรวง
 ต่างประเทศนั้น มีที่ปรึกษาเป็นคนอเมริกันหรือเปล่า ก็ไม่มีสักคนเคียว ที่กระทรวงการ
 คลังมีหรือเปล่าคนอเมริกันไปคุมอยู่ ก็เปล่า ที่กรมศาลากรมีคนอเมริกันไปคุมอยู่หรือ
 เปล่า ก็ไม่มี ที่กระทรวงยุติธรรมมีไหม ผู้พหุภาษาที่เป็นคนอเมริกันมันก็ไม่ไม่มีสักคนเคียว
 ท่านทั้งหลายก็เข้าใจไป บอกว่าด้วยการที่เข้าใจผิดไม่ว่าหรือคือว่าคนเราก้เข้าใจกับ
 คนละอย่าง ท่านก็บอกว่าเขายึดเรา นี่เขายึดคือยังมีอยู่ อีกอันหนึ่ง ทางทหาร ๆ ก็

บอกว่าเขามายึดในเรื่องเกี่ยวกับการทหาร นี่มันเป็นเรื่องที่สำคัญอยู่มาก เพราะเหตุที่
 อาวุธยุทโธปกรณ์นั้น เราไม่ได้สร้างได้เอง แม้แต่ในประเทศอังกฤษ ประเทศฝรั่งเศสเอง
 เกี่ยวกับอาวุธนิวเคลียร์อย่างนี้ เมื่อยังสร้างไม่ได้ คนอเมริกันเองก็ต้องไปสอน ค่ายโ
 สมัยก่อนเช่นเราก็มักในกรมตำรวจเรามีฝรั่งมาสอน เรามีชาวเคนเนดิมาร์กในเอทีพีเรือ
 เราก็มัก แต่นั่นเราเรียกว่ามาคล้าย ๆ ว่าเรากดลงกันให้เขามาเป็นครูเรา ไม่ใช่ให้มา
 ปกครอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอยืนยันได้ ที่เราเป็นจัสซูจ (Juszug) เป็นทหาร
 อเมริกันที่มา เขาให้ความช่วยเหลือนั้นก็มาเพื่อฝึก มาเพื่อสอนให้การอบรมในการอบรม
 ในการใช้อาวุธ เมื่อเรารู้ที่จะใช้อาวุธของเขาเองได้แล้ว เขาก็กลับไป ถึงแม้แต่ใน
 ขณะนี้เขาก็ไม่เคยยืนยันว่า ถ้าต้องการให้เขากลับไปเมื่อไร เขาก็ยินดีที่จะออกไป นี่ก็
 แสดงให้เห็นได้ว่าชาวอเมริกันที่มานั้นก็ด้วยเจตนาที่เขาดี แต่ว่ามันและการที่เขาต้อง
 การที่มาช่วยเรา เขาก็จะต้องมีความต้องการของเขาอยู่เหมือนกัน แต่สิ่งที่ต้องการนั้น
 ตามที่เขาบอกก็มีอยู่อย่างเดียว คือหมายความว่าประเทศของเรานั้นอย่าให้คอมมิวนิสต์
 เขามาปกครองหรือรุกรานเท่านั้นเอง ที่เขามีความต้องการในส่วนการเศรษฐกิจที่เขา
 ใจมาสร้างเราก็คิดมาแล้วประมาณเกือบ ๒๐๐ ล้านดอลลาร์ จำนวน ๒๐๐ ล้านดอลลาร์เขา
 ก็ไม่มีข้อผูกพันแต่ประการใด อย่างในกระทรวงเกษตรเวลานี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 เกษตรเองก็เคื้อครอน เพราะเหตุว่าเขาได้มาช่วยส่งเอกซเพิท (Expert) มาช่วยในการ
 บำรุงพันธุ์ข้าวในการกลีกรวม แต่ว่าของเขาต้องการของเขากลับคืนไป เขาก็เรียกของ
 เขากลับไปเอง เราต้องการจะให้เขายูมมันก็ไม่ได้ และนอกจากนั้นในการศึกษา และ
 ในวิวัฒนาการของโลก ถ้าหากว่าเราไปเรียนในต่างประเทศ เราก็คิดความรู่มาก
 ขึ้นกว่าที่เราเรียนในประเทศนี้ เพราะเหตุว่าประเทศของเรานั้นการศึกษาของเราชั้น
 จะต้องการก้าวของเราไปอีก เพราะฉะนั้นในการที่เขาส่งคนมาทำการศึกษาในประเทศ
 ไทยนี้ มันก็เป็นการลงทุนที่ถูกต้องกว่า ที่เราส่งคนไปนอกประเทศ เพราะฉะนั้นตามที่กรา
 เรียนมานี้จึงเห็นได้ว่าในทางการเมืองก็ดี ในทางเศรษฐกิจก็ดี หรือในทางอื่น ๆ ก็ดีนั้น
 เรามีแต่ทางใดเปรียบจากสหรัฐอเมริกา และจากสัญญาชาติด้วยประการทั้งปวง แต่ว่า
 สิ่งที่เรามีข้อผูกมัดเขาก็คือ ว่าเราจะป้องกันพวกทนายที่นิยมคอมมิวนิสต์นั้นไม่ให้เข้า
 มาปกครองเมืองไทย นั่นแหละเป็นสิ่งที่เขาต้องการ และเราก็มีความประสงค์ เพราะ
 เหตุว่าเมื่อคอมมิวนิสต์เข้ามาแล้ว รัฐธรรมนูญมันก็ต้องเปลี่ยนไป และผู้เป็นประมุข
 เมื่อเป็นคอมมิวนิสต์ก็ไม่มี เรื่องมันก็เป็นอยู่อย่างนั้น เพราะฉะนั้นเราจะเห็นในการที่
 เราอยู่กับค่ายเสรีประชาธิปไตยเวลานี้เรานั้นก็ยอมไม่ติดกับฝ่ายตรงกันข้าม

นายสมศักดิ์ ฉมจันทร์ (พระนครศรีอยุธยา) : อนุมัติขอประทาน
 ใควินิจฉัย แล้วความขอตกลงระหว่างผู้เสนอญัตติกัมฝ่ายรัฐบาล

นายอารีย์ ศันติเวชกุล (นครราชสีมา) : จะเอาอย่างไรกัน

ก่อน จะตามที่ขอเสนอของเขา หรือว่าจะให้มีการอภิปรายกันต่อไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เขาเสนอปิดอภิปรายใจใหม่ ขอ
เสนอปิดอภิปรายสำหรับข้อนี้หรือ

นายสมศักดิ์ ชุมจันทร์(พระนครหรืออยุธยา) : เสนอว่า

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ปิดอภิปรายสำหรับข้อ ๒ มีผู้รับรอง
ใหม่

(มีสมาชิกรับรอง)

...

แหล่งที่มา : รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑๐/๒๕๐๐

(สมัยประชุมที่ ๒) ๒๙ สิงหาคม ๒๕๐๐. หน้า ๑๐๕๒-๑๑๐๖.

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความเป็นกลางของประเทศโดยทั่วไป ได้มีผู้กำหนดนโยบายต่างประเทศของรัฐบาลนี้ว่าเป็นนโยบายที่ไม่เป็นกลาง โดยสาเหตุต่างๆ และขอทราบว่าจะสัมพันธ์ไมตรีกับประเทศคอมมิวนิสต์ เช่นจีนแดงหรือไต้หวัน และองค์การสหประชาชาติการป้องกันร่วมกันแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยนโยบายที่หรือ เป็นผลเสียหาย หรือผูกมิตรประเทศไทยประการใดบ้างนั้น ข้าพเจ้าใคร่ขอแจ้งทัศนคติของข้าพเจ้า เป็นกลาง และจะขอแจ้ง เหตุผลต่างๆ ดังเช่นในปัจจุบันดังต่อไปนี้

ปัญหาเรื่องความเป็นกลาง เรื่องความเป็นกลางนี้ขอยกพูดกันไว้เป็น 2 นัยคือ นัยทางกฎหมายประการหนึ่ง และนัยทางการเมืองอีกประการหนึ่ง ถ้าวาดตามกฎหมายแล้วความเป็นกลางมีได้เพียง 2 อย่าง คือ อย่างหนึ่งเป็นการกำหนดนิติฐานะและอำนาจอธิปไตยโดยบางอย่างของรัฐ ให้มีสภาพเป็นประเทศที่เป็นกลางโดยมีหลายประเทศให้คำมั่นสัญญาที่จะป้องกันอิสรภาพและความเป็นกลางของประเทศนั้น เช่น สวิตเซอร์แลนด์ เป็นต้น ความเป็นกลางอีกอย่างหนึ่งได้แก่ประเทศที่ไม่เข้าเป็นคู่สงครามกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และรับที่จะปฏิบัติหน้าที่และสิทธิซึ่งได้กำหนดไว้ในสัญญากรุงเฮก

ส่วนความเป็นกลางนอกจากนี้ก็มีนัยทางการเมือง เป็นส่วนใหญ่ ไม่มีกำหนดกฎหมายแน่นอนประการใด สุดแล้วแต่ผู้กล่าวอ้างจะให้ความมุ่งหมายไปในทางใดก็ได้ เช่น ได้มีผู้เรียกร้องให้ประเทศไทยทั้งตัวเป็นกลางอยู่ในระหว่างกลุ่มประเทศสายคอมมิวนิสต์และสายเสรีประชาธิปไตยและในการเป็นกลางเช่นนี้ ผู้เรียกร้องต้องการให้ประเทศไทยถอนตัวออกจากองค์การสหประชาชาติ ส.ป.อ. หรือที่เรียกโดยย่อว่า ทีโอ เพราะอ้างว่าทีโอเป็นองค์การทหารที่มุ่งจะรุกรานประเทศอื่นเป็นการเกินตามหลักอเมริกา อนึ่งตามที่เห็นของผู้เรียกร้องความเป็นกลางขึ้นนี้ใครจะเดือดร้อนแก่รัฐบาลที่เราเห็นว่าไม่เป็นรับแก่เราก็ไม่ได้ ผู้เรียกร้องต้องการให้ไม่มีความสัมพันธ์กับทุกฝ่าย อาทิ ต้องรับรองรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์บนมาตรฐานแห่งหลัก 5 ประการ ว่าควยการยอมรับกันโดยสันติ เช่น อินเดียน ไค กระทั่งแล้วหรืออีกนัยหนึ่งก็ต้องการให้ไทยผูกมิตรกับกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์มากขึ้น

ในที่สุด ความเป็นกลางของประเทศไทยตามที่ผู้เรียกร้องต้องการนั้น ไทยจะคงไม่ได้รับความช่วยเหลือจากอเมริกาเพราะอ้างว่าขอยกพ้นทางการเมือง จะทำให้ไทยเป็นบริวารของจักรวรรดินิยมอเมริกา ฉะนั้นไทยจะคงหันไปรับความช่วยเหลือจากสหภาพโซเวียตหรือจีนแดงหรือมิฉะนั้นก็ให้ไทยรับความช่วยเหลือจากทั้งสองฝ่าย

ตามหัวข้อต่างๆดังที่กล่าวไว้ข้างนี้ รัฐบาลนี้เห็นว่าจะอนุโลมตามไม่ได้ ถ้ารัฐบาลดำเนินนโยบายการต่างประเทศดังที่ได้มีการเรียกร้อง

ดังกล่าวนี้ จะมีผลเสียหายเกิดขึ้นแก่ประเทศไทยโดยส่วนร่วมโดยเหตุผลซึ่งข้าพเจ้า
จะขอชี้แจง เป็นข้อๆดังต่อไปนี้ รัฐบาลนี้เห็นว่าประเทศไทยเป็นประเทศเล็กและ
อยู่ในฐานะอนิสาสกรที่ค่อนข้าง การพึ่งพิงโดยทั่วไปก็ยังไม่ถึงที่สุด ฉะนั้นเราควรจ
จะต้องมีนโยบายแห่งชาติที่แน่นอนอิสระ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของตัวเราเองเป็น
สำคัญ กล่าวคือเราจะต้องมีสัมพันธไมตรีกับนานาประเทศตามหลักแห่งความยุติธรรม
และความผาสุกของประชาชน โดยมุ่งที่จะรักษาความมั่นคงในแง่ภาคี ศาสนา
พระมหากษัตริย์และรัฐธรรมนูญภายในระบอบเสรีประชาธิปไตย นอกจากนั้นเราจะ
ต้องเคารพค่าอันสัตยาธิที่เราได้อยู่กับประเทศทั้งหลาย และจะต้องยึดมั่นในหลักแห่ง
กฎบัตรสหประชาชาติซึ่งเราเป็นภาคีอยู่ด้วย

นี่แหละ เป็นแนวนโยบายอันแท้จริง ของรัฐบาลนี้จึง เป็นแนว
นโยบายของไทยที่อิสระเสรี

ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าขอชี้แจงข้อข้องใจในปัญหาต่างๆดังนี้

1. เรื่ององค์การ สบอ.หรือมีโค ข้อความนี้ที่ว่า รัฐบาลไทย
เป็นภาคีในสนธิสัญญาซีโต้ ซึ่ง เป็นสนธิสัญญาทางทหารมุ่งจะรุกรานผู้อื่น เป็นการชัก
ศึกเข้าบ้านนั้น ขอชี้แจงการกล่าวหาว่าหมิ่นแหว่งเราจนเชื่อมากกว่าอย่างอื่น อันที่
จริงสนธิสัญญาซีโต้ ไม่ใช่เป็นสนธิสัญญาตั้งมืออะไร เมื่อทำกันแล้วก็ได้จดทะเบียน
ไว้ที่สหประชาชาติตามระเบียบ เพราะได้ผ่านพิธีสัญญาขึ้นก็โดยอนุโลมตามมาตรา
51 แห่งกฎบัตรสหประชาชาตินั่นเอง ไม่ใช่เป็นองค์การรุกราน แต่เป็นองค์การรวม
กันป้องกันความปองร้ายของประเทศภาคีในเอเชีย เราเป็นประเทศเล็กมีกำลังทัพ
น้อย เราเคยเห็นภัยรุกรานมาประชิดเขาคบเราแล้ว นอกจากนั้นองค์การ สบอ.
ยังช่วยเราส่งกองดูแลการแทรกซึมก่อความของคอมมิวนิสต์สากลด้วย กล่าวคือ นับ
ตั้งแต่ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมาได้เกิดมีภัยแห่งการรุกรานแบบใหม่
ในการสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ก็คือการแทรกซึมก่อความก่อทุรณาพอาณาเขต และ
เสถียรภาพทางการเมืองของประเทศหนึ่งโดยคอมมิวนิสต์สากล การรุกรานแบบ
ใหม่นี้มีลักษณะคล้ายกับเป็นการปลุกชีวิตภายใน แกนตุ๊กการปลุกชีวิตเหล่านี้ได้รับการบัญชา
และความช่วยเหลือทุกทางจากคอมมิวนิสต์สากล ฉะนั้นเมื่อเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น
แก่ประเทศไทย ประชากรก็ย่อมจะตกเป็นทาสของคอมมิวนิสต์สากล ดังได้เคยมีตัว
อย่างมาแล้ว การรุกรานแบบใหม่นี้ไม่อยู่ในขอบเขตของกฎบัตรสหประชาชาติที่จะ
ช่วยเหลือได้เลย สวมตามสนธิสัญญาซีโต้ หากมีกรณีดังกล่าวขึ้น ภาคีทุกฝ่ายก็อาจ
จะขอร้องให้มีการปรึกษาหารือในอันที่จะตกลงกันในมาตรการการที่ควรจะใช้เพื่อการ
ป้องกันร่วมกันได้

ภัยแห่งการรุกรานของคอมมิวนิสต์สากลดังกล่าวนี้ มีลักษณะ

พิเศษอีกอย่าง ก็คือแผนการที่จะดำเนินการด้านพาหนะทางประเทศเอเชียก่อน เติมน โทกลาวไว้ว่า แผนทางที่สั้นที่สุดจากมอสโกไปยังกรุงปารีสนั้น จะต้องดำเนินการตาม บักกิงและกัลกัตตา ทั้งนี้หมายความว่าประเทศแถบเอเชียภาคนี้อยู่ในฐานะที่จะแทรก มีมกอกวนโง้งยาวกว่าทางยุโรป ขณะนี้ทางนี้ก็ได้โดยมากจนบักกิงมาแล้ว และบางที่จะ คำเป็นไปยังกัลกัตตาบางส่วนแน่นอนเห็นจะเป็นควยเหตุนี้กระมัง ที่การโฆษณาเป็นปฏิ- บัษณ์ต่อองค์การซีไอ จึงมีความรุนแรงยิ่งมกกว่าปราศจากเหตุผลอันแท้จริง เพื่อ ใ้ให้การดำเนินการของจักรวรรดินิยมคอมมิวนิสต์ผ่านเข้ามาถึงประเทศไทย แล้วคำ เน้นต่อไปยังกัลกัตตาโดยปราศจากอุปสรรค

ที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นเห็นว่าประเทศไทยได้รับประโยชน์ในความ มีมั่นคงของชาติเพิ่มมากขึ้น แทนออกจากนั้นแล้วภาคีสันติสัญญาซีไอยังให้ความร่วมมือ ชึ่งกันและกันในการส่งเสริมพัฒนาการทาง เศรษฐกิจ ให้ความช่วยเหลือทางเทคนิค เพื่อความก้าวหน้าในทางสวัสดิภาพทางสังคม และให้ความร่วมมือในการวัฒนธรรม ควบ

ในระยะเวลา 2 ปี ตั้งแต่ ค.ศ. 2498 และ ค.ศ. 2499 ประเทศภาคีในเอเชีย 3 ประเทศ คือ ปากีสถาน บังกลาเทศ และไทย และประ- เทศ 3 ประเทศในอินโดจีน ที่ระบุไว้ในพิธีสารคบหาสัญญาได้ได้รับความช่วยเหลือ ทาง เศรษฐกิจและวิชาการควบกัน ประเทศภาคีอื่นๆก็ได้ให้ความช่วยเหลือเป็นอัน- มาก เพื่อการสร้างถนน การจัดตั้งอุปกรณ การชลประทาน การซื้อเครื่องจักร เกี่ยวกับกาารเกษตร การส่งเสริมการปศุสัตว์ และการจัดตั้งอุตสาหกรรมใหม่ๆ

ออสเตรเลียให้ทุนส่งคนไปรับการอบรม 124 คน

ฝรั่งเศสให้ทุนส่งคนไปศึกษาในกาารบริหาร โภจณนาถน การขนส่ง การสาธารณสุข และการประชาสัมพันธ์ 275 คน และได้ส่งผู้เชี่ยวชาญ 180 คนไปช่วยในประเทศภายใต้สนธิสัญญา

นิวซีแลนด์ได้จัดการฝึกอบรมให้แก่ นักศึกษาจำนวน 50 คน จากประเทศภาคีในเอเชียสามประเทศ

อังกฤษให้ทุนความช่วยเหลือทางวิชาการหลายพัน คิดเป็น มูลค่าประมาณ 56, 000 เหรียญอเมริกัน

อเมริกาช่วยเหลือตามโครงการร่วมมือทางวิชาการ โดยรับ ผู้ฝึกอบรมในสหรัฐอเมริกามากกว่า 400 คน จากประเทศในเขตสนธิสัญญา

นอกจากนี้ประเทศชาติทั้ง 5 นี้ยังได้ให้ความช่วยเหลือ ทางการอีกแก่ประเทศภาคีในเอเชีย โดยผ่านสหประชาชาติและทบวงการชำนานู พิเศษ หรือภายใต้ความตกลงทวิภาคีทางชุมชน หรือ ไอ.ซี.เอ. และทาง

อีก เป็นจำนวนมาก ทั้งนี้โดยคำนึงถึงการณ์ที่เราได้ร่วมเป็นภาคี
อยู่ในองค์การ สปรอ. ดังกล่าวแล้ว

จะเป็นใดก็ตามนี้ว่า นอกจากประโยชน์ในการให้ ความมั่นคง
แก่เราแล้ว องค์การ สปรอ. นี้ยังได้รวมประโยชน์แก่เราในทาง เศรษฐกิจและวัฒนธรรม
อีกด้วย

ตามที่ผู้กล่าวอ้างว่าองค์การ สปรอ. นี้เป็นเพียง สหกรณ์เครื่อง
ปลูกพืชประเทศใดหนึ่งซึ่งไม่มีความจริง และขอให้ความสมานักมีเกียรติไว้โดย
กล่าวว่า เราได้ใช้วิธีอย่างหนึ่งที่จะถอนตัวออกจากองค์การนี้เพื่อไว้ไว้ใหม่เมื่อ
ใหม่ที่มีความพอใจบ้างใดบ้างหนึ่ง เราไม่จำเป็นต้องเอกราชหรืออธิปไตยในทางใด
ใดการที่เราเป็นภาคีในสนธิสัญญานี้จะไม่กระทบฐานที่ตั้งต่างประเทศ เข้ามายังใน
อาณาจักรใหม่ดังที่มีข่าวไปมาด้วยเหมือนกัน

ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวมาตามนี้ และเห็นความสำคัญของประเทศ
ชน เพื่อความมั่นคงของระบอบเสรีประชาธิปไตย รัฐบาลนี้เห็นว่า เราควร
จะยึดมั่นเป็นภาคีอยู่ในองค์การนี้ต่อไป และตามเราขอแนะนำอีกครั้งหนึ่งว่า องค์การ
สปรอ. นี้ไม่ใช่เป็นองค์การที่จะรุกรานประเทศใด ตรงกันข้าม สปรอ. นี้เป็นองค์การที่
สนับสนุนการขยายตัวโดยสันติตามหลักแห่งกฎบัตรสหประชาชาติทั้งสิ้น

2. ขอเรียกร้องให้รัฐบาลไทยเป็นมิตรกับทุกฝ่ายโดยไม่เลือก
ฝ่าย โดยให้รับรองรัฐบาลของขบวนการ และโดยให้เหตุผลที่การอยู่ร่วมกันโดยสันติ
กัน

เรื่องนี้ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า ประเทศไทยได้มีการสัมพันธ์ทาง
การทูตไปแล้วกับสหภาพโซเวียตและยูโกสลาเวีย ส่วนสำหรับประเทศจีนนั้น เราได้
มีการสัมพันธ์กับรัฐบาลจีนและชาติอื่นแล้วตั้งแต่เมื่ออยู่นานแล้ว เมื่อย้ายไปตั้งอยู่
ไทเปก็มีความสัมพันธ์ทางทูตกันอยู่เรื่อยมา ฉะนั้นรัฐบาลจีนและชาติอื่นก็ยังมีผู้นับอยู่ใน
ในสหประชาชาติ ส่วนรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์นั้นยังไม่สามารถส่งผู้แทนของตนเข้าไป
ในสหประชาชาติได้ สาเหตุสำคัญก็อยู่ที่ไต้หวันคือสหประชาชาติอยู่ว่าจีนแดง เป็นผู้รุกราน
ในสงครามเกาหลี

ปัญหาการรับรองของรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ สำหรับประเทศไทย
ไทยไม่เหมือนกับปัญหาสำหรับประเทศอื่น ถ้าเราจะรับรองรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์
เราจะตั้งพิจารณาว่าการรับรองจากรัฐบาลจีนและชาติอื่น ปัญหาที่ย่อมเกิดขึ้น
ในฐานะที่เราเป็นสมาชิกสหประชาชาติที่โดยมีมติประณามจีนแดงอยู่ว่า เป็นผู้รุกราน
กรณีการที่ประการหนึ่งและอีกประการหนึ่ง เราควรจะคงใคร่ครวญอยู่แต่ในขอบ
ขอบ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของไทยเป็นใหญ่ รวมทั้งประโยชน์ของชาวจีนใน

ประเทศไทยซึ่งมีจำนวนเป็นอันดับมากและซึ่งคุมประโยชน์ทาง เศรษฐกิจแทบทั้งสิ้นอีก
ด้วย

เมื่อคิดดูในแง่นี้แล้ว รัฐบาลมีจึง เห็นว่า ไทย เป็นประเทศเล็ก
และมีฐานะที่เสียเปรียบกับมหาอำนาจจีน นโยบายที่เหมาะสมสำหรับเรื่องนี้จะต้องเพ่ง
เรื่องถึงประโยชน์ของประเทศชาติเป็นส่วนสำคัญ

การ เชิญชวนให้การอยู่ร่วมกันโดยสันติ

การ ที่มีผู้ เรียกร้องให้รัฐบาลไทยดำเนินนโยบาย เช่นเดียวกับ
อันเคีย ไทยเชิญชวนให้การ 5 ประการแห่งการอยู่ร่วมกันโดยสันตินั้น เรื่องนี้ข้าพ-
เจ้าขอชี้แจงว่าหลักการดังกล่าวเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันโดยสันตินั้น อันที่จริงก็เป็น
หลักการที่มีปรากฏอยู่ในแถลงการณ์สหประชาชาตินั้นเอง ถ้าเราผลประโยชน์ที่จะต้องคบ
และมีกลายสัมพันธ์กับประเทศอื่นได้เป็นสมาชิกสหประชาชาติ เราก็คงไม่รังเกียจที่
จะมีการตกลงกับประเทศนั้น ให้ถือหลักการดังกล่าวนี้ แต่เหตุผลซึ่งโลกกล่าว
มาข้างต้นแล้วนั้น รัฐบาลไทยเห็นว่ายังไม่มีความจำเป็นต้องนำหลักการนี้มา เป็นข้อ
กำหนดนโยบายในขณะนี้

๕. การ เรียกร้องให้รัฐบาลไทยได้รับความช่วยเหลือจากอเมริกา
เพราะถือว่าการช่วยเหลือประเทศผู้ประสบภัยนี้จึง เรียกร้องให้หันไปรับการ
ช่วยเหลือจากสหประชาชาติหรือสหประชาชาติ

สำหรับประเทศไทยนั้น เราได้พยายามหาทางที่เป็นอิสระตั้ง
กล่าวแล้ว แต่ก็เห็นว่าว่า เหตุไรเราจึงไม่ขอรับความช่วยเหลือจากประเทศ
กลุ่มคอมมิวนิสต์บ้าง

เรื่อง การรับความช่วยเหลือจากต่างประเทศนี้ ข้าพเจ้าขอชี้
แจงหลักการและสาเหตุโดยละเอียด คือ

๑) ก่อนอื่นเราจะต้องถือหลักพึ่งตนเองและความเป็นอิสระ
ทาง เศรษฐกิจ เป็นใหญ่ ฉะนั้นโดยหลักกัน การช่วยเหลือจากต่างประเทศนั้น นับวัน
จะต้องมีจำนวนน้อยลง เป็นสำคัญและบางส่วนอาจแปรสภาพมีลักษณะ เป็นการกู้ยืม

๒) ประเทศอเมริกาสมัยใหม่มีโครงการช่วยเหลือต่างประเทศ
ทั่วไป (ไม่ว่าเฉพาะแต่ประเทศไทย) ตั้งแต่เริ่มสงครามโลกครั้งที่สองมาแล้ว

ในช่วงแรก ก็ช่วยให้เรามีพื้นฐานในการดำเนินสงครามเพื่อ
ต่อต้านลัทธิเผด็จการของริคเตอร์ โยเวบครัสเซอเองก็ได้รับความช่วยเหลืออันนี้
จากอเมริกาในเมื่อถูกรุกรานโดยฮิตเลอร์ โยเวบครัสเซอเองก็ได้รับความช่วยเหลืออันนี้
จากอเมริกาในเมื่อถูกรุกรานโดยฮิตเลอร์ โยเวบครัสเซอเองก็ได้รับความช่วยเหลืออันนี้

ในระหว่างสงครามนั่นเอง เมื่ออเมริกาได้เข้าร่วมสงคราม

ด้วยกับฝ่ายพันธมิตร อเมริกาได้ช่วยเหลือประเทศพันธมิตรต่าง เศรษฐกิจเพิ่มขึ้น
อีก โดยองค์การอัตรวา (U.K.A.) และเมื่อเสร็จสงครามแล้วก็ได้ดำเนินการช่วยเหลือทาง
เศรษฐกิจเพื่อการบูรณะความเสียหายของประเทศพันธมิตรทั่วไปโดยแผน
การมาแชอ (Marshal Plan) อังกฤษ ฝรั่งเศส เบลเยียม และอีกหลายประเทศ
ในยุโรปได้รับความช่วยเหลือนี้เป็นอันมาก

แต่สำหรับยุโรปเวลานั้น เมื่อเสร็จสงครามแต่ละก็ได้แยกแยะต่าง
ตามความประสงค์แล้ว ก็มุ่งที่จะแยกแยะกันด้วยวิธีคอมมิวนิสต์สากลให้ประเทศต่างๆ
เข้ามาอยู่เป็นบริวารหรือในอิทธิพลการเมืองของตนบ้างนั้น ฉะนั้น ในปี ค.ศ. 1947
จึงได้ถือเอาองค์การคอมมิวนิสต์สากลอันใหญ่โตนาม โคมินฟอร์ม (Cominform)
แล้วห้ามไม่ให้ประเทศที่อยู่ในอิทธิพลทางการ เมืองของตนยอมรับความช่วยเหลือ
ทางเศรษฐกิจของอเมริกาอีกต่อไป เช่นประเทศเชโกสโลวาเกีย ในปี ค.ศ.
1947 นั้น กล่าวถึง เริ่มจะมีนโยบายแห่งชาติเป็นอิสระ เมื่อได้รับความช่วยเหลือทาง
เศรษฐกิจจากอเมริกาสำหรับโครงการบูรณะประเทศ แต่ในเวสต์เยอรมนีก็ยังคงตั้งมั่นไม่
รับเอาอิทธิพลของเวสต์เยอรมนีซึ่งมาจากและอยู่แนวมาในเชโกสโลวาเกีย
ในที่สุดสหภาพโซเวียตได้สถาปนาพรรคคอมมิวนิสต์ในเชโกสโลวาเกียมีรัฐบาล
เป็นคอมมิวนิสต์ขึ้นกับตนเมื่อวันที่ ๒๕ ค.ศ. 1948 นั้นเอง

จะเป็นไฉนก็ตามที่ว่า อเมริกาได้เริ่มทำการช่วยเหลือประเทศ
ต่างๆ มาแล้วแต่ในเริ่มแรก ส่วนโซเวียตก็เห็นนั้น เมื่อเสร็จสงครามแล้วก็มุ่ง
ที่จะแยกแยะอิทธิพลจักรวรรดินิยมคอมมิวนิสต์และจึงมีกฎหมาย เมืองมาคัง แคสมัน
นั้นว่า ไม่ให้รับการช่วยเหลือจากอเมริกาเลย เพื่อไม่ให้ประเทศเหล่านั้นหลุดจาก
อิทธิพลของตนไป

ครั้นโซเวียตเพิกถอนการข่มขู่กับ เวสต์เยอรมนีขึ้นกับยูโก-
สลาเวียบ้าง จอมพลตีโตในคอมมิวนิสต์ตามและไม่เคยมีโซเวียตควบคุมทางการเมือง
เมืองไก้จึง เป็นเหตุให้ประเทศคอมมิวนิสต์ทั้งสองนี้แตกแยกจากกันในปี ค.ศ. 1948
และยูโกสลาเวียจึงได้หันมารับความช่วยเหลือจากกลุ่มประเทศตะวันตกตั้งแต่นั้นมา

ทั้งนี้เป็นการ แสดงว่าโซเวียตเห็นสิ่งๆที่ตนมีความผิด เกี่ยว
ทางเศรษฐกิจในประเทศของตนเอง ก็ได้พยายามริบเค้นประชาชนของตน เพื่อให้
มีปัจจัยมาทำการช่วยเหลือประเทศอื่นๆ เพื่อประโยชน์ในทางที่จะบังคับให้ประเทศ
ที่ได้รับการช่วยเหลือนั้นตกอยู่เป็นประเทศบริวารหรือ เป็นประเทศที่อยู่ในอิทธิพล
ของตนเป็นส่วนใหญ่ นานแหวะที่เรียกกันว่าจักรวรรดินิยมคอมมิวนิสต์

ตามข้อเท็จจริงนั้น ความช่วยเหลือที่โซเวียตให้แก่
บางประเทศภายหลังสงครามนี้ ได้มุ่งให้เฉพาะประเทศที่เป็นบริวารของตนโดย

ตรงเท่าที่เท่าเทียมความสามารถให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศใดๆในโลกทั่วไปไม่
สหภาพโซเวียตไม่ยอมเอา เป็นสมาชิกร่วมกับประเทศอื่นในสหภาพโลกหรือในองค์
การอาหารและเกษตรสำหรับชาวโลกความช่วยเหลือ เพื่อประโยชน์ส่วนรวมเฉย
นโยบายความช่วยเหลือทางประเทศทางโซเวียตรัสเซีย เพิ่งจะมาเมื่อภายหลัง
สถาปนาโลกสหประชาชาติขึ้น ถึงในปี ค.ศ. 1953 ความช่วยเหลือดังกล่าวนี้
รัสเซียก็ให้ทางตรงแก่แกงแยงอีร์พลของอเมริกาสำหรับประเทศบางประเทศที่
มีความสำคัญในการสงครามเย็นเท่านั้น ชาติให้ความช่วยเหลือด้วยความบริสุทธิ์
ใจไม่

ตัวอย่างจะ เห็นได้ในกรณีอียิปต์ เมื่ออังกฤษได้ตกลงกับอียิปต์
ถอนทหารจากคลองสุเอซแล้ว อียิปต์ก็มีความสำคัญมากสำหรับการควบคุมการคมนาคม
ระหว่างประเทศทางคลองสุเอซ เพราะคลองนี้เป็นเส้นชีวิตสำหรับประเทศตะวันออก
ในยุโรปทั้งสิ้น

กรณีอียิปต์ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากอังกฤษ - อเมริกา
เกี่ยวกับการค้าเพื่อนอียิปต์ สหภาพโซเวียตก็ไม่ยอมให้ความช่วยเหลือตามคำขอ
ร้องของอียิปต์

จะเห็นได้ความที่นโยบายของโซเวียตรัสเซียเห็นแบบเนียน
มากและเลือกช่วยอียิปต์เพราะได้เกิดผลทางการเมือง ในปัจจุบันเห็นที่โดยให้อียิปต์
อยู่ในฐานะที่จำเป็นของชีวิตการรุนแรงกับมหาประเทศตะวันออก โดยยึดคลอง
สุเอซ แล้วรับอาวุธยุทโธปกรณ์ จากรัสเซียในการทำการบ้านนี้ ทั้งนี้ยอมเกิดผลหัน
ตาให้อียิปต์ก็เบียดเบียนความสัมพันธ์กับมหาประเทศตะวันออกด้วย ส่วนความช่วยเหลือ
เหลือที่จะยังประโยชน์ให้ประชาชนชาวอียิปต์ไปอนาคต ทั้ง เป็นผลในระยะใกล้ เช่น
การสร้างเพื่อนอียิปต์นั้น โซเวียตรัสเซียเห็นหาได้ช่วยไม่

ไมควรจะรับการช่วยเหลือจากประเทศที่นิยมคอมมิวนิสต์
อย่างไรหรือไม่

โดยตัวอย่างของอียิปต์ก็ กล่าวว่ามี รัฐบาลนี้จึง เห็นว่าเป็น
การเสี่ยงอย่างมากที่เราจะปฏิบัติเช่นในกรณีอียิปต์นอกจากนั้นแล้วเราไม่มีคลองสุเอซ
ที่จะเป็นเครื่องจักรงูใจประเทศหนึ่งประเทศใดมาเอาจดเอาใจเราเช่นอียิปต์ด้วย
การช่วยเหลือที่เราได้รับจากอเมริกันเป็นผลเนื่องมาจาก
โครงการทั่วไปของอเมริกาที่มุ่งจะช่วยเหลือประเทศที่ยังพัฒนาไม่ถึงขีด เพื่อเป็น
การประคองในประเทศเหล่านั้นให้สามารถช่วยตัวเองโดยลำพังได้ และไม่มีพันธ
กรรมทางการเมืองใดๆเลย แต่หาอย่างถึงตามประวัติการสัมพันธ์ระหว่างไทยกับ
อเมริกาซึ่งมีอยู่ระหว่างกันด้วยดีกว่ารอบปีแล้วนั้น อเมริกาไม่ได้เคยเข้ามาแทรก

แข่งก่อกวนในกิจการภายในของเรา ตรงกันข้าม เราได้เคยมีที่ปรึกษาชาติคืออเมริกัน
ในวงราชการของไทยเป็นเวลานานมาแล้ว เช่น พระยาถวัลยาโมคศรี เป็นต้น

ในกรณีไทยได้คำวิจารณ์จากเด็กสัญชาติอเมริกันนามาประเทศที่บูมมิกไทย
ในภูมิภาคที่ร้อยจกตามก็คือหรือมีค่าลงทุกกลางประเทศในประเทไทยก็คื อเมริกาเป็น
ผู้ที่ไค้พิจารณาจากค่าขอของไทยที่ไค้ควยความเห็นอกเห็นใจ ประเทศอเมริกาเป็นประเทศ
แรกที่ยอมยกเลิกสัญชาติกักล่าว จึงเป็นเหตุให้ไทยไค้สามารถทำสัญชาติกับประเทศ
ทั่วไปโดยไค้หลักการแห่งความเสมอภาค โดยเคารพสิทธิของขีไทยของ ไทยอย่าง
สมบูรณ์ ครั้นต่อมาเมื่อเสรีสงครามครั้งที่สองเมื่ออเมริกาก็เป็นประเทศเดียวที่ยอม
รับนับถือว่าไทยไม่ไค้เคยประกาศสงครามกับอเมริกาจึงยอมละไม่เรียกธงค่า
เสียหายใดๆของรัฐบาลสหรัฐอเมริกามาจากรัฐบาลไทยเลยมีหน้าเข้าใน เมื่อทหารพัน
มิตรจะเข้ามาขีการองประเทศไทยและเรียกธงค่าเสียหายจากไทยอย่างมากมาย
อเมริกาไค้ช่วยเหลือเจรจาไม่ไค้มีการปฏิบัติรุนแรงต่อประเทศไทย นอกจากนั้น
แล้วยังไค้เป็นผู้สนับสนุนไทยที่จะไค้ให้เขาเป็นสมาชิกของลัการสหประชาชาติโดย
เร็วที่สุดลึกลัควย แต่หากโซเวียตริสเบียจะไค้สิทธิขีขัง โดยบังคับให้ประเทศไทย
ต้องแลกเปลี่ยนทุกขันเสียก่อน จึงไค้ยอมถอนสิทธิขีขังนั้นจึง เป็นเหตุให้ประเทศ
ไทยต้องเปิดสถานทูตกับประเทศโซเวียตมาจนกระทั่งทุกวันนี้

โดยพฤติการณ์ต่างๆนี้ ย่อมเห็นไค้ว่าไทยไค้ได้รับการช่วยเหลือ
จากอเมริกาคัควยความบริสุทธิ์ใจและรัฐบาลขอขันยืนยันว่า ในการให้ความช่วยเหลือ
นี้ไม่ไค้มีขีขุกขันในทางการ เมืองและถ้าเราปรารถนาเรากัมีสิทธิอย่างสมบูรณ์ที่
จะบอกเลิกความช่วยเหลือเหล่านี้เมื่อไค้ไค้ไค้

ควยเหตุผลนานาประการตั้งกล่าวมาแล้ว รัฐบาลนี้จึงขอแถลง
ขอเท็จจริงและเหตุผลให้สภามุแทนราษฎรซึ่ง เป็นสถาบันสูงสุดของประเทศทราบ
ค่าเนินแนวนโยบายปัจจุบัน เพราะเห็นว่าเป็นนโยบายที่น่าประโยชน์มาสู่ประชาชน
ชาวไทยและเป็นนโยบายที่จะขารงรักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และ
รัฐธรรมนูญให้มั่นคงสืบไป

พลตรี วิชัย พงศ์อนันต์ (สมาชิกประเทศที่ 2) : ข้าพเจ้าขอขม
คุณ ข่าพณา นายกรัฐมนตรีที่ไค้กรุณาตอบโดยละเอียดคัควย แต่เนื่องจากว่าขอ
ความต่างๆที่ ข่าพณา นายกรัฐมนตรีไค้ตอบมานั้นละเอียดมากเกินไป และคัก็ขังสืบ
คือว่าเขาใจยาก ข้าพเจ้าจึงจะขอขักถามค้อไป จะขอกราบเรียนเสียก่อนว่า ขอ
ความที่ขักถามค้อไปอาจจะเป็นเรื่อง ข่าพณา นายกรัฐมนตรีไค้ชี้แจงมาแล้วก็ไค้ แต่
ขอให้ไค้กรุณาตอบโดยย่อๆสรุปให้ขักเจมเรียบค้อไป เพราะเท่าที่แล้วมาฟังยากเกิน
เกิน ขอแรกการค่าเนินนโยบายเป็นอิสระนั้น รัฐบาลจะค่าเนินอย่างไร จึงเรียก

งานโยนขายอิสระ กับขอทราบว่ามีรัฐบาลที่จะรับความช่วยเหลือทาง เศรษฐกิจจาก ประเทศต่างๆ โดยเฉพาะจีนแดงและสหภาพโซเวียตหรือไม่ เพราะเหตุใด

นายชวน หลีกภัย (นายกรัฐมนตรี) : ข้าพเจ้าต้องขออภัยที่ชี้แจง ไขข้อข้องใจ เพราะได้ตอบไว้แล้วตั้งแต่เริ่มแรกครั้งที่ได้เป็นนายกรัฐมนตรี เป็นที่ จะ ต้องชี้แจงให้ทราบโดยทั่วไป และโดย เฉพาะกับผู้ที่มาสนทนากับผู้สื่อข่าวที่เกษียณอายุแล้ว ข้าพเจ้าชอบคอมมิวนิสต์ คือนโยบายอิสระของ ฝอยนี้รัฐบาลไทยโดยปฏิบัติตลอดมา เช่นในคำแถลงนโยบายที่ว่าจะมีความสัมพันธ์กับนานาประเทศ โดยหลักความยุติธรรม โดยความเสมอภาคของประชาชนและเพื่อความดีของของประเทศ การ เป็นกลางใน ยามปกตินี้ ก็ เราจำเป็นต้องรู้ เห็นกับกิจการในโลกทั่วไปที่เกิดอยู่ เราจะต้อง ศึกษาค้นคว้าหาโลกใหม่ เพราะฉะนั้นในการปฏิวัตินโยบายอิสระรัฐบาลโดยปฏิบัติแล้ว เช่นเมื่อสงครามเกาหลีเกิดขึ้น รัฐบาลไทยก็ส่งทหารไปร่วมตามมติของสหประชาชาติ และเมื่อประเศอียิปต์ถูกรุกรานโดยประเทศอังกฤษ และฝรั่งเศส เป็นคู่สนธิสัญญา กับประเทศไทยเราก็ประมาณว่าอังกฤษและฝรั่งเศสสนับสนุนระบอบเจ้าโลก เป็นการกระทำที่รุกราน ครั้งในปัญหาเรื่องแอลจีเรียซึ่งประธานแอลจีเรียต้องการที่จะโค่นล้ม รัฐบาลโดยสมบูรณ์ เมื่อไม่เกิดในแนว ประเทศไทยก็ออกเสียงสนับสนุนประเทศแอลจีเรีย โดยสหประชาชาติ เพื่อโค่นล้มการปกครองโดยสมบูรณ์ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติ นับประเทศไทยปฏิวัติโดยอิสระ ให้พิจารณาถึงสิ่งที่ถูกและสิ่งที่ผิดและความยุติธรรม ในปัญหาที่ถกเถียง เรื่องช่วยเหลือกัน ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้วว่า ประเทศไทย ประชาชน ของประเทศไทยต้องการที่จะไปประเทศไทยไปเต็มตัวไม่มีข้อกั๊กใดๆไป ในการที่สอ ทุกรัฐบาลก็อาจจะไป ได้รับความไว้วางใจ และในขั้น เกิดขึ้นตามที่เรากล่าว การ ช่วยเหลือกันผู้รักกัน ผู้ใดที่จำเป็นที่จะต้องรับและให้ในรากฐานแห่งความเป็นมิตร และความเสมอภาคจึงมีเป็นอยู่ ขณะนี้ไม่ได้ว่าถูกข่มเหงหรือถูกขูดรีดหรือถูกบังคับ ในห้องรับการช่วยเหลือ เช่นที่อังกฤษ ฝรั่งเศส มีราชเจ้าชองแวง แวง ในกรณีนี้ประเทศ หนึ่งจะต้องการสร้าง เชื้อนบนที่ชาติไปของประเทศหนึ่ง และกลับมาจากอีกประเทศหนึ่ง นายบอกว่าประเทศนั้นเราใหญ่มากกว่า กลับไปช่วยเหลือที่สาม ประเทศเราคิดจะให้ เขาก็ไม่ไหวและถ้ามหาชองแวงเอง โซเวียต ก็ไม่ไหวเช่นเดียวกับแสดงให้เห็นว่าปฏิบัติ การโดยเห็นว่าจะได้ผลงานทางนี้มากตามที่มีลักษณะจะไม่เกิดผล และการขอความช่วยเหลือจากฝ่ายคอมมิวนิสต์นั้น ข้าพเจ้าไม่คิดว่ามีผลแก่รัฐบาลประเทศโซเวียต เว้น ึ่งปกครองระบอบคอมมิวนิสต์นั้นเองก็ขอเสียไปรับจากโซเวียต เพราะเหตุว่าถูกบังคับ ในทางการเมือง เมื่อประเทศหนึ่งปกครองระบอบคอมมิวนิสต์นั้นเอง เขายังไม่ยอมรับแล้วประเทศเราจึงปกครองโดยเสรีประชาชนมีโดยใจจริงจะเชื่อมั่นมือของเราเข้าไปเกี่ยวกับช่วย ถึงขณะนี้การช่วยเหลือของประเทศที่ได้จากกลุ่มประเทศเสรี ก็มี

ประเทศอเมริกา กลุ่มประเทศไตรแองเกิล และทางใต้และทางตะวันตกของทวีปอเมริกาซึ่ง
ดำเนินการโดยบริษัทโคคาโคล่าว่า การเป็นอิสระทุกวิถีทางแล้ว

พลตรี วิชัย หงส์อนันต์ (สมาชิกประเทศที่ 2) : ข้าพเจ้าขอซัก
ถามต่อไป ต่อถาม พลตรี นายกรัฐมนตรีว่า ทางรัฐบาลจะมีสัมพันธไมตรีและการค้า
กับจีนและศรีลังกา หรือไม่ ฉะนั้นทางรัฐบาลจะแต่งตั้งผู้ว่าการติดต่อแล้ว

นายพจน์ สารสิน (นายกรัฐมนตรี) : การค้ากับจีนและศรีลังกา นั้น รัฐบาล
ไทยได้ตกลงหมายตาม สหรัสนานาชาติแล้ว หมายความว่า ไทยและจีนจะตั้งขึ้นเขตประโยชน์
ของทางบกและพรมแดนหรือประชาชนได้ ฉะนั้นการเกิดขึ้นของสัมพันธไมตรี เพราะ
เหตุว่าไม่มีสัมพันธไมตรีกับจีนและศรีลังกา การเงินการแลกเปลี่ยนกันก็จะเกิดความ
ยากลำบากขึ้น เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงไม่และนำเอาสัมพันธไมตรีกับจีนและศรีลังกา ความ
ประสงค์ที่จะส่งเสริมทางการค้าด้วยก็ไม่ได้หมายความว่า จะห้าม

พลตรี วิชัย หงส์อนันต์ (สมาชิกประเทศที่ 2) : ข้าพเจ้าถามต่อ
ที่ 2 นอกจากการตามหาประชาชนเราตามเรื่องสัมพันธไมตรีด้วย แต่หาเจ้าไม่ทำใจ
หรือ ขอซักข้อที่ 3 ต่อไป ข้าพเจ้าขอถาม พลตรี นายกรัฐมนตรีว่า เพราะเหตุ
ใดประเทศไทยเห็น จาว กับซูดาน เวียดนาม จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะร่วมกับองค์การ
ซีโต้ได้

นายพจน์ สารสิน (นายกรัฐมนตรี) : สมขอเรียนว่า ประเทศไทย
ประเทศเขมร และประเทศญวนนั้น ไม่สามารถที่จะรวมในสนธิสัญญาซีโต้ เนื่องจาก
สัญญาที่กระทำที่กรุงเจนีวา เมื่อปี 1954 นี้ได้มีข้อสรุบบางจากประเทศฝรั่งเศส ได้
ตกลงว่าจะไม่รับความช่วยเหลือทางทหารกับประเทศอื่นใด ส่วนประเทศอื่นเช่น
ก็ไม่มีสิทธิที่จะเข้าในสนธิสัญญาซีโต้ แต่หากเขาไม่ยินยอมทางสากล คือนโยบายที่จะ
ร่วมสัญญาในทางทหารกับประเทศใดโดยเพราะอย่างนี้ ประเทศปากีสถาน เป็นสมา
ชิกอยู่ด้วยแล้วก็อาจจะเป็นอีกอันหนึ่งที่ประเทศอื่นเห็นไม่เราจะไม่ร่วมด้วย แต่นโยบาย
ที่จะมีสนธิสัญญาในทางทหารกับประเทศใดหรือไม่ได้ก็เห็นนโยบายแต่ละประเทศ
เห็นว่าเป็นการเหมาะสมว่าเป็นการยินยอมหรือไม่ ในกรณีที่ประเทศไทยโดยเราสัต
ทางทหารที่ด้วยเหตุผลหลายประการ ซึ่งกระนั้นขอประพจน์สักสองสามนาทีที่จะชี้แจง
ด้วย คือกรณีที่ไม่มีสนธิสัญญาทางทหารนั้น สาเหตุความเป็นจริงแล้วก็ไม่มีความหมาย
อะไรที่จะเป็นกลางได้โดยได้รับคำมั่นว่าจะไม่ถูกรุกรานนั้นไม่มีมีความหมายอะ
ไร เพราะเหตุว่าถ้าประเทศใดออกนอกอาณาเขตประเทศเป็นกลางไม่หาคำมั่นรับรอง
แล้วก็ไม่มีการผูกพัน จะยกตัวอย่าง เช่นกับประเทศเบเนซุเอลา เมื่อสงครามครั้ง
ก็ได้มีการรับรองว่าจะไม่กลาง แต่ถูกรุกราน เมื่อครั้งที่ 2 ก็ถูกรุกรานเช่นกัน
กัน แม้แต่ประเทศไทยเองก็เคยมีสัญญาที่จะไม่ถูกรุกรานกับประเทศอื่นและเราก็ไม่

ใช้ความระมัดระวังในการที่จะเพิ่มทุนกำลัง เพื่อป้องกันประเทศของเราเอง แต่เมื่อถึงคราวแล้วเราก็ถูกรุกราน เมื่อมีตัวอ้อมมา เขมยี่รัฐมา จึงเห็นว่าจะต้องใช้ความระมัดระวัง เพื่อความปลอดภัยของประเทศและของประชาชน จึงต้องมีสัญญาที่จะให้ความคุ้มครองถึงคราวนี้

แหล่งที่มา : รายงานการปรับปรุงสถานู้คนราชการ ครั้งที่ 12/2500 (วิสามัญ)
21 พฤศจิกายน 2500. หน้า 287 - 299.

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลง

การอภิปรายครั้งที่ ๘

นายสุวิ ภูวนันท์ (สุรินทร์) . . .

... ที่นี้ นโยบายของ ๒ ที่สมมติไว้จะดีมาก ก็เห็นนโยบายที่บอกไว้ว่าจะรักษาไว้ซึ่งสิทธิและเสรีภาพความเท่าเทียมกันกับประเทศทั้งหลาย นโยบายต่างประเทศซึ่งบอกไว้ว่าจะรักษาไว้ซึ่งสิทธิและปฏิบัติตามที่สมควรสมควรจะเริ่มถามรัฐบาลที่ว่าถ้าหากว่าสนธิสัญญานั้นไม่เป็นธรรม ไม่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนชาวไทยโดยส่วนรวมแล้ว รัฐบาลนี้ยังจะตั้งปฏิบัติต่อไปอีกหรือไม่ เพราะปรากฏว่าสนธิสัญญาต่าง ๆ นั้นรัฐบาลชุดนี้และคณะรัฐบาลชุดนี้ได้รับรองให้คำมั่นสัญญาอยู่นั้นมีไม่ทำให้ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนชาวไทยโดยส่วนรวม เสนอสนธิสัญญาใด ๆ ที่ว่าไม่ก่อให้เกิดประโยชน์โดยส่วนรวม ก็เพราะว่าสนธิสัญญาที่ใด ๆ ก็ยกมาทำหีบประมาณแต่กับเราต้องเสียค่าใช้จ่ายในเรื่องการใช้จ่ายในซีไอทีเป็นจำนวนมาก รัฐบาลชุดที่แล้วตลอดจนรัฐบาลชุด ๑๑ วันที่ให้อ่างว่าจะหากว่าเราไม่รวมอยู่ในสนธิสัญญาซีไอทีแล้ว ถ้าหากว่าชาติอื่นมารุกรานชาติไทยไม่สามารถจะป้องกันตนเองได้ แต่ขออ้างว่าเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๒ เมื่อครั้งเกิดสงครามเกาหลีนั้น ประเทศไทยได้ส่งทหารไปร่วมรบในเกาหลีด้วย เสียค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก ประมาณปีละ ๒๒๖ ล้าน และเวลานี้ก็มีเหลืออยู่กองใช้จ่ายปีละประมาณ ๑๖ ล้านบาท นั่นมีใจเพราะองค์การซีไอที แต่เพราะสหประชาชาติเพราะฉะนั้นเมื่อประเทศไทยยึดถือในองค์การสหประชาชาติเป็นที่ตั้งแล้ว ทำไมเราจะต้องมีสนธิสัญญาซีไอทีอยู่อีก ทำให้ประเทศเราต้องรับภาระอีกด้านหนึ่ง เพราะฉะนั้นถ้าหากว่านโยบายกระทรวงการต่างประเทศ สนับสนุนในการที่จะผูกมิตรกับนานาประเทศโดยยึดถือสหประชาชาติเป็นที่ตั้งแล้วก็ขอให้รัฐบาลนี้ได้รับพิจารณาโดยรีบด่วนในการที่จะยกเลิกสนธิสัญญาซีไอทีเสียโดยเร็ว

ที่นี้ อีกอันหนึ่งบอกว่าจะส่งเสริมสัมพันธไมตรีและร่วมมือกับนานาประเทศ เพื่อบำรุงความสงบสุขของโลกตามหลักแห่งความยุติธรรม สำหรับถ้าสุดท้ายว่า "ตามหลักแห่งความยุติธรรม" นั้น กระผมก็เห็นด้วย แต่การปฏิบัติของเราในเวลานี้ ปรากฏว่าไม่เป็นไปตามหลักแห่งความยุติธรรม ทั้งนี้ เราจะเห็นได้จากกรณีที่ประเทศไทยหรือรัฐบาลไทยไม่มีนโยบายในการที่จะรับรองประเทศจีนแดง ขอโทษประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีประชาชน ๖๐๐ ล้านคน แต่รัฐบาลกลับไม่รับรองไม่รับรองอยู่ ๘ ล้านคนที่เกาะไต้หวัน เพราะฉะนั้น นโยบายอย่างนี้เองทำให้ประชาชนชาวไทยต้องการที่จะให้ประเทศไทยไม่พิจารณาถึงการที่จะคบกับประเทศจีน สาธารณรัฐประชาชนจีนอันนี้เป็นข้อกล่าวอ้างถึงกระผมอยากจะ

เริ่มให้ทราบว่าประเทศทั่วโลกได้พยายามที่จะผูกมิตรกับสาธารณรัฐประชาชนจีน
ซึ่งมีประชากรถึง 600 ล้านคน เพราะจากนั้นเป็นกลางใหญ่ เราจะเป็นว่าประเทศ
ในโลกนี้ประเทศหนึ่งซึ่งพิมพ์ขึ้นทางการทูตคือ 27 - 28 ประเทศ ที่มีสัมพันธ์ทาง
การทูตกับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ประเทศนี้อยู่ในเครือสนธิสัญญาปัก
ของเราก็คืออังกฤษก็ไปอยู่กับจีนในกรณีประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเมื่อวันที่
17 มิถุนายน คริสต์ทศวรรษ 1954 นอกนั้นมีประเทศอื่นอีกก็ตกลงซื้อขาย 58 ประเทศ
แล้วประเทศซึ่งมีมากกว่า 100 ประเทศ อื่นนี้เป็นหลักความจริงที่ว่าประเทศ
ไทยเรายัง เป็นประเทศเล็กเรากังการที่จะขายที่ดินของเราในแก่ประเทศต่างๆ
ให้กว้าง เรามองจีน เราจะต้องเสียมีได้ว่าประเทศซึ่งมีประชากรถึง 600 ล้าน
คนนั้นไม่ใช่เป็นกลางของเรา เป็นนโยบายต่างประเทศเป็นเช่นนี้แล้วจึงมีเสียง
ซึ่งประท้วงรัฐบาลเรามากและพูดกันว่าถึงตามทงเบร็กกันอยู่ เพราะฉะนั้นก็ขอได้
ไปปรึกษารัฐบาลด้วย ข้อ 3 นี้มันก็ถึงปัญหาซึ่งมักจะกล่าวหาว่ายังไม่ถึงการเสริมสรุ
ก็คือการระดมเสริมการนี้มากกว่าจะขยับมาภาค จะยังเป็นการค้ากับทุกประเทศ
ในเมื่อเราไม่มองเห็นความจริงที่ปรากฏอยู่โดยเราไม่ยอมที่จะคบค้าสมาคมกับสาธารณ
รัฐประชาชนจีนซึ่งมีประชากรถึง 600 ล้านคนแล้ว ก็ปรากฏว่ารัฐบาลเรารักษา
ต่างๆที่เราควรจะคบค้าสมาคมทั้งกับสหประชาชาติ และนอกจากนั้นเรายังผูกมัด
อยู่กับนโยบายอันหนึ่งอันนี้คือ นโยบายความวางตัวกับจีนกับโซเวียตเป็นการ เสริมธุรกิจ การ
ค้าขายกับประเทศฝ่ายตะวันออกแต่ฝ่ายเดียวเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วการทำ
ยารุงประชาชนตายหรืออื่นๆที่พลอยหมกไม่กลัวไม่สามารที่จะทำได้

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นบรมวิมลพงศ์ประสิทธิ์ (รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้กล่าวถึง
นโยบายการต่างประเทศ การต่างประเทศนั้น ข้าพเจ้าขอแจ้งถึงต่อไปนี้ ข้อหนึ่ง
ท่านว่าสนธิสัญญาปักคือไม่เป็นธรรม ข้าพเจ้าก็ขอขังกล่าวเหตุผลของ ท่านจะให้
คืออะไร เหตุที่ข้าพเจ้าก็ขอขังกล่าวคือว่ากล่าวจะไม่ยึดสหประชาชาติ เรามองกรณี
เกาหลีสนธิสัญญาปักคือไม่เป็นธรรม เพราะว่าเห็นไปตามหลักเสมอภาค ถึงที่ท่าน
ผู้แทนราษฎรอาจจะเห็นได้จากทั่วทั้งโลกก็เห็นโดยเราไปแล้ว เงินทองค่าบำรุง
อะไรก็เห็นไปภายภาคเสมอภาคและเป็นธรรมดังนั้น ส่วนข้อที่กล่าวหาว่า ทำไมยึด
หลักสหประชาชาติ ข้าพเจ้าขอเรียนว่าเราเป็นยึดสหประชาชาติเป็นชาติ จึงใคร่รวม
สนธิสัญญาปักคือ เพราะว่าองค์การส.ป. หรือสนธิสัญญาปักคือได้ทำขึ้นตามข้อ
51 แห่งกฎบัตร และตั้งนี้ไม่ไปแต่ทางฝ่ายโลกเสรีเท่านั้น ถึงแม้ทางฝ่ายคอมมิวนิสต์
เราก็มององค์การสนธิสัญญาปักคือของ เขา ซึ่ง เขาอาจถูกยึดสหประชาชาติ
เหมือนกัน เพราะฉะนั้นท่านก็กล่าวไปโลกยึดหลักสหประชาชาติแล้วเขาจะขอ

เรียบว่า เราเป็นคนสหประชาชาติจึงได้เข้าร่วมสนธิสัญญาโต ที่นิวยอร์กบอกว่า
 ทำไม่ถึงไปรับรองรัฐบาลจีนคณะชาติและไม่รับรองจีนแดง ซึ่งในการไปรับรองจีน
 แดงเป็นสาเหตุว่าชาติมีกฎหมายระหว่างประเทศ ก็คือจริง เรื่อง เราไม่ไปรับรอง
 รัฐบาลจีนคณะชาติเราเป็นประเทศเอกราชตลอดมาและเรามีความสัมพันธ์กับประ
 เทศจีน เราส่งสถานเอกอัครราชทูตมานานถึง และเมื่อรัฐบาล เขาย้ายไปอยู่ที่ไต้หวัน
 สถานเอกอัครราชทูตของเราที่ตามเขาไป นี่เป็นหลักการดี ไม่ใช่เราเป็นประเทศ
 ที่เกิดขึ้นใหม่ ในเมื่อปล่อยรองรัฐบาลแล้วเราก็เลือกเอารัฐบาลหนึ่ง เพราะฉะนั้น
 ปัญหาสำหรับประเทศไทยก็คือว่าเราจะถอนการรับรองจากรัฐบาลจีนคณะชาติ เพื่อ
 มารับรองรัฐบาลจีนแดงหรือไม่ มีปัญหาที่ควรจะต้อง เป็นในรูปแบบที่ต่างหากและนโยบาย
 ของรัฐบาลก็ไม่เชื่อว่าจะไม่รับรองรัฐบาลจีนแดงแล้วจะรับรองในเมื่อจีนแดงได้
 เอาสหประชาชาติแล้ว ท่านถาม ท่านคงจะถามว่าทำไมต้องรับรองสหประชาชาติก็
 เพราะว่าเรามีหลักการสหประชาชาติประการหนึ่ง และข้าพเจ้าก็มีความยินดีที่ท่าน
 สมาชิกผู้มีเกียรติผู้นี้เรียกหลักการสหประชาชาติเหมือนกัน แต่เหตุผลก็เพราะว่าประเทศ
 จีนมีประเทศเดียว แต่จะให้มีสองรัฐบาลมี เราจึงมีว่าในการที่จะเป็นสถานะถาวร
 นั้นควรจะมีสองรัฐบาลหรือมีรัฐบาลเดียว ถ้ามีรัฐบาลเดียวควรจะ เป็นรัฐบาล
 ไต้หวันนี่เป็นปัญหาระหว่างประเทศไม่เกี่ยวข้องเฉพาะกับประเทศไทย จึงเห็นได้
 ว่าถ้าเราไม่คัดสหประชาชาติแล้วเราก็ เราไม่คิด เรามีหลักการที่มั่นคง ส่วนการ
 ภาชายนั้น เกี่ยวกับเราไปรอบๆแล้ว นอกจากปัญหาที่จับและปัญหาที่จับที่เกี่ยวกับ
 ประเทศไทย ปัญหาที่จับส่วนมากที่จับ เหลืออยู่ก็เป็นเรื่องจักรซึ่งไม่เกี่ยวกับประเทศ
 ไทย มีอยู่ส่วนกลางบางเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยก็อย่าง บาง เกี่ยวนี้ก็จำแนกได้
 โดยสะดวกและทั้งหมดที่เราสนใจนั้นเราได้ไปแจ้งให้สภาอเมริกันกับ เทรียมูอ อเมริกา
 ซึ่ง เป็นการค้ำชูแล้ว และข้าพเจ้าก็ได้เคยแถลงว่าจากหลายอย่างมีความเดือดร้อน
 ประการใด ทำเรื่องยาวนานตรงตรงเสียดุลการมา ข้าพเจ้าก็จะรับพิจารณา
 เพราะว่านโยบายของรัฐบาล ทำเป็นไปโดยอิสระ ไม่ไปบังคับของบางใด เราคำนึง
 ถึงผลประโยชน์ของชาติไทยนั้นจะเป็นใหญ่ เพราะฉะนั้นข้อบกพร่องอันใดที่เห็น
 ว่าขัดกับประโยชน์ของชาติแล้ว รัฐบาลนี้ก็ควรจะพิจารณา

นายบุญแห่ง หองสวัสดิ์ (ดำปาง) : ขอประทาน ถิ่นว่าประเด็น
 ในการนี้ก็นึกขอมมีหัวมุกตลอด เพราะเหตุว่าเราจะไว้วางใจเรา ถ้าเป็นเช่นนี้แล้ว
 ข้าพเจ้าก็ยากที่เราจะให้ความไว้วางใจทำใจได้ และถึงแม้ว่าท่านแถลง เมื่อก็ ท่าน
 บอกว่าท่านเคารพนับถือสหประชาชาตินี้เหลือกำลัง ถ้าเมื่อไรสหประชาชาติรับ
 จีนแดงเข้าแล้ว ท่านรับรองเลขที่สี่ ก็คือว่ารับจีนแดง ข้าพเจ้าสหประชาชาติเป็นสมาชิก
 ใจแล้ว ท่านก็รับรองทันทีที่เราจะใจให้ความไว้วางใจรัฐบาลจีนไม่มีแล้ว ประ-

ต่อมาจนขณะนี้ เช่น ประเทศอังกฤษ อินโดนีเซีย เป็นต้น ก็ยังคงถือว่าค่าชายกับ
 จีนแผ่นดินใหญ่และสินค้าชายก็คล้าย เช่นเดียวกับข้างของเราเอง ในหนังสือ
 พิมพ์และข่าวของทางราชการเอง ในหนังสือชาวพาณิชย์ก็ได้ปรากฏว่าสินค้าชาย
 ได้มีการค้าขายกันได้ นอกจากนี้ในขณะเดียวกันในเมื่อถึงค่าชายกับจีนไค้โล
 ละ 14 บาท แต่ของเราไค้โลละ 7 บาทซึ่งเป็นราคาขายที่เราควรจะได้เท่า
 กับการค้าขายกับจีนไค้โล แต่เราคงยังมีคนอยู่เช่นนี้ข้าพเจ้าขอฝากจะตามรัฐบาลว่าเราจะมีทาง
 อยางใดบ้างที่จะเปิดการค้าขายสินค้าประเภทเกษตรกรรมของเราอย่างเช่นข้าง
 เป็นต้น...

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ (รัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ข้าพเจ้าขอชี้แจง เรื่องการห้ามการค้า
 ยุทธปัจจัยกับจีนแดง การห้ามเช่นนี้เป็นผลเนื่องมาจากมติของคณะมนตรีความมั่นคง
 จริง ตามที่ท่านสมาชิกเข้าใจความคิดของคณะมนตรีนั้นคง เป็นเอกฉันท์ ถ้าจะพูดพอ
 ให้เข้าใจกันก็เป็นเช่นนั้น แต่ว่าอันที่จริงข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า มติของคณะมนตรีความ
 มั่นคงนั้นคงไค้ละแนบ 7 ใน 11 ก็คือมีสมาชิก 11 ควบกัน คงไค้ละแนบ 7 แล้ว
 ในคณะ 7 นั้นนะ เขามองว่าคงไค้ละความเห็นสอดคล้องของมหาประเทศ 5
 ประเทศ รวมทั้งสหภาพโซเวียตด้วย คราวนี้ในการลงมติเรื่องนี้แทนสหภาพโซเวียต
 ไม่ไค้ตั้งอยู่ในที่ประชุมจริง แต่ว่าคณะมนตรีความมั่นคงคงถือว่าเป็นมติอันสมบูรณ์
 อยาง เช่นในสภาเป็นต้น ถ้าจะมีการลงคะแนนกันเดี๋ยวนี้แล้วละก็ตามสมาชิกที่อยู่
 ที่นี้ยกมือก็ เป็นมติเอกฉันท์ทั้งๆที่มีบางท่านไม่ไค้มาประชุมอยู่ที่นี้ การที่ไม่มาประชุม
 นั้นไม่ไค้ทำให้มติเป็นเอกฉันท์และตามขอบังคับการประชุมของ เขาถึง แม้ว่าแทน
 สหภาพโซเวียตมาตั้งประชุมอยู่แต่เว้นการลงคะแนน คือ แอ็บซเทิน (Abstain)
 เว้นการลงคะแนนเขาก็ถือว่าสมบูรณ์เป็นเอกฉันท์แล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วมติอันนั้น
 ก็ยอมถือว่าเป็นมติอันสมบูรณ์และมติอันนั้นยังใช้อยู่ ก็เพราะว่าเขามีคณะกรรมการ
 ซึ่งประชุมกันที่กรุงปารีสเรียกว่า ชินคอม (Chincom) ถึงเท่าทุกวันนี้เขาก็ยังมี
 การประชุมกันอยู่แล้ว เขาก็ประกาศเป็นครั้งคราวว่าอะไร เป็นยุทธปัจจัยหรือไม่ ใน
 อันว่าที่เกี่ยวกับประเทศไทย ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า แรกค่อนั้นไม่ใช่ยุทธปัจจัย
 ยุทธปัจจัยมีอยู่อย่าง เดียวก็อย่างตามที่ข้าพเจ้าไค้แถลง เมื่อเขานี้ คราวนี้สำหรับ
 ประเทศไทยนั้น เมื่อทหารไทยไปรบอยู่ในเกาหลี รัฐบาลในขณะนั้นไค้ห้ามการ
 ค้ากับจีนแดงทั้งยุทธปัจจัยและสินค้าที่ไม่ใช่ยุทธปัจจัยคือข้าว เป็นต้น แต่เมื่อข้าพ
 เจ้าเขามารับตำแหน่งรัฐมนตรีแล้ว ข้าพเจ้าไค้เปลี่ยนไปว่าไค้ห้ามแค่ยุทธปัจจัย
 ตามมติของสหประชาชาติ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไค้แถลงว่า ค่อนี้ถ้าใครจะ
 ค่าสินค้าที่ไม่ใช่ยุทธปัจจัยแล้วค่าไค้ ที่มีส่วนอย่างนั้นทำไม่ไค้ถึงยังคงอยู่ ข้าพเจ้า

ได้ว่าในนโยบายที่เกี่ยวกับต่างประเทศ ตามรัฐธรรมนูญจากการกระทรวงต่างประเทศ
 โกลีแจงแกสมาชิกรัฐสภาจะพิจารณาในหลักการที่สหประชาชาติและมีข้อความ
 รายละเอียดหลายประการซึ่งกล่าวแล้วโดยสังเขปเรื่องข้างนี้ เรามีเรื่องผูกพัน
 ในด้านแรงจูง (Sanction) กับสหประชาชาติซึ่งเป็นเรื่องหลายปีมาแล้วเรื่อง
 มติแรงจูงของสหประชาชาติเดิมมาเราขายบางโคโดยเสรีและเมื่อได้มีมติแห่งชาติ
 จากสหประชาชาติในขั้นต้นแล้วเรื่องดังกล่าวก็เข้ามาเป็นปัญหาที่รัฐบาล
 ของเราจะต้องพิจารณาว่าเราควรจะขายหรือไม่ แต่เราเองไม่เสนอว่าขายก็เป็น
 ปัญหาที่จับ สมควรที่จะอยู่ในขั้นที่ปรึกษาหารือกัน อันนี้ ข้างเราถึงได้ถูกแรงจูงนั้นตลอด
 มา ซึ่งเป็นที่น่าแปลกใจว่าเราทำในกลางของเราในการขายนี้แต่กลับเป็นอันมาก
 และทำให้ราคายางตกต่ำ ในภายหลังแล้วกฎบัตรสหประชาชาติ ข้าพเจ้ายังสงสัย
 อยู่ว่ามติของสหประชาชาตินั้น ในหลักการแล้วนั้นโดยถือว่าประเทศหนึ่งประเทศ
 ใดก็ตามและอันมีผล เนื่องมาจนถึงการแห่งกรณี ตามรัฐธรรมนูญว่าการกระทรวงการ
 ต่างประเทศในขณะนั้นคงจะให้ความเห็นว่าความผูกพันของสหประชาชาตินั้นจะต้องถือ
 ว่าหาใช่เป็นการริเริ่มมาจากสมาชิกใหญ่ไม่ ความจริงนั้นจะต้องมาจากคณะมนตรี
 ความมั่นคงซึ่งมีสมาชิกถาวรอยู่ ๕ ประเทศ อันจะมีผลจึงเป็นสมาชิกอยู่ใน
 คณะมนตรีถาวรเป็นประเทศ ๕ ประเทศ ซึ่งมีเวลาอันได้เปรียบกันเป็น และมติ
 ของคณะมนตรีความมั่นคงครั้งละหนึ่งห้าห้าห้า โกลีแจงแกสมาชิกรัฐสภา
 สหประชาชาติแล้ว จะคงถือว่ามีผลกับเราด้วย ๕ มติว่าอาจจะ อย่างนี้
 โกลีแจงแกสมาชิกรัฐสภา มติในครั้งนั้น ถ้ารัฐธรรมนูญของเราให้ว่าหาใช่เป็น
 เอกฉันท์ไม่ เพราะว่าในการลงมตินั้นประเทศหนึ่งประเทศหนึ่งมีได้อยู่ในที่ประชุม
 นั้น ซึ่งตามสมาชิกซึ่งเป็นประเทศถาวรสมาชิกสหประชาชาติ จนถึงกรณีนั้นก็
 ความสัมพันธ์ของสหประชาชาติก็คือ เอกฉันท์อันมีได้ไม่สมบูรณ์นั้นมาเป็นที่ประชุม
 ใหญ่โดยถือว่าประเทศหนึ่งในเอเชียเป็นประเทศรุกราน และถึงนั้นจึงได้มีมติ
 แรงจูงประเทศนั้น เป็นผลต่อเนื่องมาจากสินค้าขุดขุดบ้างแล้ว ๆ และจนกระทั่งขง
 และสินค้าอื่น ๆ ของเราก็ไม่สามารที่จะไปจำหน่ายได้จึง เป็นตลาดที่ใหญ่คือตลาด
 ของสาธารณรัฐประชาชนจีน และในเวลาต่อมาตามรัฐธรรมนูญจึงจำได้ในฐานะที่
 เป็นหัวหน้าผู้แทนไทยในสหประชาชาติในเวลาต่อมาถึงจะทราบได้ว่ามติเหล่านี้
 โกลีแจงแกสมาชิกรัฐสภาและมติต่างประเทศต่างประเทศข้าพเจ้าขอประทานโทษที่จะ
 เรียกว่า คือประเทศอังกฤษเขาหาได้ถือว่ามีผลอันมีอยู่ของกรณีแต่อย่างใดไม่
 ดังจะเห็นว่าโกลีแจงแกสมาชิกรัฐสภาของรัฐบาลอังกฤษในการที่จะใหม่การทำการค้าขายกับ
 ประเทศจีนนั้นแสนดีใหญ่ในเวลาต่อมา และในขณะนั้นเองประเทศหนึ่งโดยมีค่าน
 เชนเดียวกับประเทศไทยเราก็ได้ถือว่ามีผลอันมีอยู่ของกรณีแต่อย่างใดไม่

ก็โดยพลกเมื่อเราว่า อุตสาหกรรมทองคำบางก็เอารวมจริง ๆ ทำเรื่องราวมา
 ชาวเขาริมจะพิจารณา ถึงนี้ก็เพราะว่าคณะกรรมการที่เรารู้เรามีการเรียก
 ว่า สอชก เว้น อีกเล็กน้อย คือ (Exerption Clause) นอก เว้น แต่ถึง
 ฤกษ์โดยางของสำหรับขายา โดยเขาเข้เวลาบางนะ เป็นสินค้าสำคัญยิ่งสำหรับ
 ชีวิตเข้รพชกของเขายา เพราะฉะนั้นเข้มาง สอชก เว้น นั้น เข้ก็อยู่ภาย
 โหมขายากายางกับจีนแดงก็ เพราะฉะนั้นเราเข้ถึงโดยชก ว่า ชาวเข้จะรับ
 พิจารณา เพราะว่านี่มัน สอชก เว้น วิถีการ สอชก เว้น นี้ แต่ว่าเข้การที่จะให้ชะ
 กรรมการ เขาเห็นเข้ชอชก เว้น การให้วิถีการ สอชก เว้น นี้ ก็จะต้องแสดงสถิติอะไรที่
 อะไร ที่นี้ชาวเข้ก็เกิดสิ่งของประโยชน์ของโดยนี้ และโดยมาถึง เรื่องราคา -
 ราคานั้นเราให้ราคาจากโลก และถ้าจะตามงกับจีนแดง ชาวเข้ได้สอช-
 กแล้วก็มีเหตุ ถึงการขายบางในเวลานั้นโลกราคาก็แพงสูงกว่าราคาจากโลก แต่
 ตอนนั้นราคาก็ลงมาแล้วส่วนอื่นเข้เข้เข้ ชาวเข้ก็ถามเรา ๆ ก็โลกราคาจากโลก
 แต่โดยเราขายกับฝ่ายถึงฤกษ์นะฝ่ายอเมริกาเข้มาเข้เราก็คือขายให้หมด นี่ที่ชาว-
 เข้ถามเมื่อเข้มา เข้เราก็คือเงินปรนงค์เงินดอลลาร์เขาใช้จ่าย คือ เราจะ
 ไปซื้ออะไรก็ยกเงินนี้ก็ได้ นะก็เข้เข้ถามเราเข้เข้เข้ แต่ว่าชาวเข้ก็ไม่
 ได้มีทิศทาง นอกจากอุตสาหกรรมทองคำบาง เขาประชุมกัน แล้วก็กระหอง เสร้ชฐ-
 การนี้แล้วเราควรที่จะชก สอชก เว้น กับเข้ชกด้วย ชาวเข้ก็รับจะพิจารณา

แหล่งที่มา รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 1/2501 (วิสามัญ)
 สมัยที่ 1) 9 มกราคม 2501. หน้า 76 - 151

การอภิปรายครั้งที่ ๑

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติขอเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้าระหว่างอันเป็นคอมมิวนิสต์

พ.ศ. 2495 พ.ศ. 2501

หลักการ

เพื่อบกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้าระหว่างอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. 2495

เหตุผล

ประเทศไทยปกครองโดยระบอบประชาธิปไตยที่มีรัฐธรรมนูญ เป็นกฎหมายสูงสุด พระราชบัญญัติป้องกันการค้าระหว่างอันเป็นคอมมิวนิสต์ เป็นกฎหมายซึ่งกีดกันสิทธิเสรีภาพของประชาชนอันไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมาตรา 26

และไม่แต่เพียงพระราชบัญญัตินี้จะกีดกันรัฐธรรมนูญและสิทธิของประชาชนเท่านั้น พระราชบัญญัตินี้ยังก่อให้เกิดความเป็นเครื่องมือของรัฐบาลที่คอยโอกาสแอบอิงอาศัยอำนาจจับกุมขังนักการเมือง สิทธิของสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ ประชาชน โดยไม่ชอบไม่ควรสร้างความหวุ่นเกรงและหวาดกลัวให้แก่ประชาชน

อนึ่ง พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายอันกฎหมายและรัฐพิธีรัฐธรรมนูญได้มีกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. 2499 เป็นเครื่องมืออันค้ำประกันและเพียงพอแล้วที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง การมีพระราชบัญญัติป้องกันการค้าระหว่างอันเป็นคอมมิวนิสต์ใช้อีกจึง เป็นการกีดกันสิทธิเสรีภาพของประชาชนซ้ำสอง

กฎบัตรองค์การสหประชาชาติมุ่งประสงค์ให้รัฐทั้งหลายมีความเข้าใจอันดีต่อกันและส่งเสริมสันติภาพของโลก รัฐบาลไทยก็ปรารถนาเช่นเดียวกัน และมีอาจกระทำได้เพราะพระราชบัญญัตินี้เป็นอุปสรรคและบั่นกว่านั้นพระราชบัญญัตินี้ยัง เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เพราะประชาชนมีอาจเปิดทำการค้าได้โดยเสรีกับทุกประเทศ

จึง เห็นควรให้ยกเลิกเสีย

รายละเอียดและเหตุผลประกอบอื่น ๆ จะได้แถลงในสภาผู้แทนราษฎร

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้าอันเป็นคอมมิวนิสต์

พ.ศ.2495 พ.ศ.2501

.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้าอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ.2495

มาตรา 1. พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้าอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ.2495 พ.ศ.2501"

มาตรา 2. พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3. ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้าอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ.2495

.....
.....
(ลงชื่อ) พรตย์ แสงสว่าง , สว่าง ตราชู ผู้เสนอ
(ลงชื่อ) เจริญ ปราม ฅ ลักดิ์ , กรอง จันทาวงศ์ , เจริญ สืบแสง , ทวีศักดิ์ ศรีพลี , เทพ , แดง นรพิภ , พ้อง ศิทธิธรรม , เปลื้อง วรยศศรี , สุธี ภูวนันท์ , เกตุ วงศ์กาไสย , เสียง ไชยกาล , วรจน วงศ์สง่า , จันท จันทุม , ต. แก้วเสมา , ชาญ ศิริกุล , ญวง เวชมศิลา , จรัส กมลเพชร , เกียรติ นาคะพงษ์ , วิระ รมะรูป , ส้อง มารังกูอ ผู้รับรอง

นายทองดี อัสราชีวิ (เชียงใหม่) : ผมขอกราบเรียนตามท่านประธานเสียด้วยว่าในระหว่างที่เปิดประชุมตลอดเวลานี้ท่านจะรักผมองค์ประชุมใดใหม่ ท่านจะรักผมองค์ประชุมใดหรือเปล่า ข้าพเจ้าขอถามอย่างนี้
ผู้ทำการแทนประธานสภามุแทนราษฎร ไม่ใช่ เรื่องนั้นคือเป็นหน้าที่ของประธานเอง คือถ้าหากว่าสภาองค์ประชุมแล้วก็เลิกประชุมเลย

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าก็รู้อันนี้เป็น
ไม้ของพรรคชาติสังคมน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม้ไซ้ จะเป็นดอกไม้
ของใครประธานไม่รู้อย่า ไม้เกี่ยวกับเรื่องนี้ เชิญเจ้าของผู้ตัดคือพรรค

นายพรชัย แสงธวัจ (ศรีสะเกษ) : ในที่นี้หลังจากเราผ่าน
ความโกลาหลในเรื่องผู้คดีในเรื่องการประชุมมาก็ยอมแสดงว่าคณะพรรคชาติสังคมน
มีความปรารถนาที่จะทำงานเพื่อประเทศชาติ อันนี้ก็เป็นสิ่งที่น่าสรรเสริญอยู่
(ประธานสภาผู้แทนราษฎรไต่ถามมาขึ้นบัลลังก์ ทำเนียบการ
ประชุมต่อไป)

นายพรชัย แสงธวัจ (ศรีสะเกษ) : ร่างพระราชบัญญัติยกเลิก
พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๙๕ พ.ศ. ๒๕๐๑

หลักการ เพื่อยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็น
คอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๙๕

เหตุผล ประเทศไทยปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย มี
รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์
เป็นกฎหมายซึ่งกีดกันสิทธิเสรีภาพของประชาชนอันมิชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖

และไม่แต่เพียงพระราชบัญญัตินี้จะขัดต่อรัฐธรรมนูญ และสิ
ทธิของประชาชนเท่านั้น พระราชบัญญัตินี้ยังก่อให้เกิดเป็นเครื่องเอื้อของรัฐบาล
ที่ฉกฉวยโอกาสแอบอิง อาศัยอำนาจจากพระราชบัญญัตินี้จับกุมข่มขืนนักการ เมือง
สิทธิและเสรีภาพของหนังสือพิมพ์และประชาชนโดยไม่ชอบสมควร สร้าง
ความหวั่นเกรงและหวาดกลัวให้แก่ประชาชน

อนึ่ง พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายซ้อนกฎหมาย และขัดต่อ
รัฐธรรมนูญรัฐไคมีกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. ๒๔๙๙ เป็นเครื่องมืออันค้ำบึงและ
เพียงพอแล้วที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง การมีพระราชบัญญัติป้อง
กันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์อีก จึง เป็นการกีดกันสิทธิเสรีภาพของประชาชน
ซ้ำสอง

กฎบัตรขององค์การสหประชาชาติมุ่งประสงค์ให้รัฐบาลทั้งหลาย
มีความเข้าใจอันดีต่อกันและส่งเสริมสันติภาพของโลก รัฐบาลไทยก็ปรารถนาเช่น
เดียวกัน แต่มีอาจจะกระทำไคเพราะพระราชบัญญัตินี้เป็นอุปสรรคและบึงกว่านั้น
พระราชบัญญัตินี้ยัง เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เพราะประชา
ชนมีอาจเบิดทำการค้าไคไคโดยเสรีกับทุกประเทศ

ท่านประธานที่รักเมื่อวันที่ 2 เมษายน พุทธศักราช 2476

สภามณฑลนครราชสีมาได้เคยอนุมัติให้พระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์คือเมื่อประมาณสัก 20 ปีเศษมาแล้ว เหตุผลที่สภานั้นได้เคยอนุมัติให้พระราชบัญญัตินี้มากก็เนื่องด้วยเค้าโครงเศรษฐกิจของนายปรีดี พนมยงค์ แต่อย่างไรก็ตาม เค้าโครงเศรษฐกิจของนายปรีดี พนมยงค์ในยุคนั้นก็ได้รับการวินิจฉัยและตำหนิอย่างจุกจิกคณะกรรมการ 3 ท่านว่าไม่เป็นคอมมิวนิสต์ คณะกรรมการชุดนั้นก็ยังมีรัฐมนตรีต่างประเทศองค์ปัจจุบันนี้ด้วยคนหนึ่ง มีนายถ้อย และพระยานครราชสีมา เป็นกรรมการในครั้งนั้น ถึงแม้ว่าจะมีการตำหนิว่าไม่มีโครงการ เศรษฐกิจในประเทศไทยและไม่มีความคอมมิวนิสต์ในประเทศไทย แต่พระราชบัญญัติฉบับนั้นก็คงใช้อยู่เรื่อยมาจนได้มายกเลิก เมื่อหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 เราจะเห็นได้ว่าที่มาของพระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นเครื่องมือของรัฐบาลเผด็จการและรัฐบาลฉวยโอกาสปราบปรามประชาชนโดยไม่ชอบไม่ควรนั้น และในตอนแรกก็มีสาเหตุมาจากเค้าโครงเศรษฐกิจของนายปรีดี พนมยงค์ เมื่อมีกฎบัตรสหประชาชาติพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ถูกยกเลิกไปโดยรัฐบาลซึ่งยึดถือหลักการประชาธิปไตย เช่นเดียวกัน หลังจากหลังสงครามโลกเพื่ออันในเวลาที่ประเทศไทยเราจะเข้าไปเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติเพื่อในการที่จะอาศัยองค์การนี้เข้ามาหาอนุรักษบ้านเมืองประเทศชาติ - พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงถูกยกเลิกไปโดยรัฐสภาที่เห็นด้วยกับ แต่อย่างไรก็ตามในการที่เราหวังพึ่งองค์การสหประชาชาตินี้ในระยะต่อมาองค์การสหประชาชาติเราเห็นกันสัก ๆ ว่าเป็นเครื่องมือของใครและทำการบังคับรักษามาตรับประโยชน์ของใครซึ่งที่ข้าพเจ้าต้องกล่าวข้อนี้นี้ก็เพื่อมีโทษรบกวนสมาชิกผู้มีเกียรติเข้าใจว่ามูลเหตุที่มาของพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ปีพุทธศักราช 2495 นี้มีมูลที่มาเนื่องจากอะไร มูลที่มาของกฎหมายฉบับนี้ข้าพเจ้าอยากจะชี้ให้ชัดเจนไปเสียว่าก็เนื่องมาจากว่าประการแรกเกิดสงครามในประเทศเกาหลี ประการที่ 2 ก็เนื่องจากการที่รัฐบาลในยุคนั้นปรารถนาที่จะใ้กองอาวุธมาค้าขายถึงของตัวเองทำไมข้าพเจ้าถึงกล่าวเช่นนั้น ก็เพราะว่าในสงครามเกาหลีใคร ๆ ก็รู้ว่าเป็นสงครามระหว่างประชาชนเกาหลีเอง แต่องค์การสหประชาชาติโดยสหรัฐอเมริกาเป็นหัวเรือใหญ่ซึ่งฝ่ายแพย์มีเขินในสงครามกลางเมืองของเมืองจีน มาลงทุนกันเป็นพัน ๆ ล้านบาท ไม่สามารถป้องกันผลประโยชน์ของตัวเองได้แม้แต่เขตต์เดียว เพราะฉะนั้นเมื่อฝ่ายในสงครามเมืองจีนมาอเมริกาที่มีความเคียดแค้นประชาชนจีนก็ให้ร้ายป้ายสีว่าประชาชนจีนถึง 600-700 ล้านเป็นคอมมิวนิสต์กรั้นไปถึงสงครามเกาหลีแทนที่องค์การสหประชาชาติจะพยายามยุติสงครามเกาหลี ก็กลายเป็นองค์การสหประชาชาติลงมาถึงทุกประเทศไปรบกับชาวเกาหลีซึ่ง เขาทำศึกภายในบ้าน

ของเขาเอง อันนี้ก็เป็นมหัศจรรย์รัฐบาลไทยต้องทำตาม เพราะรัฐมนตรีต่างประเทศ
 ในยุคนั้น เคารพและยำเกรงในองค์การสหประชาชาติเสียจริงจริง เพราะฉะนั้นการ
 ที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมาส่วนหนึ่งก็เป็นการชักใยเป็นการบีบจากสหรัฐอเมริกา
 ซึ่งเป็นตัวการในการที่ท่าสงครามเกาหลี และก็ไม่แค่นี้เพียงเท่านั้นในการที่สงคราม
 เกาหลีของรัฐบาลไทย เราประชาชนนับเป็นจำนวนแสนคนล้านคนโคตรคัดค้าน ประ-
 ชาชนคัดค้านว่าการสงครามไทยท่าการรบในเกาหลีนั่นไม่ใช่เป็นการป้องกันผล-
 ประโยชน์ของคนไทย แต่เป็นการไปรบไปตายเพื่อฝรั่ง และ เพื่อให้ฝรั่งนั้นมีโอกาส
 ขยายอาชญากรรมให้มีการรุกรานพินกัน เสี่ยงคัดค้านอันนี้ในยุคนั้น ผมเชื่อว่าบรรดา
 ท่านสมาชิกในรัฐสภานั้นก็คงจะจำได้ว่าสูง เพียงโคแคโตน เพราะฉะนั้นเพื่อที่จะปราบ
 เสี่ยงคัดค้านเหล่านี้ซึ่งรัฐบาลในยุคนั้นก็เห็นรัฐบาลจึง ไม่คอยรับฟัง เสียงและความ
 คึกของประชาชน พระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์ฉบับนี้จึง โคออกมาและยิ่งกว่านั้นไม่แค
 เพียงเท่านั้น ในยุคนั้นก็มีถาวรกบฏบ่อยครั้ง เฉลี่ยแล้วในยุคนั้นทุก 6 เดือนมีการ
 กบฏขึ้นในประเทศไทย เพื่อที่รัฐบาลจะรักษาบัลลังก์ของตนเอง โคก็จะต้องโคอาวุธ
 ขึ้นค้ำไว้ป้องกันบัลลังก์อาวุธขึ้นค้ำจะโคมาอย่างไร ก็โคได้โดยการช่วยเหลือของ
 สหรัฐอเมริกา และเหตุผลที่เราจะไปขออาวุธเขามาช่วยเหลือป้องกันบัลลังก์ของ
 เราเองก็ต้องอาศัย ไม่ใช่อาวุธรัฐบาลของจีนจะเจงอยู่แล้ว ขอโทษอเมริกามา
 ช่วย อย่างนี้อาจไม่โค จะอาจโคก็จะต้องสร้างสถานการณ์ขึ้นมา อาจว่านุราช
 ชุกชุมก็อาจไม่โค อาจโคอย่าง เดียวที่จะใหญ่โจสหรัฐอเมริกา ก็คือมีภัยของ-
 คอมมิวนิสต์สากลคุกคามประเทศไทย เพราะฉะนั้นประวัติศาสตร์ทั้งแต่ไทยถูกตีรณ
 มาจากเมืองจีน หรือว่าขบวนการคอมมิวนิสต์สากลเขามารุกรานในประเทศไทย
 ก็เป็นเรื่องที่องค์การยูนิส องค์การรัฐบาลพวกกันเกรอไปหวนคิในยุคนั้น ก็วิตถ
 ประสงค์เพื่อที่จะโครับอาวุธเขาค้ำบัลลังก์ของตัวเอง ประจักษ์พยานในเรื่องนี้ที่
 รัฐบาลชุกนี้มาจะโคมอง เห็น และท่านสมาชิกผู้เกียรติจะโคมอง เห็น ก็คือหน่วย
 ชีชีพหลาย ซึ่งหลังจากที่รัฐบาลโคก็อ่านจแล้วหน่วยนี้ก็ทำที่หาแจ้งข้อรัฐบาล เพราะ
 ว่ายังสนับสนุนรัฐบาลชุกเขาอยู่ในที่ อันนี้ก็ เป็น เรื่องที่เห็นโคชัดว่ารัฐบาลในยุคนั้น
 รับการช่วยเหลือของอเมริกาว่า เนิ่นนโยบายต่อต้านคอมมิวนิสต์มานั้น เพื่อรักษา-
 บัลลังก์ของตัวเอง หรือว่าเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ เพราะฉะนั้นสมาชิกผู้
 มีเกียรติการรับการช่วยเหลือทางอาวุธซึ่งอาจกันว่ามาบำรุงประเทศซึ่งลาหลังตาม
 แผนการขอ 4 ของประธานาธิบดีทรูแมนนี้ โดยเฉพาะทางคานตะวันออก เอเชีย โคเอเชีย
 ตะวันออกเฉียงใต้เขาเจ้าคักว่าดาหากว่าเราไม่ปฏิเสธความจริงกัน เราก็ต้องยอม
 รับความจริงกันโคว่าในการช่วยเหลือทางอาวุธซึ่งสหรัฐอเมริกาให้เราตามแผนการ
 ขอ 4 ของทรูแมนนี้ มันสองหนักมาอีกอันหนึ่งหนักนั้นก็คือนักต่อต้านคอมมิวนิสต์

ซึ่งไทยเราจะคงไปขอแลกทองคำตามคอมมิวนิสต์ สร้างกับคอมมิวนิสต์ขึ้นมาให้ประชาชนเห็นและรับการช่วยเหลือขึ้นมาเพื่อมีคลังของตัวเอง เพราะฉะนั้นในตอนนี้พระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์ก็ยังไม่ออกมาจะต้องหาตัวคอมมิวนิสต์ในเมืองไทยให้ได้ ข้าพเจ้าจำได้ว่าวันที่ 1๐ พฤศจิกายน ปีพุทธศักราช 2495 โดยรัฐบาลของ จ. พล. พิบูลสงครามได้ส่งจับกบฏสันติภาพและชกบชวยเหลืออีสาน ในการจับครั้งนั้นแทนที่จะไปนักกอวินาศกรรมซึ่ง เป็นตัวคอมมิวนิสต์ การจับครั้งนั้นก็โดนแต่เพียงนักเขียน นักหนังสือพิมพ์ นักศึกษา ซึ่งล้วนแล้วแต่ไม่มีอาวุธทั้งนั้น ซึ่งรวมทั้งข้าพเจ้าก็ถูกจับในครั้งนั้นด้วยทั้ง ๆ ที่กำลังศึกษากฎหมายอยู่ที่ 2 เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นจะแสดงให้เห็นว่าเจตนาของในการที่รัฐบาลต่อต้านคอมมิวนิสต์ในยุคนั้นออกพระราชบัญญัติฉบับนี้มาก็เพียงเพื่อเอาใจสหรัฐอเมริกา เราต่อต้านกับเขาลม ๆ แล่ง ๆ โดยไม่มีประโยชน์พอจับกบฏ 1๐ พฤศจิกายน เสร็จเพียง 4 วันเท่านั้นพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอัน เป็นคอมมิวนิสต์ก็หลุดไปจากสภานี้ภายใต้การรวมรักอย่างที่สุดของรัฐบาลชุดนั้น คือพิจารณาให้เสร็จเพียงวาระเดียวและในวันเดียวกัน เพราะฉะนั้นมูลที่มาของพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็เป็นอย่างที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนต่อบรรดาท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ทราบแล้ว เพราะฉะนั้นการที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมาก็มิใช่ว่าประชาชนจะเห็นด้วยหรือรัฐสภานี้จะเห็นด้วยทั้งหมด หลังจากนั้นคุณพ่อ สนิธิธรรม ซึ่งในขณะที่กำลังอยู่ในพรรคประชาธิปไตยก็ได้ออกไปให้การยกเลิกพระราชบัญญัตินี้ แต่ก็กลับไป การเสนอของข้าพเจ้าก็เป็นครั้งที่ 2 ในการที่ขอให้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้ และในครั้งนั้นก็เพื่อนสมาชิกทั้งในพรรคชาติสังคมเองก็สนับสนุนลงชื่อรับรองหลายท่าน เพราะฉะนั้นอยากจะได้ถึงเจตนาของในการที่ข้าพเจ้าขอยกเลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้เป็นที่เข้าใจว่า การที่เรายกเลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้ นั้นมิใช่ว่าเราประสงค์ที่จะเปิดโอกาสให้พรรคสมาชิกผู้มีเกียรติไปเที่ยว เมืองจีน เมืองคอมมิวนิสต์ได้อย่างใด ๆ โดยไม่มีคดีกฎหมายหรือที่จะนำเอาลัทธิ เสรีนิยมจากนั้นมาใส่ทั้งคุณหรือว่าเพื่อที่จะเปิดให้มีการกอวินาศกรรมลบล้างหรือหากนักวิจัย ลบล้างรัฐธรรมนูญ เปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศชาติก็หาไม่ก็ แต่ที่เราคงฝ่ายค้านและฝ่ายสนับสนุนรัฐบาลบางคนมีความเห็นสอดคล้องคลงกัน เช่นนั้นก็เพราะเราไม่คำนึงถึงความ เป็นจริงของหนึ่ง ความ เป็นจริงอันหนึ่งก็คือฐานะและหลายทาง เสรีนิยมของประเทศชาติในขณะนี้ ซึ่งรัฐบาลชุดนี้และพรรคชาติสังคมตลอดจนเพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติคงจะไม่ปฏิเสธว่า ฐานะการเงิน ฐานะการคลัง ฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศชาติเราแย่มาก ไหน ถ้าหากท่านปฏิเสธ ข้าพเจ้าก็อยากจะชี้ตัวอย่างใหม่เห็นทำใจจอมพลแห่งกองทัพไทยจึงออกไปว่า เป็นผู้ เป็นศูนย์กลางที่หา เน้นมาว่าอสังคัยลอบขอรับเงินการช่วย เหลือทั้งนี้ก็เพราะ

ว่าเศรษฐกิจของประเทศชาติเราแย่งและแย่งทุกที การขึ้นของนี้ก็เป็นตรา
 เตราว่าที่รัฐบาลของพรรคฯ เติสังคยไม่ได้เอาเปรียบประชาชนจนเกินไปก็ยอมรับ
 ตามความเป็นจริงไม่ว่าว่าคอมมิวนิสต์ทำให้แย่ง การที่เศรษฐกิจของเราแย่งนี้
 ก็เพราะว่าส่วนสำคัญแล้วมันจะมีแรงกดดัน (SABOTAGE) ขององค์การสหรัฐประธา
 ชาติเป็นอุปสรรคในการพัฒนา เศรษฐกิจพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นอุปสรรคในการพัฒนา
 เศรษฐกิจของประเทศชาติ เพราะว่ามีความเป็นจริงที่เราต้องรับกันอยู่นั้นหนึ่งใน
 ขณะนี้ ผลิตภัณฑ์ของประเทศมีสูงขึ้นภายใต้การสนับสนุนของรัฐ แรกก็ ข้าว กากก็ ข้าว
 กากก็ ข้าวไรก็สูงขึ้น แต่สิ่งผลิตภัณฑ์สูงขึ้นเหล่านี้เรามีที่ขายแล้วหรือยัง ถ้าหากว่า
 จะทยอยขาย เล่มอื่น ขายที่ไทยก็ได้อีก ขายโคจรังในตลาดโลกเสรี แต่ราคามันต่ำ
 ขายแล้วขาดทุน พอถ้าไม่ใช้รัฐบาลที่เก็บภาษีมาได้จะไปขายโคจรังหรือเพราะฉะนั้น
 ปัญหาเฉพาะหน้าของเราก็คือเรื่องตลาด ในการที่จะขายผลิตภัณฑ์เพื่อที่จะยกระดับ
 ทาง เศรษฐกิจของประเทศให้มันดีขึ้นและตลาดนี้เราจะหาได้อย่างไร ถ้าหากว่า
 รัฐบาลยังมีนโยบายต่อต้านคอมมิวนิสต์รัฐบาลยังยึดถือพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระ
 ทำอันเป็นคอมมิวนิสต์เป็นรากฐานในการป้องกันอยู่แล้ว รัฐบาลไม่มีทางทำโลก
 ถ้าหากว่ารัฐบาลส่งคนไปติดต่อกับประเทศอื่นมันก็นึกพระราชบัญญัติฉบับนี้ รัฐบาลจะ
 ทำโลกอย่างไร เพราะว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้มาตรา 3 เขียนไว้กว้างมาก กว้าง
 กว้างรัง เกิมตั้งแต่ปี พ.ศ. 2476 อย่างมากมาย เพราะฉะนั้นถ้าทางรัฐบาลจะยอม
 ว่าเป็นเสรีภาพของเขาค่าจะไปติดต่อกับโลกเขาจะเสียการ เขาถูกเพียง
 เพื่อจะเอาค่าไรขึ้นมา ไม่มีอย่างแน่นอน ในปัญหาเรื่องตลาดนี้ผมเชื่อมั่นเหลือเกิน
 ว่าทางพรรคชาติสังคมนานาชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านนายกรัฐมนตรีที่เคยให้สัมภาษณ์
 หนังสือพิมพ์เศรษฐกิจ เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม ได้ยอมรับความจริงว่า เราจำเป็นต้อง
 ต้องหาตลาดโดยจับสังคมนานาชาติไปติดต่อกับกว้างขวางไม่จำกัด เมื่อท่านยอมรับ
 ความเป็นจริงข้อนี้ก็ทำไมเราจะยังคงพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ เรายกเลิกแล้วปล่อยให้
 ให้ประชาชนของเราเปิดการค้าโลกเสรีกับทุกประเทศไม่ว่าหนึ่งถึงหลาย ไม่น่าถึง
 ถึงสิทธิการเมือง จะเป็นคุณกับประชาชนยิ่งกว่า เพราะฉะนั้นร่างพระราชบัญญัติ
 คอมมิวนิสต์นี้ถ้าเพื่อผูกกันโดยสรุปก็เป็นกำหนดสิ่งกันทั้งรัฐบาลซึ่งมีความปรารถนา
 ที่จะทำงาน เมื่อติดต่อตามที่ท่านนายกให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์เศรษฐกิจไป ก็ไม่มี
 ทางทำโลก ทางด้านประชาชนก็ไม่มีความทำได้เช่นเดียวกัน เพราะว่าพระราชบัญญัติ
 ฉบับนี้ยังเป็นกำหนดอยู่จะทำให้โลกโดยวิถีก็โดยยกเลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้เสีย
 ถ้าหากว่ายกเลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปแล้วตามคำแถลงของคุณประภาส ขอไทย
 ที่ต้องออกนามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ว่ายังเป็นประโยชน์ต่อประเทศ
 ชาติแล้วก็ต้องใช้เฉพาะการปราบคอมมิวนิสต์ อันนั้นผมไม่อยากจะกล่าวให้ล่วงเกิน

ไป เรามักจะถามหาความเป็นปึกแผ่นและมาตราโมฆะทั้งแต่มาตรา 101 ไปจนถึงมาตรา 121 ว่าด้วยกฎหมายขึ้นของโพธิ์รุนแรงยิ่งกว่าพระราชมัญชิตถัมภ์นี้ เราเอาเหตุผลอันใดมาออกกฎหมายของกฎหมายและคงกฎหมายซึ่งมีโทษทำไว้โดยไม่ใช้กฎหมายซึ่งมีโทษสูง กฎหมายลักษณะอาชญากรรมซึ่งมีโทษจำคุกเป็นปีหรือสองปี อย่างไรก็ตามหาอาจจะถามกันว่าเป็นการตีความผิดขององค์การสหประชาชาติซึ่งประเทศไทยเราเป็นสมาชิกอยู่ แม้เราจะชี้ตัวอย่างให้เห็นว่า อย่างอังกฤษ อเมริกา และประเทศอื่น ๆ นั้นทำไมเราไม่ไปทำเรื่องถึงกับองค์การสหประชาชาติ เขาเป็นทาสของคอมมิวนิสต์อย่างนั้นหรือ ทำไมอังกฤษจึงคัดค้านกับ องค์การสหประชาชาติ เขาก็ไม่ไปเจรจาเปิดการค้าขายกับจีนแดงกับพวกคอมมิวนิสต์ ทำไมเขาไม่ทำองค์การสหประชาชาติ แล้วทำไมเขาไม่ไปโดยนิยมคอมมิวนิสต์อย่างนั้นหรือ เขาทำไปโดยไม่คิดหรือว่าคอมมิวนิสต์จะเข้าไปแทรกแซงในประเทศไทยของเขาหรือก็ทำไมไม่ ข้าพเจ้าเชื่อว่าประเทศไทยในองค์การสหประชาชาติดีเขาทำการค้ากับโลกคอมมิวนิสต์นั้นก็เพราะเขาคำสั่งถึงประโศก เรื่องสหประชาชาติของผลิตภัณฑ์ของเขาเป็นใหญ่ เขาเคารพในเสรีภาพของประชาชนของเขาเป็นใหญ่ แล้วเราจะเห็นตาของใคร เราจึงต้องดูการผูกพันตัวเราเองไว้กับสิ่งเหล่านี้ทั้ง ๆ ที่ประชาชนยากจน ประชาชนต้องการ ประชาชนปรารถนาที่จะผลิตทุกอย่างเพื่อชาติเพื่อให้ชาติได้มีรายได้มากขึ้นเอาเราหาผู้ร่วมประชาชน แต่ทำไมไม่ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าถ้าหากว่าเราคำนึงถึงข้อเสียหรือว่าโดยเราไปแก้กันว่าเรามีกฎหมายอาชญากรรมซึ่งออกการปราบปรามอยู่แต่ก็ยังไม่ถึงข้อเสียในการที่ออกพระราชบัญญัติฉบับนี้มา ไร้พระราชบัญญัติฉบับนี้มาเป็นเครื่องมือ เป็นข้อในการกักขังคนประโศกของประเทศไทยทั้ง 23 ล้านคน โดยที่ไม่มีความจำเป็นหรือว่าไม่มีทางที่จะแสวงหาเสรีภาพในการที่จะขจัดชีวิตและความไม่พอใจที่ขึ้นเพราะฉะนั้นถ้าหากว่าท่านสมาชิกผู้เกียรติ รัฐบาล และพรรคชาติสังคมไทยเห็นความจำเป็นของประเทศไทยในขณะนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่ว่าหรือว่าไม่มีข้อดีอันใดในการที่จะเห็นว่า เห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังคงอยู่ในขณะที่ประเทศไทยมีความจำเป็นเรานั้นและนอกจากนี้คือหากจะมีโครงการหาสมาชิกผู้เกียรติไทยเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้เห็นได้โดยง่ายเหมือนเครื่องมือของรัฐบาลแต่ก็การมาแล้วอย่างไทยและพระราชบัญญัติฉบับนี้จะเป็นการชักจูงรัฐบาลรัฐมนตรีมาตรา 26 คือเสรีภาพในการตั้งพรรคการเมือง ทุกคนก็ยอมรับว่าพรรคการเมืองเป็นกลุ่มซึ่งแสดงออกซึ่งแนวคิดทางการเมืองก็ในเมื่อประเทศนี้มีความเจริญอย่างนี้ประเทศไทยขณะนี้กำลังรุ่งเรืองของเขาคิดยังมีพรรคคอมมิวนิสต์ไทยโดยที่พรรคคอมมิวนิสต์ของเขาไปโลกกว่านาศกรรม ไม่ได้ทำรัฐประหาร ไม่ได้เปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง

ทำไมเขามีเขมรใหม่ได้ แต่เมื่อมีพระราชบัญญัตินี้ออกมา เสรีภาพในการตั้งพรรค
การเมือง อันนี้มีไว้ว่าข้าพเจ้าเป็นสมาชิกของพวกแกงหรืออะไร เหล่านั้น มีข้อบก
นั้น แต่สิ่งใดสิ่ง เป็นเสรีภาพของประชาชนซึ่งบัญญัติไว้ตามรัฐธรรมนูญแล้ว มีกฎหมาย
ฉบับใดเข้าไปขัดขวางก็ควรได้รับการยกเลิกเสีย ทั้งอันนี้ในก่อนถนนการบริหารงาน

...
ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ให้เวลาถึง 20 นาทีแล้ว ขอให้ย
รึกมาง

นายพรชัย แสงธัญ (ศรีสะเกษ) : เคี้ยวกรับ ขอต่ออีกนิดครับ
ข้าพเจ้าจะจบแล้ว เพราะฉะนั้น การที่พระราชบัญญัตินี้ยังมิได้อยู่ก็เป็นการขัดต่อ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 26 ยิ่งกว่านั้น ผม ตอนพระราชบัญญัติ
นี้เข้า ก็มีรัฐมนตรีหลายท่านได้ให้คำสัมภาษณ์เป็นเชิงที่ว่า ถ้าหากว่ายกเลิกพระ
ราชบัญญัติฉบับนี้แล้วจะกระทบกระเทือนถึงพระมหากษัตริย์ อันนี้ผมใคร่ขอเรียนตาม
ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้มีโทษน้อยกว่าในมาตรา 105 ของกฎหมายลักษณะอาชญาโทษ
ในการประทุษร้าย เพียง เสรีภาพของพระมหากษัตริย์มิได้โดยถึงจากทุกหลอกลักที่วัดและ
ประหารชีวิต แต่โทษความพระราชบัญญัติกอมมิวนิสต์นี้ยิ่งค่ากว่าเยอะ ทำไมเรา
ถึงยังคงไว้ คงไว้เสียอะไร ถ้าหากว่าไม่คงไว้ เพื่อที่เราจะเดินตามก้นอเมริกา
และรักษานาฬิกาประโยชน์ของอเมริกา จริงอยู่รัฐมนตรีหลายท่านอธิบายว่ารัฐบาลนี้
จะไม่ใช้กฎหมายที่เป็น เครื่องมือเกาะอะไร เป็นประกันในการที่รัฐบาลจะไม่ข่มขู่เสรี
ภาพของประชาชนทั้ง ๆ ที่มีกฎหมายนี้อยู่ ก็มีบุคคลบางคนในวงการรัฐบาลเอง
ข่มขู่เสรีภาพของหนังสือพิมพ์แล้ว ข้าพเจ้าจะนึกถึงอย่างไหนเห็นก็ใคอบางการ
ข่มขู่บรรณาธิการหนังสือพิมพ์สาร เสรีออกไป โดยที่หัวหน้าพรรคของท่านเป็นน
โทร เลขมาจากรอชิงตัน อ้างว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ขัดขวางการเจรจาทางการ เมือง
จึง เป็นข่า เสี่ยงภัยแก่ประเทศชาติ จริงอยู่เสรีภาพของคณะหนังสือพิมพ์คุณก็ได้
เรียกร้องความเป็นกลาง เรียกร้องการเคารพสิทธิกับทุกประเทศ เรียกร้องให้ยก
เลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้ อาจจะเป็นการขัดกับนโยบายของใคร แต่ข้าพเจ้า
เชื่อว่าไม่ใช่ผลประโยชน์ของชาวไทย แต่เป็นผลประโยชน์ของฝรั่งชาติเดีวก็
คือ อเมริกา อย่างนี้ ก็มีการบีบบังคับให้ลาออกหรือไม่อย่างนั้นยึดกิจการเสีย
เพียง เท่านั้นก็เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นชัดแล้วว่าตราบคที่มีกฎหมายฉบับนี้อยู่
ประชาชนไม่มีหลักประกันในเรื่อง เสรีภาพของประชาชนเอง ก็ถ้าเมื่อรัฐบาล
เคารพในเสรีภาพของประชาชน ก็ยกเลิกไปเสียไม่ดีกว่าหรือ เพราะฉะนั้นโดย
เหตุผลและความเป็นจริงที่ได้เรียนต่อคณะรัฐบาลพรรคชาติสังคมนและท่านสมาชิก
ผู้มีเกียรติ ข้าพเจ้าเชื่อว่าอย่างน้อยที่สุดเพียงแค่นั้นสนับสนุนหลักการให้ยกเลิก

พระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ได้ถือว่าท่านเป็นศูนย์กลางแห่งชีวิตของประชาชนไว้อย่างที่ยิ่ง

พลโท ประภาส จารุเสถียร (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
ท่านประชาชนที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เคารพคำอธิบายของท่านสมาชิกที่ได้นำ
ลงไปเวลานี้ เป็นการอธิบายถึงความเห็นมาแห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่ง
กว้างขวางจนเป็นการยากที่จะไปถึงให้เห็นว่าควรจะมีพรรคคอมมิวนิสต์ในประเท-
ไทยเสียด้วยซ้ำไปในเรื่องนี้ในโลกอาจเคยไปถึง เรื่องว่าในขณะขึ้นประเท-
ไทยของเราไปอยู่ในการปกครองในลักษณะของรูปใด และเรามีอะไร เป็นหลัก
เป็นความสำคัญอันหนึ่งที่ท่านไม่โลกอาจถึง เคยคิดถึงไปอย่างถึงใน เรื่องความเป็นมา
ของ เรื่องเก่าแก่งที่มีรัฐบาลบางรัฐบาลซึ่ง ใ้ก่กระทำนิคมบางหรือถูกบางข้าพเจ้าก็
ไม่ทราบ แต่ก็เป็นเรื่องจับกับไปแล้ว คุณก็ไปแล้ว สู้กันไปแล้ว กฎหมายส่งไปแล้ว
ศาลส่งไปแล้วทั้งสิ้น หากได้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในขณะนี้ ข้าพเจ้าจะ เริ่มว่า หลัก
แห่งการปกครองของประเทศไทยในขณะนี้ เรามีหลักประชาธิปไตยซึ่งมีพระ
บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ นี้เป็นความสำคัญที่เราได้กระทำ
อยู่ แต่หลักแห่งชีวิตคอมมิวนิสต์นั้น เป็นการชักนำหลักประชาธิปไตยที่เรา มีพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และมีรัฐธรรมนูญอยู่ข้างหลังซึ่งผมเชื่อว่าท่านสมาชิกในสภา
คงไม่มีใครที่จะไม่เห็นด้วยว่าหลักของคอมมิวนิสต์นั้นชักนำหลักประชาธิปไตยซึ่งมี
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และมีรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นอันนี้เอง ข้าพเจ้าจึง
ไม่คิดเห็นว่าท่านสมาชิกโลกอาจถึงว่าชีวิตคอมมิวนิสต์นั้นกระหนกระ เเฟือนถึงหลักสาม
อันซึ่ง เป็นความใหญ่แก่ประการใด โดยเฉพาะอย่างซึ่งยึดถือหลักสำคัญนี้ เป็นความ
สำคัญในการที่เราจะสร้างประเทศและอยู่กันไป ในลักษณะแห่งประชาธิปไตยซึ่งมี
พระเจ้าอยู่หัว มีศาสนา และมีรัฐธรรมนูญเป็นหลักในการที่อยู่อาศัยด้วยกัน
เพราะฉะนั้นในการที่เราจะมองกันสิ่งซึ่ง เราวางแผนและเราก็ถือว่าเป็นสิ่งสูงสุด
นี้คืออย่างใดเพียงใดแล้วเราก็ต้องกระทำทุกวิถีทางที่จะให้สิ่งที่เราวางแผนและ
เราอยากมีไว้ที่ตรงอยู่ การที่จะกระทำไปนั้นก็ย่อมจะมีได้หลายทาง โดยเฉพาะ
อย่างซึ่งยึดหลักคอมมิวนิสต์ที่จะเข้ามาสู่ประเทศใดนี้หรือที่จะมาลงข้างชีวิตแห่ง
การปกครองอื่น ๆ นั้นก็ย่อมมาโดยวิธีการใดก็ตาม ด้วยการแทรกซึมเข้ามาในการ
ที่จะเป็นนายของชาติทั้งในประเทศนั้นหรืออยู่ในระบบนั้นได้ เปลี่ยนใจกลับไปหาและ
ไปเห็นว่าชีวิตคอมมิวนิสต์นั้นดี เป็นวิถีทางที่ชีวิตคอมมิวนิสต์ได้เข้ามาแล้ว การได้
กำลังนั้นทางฝ่ายชีวิตคอมมิวนิสต์ได้ เคยเข้ามาแล้วหลายประเทศและเป็นที่ยึดตรา
อยู่กับชาวโลกอยู่แล้วทั่วไปว่าเวลานี้ทางด้านฝ่ายคอมมิวนิสต์นั้นได้ใช้กำลังต่อประชาชน
ซึ่งบังคับให้เขาอยู่ภายใต้การปกครองชีวิตคอมมิวนิสต์และก็เป็น การสายเสียแล้ว

ในขณะที่ที่ลี้ภัยลี้ภัยนั้นจะหาได้ถึงนี้ก็เพราะประชาชนชาวโลกได้เห็นแล้วว่า การไต่ถามของคอมมิวนิสต์นั้นไปปรากฏขึ้นจึง เกิดการตกลงรวมกันที่จะสู้กับ คอมมิวนิสต์ด้วยการไต่ถามนี้ นี้ก็เองคอมมิวนิสต์ในโลกนี้ที่จะไต่ถามนี้แก่ใครต่อ ไปแล้วก็ได้วิถีทางการที่เข้ามาใน ประเทศซึ่งอยู่ในลักษณะประชาธิปไตย หรือ ประเทศที่มีรัฐธรรมนูญ หรือประเทศที่ปกครองโดย หรือประเทศที่ฝ่ายนางอวยการ แทรกแซง ตามหนังสือที่กล่าวไว้ที่คอมมิวนิสต์นั้นไปเป็นการที่กันภัย ลี้ภัยลี้ภัยนี้ นี้เป็นการไต่ถาม แต่ประเทศไทยนี้ซึ่งต้องการกันภัย จึงต้องการ ศึกษานา ถึงการปกครองระบอบประชาธิปไตยซึ่งมีผู้ถูกขอ ถัดเสียงใด ไปกองการ มีคอมมิวนิสต์ (communist) มาถึงกับเรา นี้เป็นหลักสำคัญ เพราะฉะนั้นจะต้องมี ความใกล้ชิดของของของกันใกล้เราก็ต้องออกไปโดยทางออกไปโดยทุกวิถีทาง ร็อง คำสั่งนี้ ก็เป็นจริงแล้ว เป็นเรื่องคอมมิวนิสต์ใครจะรับมันถึงในระยะเวลาในเวลา นี้ และให้กระทำการ ไต่ถามนี้ที่ลี้ภัยเข้ามาที่ไปเป็นทุกประเทศและละแวกนี้เองก็เป็นที่ ไต่ถามกันด้วยแล้ว ไต่ถามการแทรกแซงเข้ามาโดยประเทศโดยเป็นเวลานานมาแล้ว กว่า 10 ปีแล้วกับลี้ภัยนี้ด้วย เราจึงเห็นว่าควรจะต้องมีการตกลงรวมกันป้องกัน กลางกลางกฎหมาย นี้ก็ไปนั้นออกไปเป็นหลายชั้นหลายตอน กฎหมายในทางปราบ ปราบ กฎหมายในทางป้องกัน มีอยู่ไปไกลด้วยกันทั้งนี้ พระราชบัญญัติว่าด้วยการ ป้องกันการกระทำอัน เป็นคอมมิวนิสต์ เป็นการป้องกันกันนั้น เป็นกฎหมายชั้นต้น ในการที่จะไม่ให้มีการแทรกแซงทางคอมมิวนิสต์ ส่วนกฎหมายอาญานั้นถ้างานทำจะ ก็ดีตลอดแล้ว มันก็จะอันกัน นี้แหละข้าพเจ้าจึงมีความเห็นจากกฎหมายป้องกันการ กระทำอัน เป็นคอมมิวนิสต์นี้ยังมีประโยชน์อยู่ ถ้าได้ไปมีประเทศนั้น แล้วลี้ภัยลี้ภัยนี้- บิดก็คงไม่รัง เกียจหรือฝ่ายลี้ภัยว่าควรจะมีพรรคคอมมิวนิสต์ลี้ภัยไม่รัง เกียจกฎหมาย กันเป็นการที่ลี้ภัยนี้เป็นการที่ลี้ภัยนี้เสรีภาพของประชาชนแก่ประการใด เพราะเห็นว่าตามบทนิยามของการกระทำอัน เป็นคอมมิวนิสต์นั้นบ่งหมายถึงการ ะกิดการปกครองระบอบประชาธิปไตยและระบอบหลักที่รับ ดังที่โคซึ่แรงมาแล้ว ความรัฐธรรมนูญก็กล่าวไว้ชัดเจนว่าต้องมีเสรีภาพที่จะกระทำการใดๆ ตามรัฐธรรมนูญ ใดภายใต้กรอบเขตแห่งกฎหมายในการที่จะพระราชบัญญัติอันนี้เป็นการที่กันเสรี ภายของประชาชน แต่กฎหมายรัฐธรรมนูญที่กล่าวนี้ก็ได้ให้เสรีภาพแล้วว่าท่าน จะทำไปภายใต้ขอบเขตแห่งกฎหมายก็ถือว่าโดยกฎหมายรัฐธรรมนูญแล้ว เพราะฉะนั้นก็ไม่เห็นว่าการลี้ภัยนี้เสรีภาพประการใด ที่จะกระทำได้นะในการ ที่ท่านจะกระทำการอันใดเกี่ยวกับราชการ เป็นส่วนนี้ ในภายใต้ขอบเขตของกฎ- หมายก็ยอมกระทำไปทุกประการ เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็น การที่ลี้ภัยนี้จะยังคงมีไว้ เพื่อการป้องกันการกระทำอันจะเป็นคอมมิวนิสต์ เพราะ

ฉะนั้นผมขอกล่าวไว้เป็นการย่อ ๆ เพียงเท่านี้ก็ขอเป็นการประเดิมนั่งสมาธิอีก
หลายท่านที่อยากจะตีแรง แยกแยะจะได้เห็นตามที่ท่านสมาชิกที่แสวงหาโลกกว้างไป
แถวหลายท่าน

นายสว่าง ทรายชู (ขอนแก่น) : ในฐานะซึ่งท่านเจ้ามีส่วนเป็น
ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วยผู้หนึ่งนั้นก็โดยที่ข้าพเจ้าได้เห็นว่าความไม่เหมาะ
สมของกฎหมายว่าด้วยการกระทำวันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. 2495 ซึ่งใช้บังคับอยู่ใน
ขณะนี้หลายประการด้วยกัน ทั้งในทางปฏิบัติ ท่านประธานที่เคารพ ก็ได้ปรากฏ
ว่าเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินกฎหมายได้จับกุมบุคคลให้เกิดความขมขื่นซึ่งประชาชนผู้บริสุทธิ์
และก็ได้ทำร้ายมามากตมมากแล้วมีหลายรายด้วยกันและถือว่าไม่เหมาะสมนี้ประการ
แรกก็เป็นกฎหมายผ่อนกฎหมายอย่างหยาบเสื่อว่า ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทยบอกว่า เป็นแต่เพียงป้องกัน ซึ่งแต่ไม่มีกฎหมายพระราชบัญญัติฉบับนี้ออก
มาก่อนนั้น เขาไม่เห็นมีใคร เป็นคอมมิวนิสต์และไม่เห็น เกิดความวิตกหวั่นใน เมือง
ไทยแต่อย่างใด ความจริงแล้ว เมื่อจะได้อธิบายร่างพระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์
ในมาตรา 3 ว่าถึงการกระทำของบุคคลที่จะเข้าข่ายในคำว่า คอมมิวนิสต์หรือ
กระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์นั้น มีผู้ใดไว้ว่า ไว้คำว่าไม่ว่าโดยตรงหรือไม่ใน
มาตรา 3 บรรทัดแรกตอนท้าย ก็หมายความว่าทางอ้อมก็ความทางตรงก็ตามนึกทั้ง
นี้ อันนี้เองข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นการให้อำนาจแก่ตำรวจอย่างกว้างขวางอย่างไม่
มีขรมแดนที่จะวินิจฉัยของกฎหมายเอาเองตามอารมณ์และตามพอใจตนเอง และก็ได้
ได้ปรากฏว่าประชาชนได้ถูกจับอย่างง่ายกายและทุกโอกาส เพราะกฎหมายฉบับนี้
เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านประธานที่เคารพ แม้แต่ท่านประธานที่หนึ่งอยู่ในขณะนี้ก็อาจจะถูก
กฎหมายนี้มาเล่นงานสักวันหนึ่งทว่า เพราะยอมจับกันโดยง่ายกายเหลือเกิน
เพียงแต่ท่านไปซื้อสินค้าสักอย่างหนึ่งของประเทศซึ่งซึ่งลดยกยิมซึ่งรัฐบาลนี้ เขา
เอว่าหรือคือเอว่ามองการณ์การคอมมิวนิสต์หรือเป็นคอมมิวนิสต์เพียงเท่านี้ท่านก็
อาจจะถูกจับ ถูกจับฐานอะไร ฐานทำการลอบยุยงและอุปการะแก่องค์การคอม-
มิวนิสต์ ในมาตรา ๖ ข้อ ๒ เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านประธานที่เคารพ นอกจากนั้น
แล้วปรากฏว่ามีเกิดขึ้นจริง เป็นข้อเท็จจริงก็ได้ปรากฏว่าหลายกรณีด้วยกันที่ผู้บริสุทธิ์
ได้ถูกจับกุมคุมขัง และถูกปล่อยฐานกระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์ โดยกฎหมายอัน
เช่นกรณีของ ส.ส. เทพ หวังนาพรรคเสรีภาพกรโดยนำคณะไปศึกษาจรประเทศ
จีนแล้วตามคำเชิญของสภามันการทูตทางประเทศของจีนแล้ว เขา ครั้นไปกลับมา
เป็นอย่างไรก็ถูกจับกุมคุมขังของถูกซึ่งถึง 113 วันและถูกปล่อยฐานกระทำผิดโดย
กฎหมายฉบับนี้ และมาสิ้นสุดเขาก็โดยที่มีพระราชบัญญัตินี้โดยกรมออกมา นอก
จากนี้พวกคณะนักศึกษา การมกรและคณะอื่นมีก็ได้ไปประเทศจีนเพื่อแลกเปลี่ยน

วัฒนธรรมและเพื่อความเข้าใจอันดีซึ่งกันและกัน ครั้นกลับมาก็ถูกจับกุมคุมขัง และ
 สอดสวนยิ่งกว่านั้นในการที่จะแสดงความคิดเห็นของบุคคล เช่นมีประชาชนเป็นจำ-
 นวนมากที่ไต่เบื่กร่องให้รัฐบาลในยุคนั้นให้เลิกขู่เข็ญราษฎรประเภท 2 เสีย เพื่อ
 ให้เป็นประชาธิปไตยโดยสมบูรณ์ ผู้ที่เฝ้าปรารถนาคงหมายหวังนั้นถึงกับมีบุคคลบาง
 คนได้ขังออกอาหารประท้วงรัฐบาลไทยกเล็กสมาชิกประเภทที่ 2 แต่แล้วก็ถูกจับและ
 ถูกหาว่ากระทำกรอุท เป็นคอมมิวนิสต์ด้วยกฎหมายฉบับนี้อีกเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม
 เป็นคน อันนี้แหละข้อเท็จจริงเพียงส่วนน้อย ๆ ก็มันก็ วันสืบเนื่องมาจากกฎหมาย
 ฉบับนี้เท่านั้น นี้จะเห็นได้ว่าหรือมีกฎหมายฉบับนี้ร็กรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน
 ตามความในกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา 26 และยังมีอีกข้อปฏิบัติว่ากล่าวด้วยสิทธิ
 มนุษยชน ซึ่งได้รับรองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่จะไปไหนก็ได้โดยเสรีภาพและ
 อิสระอย่างนี้เป็นคนเพราะว่ากฎหมายฉบับนี้ขัดขวางเอาไว้ มีขัดแล้ว ขัดต่อกฎหมาย
 รัฐธรรมนูญเสียแล้ว ก็เพื่อจะมองเห็นใจในเจตนาแห่งการออกกฎหมายฉบับนี้มาว่า
 เพื่ออะไรกัน กฎหมายฉบับนี้ออกมาในสมัยรัฐบาลจอมพลป. ก็เพื่อปราบปรามประ-
 ชาชน ปราบปรามนักหนังสือพิมพ์และนักการเมืองที่มีความคิดเห็นไม่ลงรอยกับคน
 มากกว่า อันเป็นลักษณะของเผด็จการอย่างนี้ ไม่ควรใส่ใจในประเทศประชาธิปไตย
 อย่างประเทศไทยเรานี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นสมควรว่าสมควรจะยกเลิกที่ขังประเภทที่
 สอง ท่านประธานที่เคารพโดยนามแห่งกฎหมายฉบับนี้แหละ เป็นเหตุให้กระทบกระ-
 เทือนสัมพันธ์ไมตรีกับบางประเทศ ในขณะที่รัฐบาลของเราได้ถือเอาว่าประเทศ
 สังคมนิยมที่นิยมสังคมนิยม 10 กว่าประเทศทั่วโลกไม่ยอมกล่าวถึงหนึ่งของโลก
 รัฐบาลมักจะเพลาเอาว่าเป็นฝ่ายคอมมิวนิสต์หรือ เป็นประเทศคอมมิวนิสต์อย่างนี้
 เป็นคน เมื่อมีกฎหมายฉบับนี้เอาไว้ก็ปรากฏว่านโยบายของรัฐบาลดำเนินการแอน-
 ตีบาง แขนงต้นบ้าง ถือความเป็นศัตรูบาง อันนี้ย่อมจะกระทบกระเทือนพระราช
 ไมตรีกับบางประเทศ ซึ่งมีสัมพันธ์ไมตรีต่อกันอยู่ในขณะนี้ อย่างนี้เป็นคน นอกจาก
 นั้นก็เกิดการให้ร้ายระบอบซึ่งกันและกันด้วยการโฆษณาอันเป็นการสากลโดนให้
 กันและกัน ถือว่านี่เป็นศัตรูตลอดมาทำการแข่งขันบ้าง ไม่ลาซาวยด้วยบาง
 หลายสิ่งหลายประการแล้วก็ตามมาอย่างสากลเสียเทเสียอย่างนี้เป็นคน เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึง เห็นว่าเป็นการกระทบกระเทือนและขัดกับกฎหมายรัฐธรรมนูญ
 มาตรา 38 ซึ่งมีบัญญัติเอาไว้ว่ารัฐจะคงรักษาไว้ซึ่งเอกราชและร่วมมือกับนานา
 ประเทศเพื่อสันติสุขของโลกใบเมื่อเราค้าเขาทุกวันอันก็เขาทุกวัน มันแหละคือ
 การถือเอาเป็นศัตรูด้วยกัน พระพุทธเจ้าไม่โคเลยสงฆ์สอนให้คนเป็นศัตรูต่อกันในหลัน
 เป็นมิตรกันอันนี้ก็ด้วยได้ ท่านประธานที่เคารพ นอกจากนี่แล้วเป็นขอเกิดแห่งการ
 สากลโดนใส่กันให้ร้ายระบอบซึ่งกันและกันนี้ก็ได้มีมานาน เข้ามาถึง รัฐมนตรีในคณะรัฐบาล

นี่หลายคนซึ่งถูกไทรายระบายนี่ไม่ชนะแต่ทว่าคงมีมาเร็ดโคลนต่างโคลนใน
 ขณะนี้ นั่นแหละการไทรายระบายนี่จะเป็นเหตุให้เกิดการแตกแยกในหมู่มนไทยด้วย
 กันและยังลงไว้ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ต่อไปอีกนาน ๆ เขาจะก่อความยุ่งยากให้เกิดขึ้น
 อีก นับแต่วันนี้จะหนักลงไปทุกทีอย่างนี้เข็ญนี้ และรัฐบาลเลยไม่คงทำอะไรกัน
 ในทางที่จะไปสร้างสรรประเทศชาติให้เกิดความเจริญวันต่อวันอยู่ด้วยปัญหา
 ปัญหาคอมมิวนิสต์นี่จึง เป็นปัญหาที่โรสาระนี้แหละตามประสาที่เคารพรานี่ประ-
 การที่ 3 ประการที่ 3 นี้กฎหมายนี้เป็นอุปสรรคขัดขวางกลไกไม่ให้เราขยายตลาด
 การค้าออกไปอย่างกว้างขวางอันจะเป็นผลคือเศรษฐกิจภายในของประเทศ
 เพราะโดยที่รัฐบาลได้เพิ่มประเทศตั้งคนนิยม 10 กว่าประเทศ เป็นคอมมิวนิสต์
 และก็มี การถอนตัวทุกทีทุกวันและทำการแข่งขันและก็ไม่ยอมค้าขายติดต่อกับเขา ผล
 ที่เกิดขึ้นก็คือเรานี้ถูกจำกัดตลาดอยู่ในวงแคบ เพราะเราไม่ค้าขายตลาดโลก
 ออกไปให้กว้างขวางทั่วโลกเราค้าขายกันตลาดขายเสรีประชาชาติไทยแต่เพียงภายใน
 เคียวนี้เองเป็นเหตุให้สินค้าต่าง ๆ ของเราเช่น ยาง แร่ ไม้ และข้าวอะไรอย่าง
 นี้ต้องถูกลดราคาและถูกผูกมัดกับตลาดโลกคือตลาดนิวยอร์กขึ้นลงตามราคาตลาด
 โลกอย่างนี้เป็นต้น และที่ปรากฏก็คืออะไร ยางภาคใต้ในขณะนี้ที่ซื้อขายกันชาวเจ้า
 ใต้เคยหายไปเฉย ๆ ภายใต้นี้มาเหมือนกันเมื่อ 4-5 วันนานี้ตามเขาวาราคาเท่าไร
 เคียวนี้บ้างก็ไล่หนึ่ง 5 บาทและ 6 บาทเท่านั้นเรื่องมันเป็นอย่างนั้นนอกจากนี้แล้ว
 พวกแร่ต่าง ๆ ก็ถูกรจำกัดการผลิต ชาวก็ถูกแย่งตลาดขาย ทำให้ตลาดแคบและผล
 คิวลงมา ไม่ก็เช่นเคียวกันหรือพืชผลสิกรรมอื่นใดซึ่งเป็นสินค้าของเราก็เช่นกัน
 มาในทำนองเดียวกันหมดเวลานี้เป็นต้น นี่แหละท่านประธานที่เคารพร พวกเหมือน
 แร่ต่าง ๆ จากทุนถึงกับรัฐบาลนี้จะต้องตั้งงบประมาณถึง 40 ล้านบาทเพื่อไปทำ
 ทุน เกือบต่าง ๆ เราเคยขายโคขายไม่ออก เพราะว่าประเทศที่เคยเป็นลูกค้า
 กันไปซื้อเอาเกือบทางค้าสังคมนิยม เกือบเราขายไม่ออกถึงกับรัฐบาลของตั้ง
 งบประมาณถึง 5 ล้านบาทสำหรับไปทำทุนนี้เพราะอะไรท่านประธานที่เคารพร
 ครานี่เมื่อ เราว่าสัง เกตดูทางตลาดทางค้าสังคมนิยมบ้างซึ่ง เขาก็ยินดีที่จะสถาป
 นาคารค้าขายกับเราทั้ง เป็นฝ่ายที่เสนอให้เกิดการค้าขายกับเราก่อนด้วยเขาเปิด
 ประตูรองรับเราอยู่แล้ว แต่เป็นที่น่าประหลาดที่รัฐบาลของเราไม่สนับสนุนทั้ง ๆ ที่
 ราคาสินค้าของฝ่ายนั้นเขาสูงกว่าตลาดโลกเสรีก็ต่อตลาดนิวยอร์กนี้ด้วยเท่าเช่น ยาง
 ตลาดโลกเสรีชื่อในราคา ถึง 11 บาทอย่างนี้เป็นต้น ทางค้าขายสังคมนิยม
 เขาก็ซื้อตั้งแต่ 15 บาทถึง 13 บาท อย่างนี้เป็นต้น ชาวนี้ก็เหมือนกัน เราขาย
 ใหญ่ขึ้นเพียงครั้งละ 34 ปอนด์ แต่ที่ขึ้นคงซื้อชื่อ 36 ปอนด์ในขายอะไรทำนองนี้
 นี้เป็นอย่างนี้เขาได้ราคาจากท่านประธานที่เคารพร แล้วเพราะเหตุนี้เองฐานะทาง

เศรษฐกิจของเราจะเสถียรภาพทางการคลังจึง เกิดวิกฤตการณ์ ทางด้านเศรษฐกิจ
 ของเราจะมีประชาชนหนึ่งสี่พันหรือมากกว่า เมืองทั้งทางวาโสและไมอวูโสได้
 เรียกร้องให้รัฐบาลนี้ขยายตลาดการค้าออกไปให้กว้างขวางทั่วโลก เพื่อระบาย
 สินค้าของเราให้มีราคาคืนให้เศรษฐกิจดีขึ้น และขอรัฐบาลเราก็ไม่นับสนทนากับ
 โนในข้างอานนี้มาย ถ้ารัฐบาลนี้มีนิสัยข้าง ก้าว เชื้อคอมมิวนิสต์ข้าง กล้าจะไม่ได
 เงินผ่อนชำระและกลัวจะไม่ไ้เงินคลลาร่างอะไรท่านอนนี้ ท่านอาจมีมติขององค์
 การสหประชาชาติมาย อางแรงข้มมาย หมายสิ่งหลายประการและเมื่อมาพิจารณา
 ดูแล้ววาที่ประเทศที่เป็นเสรีประชาธิปไตยเหมือนกัน เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น
 ออสเตรเลีย ปากีสถาน และประเทศเพื่อนบ้านของเราซึ่งล้วนแล้วแต่ก็เป็นประเทศ
 ที่เป็นประชาธิปไตยที่มีความเจริญไม่ล้นหน้าไปกว่าเรา เช่น อังกฤษ อย่างนี้เป็น
 ประเทศประชาธิปไตย เป็นเมืองแม่ประชาธิปไตยด้วยซ้ำ เหตุใดเขาประเทศเหล่านี้จึง
 เปิดการค้าขายกับค่ายสังคมนิยมเช่นอังกฤษเปิดการค้าขายกับจีนแดง ญี่ปุ่น
 ออสเตรเลีย ก็ทำไมไปอยู่แล้วในขณะนี้และก็มีทุกข้อดีด้วยมีสัมพันธไมตรี สินค้า
 สินค้าไปมาหาสู่กันได้โดยง่ายทำไมจะเขาจึงทำได้ ทำไมจะเขาจึงไม่กลัว
 ว่า ไม่กลัว เชื้อคอมมิวนิสต์ และทำไมจะเขาถึงไม่กลัวว่าจะไม่ได้ดอลลาร์ และ
 ไม่ได้เงินผ่อนชำระหรือเขาไม่กลัวว่าองค์สหประชาชาติว่าลง หนักอย่างนั้นแรงขึ้นอย่าง
 นี้เหมือนกับประเทศเรา ทำไมเขาไม่ได้อ่างอย่างเราเป็นต้น ข้าพเจ้าจำได้ที่ท่าน
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้เคยขอมีคำถามของ เพื่อนสมาชิกในวัน
 แดงนโยบาย ท่านบอกว่าใครจะกล้าค้าขายสังคมนิยมได้ ขอให้นายอกจะให้กระทรวง
 เศรษฐกิจพิจารณาอนุมัติ ข้าพเจ้าจำได้ ถึงแม้ว่าท่านจะเปิดให้ค้าขายกับ
 ค่ายสังคมนิยม ค้าขายกับจีนแดงได้ รัสเซียได้ หรือค่ายสังคมนิยม 10 กว่าประเทศ
 นั้น ในขณะนี้แล้วจะมีใครเล่าที่จะกล้าเปิดการค้าขายได้ ในเมื่อกฎหมายฉบับนี้คำ
 คออยู่ ใครไปมาก็ถูกสอบสวนถูกจับกุมคุมขัง เพราะกฎหมายฉบับนี้ มีผลจะห้าม
 ประทานที่เคารพ ข้าพเจ้าได้เห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ไม่เหมาะสมหลายประการ ดัง
 ที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนมานั้น

หลวงประคอบนิติสาร (พระบวร) : ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องคัด
 กานร่างพระราชบัญญัตินี้โดยข้าพเจ้าไม่สามารถจะเห็นด้วย เหตุผลของ ท่านผู้เสนอ
 ได้ แม้ว่าท่านจะมีเจตนาที่ดีต่อเสรีภาพของประชาชนชาวไทยเพียงใดก็ตาม เรา
 พูกรู้กันมากถึงลัทธิคอมมิวนิสต์ และเราก็ไม่พูดกันว่าลัทธิคอมมิวนิสต์นั้นคืออะไร ออกม
 าคติของลัทธิคอมมิวนิสต์คืออะไร แต่คณะที่เราจะมากล่าวว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ที่แท้
 ก็คืออะไรแล้ววันนี้หนึ่งก็ไม่จบจะกล่าวกันไปกล่าวกันมาวันดี เลียงกันได้ ฝ่ายคอม-
 มิวนิสท์ก็มักจะอ้างว่าลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นวิทยาศาสตร์ เป็นวิทยาศาสตร์ ฝ่ายที่ไม่

ชอบศัทธิตอมมิวนิสต์หรือ เป็นปฏิปักษ์ก็อ้างว่าเป็นแค่ทัศนหนึ่ง หากวิชาวิทยาศาสตร์ไม่ เพราะฉะนั้นไม่ใช่น้ำที่ของข้าพเจ้าที่จะมาสาธยายว่าศัทธิตอมมิวนิสต์ที่แท้ในคืออะไร เพราะว่าคุณไปมันก็ไม่จบแก้วสำหรับผู้ที่ศึกษาติดตามศัทธิตอมมิวนิสต์พอสมควรแล้ว ย่อมจะเห็นได้ว่าอุดมคติอันสำคัญขบอดเยี่ยมของศัทธิตอมมิวนิสต์นั้นไม่มีประเทศใด และชาติใดในโลกมีในขณะที่นี้จะเข้าใจถึงได้ก็จะมีบรรดาถึง และทำตัวเป็นคอมมิวนิสต์โดยบริบูรณ์ได้ เพราะว่าศัทธิตอมมิวนิสต์ที่จะถึงได้โดยบริบูรณ์นั้นจะต้องเลิกวางชาติ คือเลิกมีชาติกัน บางทามไปเข้าใจว่าศัทธิตอมมิวนิสต์ของการเลิกกษัตริย์กันขึ้นเป็นเพียงส่วนย่อยนิดเดียว ส่วนใหญ่ต้องเลิกชาติ ผู้ที่เลื่อมใสในศัทธิตอมมิวนิสต์จะนำศัทธิตอมมิวนิสต์มาปฏิบัติในทางประเทศหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งขึ้นได้พยายามอย่างยิ่งที่จะนำศัทธิตอมมิวนิสต์ไปสู่จุดหมายปลายทางแต่ไม่สามารถไปได้เพราะว่ายังมีชาติอยู่ คนยังถือชาติเป็นสำคัญอยู่จึงไปไม่สำเร็จ จึงได้เรียกตัวเองแต่เพียงว่าเป็นโซเซียลิสต์หรือสังคมนิยมฝ่ายซ้ายหรืออะไรก็ตาม เพราะฉะนั้นในเมื่อศัทธิตอมมิวนิสต์ถึงกับต้องเลิกชาติกันแล้ว เราคิดว่าในเวลาในโลกนี้ยังไม่มีการคอมมิวนิสต์กันจริง แต่ความมุ่งหมายของผู้นับศัทธิตอมมิวนิสต์แม้จะไม่บรรลุดังจุดหมายปลายทางในขณะนี้ก็ตาม เราก็พยายามหาหนทางทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อไปสู่ในลัทธิอันเป็นจุดหมายปลายทางนี้ เมื่อถึงเวลาเมื่อศัทธิตอมมิวนิสต์หรือไม่ว่า เราไม่สามารถทราบได้ เพราะพระราชบัญญัติซึ่งตามสมาชิกผู้ใดก็ตามจะเสนอให้ยกเลิกก็ยังเป็นชวาทะนามก็ตาม บางคราวทำให้ข้าพเจ้าคิดเหมือนกันว่า กฎหมายนี้เลิกเสียก็ดี เราจะไปเปิดหมากกว่าใคร เป็นคอมมิวนิสต์ใครไม่เป็น ความภาคภูมิใจแล้วที่เราจะให้เสรีภาพแก่คนจะเป็นคอมมิวนิสต์ใครก็ตามสมัครใจนั้น เป็นการเหมาะสมกับประเทศเราหรือไม่ ข้าพเจ้าจะไม่กล่าววาทศัทธิตอมมิวนิสต์เป็นลัทธิเขวทรมานถ้าหากอะไรข้าพเจ้าไม่กล่าว เพราะศัทธิตอมมิวนิสต์อาจจะเหมาะแก่บางประเทศ บางประเทศที่เราเขียนจะเป็นคอมมิวนิสต์ จริงเป็นเสรีภาพของเขา ถ้าเขาเขียนจะเขียนเช่นนั้น แต่สำหรับประเทศไทยศัทธิตอมมิวนิสต์เหมาะหรือเปล่า เราควรพิจารณาโดย โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเราเลิกพระราชบัญญัตินี้แล้ว มันเกิดอย่างไร จริง เสรีภาพจะเกิดจากคนไทยที่จะนำศัทธิตอมมิวนิสต์เข้ามาปฏิบัติเข้ามาเผยแพร่ในเมืองไทย ถ้าเรามองในแง่ เสรีภาพของคนไทยมันก็น่าอับเอิบซาบซาบไป หัวจรรพวงกล้าว่าคนเรามีเหตุผลเสรีภาพอย่างขบอดเยี่ยม จะทำอะไรก็ได้ แต่ว่า ท่านประธาน มีใครคิดบ้างหรือเปล่าว่า เสรีภาพอะไรที่เราให้กับคนไทยแล้ว เราไปถือกันคนต่างชาติเจ้าโลกใหม่ เพราะธรรมคาสณิสัญญานั้นยอมมีข้อบกพร่องขึ้นซึ่งกันและกัน ศักดิ์สิทธิ์เท่าเทียมกัน ใครมาจากไหนประเทศไหนเข้ามาเมืองไทย คนไทยมีเสรีภาพอย่างไร เขาก็มีเสรีภาพอย่างนั้น เพราะ

จะนับสมทว่าเราเปิดประตูวางให้คอมมิวนิสต์ ฝนตามดาวจะต้องนำ รั้วคอมมิวนิสต์เข้ามาเขยแพร่ใน เมืองไทยได้เท่ากับคนไทยบางไม่มีปัญหา มีกมผู้ชอบกาว่ากันว่า เมืองไทยไม่มีคอมมิวนิสต์ ก็ไม่มีแล้วคนไทยจะไปเดือดร้อนเรื่องอะไรในเมื่อเราห้ามคอมมิวนิสต์ แต่เราเปิดประตูแล้วคอมมิวนิสต์มันเข้ามาเมืองไทยโดยมีพื้นที่ทางก้าวเข้ามาอย่างไรเราจะทำอะไรไม่ไปก็ไปกันมัน ดีนี้มาพูดกันในกานเสรีภาพเออะ ท่านผู้มีชื่อเสรีภาพเป็นของปรารถนา ข้าพเจ้าเองก็มีชื่อเสรีภาพเป็นของปรารถนาเหมือนกัน ขอโลกไปรกดักฎาเสรีภาพในการ เชื่อถือสิทธิโคอติตติซึ่งในไม่ไกลหมายความว่าเสรีภาพถึงกับปฏิบัติตามสิ่งกม เชื่อถือมันด้วยข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างว่า สมมติว่าจะมีคนสักคนหนึ่ง เชื่อถืออย่างมึงว่าถ้าเราเอาคนมาขายขายขี้เป็นของประเสริฐโลกุญอย่างมึง คนไทยทุกคนควรทำแล้วมันไปบูชขึ้นไปชั้นสูงชาติ อะไรเช่นนั้น อายอย่างนี้ก็เป็นเสรีภาพที่ เราจะเชื่อ ใครจะไปห้ามเขาได้ แต่ทว่าถ้าเรายอมให้เขาว่าเอาคนผู้มีทรัพย์สินความเชื่อถือของเขานั้นมาปฏิบัติจนมันเกิดกบฏอะไร มันเกิดอาชญากรรมคนเลือดร้อนปราศจากความสงบ เพราะเหตุนี้แหละที่เราจึงต้องมีกฎหมายอาชญากรรมการกระทำบางอย่าง ซึ่งกนอาจจะนับมันมีชื่อว่า เป็นของดี แต่มันเป็นเหตุร้ายคอส่วนรวม เราก็ต้องห้าม อย่างพระเจ้าจะคิดอะไรในสิ่งชั่วร้าย พระพุทธเจ้าถึงไม่ถือในอามัถิ ถ้าท่านเข้ามาปฏิบัติจึงเป็นอามัถิ ฉะโลกก็ไม่ว่าเรื่องความเชื่อในเรื่องจิตจักร เมืองก็เหมือนกัน เชื่อไปคิดไมมีใคร เขาว่ากาน แต่ถ้าเข้ามาปฏิบัติในกนเกิดกรวนนาก็เป็นหน้าที่ของสังคมนี้สังคมนั้นจะตองหาทางที่จะแก้ไขความเชื่อที่ชั่วให้เกิดเหตุของเอง เพราะมีความเลื่อมใสในลัทธิบางลัทธิ ทำไมข้าพเจ้าทั้ง ๆ ที่นิยมเสรีภาพของบุคคลไม่น้อยกว่าคนอื่น จึงเห็นว่าเสรีภาพในการปฏิบัติกิจการทางคอมมิวนิสต์ ขอไปรกดักฎา ไม่ใช่อการนับถือ การนำลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาปฏิบัติโดยการ เขมแพร่โดยการลงมืออะไรก็ตาม ทำไมข้าพเจ้าถือว่าเป็นภัยต่อประเทศชาติของ เราในกานที่จะทำรายสถาบันพระมหากษัตริย์อย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่านั้น เป็นของถูกตอง แต่เป็นเรื่องส่วนหนึ่ง แต่ลัทธิคอมมิวนิสต์ที่สมบูรณ์เต็มที่แล้วทำลายชาติ เพราะในอุดมคติของลัทธิคอมมิวนิสต์ ชาติมีอยู่กราบโลกลัทธิคอมมิวนิสต์สักตัวไม่ไ้ คงเลิกชาติหมดในโลกนี้ มีแต่คอมมิวนิสต์ เท่านั้นลัทธิคอมมิวนิสต์จึงจะสมบูรณ์ ขอให้ท่านคิดดูว่าท่าน เรืองรองให้ฝ่ายประชาธิปไตยนิยมเคารพนับถือสิทธิเสรีภาพของคอมมิวนิสต์ที่จะให้เลื่อมใสในลัทธิคอมมิวนิสต์หรือว่าลัทธิคอมมิวนิสต์มาปฏิบัติ ขอให้คิดในมุมมองที่ว่า ถ้าคอมมิวนิสต์ได้ปกครอง เมืองไทย เสรีภาพของท่านทั้งหลายที่งอยู่ ณ. ที่นี้ซึ่งตองการ เสรีประชาธิปไตยคงมีอยู่ที่ใหม่ มีไม่ได้ ที่ว่ามีไม่ได้ นี้ก็ตัวอย่างอยู่แล้วในประเทศซึ่งนำลัทธิคอมมิวนิสต์ไปปฏิบัติไม่เคยให้สิทธิการ เห็น

ชักแยงคอ สหัชชิกอมมิวนิสต์ สมัคิรณูแทนราษฎร สมัคิรโคตแต่เฉพาะผู้ซึ่งได้รับการศึกษาอบรมในทางการ เมือง เสรีรัฐกิจตามซึ่งคณะกรรมการ เปรซิเดียม (Présidium) ถ้าข้าพเจ้าจะพูดให้ใกล้ก็คือคณะกรรมการราษฎร โคอบรม ตั้งหลักสตรไว้แล้วและอบรมแล้ว เมื่อสอบไล่โคแล้ว เป็นคนสมบัติอันหนึ่งคือคณะ เปรซิเดียมโครับรองแล้วว่าบุคคลคนนี้เป็นภัยต่อชาติจึงสมัคิรณูแทนราษฎรโค อันนี้เหมือนกันกับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญชั่วคราวฉบับแรกซึ่งคณะราษฎรโคให้แกเราเป่งที่เดียว ใครสร้างอันนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่เป่งที่เดียวก็เมื่อสหัชชิกอมมิวนิสต์ไม่เปิดเสรีภาพให้คนอื่นที่จะเห็นชักแยง เลิกจ้างหรือแก้ไขสหัชชิกอมมิวนิสต์โคแล้วจะคง เป็นคอมมิวนิสต์โคอย่างเดียวและตลอดกาลแล้ว ท่านประธาน เรามีเสรีภาพเสมอกันหรือ บุคเกิดไม่ได้ จะมีโคแต่คอมมิวนิสต์เท่านั้นหรือ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เสรีภาพทั้งสองฝ่ายไม่เท่ากัน จะเรียกร้องให้ฝ่ายเสรีประชาธิปไตยยอมรับนับถือเสรีภาพของคอมมิวนิสต์ แต่คอมมิวนิสต์ไม่ยอมรับนับถือเสรีภาพของฝ่ายเสรีประชาธิปไตยทั้งนี้ฝ่ายเสรีประชาธิปไตยก็ไม่สามารถที่จะยอมรับนับถือเสรีภาพของคอมมิวนิสต์โค ท่านประธาน ข้อที่กล่าวว่กฎหมายที่เป็นอยู่ปัจจุบัน เป็นเครื่องมือของนักการ เมืองที่จะขจัดศัตรูข้อนี้มันก็อาจจะจริง แต่มันจริงโดยพฤตินัยและครึ่งหนึ่งสองครึ่งของผู้ที่เข้าไปควบคุมความโง่ ทำไมข้าพเจ้าเรียกว่าความโง่ กฎหมายเดิมไปที่จะใช้จริงแก่กันได้ หาวาศัตรูทางการเมือง ขอบประธานโทษ ไปทำผิดอาญาทางกามฉีกหน้าประตามให้เสียคนไป หาวาเขาไปค้ำดัน หาวาเขาไปเป็นอะไรที่เสียชื่อเสียงเสียในทางจรรยาซึ่งจะดีเสียกว่าที่จับคนมาซึ่ง เป็นคอมมิวนิสต์ เพื่อเอากฎหมายนี้มาแกลงกัน ทำไมข้าพเจ้ากล่าวอย่างนั้น ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้มีอำนาจ ข้าพเจ้าจะไม่ใช้กฎหมายอันนี้ขจัดศัตรู ถ้าข้าพเจ้าขจัดใครศัตรูของข้าพเจ้ามาซึ่งอย่าง เป็นคอมมิวนิสต์แล้ว ในคลองสงสัยมีผู้คนหนุนให้ความสบาย อยู่ในตระวาง ออกมายังโลกาทำขวัญ นี้ข้าพเจ้าสมมติและข้าพเจ้าเป็นการคาดหมายว่าจะคง เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าไม่โคหมายความว่าเป็นมาแล้ว แต่ว่าผู้ฉลาดไม่ทำ ขึ้นทำกันนั้นโคอุปการเพราะว่าพวกเขาเข้าไปอยู่ในที่ไหน เขาก็ต้องช่วยกันอย่างนั้น ท่านประธาน มีขอเหตุผลของผู้เสนอว่ากฎหมายนี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ถ้าขีกรัฐธรรมนูญเราจะเสนอกฎหมาย เลิกจ้างหรือแก้ทำไม ขีกรัฐธรรมนูญ ใครถูกจับ เป็นคอมมิวนิสต์ก็สู่ไปที่ความไม่ทรงกรมการตุลาการรัฐธรรมนูญทานวาไป ถ้าโนะมันก็เลิกกันไปเอง เราจะไม่แก้มันทำไม แต่ว่าถ้ามองในแง่ขีกรัฐธรรมนูญในคาน เสรีภาพ ข้าพเจ้าว่าไม่ขัดเพราะรัฐธรรมนูญบัญญัติว่า เสรีภาพนั้นอยู่ในขอบเขตมึงกับแห่งกฎหมาย กฎหมายมัน เป็น เช่นนั้นมันก็ไม่ขัด ที่ไปบอกว่ากฎหมายตราสพระราชานี้มันงั้ให้รัฐทั้งหลายเข้าใจก็ต่อกัน ส่ง เสริมสันติภาพและกิจการที่มีกฎหมายคอมมิวนิสต์มันทำให้คนไทยไม่สามารถ

จะตกกับประเทศที่เป็นคอมมิวนิสต์ได้ ข้อนี้อาจไม่เป็นความจริง เวลาที่เราสัมผัส-
ไมตรีกันบางประเทศซึ่งปกครองด้วยพรรคคอมมิวนิสต์โดยลัทธิขงจื๊อ เป็นกาวาวจะ
ไปสู่ลัทธิคอมมิวนิสต์ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องนำชื่อประเทศนั้นมากล่าวและดูเหมือน
ไม่ใช่ประเทศเดียวจะมีหลายประเทศด้วยกันไม่มีกฎหมายอะไรที่ห้ามคนไทยค้าขาย
กับคอมมิวนิสต์อย่างล้าสมัยไปเพราะว่ากฎหมายที่เรากำลังพิจารณาอยู่นี้ กฎหมาย
ป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้ ถ้าอ่านให้ถี่ถ้วนจะไม่โคห้ามคนที่จะเลื่อมใส
คอมมิวนิสต์เลย ห้ามการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นั้นมีไว้ 3 ประการ เล็กคาง
ระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ เปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจโดยเลิกกลางกรรม
สิทธิ์อะไรพวกนี้ มันมีอยู่เพียงเท่านั้น ไปล้าก็ล้าไม่มีกฎหมายอะไรห้าม ห้ามแล้ว
ไปเขาเป็นสมาชิกองค์การคอมมิวนิสต์ ห้ามสนับสนุนองค์การคอมมิวนิสต์อะไรทำ
นองนั้น แต่ส่วนเรื่อง เลื่อมใสคอมมิวนิสต์กฎหมายก็ไม่โคห้าม แล้วเราจะไปเลือก
ร่อนอะไรในเมื่อเราไม่เลื่อมใส แม้ว่าขอให้ท่านเลิกกฎหมายอาญา ซึ่งเราโดยก
เล็กไปและมาตั้งแก้ไขเป็นประมวลใหม่ปัจจุบันนี้ เพียงกฎหมายลักษณะอาญาตามประ
มวลอาญาดังนี้...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณหลวงพูด 15 นาทีกว่า แตกข้อให้
อีก 2 นาที

หลวงประกอบนิติสาร (พระนคร) : ประทานโทษ ข้อต่ออีก 2
นาทีครึ่งจะจบอยู่แล้ว ขอบคุณศรีบัญญัติกฎหมายอาญาปัจจุบันนี้ เพียง เล็กกฎหมาย เก่าไป
ลักษณะที่มีผู้มีความรู้โดยบังเอิญเกิดความเกลียดชังกันระหว่างคนทางชั้นทานว่ามี
ความนึกคองระวางโทษจำคุกเท่านั้น ๆ มาตราหนึ่ง อีกมาตราหนึ่งผู้ใดกระทำการ
อันเป็นการทำให้เสื่อมเสียห็นชไมตรีอันดีระหว่างประเทศหมายความว่าสัมพันธ์-
ไมตรีที่ประเทศไทยมีเป็นมิตรกันก็มีโทษ สองมาตราหนึ่งยกเลิกไปแล้วยังเกิดความ
อสงเวงความระส่ำระสายเสียงแคนี้ ถ้ายกเลิกกฎหมายป้องกันการกระทำอันเป็น
คอมมิวนิสต์เราจะไปถึงไหนกัน ขอท่านทั้งหลายได้โปรดคลักดู ข้าพเจ้าพูดมานาน
ข้าพเจ้าว่าคอมมิวนิสต์แท้ไม่สู้กระไร ระวางคอมมิวนิสต์เทียบ เขาเรียกกันว่า
ถูกหรือไมถูกไมทราบ คอมมิวนิสต์มี 2 อย่าง คอมมิวนิสต์คอคคริแนร์ (Doctri-
naire) กับคอมมิวนิสต์มอแนแนร์ (Bonaitaire) ซึ่งข้าพเจ้าจะแปลว่าคอม-
มิวนิสต์ทฤษฎีกับคอมมิวนิสต์ขนานนิยม ข้าพเจ้าขอให้ระวางพวกหลัง พวกแรกเขา
เป็นบริสุทธิ์ใจ เราต่อคานโคอะไรโคใครโคแยงกันด้วยเหตุความชอบ แต่พวกคอม-
มิวนิสต์มอแนแนร์คือคอมมิวนิสต์ขนานนิยมนี้เวลามันมาแล้วเราไม่ทราบหรือกลัวจะ
ป้องกันการตรงไหนอะไรทำกันตรงไหน มันมีกกันใช่แปลกกันหมด ถ้าเราเปิดแล้ว
มันมาอย่างอหิวาต์มาคราวนี้ ประเทศชาติเราจะเป็นอย่างไร ถ้าทำหน้าเราจะ

คำหาญว่ากฎหมายที่เป็นอยู่ปัจจุบันนี้ไม่สมบูรณ์ไม่ใช่ว่าอะไรก็สมควรจะแก้ไขให้สมบูรณ์ให้ดีขึ้นมากมายเล็กน้อย แต่ ขาพเจ้าจึงขอคัดค้านผู้จัดทำฎการ เช่นนี้

(เนื่องจากประธานและรองประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้ลงจากบัลลังก์โดยมีคำสั่งอย่างใดจึงถือว่าเลิกประชุมตามข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎรข้อ 23 วรรคสอง)

แหล่งที่มา : รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 11/2501 (วิสามัญสมัยที่ 2) 5 มิถุนายน 2501. หน้า 1321 - 1342.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การอภิปรายครั้งที่ 10

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

...ก่อนไปพิจารณาในหมายเลข 4 (1) ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้าอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. 2495 ซึ่งค้างพิจารณาในวันก่อนในวาระที่จะพิจารณาคงไปนี้ เป็นการอภิปรายของฝ่ายสนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินี้ เพราะฉะนั้นท่านผู้ใดเห็นสมควรสนับสนุนก็โปรดยกมือขึ้น

นายเทพ โชติทิมิต (ศรีสะเกษ) ท่านประธาน ปัญหาเรื่องกฎหมายป้องกันการค้าอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้ไกลางมาแต่คราวก่อน ปัญหาที่ถกเถียงกัน เมื่อคราวที่แล้วก็มีคนเถียงว่าฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยนั้น เข้าใจว่าพระราชบัญญัตินี้จะกระทบกระเทือนถึงราชบัลลังก์และศาสนา ซึ่งความจริงนั้นปัญหาเรื่องจะกระทบกระเทือนถึงราชบัลลังก์หรือไม่นั้นไม่ใกล้เคียงกับกฎหมายนี้เลยแม้แต่น้อย เพราะในประเทศที่มีพระมหากษัตริย์ปกครองอยู่ก็ไม่ว่ากฎหมายที่ใกล้เคียงกับในประเทศนั้นๆ อาทิ อังกฤษและนอร์เวย์ เบลเยี่ยม สวีเดนแล้วนั้น นับเป็นประการแรกว่าเพียงแต่จะร่างการกระทบกระเทือนต่อราชบัลลังก์นั้นก็ไม่ใช่ เรื่องที่จะหยิบยกเอามาเป็นเหตุที่จะไม่ยกเลิกกฎหมายนี้เลยประการเดียว และยิ่งไปกว่านั้นในสมัยหนึ่งประเทศไทยนี้ไม่ไ้มีกฎหมายป้องกันการค้าอันเป็นคอมมิวนิสต์อยู่เลย ในพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงไม่สิ้นสาระอันอย่างที่มีผู้กล่าวเกรงกันอยู่ในปัจจุบันนี้ก็จะเห็นได้ว่าในสองประการนี้ผู้ที่ไม่เห็นด้วยในการที่จะยกเลิกพระราชบัญญัตินั้นไม่มีเหตุอันจะอ้างแล้วหรือที่จะเอามาตั้งเบี่ยงการกระทบกระเทือนพระราชบัลลังก์หรือศาสนาเอามาเป็นเครื่องวิจิตรวิเศษเท่านั้น ถึงข้อที่พวกเรากล่าวให้ยกเลิกนั้นขอคัดค้านท่านถึงที่ได้เรียนมาอย่างย่อๆ นี้ว่าเพียงแต่ตัวฉบับ 2-3 ประการนี้เท่านั้นก็แสดงให้เห็นว่าไม่ใกล้เคียงกันเลย เพราะพระราชบัลลังก์นี้ประเทศไทยที่มีการปกครองแบบราชาธิปไตยตามกฎหมายเราก็ต้องมีพระมหากษัตริย์อยู่ไม่มีปัญหา และจะเป็นลัทธิไหนแต่ไหนจะมาเท่าไรก็ไม่กระทบกระเทือนต่อราชบัลลังก์เลยแม้แต่น้อย ยิ่งกว่านั้นในประเทศที่มีพระมหากษัตริย์ปกครองอยู่นั้น เรายังอนุญาตให้ตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ได้ด้วยซ้ำไป ในประเทศเหล่านั้นจึงไม่กระทบกระเทือนต่อราชบัลลังก์ของประเทศเหล่านั้นเลย มันแสดงให้เห็นว่าเพียงแต่การอ้างองค์ก้านไขให้ยกเลิกกฎหมายนี้มันไม่ควรจะฟังและยิ่งไปกว่านั้นผมจะขอเรียนต่อท่านประธานว่า คำว่าคอมมิวนิสต์นี้แต่คำเดียว เท่านั้น เป็นเหตุให้โลกนี้ทั้งโลกยุ่งเหยิงกันอยู่จนทุกวันนี้และขณะนี้ในประเทศไทยซึ่งพลอยกระแสนี้กระสาบกับเขาไปด้วยก็เลยพลอยยุ่งเหยิงไปด้วยอย่าเอาตัวอย่างอื่นใดเลยแม้แต่ อเมริกาซึ่งสมัยหนึ่งแมกกาซี เป็นผู้ต่อต้านคอมมิวนิสต์ด้วยก็ชวนไปต่อต้านนาซี เขาจนกระทั่งประหารแล้ว อเมริกันนั้น เออมี...

แบบเคียวกับที่เมืองไทยทำอยู่ขณะนี้หรือที่แล้ว ๆ มาบ้างแหละ ไม่เพียงแต่ประชา-
ชนธรรมดาที่ดูนายแมกคลาซีนี้ไกลแวนที่ว่าสากลโลกไปเสีย โลกนั้นเป็นคอมมิวนิสต์
กันนี้เป็นคอมมิวนิสต์ไปสากลไกล เขาประชาชาติที่ทรูแมน เขา เสียอีกควบ นั้นจึง
เป็นเหตุให้มีความกระทบกระเทือนและในที่สุดแมกคลาซีนี้เองก็ต้องมีอันเป็นไป คือ
นโยบายของอเมริกาในขณะนั้นต้อง เปลี่ยนแปลงไม่ไปไหน ๆ นี้ก็ถ่วงต่อไปอีก
แล้วและบัดนี้ก็เป็นที่รู้กันว่านายแมกคลาซีก็มีอันเป็นไปอยู่ปรโลกเสียแล้ว นั้นจะเป็น
กรรมอันใดหรือไม่ว่าก็แล้วแต่จะวินิจฉัยเอาเอง ฉะนั้นผมก็อยากจะทราบกันว่าใน
ประเทศไทยนี้เราจะมีแมกคลาซีคนที่สองกันอีกหรือ และใครนะที่จะเป็นผู้บ้ำเพ็ญ
คนเป็นแมกคลาซีเข้มีบ่สิ่งหากว่าผมเชื่อว่าในสภานี้ถ้าจะไม่มีถึงขั้นนั้นหรือกแต่ว่า
โดยเหตุที่กฎหมายนี้มันเป็นกฎหมายซึ่งอาจจะกระทบกระเทือนต่อประโยชน์ของมุล-
คตบางกลุ่มบางหมู่กันนั้นเป็นเรื่อง ซึ่งผู้ซึ่งถูกกระทบกระเทือนนั้นคิดเอาเอง และฉัน
เอาเองว่าถ้าตราไปเลยก็กฎหมายนี้ไปแล้วสิทธิและประโยชน์ของเขาจะถูกริค
รอนซึ่งความจริงแล้วผมเห็นว่ามันไม่เกี่ยวกับเขา เพราะว่าอาจจะยกตัวอย่างออกไป
อีกเมื่อที่นี้ว่าขณะนี้มันไม่มีกฎหมายนี้ ซึ่งยกเลิกไปเพียงจะประกาศใช้กฎหมายนี้
เมื่อปี พ.ศ. 2494 หรือ 2495 นี้เอง 5-7 ปีในตอนที่ ก่อนก่อนมีมาครั้งหนึ่ง
แล้วก็ยกเลิกกันไประหว่างเด็กเราก็ดูเป็น เป็นชุดกันมาไม่มีใครถูกกระทบกระเทือน
ด้วยประการใด ๆ และเห็นความจริงหรือไม่ว่าด้วยกฎหมายคอมมิวนิสต์นี้แต่ประ-
การ เคียวจึง เป็นเหตุให้ความยุ่ง เทบิงในขณะนี้เกิดระส่ำระสายขึ้นทั่วบ้านทั่ว เมือง
แมงแมกคลาซี ฝ่ายหนึ่งไม่ไรพวกคอมมิวนิสต์ ฝ่ายหนึ่งนั้นแหละเป็นคอมมิวนิสต์
สุดท้ายคนไทยเราที่เองและมันจะหาหันกัน มีคนกางมาบุหยาให้พวก เราแตกแยก
กัน นี้เป็นประเด็นสำคัญหาบอย่าไปลองสมว่าคนที่เขาบุให้เรา เป็นคอมมิวนิสต์หรือ
ไม่บุให้คนนั้นไปไรคอมมิวนิสต์แล้วก็โย โทคนที่จะทำลายนักริบคนนั้นจะทำลายศาสนา
ทำลายชาติ บ้านเมือง นั้นเป็นแผนการอันหนึ่งในโลกนี้ขณะนี้บ่งอยู่อย่างนี้แล้วทำ
ไมเมืองไทยเราจะต้องไปยุ่งอะไรกับเขาด้วยหรือ นี่เอาเหตุมันมาอย่างนี้ ตาม
ประธานณะที่มีบ่งอยู่อย่างนี้ผมเห็นเหตุ เรื่องแรกผมจะขอกล่าววว่าวันแรกที่เคียวนี้
มีแผนการของมหาประเทศประเทศหนึ่งมาบงการมาให้เมืองไทยบ่มบรมสงคราม
จิตวิทยา ชื่อสวามรู่ เมื่อตัวถ่านคอมมิวนิสต์มีงบประมาณมหาศาล อบรมไปทั่ว
ทุกอำเภอแล้วทุกหมู่บ้านทุกตำบล มันเอาเอาแล้วกระยา เข่นมันหรือ ทำไมเขาปลุก-
กรองกันใด นั้นก็มิไปสอนให้ประชาชนอยากรู้ว่าคอมมิวนิสต์คืออะไร แล้วสุดท้าย
แผนการบรมบรมสงครามจิตวิทยานั้นเอง โคนด เป็นประการใดการบรมทุกคราวของ
มีเจ้าหน้าที่ของฝ่ายการประเทศมาควบคุมอยู่ตลอดเวลา นี้หรือประเทศไทยที่
เป็น เอกธรรและรับให้กองทัพการ แขนพรหรืออันที่ถ่วงถ่วงนี้ถึงอทธิไภ

ประเทศไทย เวลาครั้งนั้นเป็นอันว่าไม่ไกลจนกระทั่งไรเมื่อ การเลือกตั้ง
 คราวที่แล้วเมื่อ 26 กุมภาพันธ์ มีปรากฏการณ์ว่ารัฐบาลขณะนั้นได้คะแนนมาเท่าไร
 ต่อมาครั้งที่ยัง เป็นที่พอใจของบุคคลบางหมู่บางเหล่าจนกระทั่งได้เกิดมีอภิปราย
 ในท้องสนามหลวงในมหาวิทยาลัยบางแห่งอันที่พวกนี้ถูก พวกนี้เป็นคอมมิวนิสต์
 พวกนี้ขายชาติพวกนี้เป็นกับคอมมิวนิสต์ แล้วจึงเป็นอย่างไรนั้นเป็นครั้งที่สองค
 มาอีกก็เกิดขึ้นอีกแล้วครั้งนั้นเวลานั้นที่ผู้ถูก มีความรู้ที่สุกมาใจอันที่ใคร่เหตุ
 ผลต่อลัทธิที่เรียกว่าคอมมิวนิสต์ แต่มานักนี้เกิดโศกคนแล้ว ๆ มาถึงหนังสือพิมพ์คา
 คนทั้งหลายในประเทศไทย นี้เป็นคอมมิวนิสต์ไม่หมด แล้วถึงคนบางกองไปหรือ
 รัฐมนตรีทุกคน ทว่าฝ่ายอื่นทั้งหลายเป็นคอมมิวนิสต์หมด นี้สาเหตุเพราะอะไร
 ไม่ใช่สาเหตุเพราะกฎหมายฉบับนี้จึงมีเกี่ยวกับหรือสิ่งมีอยู่มาอยู่ทุกวันนี้ นี้มัน
 เป็นผลความกฎหมายฉบับนี้โดยทั่วไปการมันนั้นมา เมื่อระส่ำระสายไม่มีปัญหา อย
 ไปและอะไรก็ไม่มีอยู่มาแล้ว ที่ที่คอมมิวนิสต์หาว่าเราเป็นคอมมิวนิสต์โดยเลือก
 กฎหมายฉบับนี้ หมายความว่าท่านต้องการ เป็นคอมมิวนิสต์เช่นนี้หรือมันไม่เกี่ยว
 กันอีก เช่นกัน ทำไมประเทศไทยเราไม่มีกฎหมายป้องกันการกระทำอัน เป็นคอมมิว
 นิสต์นี้ เราเป็นคอมมิวนิสต์หรือเราก็ไม่เป็นแล้วทำไมเราต้องกลัว เพราะเหตุว่า
 การมีกฎหมายนี้ไว้มัน เป็นเครื่องมืออันหนึ่ง ไม่ใช่เรากลัวพลังโทษของกฎหมายนี้
 เพราะว่าการมีกฎหมายอันนี้มีโทษโทษอันอื่นด้วย เช่นกฎหมายอาชญาเราไม่ได้
 กลัวกฎหมายแต่เรากลัวว่ากฎหมายนี้เป็นเครื่องมือของผู้อื่น ในเมื่อจะเอา
 ขึ้นมาเมื่อไรก็ได้ จริตอยู่เพื่อใจรัฐบาลทุกวันนี้ยังไม่เคยกระทำหรือว่ากระทำไป
 บ้างแล้วดีพอสมควร แต่เหตุการณ์ไม่ใช่เราเองกฎหมายนี้เป็นเครื่องมือแต่ใครจะไป
 นึกเดาว่าวันหนึ่งข้างหน้าอารมณของพวกผู้รักหากฎหมายนี้เกิดมีความขึ้นมาในฐานะ
 เป็นปฏิปธธรรมแล้วก็จะเกิดโศกกฎหมายนี้ประหัตประหารใครขึ้นมาใครจะไป
 หรือถ้าเป็นรัฐบาลอื่นขึ้นมาปกครองอีกบ้าง เขาก็จะเกิดอะไรขึ้นอีกบ้างไหม นี้
 เป็นปัญหาที่เราจะต้องรับทราบไว้ว่าไม่ว่าจะมกฎหมายอย่างไรในประเทศไทย
 จะเป็นการที่เราต้องการให้เลิกกฎหมายฉบับนี้จึง เป็นเรื่องหนึ่ง เราต้องการหลักการ
 ไม่ใช่ว่ารัฐบาลทุกอย่างไม่ทำก็อย่าเพิ่งเลิกเลย เราไม่ทำท่านหรือทุกอย่างนั้นไม่
 ถูกต้องขอหลักการ รัฐมนตรีมหาไทยเองก็พูดว่าผมไม่เคยใช้เลยนะไม่ต้องการ
 จะใช้ ที่นี้จะชี้ให้เห็นว่าทำไมถึงมีกฎหมายฉบับนี้ด้วยกฎหมายฉบับนี้มัน เกิดขึ้นเพราะ
 เหตุว่าโลกนี้แบ่ง เป็น 2 ฝ่าย เมื่อแบ่ง เป็น 2 ฝ่าย อีกฝ่ายหนึ่งก็ต้องการก็ถนัด
 ฝ่ายหนึ่งไม่ทำตามแต่ในวิถีอะไรก็ตามดี แต่ว่าในที่สุดจะอย่างไรก็ตามที่เด
 กฎหมายฉบับนี้ เหมือนหนึ่ง เราเขียนเสียให้รู้จักตัวเลย ๆ และไม่มีกฎหมายอะไร
 เลยในการที่จะอ้างว่าคนนั้นเป็นคอมมิวนิสต์คนนั้นเป็นคอมมิวนิสต์ จริงอยู่ในกฎหมาย

บัญชีไว้ 3-4 ประการ ซึ่งมีการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ แต่ว่าใน 3-4 ประการนั้นถ้าหากจะพูดโดยหลักฐานที่แท้จริงในโลกเวลานี้แล้ว แม้แต่พรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งอ้างว่ามีตนเองนั้นเป็นคอมมิวนิสต์ การกระทำนั้นก็ยังไม่ได้เข้ามณฑลกฎหมายนี้เลยแล้วไปเลยเขาไวทำไม ซึ่งเขียนเอาไว้แล้วไม่ปรากฏผลปฏิบัติขึ้นมาเลยสักครั้งเดียวและถ้าว่าคอมมิวนิสต์นั้นถ้าจะเทียบง่าย ๆ เหมือนอย่างกับที่พูดสามัญชนธรรมดาเขาใจ อ่างาย ๆ ก็ว่ามันเป็นสิ่งที่คนไม่เข้าใจแล้วไม่รู้อะไรเลยว่ามีนั่นมันคืออะไร เขียนกฎหมายป้องกันการทำอัน เป็นที่สมควรอย่างนั้นแล้วมันมีความหมายอะไรขึ้นมา ไม่เขียนไวทำไมในเมื่อเราก็คงพูดไม่ได้ว่านี่นั่นคืออะไร จริงอยู่ในกฎหมายนี้บัญญัติการทำอันซึ่งมีการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ แต่ว่าโลกจ้าวแล้วว่ามันไม่สามารถเป็นไปโลกเช่นนั้น ฉะนั้นการมีกฎหมายนี้ไว้จึงเป็นก้าพวงที่จะกั้นไม่ให้มนุษย์ทั้งโลกนี้คิดก่อสัมพันธ์กันได้อย่างนั้นของธรรมดา กองแบ่งกายแบ่งฝ่ายกันไม่แบ่งกายเหลือใจเองจึง เป็นเหตุให้มาน เมืองไทยนี้กองลุ่มจวม เสริมธุรกิจตลอดแล้วเพราะอะไร หันไปก็มากก็จะหาว่าเราจะให้ใครเสรี ครั้งแรกก็รับมาเดิม ๆ มาใหม่ไม่เห็นด้วยเลยแต่กับจีนแดงจะใดก็ตามอะไร กระบุงกึ่งใจ กระลาบปาง หัวโขนไป มีหัวหน้าพรรคประชาธิปไตยว่าแต่บัดนี้รัฐบาลชุดนี้ขึ้นมา เอาตัวใครเห็นใจอะไร แขนงบางซึ่งเป็นสหกรณ์บ้าง ถ้าหากขอมารเราจะขอไปยังสหประชาชาติขอ ออเน็น สิ่ง ๆ หนึ่งมาเลยเป็นข้าราชการกลุ่ม เขามากก็ยังไม่ทำได้ ประเทศไทยเป็นเอกราชทำไม่ได้ กองชอลอยุทธศาสตร์สหประชาชาติรัฐมนตรีว่าการกระทรวง เสริมการปกครองและของศาลก็ต่างประเทศมีอะไรแล้วการ คำทั้งหลายของประเทศไทยมันอยู่ในวงจำกัด เพราะภายในเสรีประชาธิปไตยเท่านั้นแล้วมันหมุนเวียนโคตรไหนอย่างไร เกือบนี้ตั้งแต่ทั้งข้างทั้งข้างไม่สักจะแจ้งอยู่แล้ว สิ้นชาติไหนเข้ามาเป็นสินค้าของใคร เวลาจะหาขอมแล้วว่าให้ใครขายกันโลกเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน สินค้าที่ส่งออกไปจะใครมีราคาก็ขึ้น สินค้าส่งเข้ามาอาจจะถูกลง ถ้าให้ใครขายน้อยเขา แต่ว่าในเมื่อกฎหมายฉบับนี้ปรากฏออกมา มันจะให้ใครอะไรคนเดียว รัฐบาลโลกแต่ปากว่าอย่างเดียว แต่ว่าเขาขยับหรือมีอำนาจถึงมือเป็นของ เขาอยู่ เพราะถ้าหากคนไปยึดถือกฏหมายนี้เขาเมื่อใด จริงอยู่ถ้าเป็นพ่อค้าธรรมดาเขาอาจจะบอกว่าเขาตีว่าการค้าไม่เอาอะไร นี่ท่านจะอ้างเช่นนั้น แต่เขาเมื่อมีพ่อค้าคนนั้น เกิดยึดถือกฏหมายนี้เมืองคงมียึดกฏหมาย การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ มันเป็นกลางนี้ใคร เขาจะกล่าวหา เขียนไว้พูดไว้บอกเขาไว้ และเหมือนหนึ่งไม่มีประโยชน์อะไรที่เข้ามาเลยแล้วคงกฎหมายนี้ไว้ทำไม และครั้งใดกฏหมายนี้แล้วมันเมืองจะยอมอย่างนั้นหรือ อปากจะหาพยานไม่ว่าพรรคไหนไม่ว่า รัฐบาลไหนจะว่า ถ้าเลิกแล้วมันจะยอมให้เป็นไหม จะไปไหนไป

สวรรค์อะไรก็แล้วแต่ถ้ามันจะรวม แตก แล้วอีกกสิริรัฐาศาสตร์ที่สุดเราเข้าใจ
 เบิกออกกันในสถานนี้ก็ถือว่า รัฐบาลนี้เกรงว่าอเมริกาจะไม่พอใจในท่าทีกว่าเราเล็ก
 กฎหมายฉบับนี้แล้ว อเมริกาจะพิศไม่ยอมรับแล้วเราแต่ทำเพราะเรามีบางใหม่
 ประเทศมหาจักร เขมร อเมริกาเป็นสนใจอยู่ดูหนทาง พระยาภิรมย์ไมตรี เกษมา
 ทำสัมพันธ์ไมตรีแก่เราเคยมีที่จะ เราเราเป็นให้กรูอย่างใหม่กบถกระยะเว เรามา
 อเมริกาทำคดีกับเราอยู่ตลอดเวลา แล้วเพียงแต่เราจะช่วยตัวเราเองให้สัมพันธ์
 กับหัวทุก ๆ นานาประเทศตามนโยบายของรัฐบาลที่แดงไว้แล้ว อย่างนี้อเมริกา
 จะใจ เข็มมีโทษสุดที่จะบีบคั้นเรากลับไปอีกอย่างนี้หรือ นี่เป็นแนวความคิดของรัฐ-
 บาลแต่ฝ่ายเดียวทำมาละ อันเลียบ สยาม อินโดนีเซีย เขมร เขาไม่มีนโยบายเป็น
 กลางตรอกหรือ เขาไม่มีกฎหมายบังคับกับเรากหรือ แล้วทำไมอเมริกาจึงช่วยเขา
 ไล่ แล้วจึงไปกล่าวนี้ บูลิสตาว์เวียนนี่เป็นพรรคคอมมิวนิสต์ร้อยเปอร์เซ็นต์อเมริกา
 ก็ยังช่วยเหลือ แล้วสติปัญญาเหล่านี้จะไปทำอะไร นี่เพราะเหตุเราก็คงจะจนเกิน
 ไป มาถึงขณะนี้ในของเรา จะมีความโดยปริยายทางตรงอะไรก็ตามแต่ จึง
 เป็นเหตุให้ลบลกตามใจอยู่ และเมื่อใดมาจะกล่าวว่าคุณไม่เห็นด้วยในการจะ
 เล็กกฎหมายนี้จะเป็นคนชายชาติหรือไม่ อะไรก็ตามที่เฉพาะนี้ เป็นเรื่องความรู้
 สึกนิกถิกของทานแต่ละคน และเป็นความหวาดเกรงของทานโดยทานไม่ทำไปถึง
 บลโดยเสียของประชาชน เพราะถ้าเราเล็กกฎหมายนี้เขาไร้นั้นประชาชนจะทน
 ตานี่นานยิ่งขึ้นเท่านั้น ไม่ใช่เราเป็นคอมมิวนิสต์ ชาวเขาเองอยากจะเป็นหัว
 หนาคอมมิวนิสต์อะไรทำนองนั้น ชาวเขากลางหาในประเทศไทยช่วยว่า มีไหมใคร
 มาชี้ให้ชาวเขาเห็นสักทีเดชะว่าคนไทยเป็นคอมมิวนิสต์ แล้วขณะนี้เมื่อกฎหมายนี้ยัง
 คงอยู่ เลี้ยวหนังสือพิมพ์ทุกวันพรรคบางพรรคคอยปรอชชาวอุบลเวลา คนนั้น
 เป็นคอมมิวนิสต์คนนี้เป็นคอมมิวนิสต์ แล้วนั้นหรือความสงบสุขของประชาชน ใน
 เมื่อกฎหมายนี้ยังคงอยู่ แล้วลอง เล็กกฎหมายนี้ไปแล้วมันจะ เกิดเหตุอย่างนั้น
 ใหม ประชาชนคนโดยต่างประสาด้วยกัน ทางกันทางมุ่งหน้าหาหน้าที่ของตน จะ
 เป็นพรรคซ้ายพรรคขวาอะไรก็แล้วแต่เดชะหรือรัฐบาลเองก็ตามใจมุ่ง ไปสู่ประเล็น
 จุดเดียวกัน แต่เดชะนี้เราวางกันไม่ได้ เรามุ่งไปไม่ได้เพราะโอกาสกฎหมายนี้มันแห
 แยกคนให้แตกแต่กันยังดี สมมติวันนี้มัน เริ่ม เกิด เกิดแววขึ้นมาก เกิดระส่ำระสาย
 เกิดมีมือที่ 3 แทรกเข้ามา เอาคอมมิวนิสต์แทรกแซงอีกแล้ว ก็มันเป็นอย่างนี้ แต่
 ความจริงนั้นพวกเราเอง ผมเชื่อเหลือเกินว่าทุกคนนั้นปรารถนาดีต่อบ้านเมือง
 ต่อประชาชนแล้ว เหตุใดรัฐบาลยังคงกฎหมายนี้ไว้เป็นเหตุคือความแตกแยก ขอ
 สรุปในที่สุกว่าอย่างนั้น ละนั่นท่านประชาชนที่เราจะต้อง เอากฎหมายนี้ไว้ให้ ที่เรา
 จำจะต้องให้เล็กกฎหมายนี้ให้ เพื่อความ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นเอกภาพของ

ประเทศไทยข้าพเจ้าคิดว่า เช่นนี้เสียด้วยจากرابโลกที่กฎหมายนี้ยังอยู่ คราม
นั้นอย่าไปหาความสมัคสมานสามัคคีร่วมกันจะดีกว่า และท่านเจ้าคุณนายตั้ง
หลายท่านไม่คงตกใจว่าทำไมจะเข้ามาเมืองไทยได้ สิทธินี้จะเข้าเมืองไทยได้
ก็ต่อเมื่อเมืองไทยแตกแยก ต่อเมื่อเมืองไทยมีคอรรัปชั่นไม่บำรุงประชาชนเท่านั้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเทพ เวลาจะหมดอยู่แล้ว

นายเทพ โชคินุชิต (ศรีสะเกษ) : ขอเวลาอีก 2-3 นาที

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไปกรวบรวมรักหน่อย

นายเทพ โชคินุชิต (ศรีสะเกษ) : เพราะเรื่องนี้อาจจะพูด
ให้สั้นใส่สั้นพูดสั้นหน่อย ยิ่งกว่านั้นขอเรียนไว้อีกครั้งหนึ่งว่า สมมติว่าวันนี้กฎหมาย
นี้จะ เป็นอันยกเลิกเรื่องอันนี้ปรักฎษาให้ผ่านไปนั้น ถูกละ โดยเสียงสภานั้นท่านยอม
ทำใจ จะเป็นฝ่ายพรรคประชาธิปัตย์หรือฝ่ายรัฐบาลก็ตามที่ นั้นเป็นสิทธิของท่าน
หน้าที่ของ ท่านการรัฐธรรมนุญแต่ท่านจงนึกถึงประโยชน์สุขของประชาชนเกิด และ
แตกหากว่าอีก 2-3 วัน ไม่กี่วันนี้ก็จะหมดสมัยประชุมสภาแล้ว วันที่ 24 ถ้าเรา
แพ้ววันนี้จะโดยลงมติไม่รับหลักการนี้ก็ตามที จะโดยลงมติให้ผ่านไปตามที่ เราก็
จะเสนอกฎหมายที่จบถึงที่สุดจนกว่าชีวิตเราจะหาไม่ เพราะเราต้องการให้กฎหมาย
นี้เลิก ครามโลกที่เรายังมีลมหายใจอยู่ยิ่งไปกว่านั้นจะขอเรียนต่อที่ประชุมนี้เสียด้วย
ว่าเราแอนตี้กันอย่างนี้ที่ตุรกีเสียอยู่ในนี้ เขาอ้าง เป็นคอมมิวนิสต์นั้นผิดนโยบายหรือ
เปล่า ถ้าหากเขาอ้างจริงแล้ว ข้าพเจ้าว่าในตุรกีเสียออกไปจากเมืองไทยซิ
เพราะเป็นคอมมิวนิสต์ทำไมอยู่ร่วมกับเขา ทำไมไม่ให้เขามีตกในนี้ ทำไมเราตั้ง เอก-
อัครราชทูตขึ้นที่นั่นและยิ่งกว่านั้นขณะนี้ชาวเมือคั้นนี้เอง ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การต่างประเทศทราบก็ เคียวนี้รัสเซียกับอเมริกาเขาจะจับมือกันอยู่แล้ว แลกเปลี่ยน
ผู้เสี่ยวชาวยุโรป เข็มมือสีกาอเมริกาให้มากขึ้นกว่าที่รัสเซียส่งไปขาย มีหน้าทำอเมริกา
เองโดยรัฐมนตรีต่างประเทศบอกว่า เรื่อง รับรองจีนแดงนั้น เกิดเป็นภัยพิพาทองวินิจ
ฉัยกันแล้วปัจจุบันนี้ เพราะการลกอารุขทั้งหลายให้ 4 มหาอำนาจประชุมกัน รัสเซีย
อาจจนอาวุธทั้งหลายทั้งนี้ไว้ เกรียทั้งอะไรรอยแยกกันประการเข้ามาไว้ในจีนๆไม่ใช่
สมาชิกยูโน แล้วความสงบสุขของโลกจะมีขึ้นไคอย่างนั้นหรือ นี่แหละผมจึงว่า เรื่อง
ของโลกนั้นอย่าแบ่งก่ายกันเลยไม่ใช่แต่ประเทศไทยแม้นคโลกมก้ทุกคนหลายครั้ง
ในสภานี้ก็เพราะเหตุแบ่งก่ายนี้เอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เวลาของคุณจะหมดแล้ว

นายเทพ โชคินุชิต (ศรีสะเกษ) : ก็ขออีกนาทีเดียว อีกสองคำ

ก็จะหมดแล้ว ท่านประธาน กวบเหตุนี้เองผมจึงต้องวิ่งวอนต่อสภานี้ แม้ถึงวันนี้เรา
จะแพ้ก็ขอให้ท่านเก็บเอาไปคิดและเหตุการณ์อันระบะไม่ซำนี้มันจะชี้ขาดจากกฎหมาย

นี่มัน เป็นประโยชน์หรือเป็นภัยต่อบ้านเมือง

ขุนลงฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา) : ในเรื่องร่างพระราชบัญญัติ
 ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้าระหว่างอัน เป็นคอมมิวนิสต์ซึ่ง ท่านผู้มีเกียรติแห่งสภา
 นี้ได้ร่วมกันเสนอนั้น แล้วก็ในเรื่องนี้ก็ได้มีการอภิปรายกันในวันพฤหัสบดีก่อน ซึ่ง
 เมื่อได้ฟังคุณแล้วก็รู้สึกว่าคุณเสนออีกก็มีความคิดความเห็นอัน เป็นอิสระของคุณและ
 เป็นแนวความคิดที่เป็น เสรีภาพที่จะ เสนอหรือจะลิด เช่นนี้ก็ได้ แต่ว่าเท่าที่ฟังก็ไม่
 ปรากฏว่าท่านสมาชิกผู้ เสนออีกก็หรือผู้สนับสนุนก็ก็จะแสดงออกมาให้ปรากฏโดย เคน
 ษัตริย์ในทางว่าจากรายการหรือทางอภิปรายว่าท่านผู้นั้น เป็นผู้ที่รวมคอมมิวนิสต์หรือ เป็นผู้ที่ไม่
 ในเรื่องคอมมิวนิสต์หรือจะ เป็นคอมมิวนิสต์ และขอคัดตัวอย่างขอประทานอภิปรายคุณเท
 โษศิษย์ ซึ่ง เป็นเพื่อนกับคุณว่า อย่างคุณเทพ โษศิษย์ท่านก็ได้อภิปรายในเรื่อง
 เกี่ยวกับ เห็นด้วยในหลักการที่จะยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้าอัน เป็นคอม
 มิวนิสต์ ที่จริง เรื่องคอมมิวนิสต์ในใน เมืองไทยที่ไม่ เป็นคอมมิวนิสต์โดยแท้จริงแล้ว
 เรายอมไม่รู้อย่างสักแง่ เห็นจริงหรือเรายอมไม่รู้โดยแท้จริงว่า คอมมิวนิสต์เป็น
 อย่างไรหรือมันมีจุดหรือเหตุร้ายกาจเพียงใดเป็นแต่เรารู้กันในทางทฤษฎีเป็นแต่เร
 รู้กันในเรื่องที่เป็น เชียงอย่างซึ่ง เราได้ทราบและได้ปรากฏการณ์เป็นบางครั้ง ข้า
 เจ้าเองขอรับสารภาพว่าข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้ เรื่องลัทธิคอมมิวนิสต์โดยแท้จริง หาก
 แต่รู้โดยทางทฤษฎีและโดยกฎหมายหวังใจว่าคุณ เท โษศิษย์นั้นก็อาจจะรู้ดีกว่า
 ข้าพเจ้าในเรื่องนี้ได้ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ปรารถนารว่า คุณเทพ โษศิษย์ กี้ หรือเห็น
 กี้ หรือผู้สนับสนุนอื่นๆก็ ก็ จะ เป็นคอมมิวนิสต์หรือผู้ใดไปคอมมิวนิสต์ ในเรื่องนี้ข้า
 เจ้าขออภิปราย เกี่ยวกับ เหตุผลซึ่งท่านผู้ เสนอได้ เสนอมาหลายข้อหลายประการทั้ง
 ที่เป็นลักษณะอันดีและทั้งที่ผูกกันในสภาข้าพเจ้าขอกล่าวสรุปโดยย่อว่า ประเท
 ไทยปกครองโดยระบอบประชาธิปไตยมีรัฐธรรมนูญ เป็นกฎหมายสูงสุด พระราชบัญญัติ
 ป้องกันการค้าระหว่างอัน เป็นคอมมิวนิสต์ เป็นกฎหมายที่กักกันสิทธิเสรีภาพประชา
 ชนอันไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญมาตรา 26 นั้น ข้าพเจ้าคิดว่าในมาตรา 26 นั้นซึ่ง
 ได้บัญญัติในรัฐธรรมนูญว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในทรัพย์สิน การพูด การเขียน การ
 พิมพ์ การโฆษณา การศึกษาอบรม การชุมนุม การตั้งสมาคม และการตั้งพรรคการ
 เมือง ทั้งนี้ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย หมายถึงว่า เสรีภาพต่างๆนั้นจะมีโดยแท้
 เพียงหรือจะจำกัดตามใจชอบเห็นไม่ได้เพราะฉะนั้นอันนี้ก็ย่อมมีสิทธิอยู่แล้วว่าต้อง เป็น
 ไปภายใต้กฎหมาย เพราะฉะนั้นการกระทำอันกฎหมายที่จะถือว่าเป็น เสรีภาพซึ่ง
 เราควรจะยกเลิกนั้น มันก็ย่อมขัดกับรัฐธรรมนูญมาตรานี้และนอกจากนั้นในสิทธิ
 เสรีภาพนั้นถ้าพูดถึงมาตรา 29 ในรัฐธรรมนูญแล้วก็จะเห็นได้ว่า ในบทบัญญัติ
 แห่งรัฐธรรมนูญมาตรา 29 นั้นก็ได้พูดว่า รัฐย่อมเคารพสิทธิในทรัพย์สิน

ของเอกชน เพราะฉะนั้นมาตรา 26-29 นี้ก็จึงเป็นเรื่องประกอบกัน เพราะฉะนั้น การที่มีพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นั้นยอมไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ แต่ตรงกันข้ามก็ว่าถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ เป็นการส่งเสริมรัฐธรรมนูญเสียอีก ใน ประการต่อไปท่านบอกว่า ในพระราชบัญญัติไม่เพียงแต่ขอรัฐธรรมนูญเท่านั้น อาย ป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้ยัง เป็นการวิครอนสิทธิประชาชน แล้วก็ยังได้ กลายเป็นเครื่องมือของรัฐบาลฉวยโอกาสแอบอิงอาศัยอำนาจจับกุมคุมขังนักการ เมืองวิครอนสิทธิเสรีภาพหนังสือพิมพ์และประชาชนโดยไม่ชอบไม่ควร สร้างความ หวั่นเกรงอะไร เหล่านี้ ก็ให้เห็นได้ว่าในเรื่องนี้ในรัฐธรรมนูญก็ได้มีคุ้มครองอยู่แล้ว และแม้ในกฎหมายอาชญากรรมก็ไม่มีว่า ถ้าใครแกล้งจับกุมคุมขังกัน ใครแกล้งใส่ร้าย กัน เราก็ฟ้องรัฐบาลได้ ในการที่มาแกล้งเราแกล้งอย่างไรก็ตามรัฐบาลที่คั้นยอม จะไม่กระทำการกลับแกล้ง จะจับกุมใครก็ยอมมีเหตุผลยอมใครสืบสวนสอบสวนมา ก่อนว่ามันมีเหตุผลอันควรกระทำ เขาจะกระทำความคิดแล้วก็คิดว่ารัฐบาลในปัจจุบัน นี้ก็อาจจะ เป็นรัฐบาลที่ดี อาจจะ เป็นรัฐบาลที่มีความคิดที่จะกระทำอะไรโดยข้อดีศย์ สุจริตและรอบธรรม คงจะไม่เป็นการกลับแกล้งโดยฉวยโอกาสเอาร่างพระราช- บัญญัติฉบับนี้มาเป็นเครื่องมือเป็นอันขาด เพราะฉะนั้นการกระทำในระหว่างรัฐบาล นี้เข้ามาที่อาจจะพอเป็นที่เห็นได้ว่า ไม่มีการที่จะแกล้งจับใคร ในเมื่อมันไม่มี การกระทำผิดหรือมีความผิด ข้าพเจ้าก็คิดว่าคงจะไม่น่ากลัวในเรื่องนี้ และที่นอก จากนั้นท่านเสนออย่างใดกล่าวในเหตุผลอีกว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายขออน กฎหมายขัดต่อรัฐธรรมนูญ รัฐมีกฎหมายลักษณะอาชญา พ.ศ. 2499 เป็นเรื่อง มีพอที่จะป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์อะไร เหล่านี้แหละ อาย เรื่องนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ในเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายก่อนกฎหมายนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นความ จริง เพราะเหตุว่ากฎหมายอาชญากรรมมีบทบัญญัติลงโทษแก่ผู้กระทำผิด เช่นลักขโมย ปล้นทรัพย์หรือฆาตกรรมหรือในลักษณะอื่น ๆ แต่ทำไมใคร่ไว้อย่างชัดเจนว่า ในกฎหมาย ในลักษณะอาชญากรรมนั้นจะป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์หรือจะป้องกันคอมมิว- นิสต์ ตามที่ท่านเสนอไปอย่างไร เพราะเหตุว่าในเรื่องการกระทำอันเป็นคอมมิว- นิสต์นั้นก็มียุทธวิธีในมาตรา 3 บอกว่า ว่าควยลักษณะของการกระทำอันเป็นคอมมิว- นิสต์มีอยู่ 3 ประการนั้นถ้าจะมาชี้แจงในที่นี้ว่า ประการที่ 1-2-3 คืออะไรนั้นก็ จะเป็นการบาวความ อยากจะกล่าวว่าในทั้ง 3 ประการนั้นคือว่าในเรื่องที่จะเลิก คุมการปกครองประชาธิปไตยซึ่งมีพระมหากษัตริย์ก็ดี การเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจหรือการที่จะทำให้การรมสิทธิ์หรือปัจจัยของการผลิตต่าง ๆ มาเป็นของรัฐโดย ไม่ได้ชักไรดาเสียหยาอะไร เหล่านี้ก็คือนั้น ก็ไม่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายอาชญา กฏ- หมายอาชญาไม่ได้บัญญัติไว้เช่นนั้นเลย ตลอดจนในการอื่น ๆ อีกหลายประการ เพราะ

ฉะนั้นจึง เห็นว่าไมซึกกันที่จริงในเรื่องกฎหมายอาญานั้นท่านที่เป็นนักกฎหมายหรือท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายก็ยอมรับมาแล้วว่ามันจะเกิดความผิดขึ้นได้หากว่าเป็นลักษณะก่อให้เกิดการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์มันก็จะผิดหรือจะจัดการได้ก็ต่อเมื่อใดกระทำการไปหรือต่อเมื่อใดประสมเข้ากันไม่ได้มีการป้องกันไว้ เพราะฉะนั้นการป้องกันนี้จึง เป็นเรื่องสำคัญถึงจะกล่าวต่อไปตามสมควรแก่เวลา ในประการสุดท้ายท่านบอกว่ากฎบัตรของสหประชาชาติมุ่งประสงค์จะให้รัฐทั้งหลายมีความเข้าใจอันดีต่อกันส่งเสริมสันติภาพของโลก ไทยก็ปรารถนาเช่นนั้น อะไรเหล่านี้สำหรับในเรื่องกฎบัตรสหประชาชาตินี้เราจะเห็นได้ว่ากฎบัตรสหประชาชาติมุ่งสันติเป็นหลักสำคัญและมุ่งที่จะรักษาสิทธิเสรีภาพอันถาวรและสุจริตบริสุทธิ ไม่ใคร่มุ่งที่จะไปส่งเสริมเรื่องสิทธิเสรีภาพอันเป็นการไม่มีขอบเขต อันเป็นการไม่อยู่ในบังคับแห่งบทกฎหมายก็หาไม่ได้และยิ่งกว่านั้นจะต้อง เป็นไปโดยความชอบธรรมแห่งบทกฎหมายของแต่ละประเทศ เพื่อความสันติ นี้เป็นหลักสำคัญ เพราะฉะนั้นกฎบัตรของสหประชาชาตินี้จึง เป็นการตรงกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือเรียกว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่มีบทส่งเสริมในเรื่องกฎบัตรสหประชาชาติอยู่เต็มสมบูรณ์ เป็นคนว่าในมาตรา 26 และมาตรา 29 ในเรื่องสิทธิเสรีภาพและในเรื่องกรรมสิทธิ์หรืออะไรต่าง ๆ ไปแล้วข้างต้นนั้น ต่อไปนี้ข้าพเจ้าก็อยากจะไต่พิจารณาต่อไปว่า ที่ท่านกล่าวข้างต้นว่า กฎหมายป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ถ้ามีไว้ก็จะเป็นการทำความเดือดร้อน ที่จริงข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการทำความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนทั่ว ๆ ไปเลย ก็ว่าราษฎรคนใดที่ประพฤติดีมีสัมมาคารวียุบายความสันติ ก็ไม่มีการกระทบกระเทือนเลย แม้แต่กฎหมายลักษณะอาญาที่วางโทษอย่างสำคัญไว้ว่า คนใดฆ่าเขาขอมลงโทษประหารชีวิต การโจรกรรม การปล้น การลักขโมย ลงโทษอย่างหนัก อะไรเหล่านี้ ก็ดูน้ำหนักความทุกข์ทั้งหลายเหล่านั้นมิได้ประทุกผิดหรือมิได้คิดที่จะกระทำผิดก็ห้ามความเดือดร้อนไม่กฎหมายลักษณะอาญาก็ไม่อาจจะเอื้อมเข้าไปถึงเลย พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ก็เช่นเดียวกัน ดูหากว่ามีใครกระทำการอันใดลงไปให้เป็นไปในลักษณะที่จะเห็นไป . เป็นการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ซึ่งที่บัญญัติไว้ในมาตราแล้วก็ไม่มีความที่จะต้องหวาดกลัวไม่มีเรื่องที่จะเดือดร้อน ไม่นิใครไปเกลียดเลยนี้ข้าพเจ้าก็เห็นว่ากฎหมายอันนี้มีอยู่ที่ไม่ทำความเดือดร้อนแก่ประการใดเหมือนกับกฎหมายลักษณะอาญาดังกล่าวแล้วถ้าเราไม่ไปยุ่งไปเกี่ยวกับไปทำเข้ามันก็ไม่เป็นเรื่องอะไร ในประการต่อไปนั้นระบบการปกครองประเทศทั่ว ๆ ไป สิทธิเสรีภาพก็หรือเกี่ยวกับการปกครองก็ย่อมเหมาะสำหรับแต่ละประเทศ สิ่งที่เหมาะสมแก่ประเทศหนึ่งจะนำมาใช้แก่ประเทศหนึ่งนั้นหาได้ไม่และอาจไม่เหมาะ คือสิ่งที่ต้อง

ที่นิยมบริโภคของอีกประเทศหนึ่งอาจจะเหมาะสำหรับประชาชนพลเมือง และความเป็นอยู่สถานการณ เหตุการณ์ของประเทศนั้น และสิ่งที่เขาวาดคั้นนั้นก็นำไปใช้อีกประเทศหนึ่งซึ่งมีภูมิประเทศ เหตุการณ์และลักษณะอื่น ๆ ไม่ตองกันก็อาจจะเป็ผลร้ายเหมือนอย่างคนเรานี้แม่แต่เรื่องอาหาร อาหารบางอย่างคนนั้นชอบแต่ของชอบของคนนั้นเอาไปให้คนโน้นรับประทานคนโน้นไม่ชอบ อายุนี้ก็มีอยู่ดมไปซึ่งเป็นเรื่องง่ายเหลือเกินที่เราจะเปรียบเทียบอายุสิ่งที่เหมาะสมแก่ที่หนึ่งมาใช้แก่อีกที่หนึ่งนั้นมันไม่เป็นการสมควรที่เราจะยึดถือว่า ถ้าเขามีอย่างนั้นแล้วเราก็ต้องมีตัวไปอะไร เหล่านี้เป็นต้น ที่นี้่อยากจะกล่าวต่อไปว่าในประเทศต่าง ๆ ที่ท่านผู้มีเกียรติท่านอดีตรัฐมนตรีเทพโลกกล่าวว่ในต่างประเทศนั้นเขาก็มีคอมมิวนิสต์ เขาไม่ตองมีกฎหมายอะไรต่ออะไรนี้ ชาวเขาอยากจะเรียนว่า ในต่างประเทศนั้นในบางประเทศเช่นอังกฤษ สวีเดน นอร์เวย์ หรือประเทศเบลเยียมอะไรก็ตามเลิกแม่ฝรั่ง เศรษฐีพรรดคอมมิวนิสต์ไค้นั้น โดยที่เขาไม่ไค้มีกฎหมายห้ามไว้แต่ว่าแม่กระนั้นประชาชนพลเมืองของเขาในการจะเลือกผู้แทนราษฎรเข้าไปนั่งในสภานั้นก็รู้สึกว่บางประเทศไหนชอบเหลือเกิน แม่อังกฤษในขณะนี้ พรรดคอมมิวนิสต์ก็ไม่มีที่นั่งในสภา แม่จะมีในประเทศอื่นบ้างก็เม็นเพียงคนสองสามคน มีแสดงให้เห็นว่ประเทศที่เจริญประเทศที่มีการศึกษามาก มีพลเมืองที่ร่อบรู่กัน เขาไม่ไค้รับหลักการในเรื่องลัทธิคอมมิวนิสต์ เพราะฉะนั้นพลเมืองในประเทศเขาก็ไม่มีผู้แทนราษฎรที่เป็นคอมมิวนิสต์ไค้นัก ไม่พอที่จะเป็นเสี่ยงไค้บดถึงกัว่าจักตั้งรัฐบาลของพรรดคอมมิวนิสต์ขึ้นมาได้ น้อย่างนี้เป็นต้นก็เห็นว่าเรื่องนี้จะมาเปรียบกับประเทศไทยก็ไม่ได้ การศึกษา ความเป็นอยู่ของประเทศบ้านเมือง คัทธิขบถธรรมเนียมเราต่างกัต่างประเทศเป็นไหน ๆ เราจะไม่ลือเป็นอย่างเดียวกันไค้ไค้ตั้งที่เป็นกัน ว่ในเรื่องการป้องกัน ชาวเขาไค้คิดว่า การป้องกันนี้เป็นของดีที่สุดเหมือนอย่างเราป้องกันโรคนั้น โรคบางอย่างถ้าเราจะไปเพ่งแต่รักษาอย่างเดียวแล้วละก็อาจจะรักษาไม่ไหว ถึงโรคร้ายต่าง ๆ ซึ่งฉานทั้งหลายบอมพรบคัแล้ว เพราะฉะนั้นคงมีการป้องกัน อันนี้ฉันไค้ การป้องกันในที่นี้ ชาวเขาไค้คิดว่า จะเปรียบเหมือนบ้านเมืองหรือบ้านเรือนและกัเรามีรั้วบ้านการที่เรามีรั้วบ้านนั้นยอมป้องกันไว้ร่บรู่หรือมีผู้ดูแลจะเข้ามาไค้โดยไม่มีขอบเขตหรือไม่มีสิ่งจำกัด และนอกจากนั้น ถ้าจะเปรียบกัคล้าย ๆ กัว่าเราคิประภาศหรือคิพายัประภาศเช่นหามแกะทองสิ่งของมันนี้เช่นในพิพิธิภคณสถานมีของดี ๆ อย่างนี้เป็นคณ มีประภาศหามเสี้ยน ท่จริงใบหามกัไค้ คนถ้าเขามีมารยาทคั มีระเบียบคั ในต่างประเทศก็ไม่มีใครไปแกะทอง แต่ว่ในที่ซึ่งเรายังไม่สิ้นคณบธรรมเนียมประเพณีอย่างนี้ ถ้าเราห้ามไว้เสี้ยนก่อนก็ป้องกันคณนั้นไม่ให้เกิดกระทำผิด ป้องกันไม่ไห้คณนั้นไค้มา

กระทำให้เกิดเป็นความผิดขึ้น คิดว่าการป้องกันย่อมเป็นทางที่ดี เหมือนกันบ้าง
 ห้ามว่าอย่าเดินทางนั้นหรืออย่าทำอย่างนั้น ทั้งนี้ในทางกลับกันเสีย ก็เหมือนเรา
 เด็กป่วยบอกว่า ที่เราเคยบอกว่าอย่าเดินเขาไปทางนั้น เรายกย้ายออก ก็
 หมายความว่าเข้าไปก็ได้ รั้วบ้านเรามีอยู่ก็ ๆ เราฟังเสีย มันก็แปลว่าใครจะ
 เข้าไปเมื่อไรก็ได้ จะเอาอะไรก็ได้ไม่ว่าก็ได้ ก็ไปป้องกันตัวเราบนเรือนเลขที่
 เกี้ยว น้อย่างนี้เป็นคน นี่ในทำนองนี้อีกหลายอย่าง ซึ่งย่อมจะเห็นได้ชัดเจนอนุ
 แคว เพราะฉะนั้น การที่มีพระราชบัญญัติการป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์
 ไว้นี้ไม่เป็นการเสียหายแก่ประการใดและกลับจะเป็นดีจะเป็นที่เกรงขามยิ่งพลเมื่อ
 ในประเทศชาติของเราซึ่งมีลักษณะชนบทรรมนิยมประเพณีและลัทธิต่างกับประเทศ
 อื่นเขา จะใคร่มีกระวังป้องกันไว้ สำหรับคนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์อาจจะไปกระ
 ทุพเทวเช่นนี้เข้า ในทางที่จะเป็นการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์หรือคอมมิวนิสต์
 ในที่สุดก็ไล่เหล่านี้ ที่จริงลัทธิคอมมิวนิสต์ก็อาจเข้ามาทางจิตใจก็ได้ไม่จำเป็นจะ
 ต้องเข้ามาทางร่างกายและวาจาหรือควายโง่เขาหรือคนสติงออกควายร่างกาย อาจ
 จะเข้ามาทางจิตใจก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับประเทศไทยเวลานั้น ก็รู้สึก
 ว่าเราก็ไม่อยากจะพูดว่าประชาชนพลเมืองของเราไม่รู้เท่าถึงการดี ในเรื่อง
 คอมมิวนิสต์ ไม่อยากจะพูดอย่างนั้น แต่อยากจะใคร่เริ่มนวกการศึกษาของประชาชน
 พลเมืองเรา ความรู้สึกที่จะรับเอาสิ่งที่ดีในทางการเมืองต่าง ๆ ข้าพเจ้าคิดว่า
 ยังไม่รอบรู้พอที่จะตัดสินได้ว่าอะไรเป็นอะไร ดังนั้น ถ้าหากว่าเราเปิดโอกาส
 ให้มีการเผยแพร่กันได้ เปิดโอกาสไม่มีการป้องกันแล้ว ใคร ๆ ก็อาจจะยุบยง
 เสริมหรือแนะนำชักชวนหรือให้หาสิ่งต่าง ๆ หรือทำอย่างโน้นอย่างนี้ขึ้นได้ ทั้งนี้
 ข้าพเจ้าไม่ใคร่หมายความว่าในสถานที่จะเป็นเช่นนั้น แต่อย่างไรก็ตาม เราไม่
 ใ้ได้รับการทราบนั้นหาว่าเราแทรกซึมของลัทธิคอมมิวนิสต์นี้ได้เข้ามาในสภา ซึ่งนี้
 ทางการก็ได้เคยกล่าวเช่นนั้นในบางครั้งแต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่ปรากฏว่าคนใดที่เป็น
 ผู้ที่จะนำลัทธิคอมมิวนิสต์โดยชัดเจนน แต่เมื่อมากจะกล่าวว่าทำไมไม่ให้เกิดกรณีนี้
 ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเราควรที่จะ ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขุนทรงศรี เวลาคงครบ เวลาของคุณหมดแล้วขอ
 ให้อีก 2 นาทีขอให้รวบรัด

ขุนทรงศรีศึกษากร (นครราชสีมา) : ครับ ขออีก 2 นาที ขอ
 คุณกรับ ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องลัทธิคอมมิวนิสต์หรือเรื่องการเมืองคอมมิวนิสต์อะไร
 เหล่านี้ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะมีหลัก 2 ประการ ๆ ที่หนึ่งเกี่ยวกับเรื่องรัฐบาล
 คำว่ารัฐบาลอันเป็นการปกครองประเทศชาตินั้นอันเป็นตัวแทนประชาชนนั้น รั
 ฐบาลนั้นมุ่งประสงค์ลัทธิเสรีชนลัทธิจิวบางใคร่จะมการปกครองต้องการอย่างใด ฉ

แต่ละวาระรัฐบาลผู้รับผิดชอบในการจะปกครองประเทศชาติบ้านเมืองนั้นมีความต้องการสิทธิคอมมิวนิสต์หากท่านอาจจะไม่เห็นสำคัญอะไรในการจะป้องกันและก็จะอาจจะไม่เปิดประตูรับก็ได้อาจหาว่าท่านชอบอย่างนั้น แต่ว่าถ้าท่านไม่ชอบหรือท่านมีนโยบายที่จะไม่ชอบจะมีนโยบายป้องกันข้าพเจ้าไม่ต้องการจะกล่าววาทะไปคามหลังใครหรือไปเอาอย่างใครข้าพเจ้าอยากพูดในเรื่อง เมืองไทยของเรานี้ถ้ารัฐบาลนี้หรือรัฐบาลไหนก็ตามไม่ประสงค์รับลัทธิเช่นนั้น เขามาก็ยอมต้องป้องกันถ้าไม่ป้องกันก็หมายความว่าเปิด ถ้าเปิดก็หมายความว่ารับ รับเข้ามาได้ ทั้งนี้ในสถาบันของสภานิติบัญญัติก็ยัง เป็น เรื่องสำคัญที่สุดจะแสดงออกโดยท่านสมาชิกทั้งหลาย ในการที่จะลงมติในเรื่องนี้ว่าจะรับอย่างไร เราจะรับหรือไม่รับ หรือเราจะทำอย่างไร นี่แล้วแต่เถอะ อันนี้จะเป็นการแสดงของเราทั้งหลายนั้นเป็นตัวแทนราษฎรทั่วราชอาณาจักร เราจะตัดสินใจชะล่าของบ้านเมือง เราจะตัดสินใจที่จะรับลัทธิประการใดนั้นอยู่ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายในสภา ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวในที่สุกกว่าในเรื่องสิทธิคอมมิวนิสต์หรือในเรื่องการป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ ถ้าหากว่าแต่เดิมมานั้นเราไม่มีกฎหมายป้องกันไว้เลยข้าพเจ้าก็เห็นว่าเราไม่จำเป็นจะต้องกล่าว เพราะว่ามันเปิดมาแล้วก็ไม่ควรปิด มันเปิด ๆ ปิด ๆ แล้วเมื่อเราปิดแล้ว แล้วว่าเปิดนี้จะทำให้คนทั้งหลายเข้าใจว่าอย่างไร สภาเรานี้ต้องการอย่างไรหรือว่านโยบายของชาติบ้านเมืองไทยนี้จะไปทางไหน อันนี้เป็นเรื่องแสดงออก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าเพื่อนสมาชิกที่เคารพรัก ถ้าหากว่าคำกล่าวของข้าพเจ้านี้ไม่ถูกอารมณ์ท่านก็ขออภัยและข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องนี้เราไม่จำเป็นต้องไปยกเล็กเลย เราไม่ยกเล็กก็ไม่เคียดรอนจาเราอยู่ควม ความสัมพันธ์กับความประพฤติที่ดี ข้าพเจ้าคิดว่าจะมีแต่ความสันติสุข กฎหมายป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ก็เป็นหมิ่นเท่านั้นเอง เป็นหมิ่นไปเลย มันอยู่ที่คนเราต่างหาก เชื่อว่าท่านทั้งหลายคงจะได้เห็นในข้อสำคัญซึ่งที่ข้าพเจ้าเสนอมาด้วย

นายทวีศักดิ์ ตรีพลี (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าได้ฟังคำปราศรัยของบรรดาท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแต่ละฝ่ายก็แสดงความคิดเห็นออกมา ซึ่งข้าพเจ้านี้ที่จะแสดงความคิดเห็นต่อท่านประธานว่า พ.ร.บ. ป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้เราสมควรจะเลิกหรือไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าสมควรที่จะยกเลิก พ.ร.บ. นี้เสียเพราะอะไร มันมีเหตุผลหลายประการตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้กล่าวหาหากว่าเราไม่รู้ว่าคอมมิวนิสต์คืออะไร แค่ว่าไม่เราถึงไปเขียนว่าคอมมิวนิสต์เป็นอย่างนั้น เราไม่รู้ทำไมถึงเขียนได้ และเราไม่รู้ทำไมเราถึงป้องกันสิ่งที่เราสมควรจะป้องกันมีมากกว่านี้ เชนอหิวาตกโรคทำให้นคนตาย ถ้าเราเลิก -

พ.ร.บ. ป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ไปแล้วคนจะตายอย่างนั้นหรือนี่และ อีกอันหนึ่งการที่มี พ.ร.บ. ป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้อยู่ที่ไหน พนมมา ท่านประธานก็ยอมรับนับตั้งแต่ พ.ร.บ. นี้คัดลอกออกมาแล้วเราก็กังไม่เคย เห็นเลยว่าคอมมิวนิสต์นี้เขามารุกรานเมืองไทยหรือว่ามีคอมมิวนิสต์อยู่ในเมืองไทย หรือว่าถ้าไม่มีเราก็กังไม่เห็นว่ามีคอมมิวนิสต์อยู่ในเมืองไทย อย่างเราจะว่าประเทศ รัสเซียเป็นคอมมิวนิสต์ ว่าคอมมิวนิสต์นี้ก็กลัวว่าคอมมิวนิสต์นี้ทำลายอย่างนั้น- อย่างนี้ อย่างพุทธศาสนาที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทยนานโขอยู่แล้วก็เห็นว่าพุทธศาสนา เขามายุ่งเกี่ยวกับการเมืองของเมืองไทยใหม่ ไกมาทำให้เสถียรภาพของรัฐบาล สิ้นคลอนใหม่ เปลาบั้งไม่มีและผู้ที่ปกครองระบอบประชาธิปไตยมาทำอย่างไร บางอย่างนี้เป็นคน ยิ่งไปกว่านั้นตามที่ท่านผู้มีเกียรติก็กล่าวมาว่าการที่รัฐบาลมี พ.ร.บ. ฉบับนี้ไว้ก็เพื่อป้องกันไม่ให้ประชาชนเป็นคอมมิวนิสต์ และถ้าหากว่า- ประชาชนเขาทนต่อการปกครองแบบนี้อยู่ไม่ได้เขาเป็นไปละ ท่านจะมีคน มีตำรวจใส่เขาใหม่ท่านกล่าวออกมาความเขาใจของข้าพเจ้าไม่ว่าจะถูกหรือผิด- ข้าพเจ้าเขาใจว่าท่านถูกประชาชน ท่านไม่เคเบิดมันสมองของประชาชนให้ประ- ชาชนได้ศึกษาให้ประชาชนใคร่ใคร่เห็น ท่านถือว่าท่านเป็นผู้ปกครอง ท่านถือว่า ท่านเป็นผู้ที่มีมันสมองอันประเสริฐแล้วท่านกำหนดมันสมองของประชาชนให้ประชาชน ทำอย่างนั้นอย่างนั้น อย่างนี้จะไม่ถึงว่าท่านปกครองเอามันสมองของประชาชนเป็น ทาสคอกหรือ หรือยิ่งกว่านั้นวันก่อนก็มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็กล่าวไว้ว่า- คอมมิวนิสต์ไม่มีในประเทศไทยในโลกขอเอยนามควยก็คือคุณหลวงประกอบฯ ไม่มี ประเทศใดในโลกมีคอมมิวนิสต์อยู่ในประเทศใด แต่ว่าถ้าพวกคอมมิวนิสต์จะเลือก ตั้งผู้แทนแล้วถ้าหากว่าประเทศใดสมาชิกที่จะเลือกนั้นจะคงผ่านพรรคคอมมิวนิสต์ เสียก่อน ผ่านแล้วเป็นอย่างไรจะคงให้เห็นว่าผู้ที่ผ่านไปรับการเลือกตั้งเป็น สมาชิกผู้แทนราษฎรคนนั้นจะคงเป็นผู้ที่เห็นแก่ชาติ แต่ท่านบอกว่าคอมมิวนิสต์ไม่ มีชาติคำพูดของท่านขัดกับเองคอมมิวนิสต์ไม่มีชาติ แต่ว่าจะสมัครผู้แทนคงเห็นแก่ ผลประโยชน์ของชาติอย่างนี้เป็นอย่างนี้ การที่ข้าพเจ้าต้องการให้ยกเลิก พ.ร.บ. ฉบับนี้มันเป็นการแบ่งแยกความคิดเห็นของประชาชน เมื่อประชาชนได้แบ่งแยก แยกแยกแล้วความสงบสุขของบ้านเมืองจะมีอยู่หรือถ้าหากว่ากฎหมายฉบับนี้ไปสอดคล้องกับกฎหมายรัฐธรรมนูญอย่างที่ท่านผู้มีเกียรติก็กล่าวและนั่งลง เมื่อก่อนนั้นข้าพ- เจ้าขอออกกฎหมาย พ.ร.บ. ป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้ก็ขัดกับกฎ- หมายรัฐธรรมนูญเหมือนกัน มาตรา ๑ ข้อนี้ เพราะว่าท่านทำให้ประชาชนแตก แยก อีสานในสมัยรัฐบาลจุลจอมพลแปลก พิบูลสงครามก็เคยบอกว่าภาคอีสานเป็น คอมมิวนิสต์แล้ว 25 เบอร์เจ็นต์เจนนีเป็นคน ทั้ง ๆ ที่เราไม่เคยศึกษาลัทธิ -

คอมมิวนิสต์เลยประชาชนภาคอีสานยังไม่เคยถือมาลัทธินี้เลยเพราะว่ารัฐบาลไม่เคยเปิดโอกาสให้ศึกษาไม่เคยเปิดโอกาสให้รู้ แต่เราก็ถูกใส่ไฟว่าภาคอีสานมีเสี่ยงเป็นคอมมิวนิสต์ 25 เปอร์เซ็นต์ อย่างนี้คิดดูซิว่าหัวอกของประชาชนชาวอีสานนั้นจะมีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอย่างไรบ้าง เพราะว่าอดีตที่ผ่านมาแล้วก็กล่าวแล้วว่าคอมมิวนิสต์มีมือโต ๆ ใหญ่ ๆ ทำลายทรัพย์สินเงินทองเผาทำลายอารามอย่างนี้เป็นคนเผาทำลายอารามไม่มีลูกไม่มีพ่อแม่แม่แค่โครงการคังนี้ ใคร ๆ ก็กลัว กลัวในสิ่งที่ไม่เคยรู เช่นนี้เป็นคน ก็ยังไม่รู้และก็พลอยกลัวไปควบ ขาพเจ้าของการเล็กน้อยนี้ ถ้าบรรดาผู้ที่มีความเห็นขัดแย้งกับขาพเจ้าก็จะหาว่าพวกนี้ฝักใฝ่คอมมิวนิสต์แล้วขาพเจ้าก็เป็นที่รังเกียจของพวกที่ไม่เห็นด้วยกับขาพเจ้าเช่นนี้ นี่เป็นการแบ่งให้ประชาชนคนไทยมีความรู้สึกนึกคิดแตกแยกหรือและยังไปกว่านั้นวันนั้นท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยโคกกล่าวไว้ว่าภัยจากคอมมิวนิสต์นั้นเข้ามาได้ 2 ทาง ทางหนึ่งมาด้วยการใช้กำลัง ทางสองปลุกปั่นหรือยุยงอย่างนี้ ท่านประธานที่เคารพท่านลงหวนเกิดในสมัยรัฐบาลก่อนซึ่งว่ารัฐบาลก่อนนั้นที่ล้มไปนั้น ถ้าพูดถึงการกระทำแล้วที่ปรากฏให้เห็นก็ว่าคณะทหารโคกเขาทำการยึดอำนาจคณะรัฐประหารจะยึดอำนาจโคกนั้นก็โคกอาศัยเสียงสนับสนุนจากประชาชน ท่านประธานอย่าลืมนะว่าประชาชนในอดีตที่ผ่านมา นั้น เขาต้องการอะไรประชาชนในสมัยนั้น เขาโคกอภิปรายและเขาโคกแสดงมติออกมาอย่างว่า เขาต้องการ 1. ให้รัฐบาลดำเนินนโยบายเป็นกลาง 2. ให้รัฐบาลยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ 3. ให้รัฐบาลถอนตัวออกจากองค์การภาคีซีโต้ 4. ให้รัฐบาลยกเลิกสมาชิกประเภทที่ 2 นี้คือเสียงเรียกร้องและความต้องการของประชาชน ท่านคณะรัฐประหารอาศัยเสียงเรียกร้องอันนี้เข้ามาทำรัฐประหารจึงสนับสนุนแซงของราชการท่าน ยิ่งไปกว่านั้นยังโคกเปิดให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นคือคูแคงประชาชนเอาจดหมายไปยื่นเอาไปใส่ในคูแคงความคิดเห็นของประชาชนในสมัยนี้ก็ต้องการให้ยกเล็กน้อยนี้เหมือนกัน และแล้วในเมื่อท่านเป็นรัฐบาลแล้วท่านจะปฏิบัติตามความคิดเห็นของท่านที่โคกแถลงในสภาว่าท่านจะยกเลิกกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมคือพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้ไม่ได้เสียหรือ กฎหมายคอมมิวนิสต์นี้เท่าที่ผ่านมาอดีตที่ผ่านมา เห็นแล้วท่านประธานว่ามัน เป็นกฎหมายชนิดวิครอนสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างไรบ้าง ขาพเจ้าไม่ใช่นักกฎหมายแต่ขาพเจ้าเห็นว่ามันวิครอนสิทธิเสรีภาพของประชาชนเพราะอะไร ขาพเจ้าอยากจะทำท่านประธานว่าอย่างกรรมการ 3 คน ที่กลับจากต่างประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เคียวนี่จับเขาไปขังไว้แล้วโคกอ้างพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้ไปจับกุม การจับกุมคุมขังแล้วปล่อยมาหรือจะตัดสินจำคุกต่อไปมันก็เป็นการวิครอนสิทธิเสรีภาพของประชาชนทุก

วินาที ถ้าไม่มี พ.ร.บ. นี้พวกที่ไปแล้วกลับมาก็จะไม่ถูกจับอันนี้ชี้ให้เห็นได้อย่าง
 เค็มช้ำความมั่นคงรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างนี้ ยิ่งไปกว่านั้นถ้าหากในระ
 ยะปัจจุบันนี้ไม่ต้องกู้เงินไกล่เกลี่ยสถาบันอันสูงสุดของชาติเรา เค็มช้ำนี้เราก็มีการแบ่งแย
 ออกแฉกเป็น 3 ฝ่าย คือฝ่ายหนึ่งพรรคชาติสังคม ฝ่ายหนึ่งพรรคประชาธิปัตย์
 ฝ่ายหนึ่งแนวร่วมสังคมนิยมแบ่งออกเป็น 3 ฝ่ายแล้ว ถ้าหากว่าวิถีทางการเมือง
 ไกลกว่าไปไกลยิ่งกว่านี้ ถ้าหากว่าอีกฝ่ายหนึ่งใส่ไฟฝ่ายหนึ่งว่าฝ่ายนี้ฝ่ายแนวร่วม
 สังคมนิยมเป็นคอมมิวนิสต์ก็ พ.ร.บ. ฉบับนี้แหละที่เป็นเครื่องมือคอยค้ำคอคดคลา
 ยคราสสิ่งที่มีค้ำไม่ให้เรากันได้ ท่านประธานที่เคารพ และแล้วความผิดทั้งหลายจะ
 ตกอยู่กับใคร ความผิดนั้นตกอยู่กับผู้ที่บอกนั้นหรือก็มีไซ้ ความผิดนั้นตกอยู่กับเจ้า
 พนักงานที่จับกุมนั้นหรือก็ไม่ใช่อีก ความผิดนั้นอยู่ที่กฎหมายฉบับนี้ อยู่ที่กฎหมาย
 พ.ร.บ. ป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ ถ้าข้าพเจ้าไม่อยากจะกล่าวให้
 กระทบกระเทือนจิตใจของท่านผู้มีเกียรติแล้ว ท่านประธานข้าพเจ้าอยากจะบอก
 ว่ากฎหมายฉบับนี้ที่ออกมาแล้วนั้นหาได้เป็นกฎหมายในระบบประชาธิปไตยไม่ เพราะ
 กฎหมายฉบับนี้ออกมาในสมัยที่มีสมาชิกประเภทที่ 2 สมาชิกประเภทที่ 2 ไม่ใช่
 เสียงของประชาชน แล้วเราจะถือได้อย่างไรว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมาย -
 ประชาธิปไตย ท่านเองประธานลองถกถกสิ และแล้วเมื่อเค็มช้ำนี้เสียงของประ
 ชน คือสมาชิกประเภทที่ 1 มีมากในสภาเกินกว่าประเภทที่ 2 เสียแล้วท่านประ
 ชานลองคิดซิว่า เสียงของฝ่ายค้านเสียงของประชาชนที่เข้ามาหนึ่งในสภานี้ต้องการ
 เรียกร้องให้ยกเลิก แล้วท่านยังจะหวงแหนแล้วยังจะเอาไว้ เป็นเครื่องมืออยู่สัก
 กระนั้นหรือ ขอประธานทวงถาม ถ้าหากว่าท่านถกถึงทุก ๆ คนรักชาติรักประเทศรัก
 บ้านเมืองมีใครนอยไปกว่ากันเลย

(เนื่องจากประธานสภาผู้แทนราษฎรมีกิจธุระ ขุนวิจิตรวุฒิ

วิทยา รองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่ 1 จึงดำเนินการประชุมแทน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : กุศลทวีศักดิ์ เวลาของ
 คุณหมดแล้วครับ

นายทวีศักดิ์ ศรีหลี (ขอนแก่น) : ผมขออีก 2 นาทีครับ จะเป็น
 คุณหลวง คุณพระ พระยา ร้อยเอก ร้อยโท พันเอก พันตรี อะไรก็ตามแต่ กับประ
 ชาชนกัน เกิดถนนคนลากรถลากดึงขยะมีความรักชาติเช่นเดียวกัน แต่ท่านจะให้สิทธิ
 เสรีภาพเท่าเทียมกันไม่ได้หรือ ท่านประธาน ก็นั่นถ้าหากท่านสังเกตเห็นผล
 ประโยชน์ของประเทศชาติ ท่านไม่อยากจะจำกัดมันสมองในค่านการศึกษาของประ
 ชาชนแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านควรที่จะยกเลิก พ.ร.บ. ฉบับนี้เสีย

นายสมบุญ ศิริธร (พระนคร) : กระผมหนึ่งฟังการอภิปรายเกี่ยว

กับประเด็นที่ว่า เราสมควรที่จะยกเลิกพระราชบัญญัติการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์มาแล้วสองวันความจริงแล้ว เมื่อพูดถึง เหตุผลที่ฝ่ายเสนอทำให้มาอย่างสำคัญที่สุด และที่ย่าบูนอบที่สุกก็คือว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นการคัดรอนเสรีภาพของบุคคล ความจริงแล้วกระผมเองก็เคลือบเคลิ้มตามไปว่า ความจริงมันก็วิครอนอยู่ ถ้าเมื่อว่าเราใคร่รัฐบาลที่จะใช้อำนาจ เพราะฉะนั้นในหลักการของเราซึ่ง เป็นพรรค-ประชาธิปไตยเราก็เห็นว่าความจริงแล้วร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรจะได้มีการปรับปรุงแก้ไข แต่หาใช่เป็นการยกเลิกไม่แต่เนื่องจากผู้เสนอให้เสนอมานั้นใหญ่เล็ก ปัญหาเรื่องวิครอนเสรีภาพของบุคคลนั้นความจริงถ้าเมื่อเราพิจารณากันอย่างใกล้ชิดไม่ต่อผู้อื่นโลก ทาบประธานที่เคารพเรายกมือของเราวางขึ้นมา 5 นิ้ว แล้วเราพิจารณาคือว่า นิ้วทั้ง 5 ของเรานั้นมันควรจะเท่ากันใหม่ มันก็เท่ากันไม่ได้ ในทำนองเดียวกันเสรีภาพของบุคคลนั้นทราบไปที่เราอยู่ในสังคมเรามีคนเป็นจำนวนมาก เราจะให้มีเสรีภาพเท่าเทียมกันทั้งหมดนั้นก็ไม่ได้เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะเรื่องเสรีภาพที่เราบอกว่าไม่ควรจะมี ควรจะถูกจำกัดเกี่ยวกับเรื่องปัญหาคอมมิวนิสต์นั้น ความจริงท่านสมาชิกโคออปเรชันมากมาย แต่ไม่มีผู้ใดเลยใดหยิบยกขึ้นมาว่า คอมมิวนิสต์ที่แท้จริงนั้นก่อนที่จะบรรลุจุดหมายปลายทางใดดำเนินการอย่างไรผมก็ไม่โอกาสอ่านการปฏิวัติในรัสเซียหรือที่จะ เรียกว่ารัสเซีย (Russian Revolution) ความจริงคอมมิวนิสต์ไม่มีมาก่อน แต่เป็นการดำเนินการแทรกซึมหลังจากที่ได้มีการปฏิวัติแล้ว คอมมิวนิสต์จึงได้เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นผมจึงคิดว่าถ้าเมื่อว่าเราจะไม่มีพระราชบัญญัติกันไว้ป้องกันแล้ว คอมมิวนิสต์ก็คงจะไม่เกิดขึ้น ก็เพราะเหตุที่ว่าปัจจุบันนี้เราต้องยอมรับกันว่าเป็นที่หมดทราบ คอมมิวนิสต์ยังไม่มืออย่างที่พูด เพราะว่า ผมต้องยอมรับ เท่าที่หมดทราบ แต่ว่าผมไม่ทราบนั้นก็ไม่มีขึ้นแล้ววิธีการแทรกซึมนั้นเป็นแน่ ไม่มีปัญหาถ้าเมื่อเราจะยกเลิกพระราชบัญญัตินี้เปิดโอกาสให้ทางฝ่ายคอมมิวนิสต์เข้ามาแทรกซึมแล้ว วัตถุประสงค์นั้นปลายนั้นก็คือการ เป็นคอมมิวนิสต์ แต่จะเกิดขึ้นอย่างทีผมทราบเรียบร้อยแล้ว ทำไมผมถึงบอกว่าแทรกซึมนั้นเป็นแน่ ผมไม่มีข้อเท็จจริงอยู่ ข้อเท็จจริงนั้นมันไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะประหลาดกัน แต่เป็นเรื่องที่เปิดเผย และหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ หนังสือพิมพ์นั้นเปิดเผยว่าวิธีการแทรกซึมในเมืองไทยนั้นพยายามดำเนินการมา 2 หรือ 3 ทาง ๆ แรกก็คือ การเพิ่มการโฆษณาชวนเชื่อให้เชื่อถือในลัทธิสังคมนิยมก่อน นั่นก็คือลัทธิโซเชี่ยลลิสต์ ประการที่สองก็คือแทรกซึมทำลายเสถียรภาพของเงินตราของประเทศไทย วิธีการที่ทำการโฆษณานั้นก็โดยอาศัยหนังสือพิมพ์ และหนังสือพิมพ์ส่วนมากก็เป็นคนต่างชาติ หาใช่เป็นคนไทยไม่ ส่วนวิธีการทำลายเสถียรภาพของเงินตรานั้น ก็โดยวิธีการที่บีบบังคับให้ราคาขึ้นสูงซึ่งอยู่ในแผ่นดินใหญ่ เช่น

จกหมายมาในเมืองไทย แล้วก็ส่งเงินไปโดยวิธีการโพยกวน ในหนังสือพิมพ์
 นั้นก็กล่าวว่ววิธีการโพยกวนนั้นมีทั้งดี (Legal) และไม่ดี (Inlegal)
 คือหมายความว่า เป็นการกระทำโดยเปิดเผยและไม่เปิดเผย เงินที่ส่งไปนั้น อย
 น้อยมีหนึ่ง 200 กว่าล้านบาทเศษส่งไปแล้วถึงมือของผู้รับใหม่ที่เปลา เพราะเหตุ
 ว่าเงินที่ส่งไปนั้นไปเข้าพอด (Pool) คือไปเข้ากองกลางของรัฐบาล ๆ ก็จะแจก
 ให้ตามชอบใจของคณะกรรมการซึ่งได้ตั้งขึ้น ที่นั่นหาว่าทำไมเมื่อก่อนถึงได้คำ
 เนินการอยู่ได้ หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นได้มีผู้มีอำนาจในวงการตำรวจเป็นผู้คำเน
 การ วิธีการส่งโพยกวนนี้ด้วยการร่วมมือกับคนจีนซึ่งอยู่ในเมืองไทย ท่านประ
 ที่เคารพ หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นได้ระบุชื่อไว้เลยว่า โจรที่เป็นผู้ส่งเงินยิ่งใหญ่จาก
 เมืองไทยไปเมืองจีน ความจริงการระบุชื่อบุคคลในสถานนั้นไม่ควรจะพึงกระทำ
 เพราะอีกฝ่ายหนึ่งไม่มีโอกาสที่จะกล่าวแก้ตัว เป็นการเสียมารยาท แคนท
 ประชานที่เคารพ ถ้าเมื่อว่ามันเกิดการไม่ปรองดองแก่ประเทศชาติเราจึงจะถ
 มารยาทอันถึงงามไว้อย่างนั้นหรือ แม้ถึงสงสัย สมจะขออนุญาตท่านประธานเปิดเผย
 นามตามข้อเท็จจริง เพื่อให้ประชาชนได้ทราบเสียทีเพราะการเปิดเผยนี้ทั้งได้
 ประชามบุคคลนั้นว่าเป็นคอมมิวนิสต์ไม่ แต่เป็นการแทรกซึมเป็นวิธีการของคอมมิ
 นิสต์ กระนั้นก็ตามท่านประธานคงจะอนุญาตเพื่อความปรองดองของประเทศชาติ
 ในเมื่อท่านประธานไม่พักทวง กระนั้นก็ดีโอกาสบุคคล 2 คนที่ดำเนินการยอม
 ชื่อเงินอย่างใดคนหนึ่งก็คือนายเชนเตกเตน อีกคนหนึ่งคือนายเป็ยะเซงลง 2 คน
 นายเชนเตกเตนนี้บัง เอื้อเขาก็มีชื่อไทยอยู่วัยชื่อนายจีน โสภะพานิชย์ นายเป็
 เซงลงคือนายเล็งเล็ส โบทก เพราะฉะนั้นการที่กระผมเอยนามมาไว้ก็เพื่อเป็น
 โอกาสใหม่ที่จะกล่าวนามได้พิสูจน์ตัวเอง เพราะเหตุว่าหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ
 เขาลงไว้อย่างนั้น แล้วก็เขาใจว่าเรื่องนี้หนังสือฉบับนี้กระผมก็จะไปมอบให้ท่าน
 นายกเพื่อจะไต่สวนในทางเจ้าหน้าที่มหาดไทยดำเนินการสอบสวนดูซิว่า ที่เขาลง
 นั้นมันเป็นเท็จ เป็นจริงประการใด หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ โชคดีที่ลูกชายของเพื่อนซึ่ง
 ศึกษาอยู่ในฟิลิปปินส์เขาส่งมาให้ เพราะหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ออกในฟิลิปปินส์เขาก็
 เลียบอกว่า เขาชื่อเป็นผู้แทนบ้านเมืองมันเป็นอย่างนี้และมันแทรกซึมเขาอย่าง
 ลองเอาไปสอบสวนดู โอกาสมันก็ไม่อำนวย พอพระราชบัญญัติเขาเสนอเขามา
 ก็ดีใจก็จะได้เปิดเผยกับเสียที่จะไต่สวนกันเสียทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นมันจะเท็จ
 จริงอย่างไร กระผมก็ไม่ทราบ บอกแล้วมันเป็นข้อเท็จจริง เป็นแต่เพียงว่าเรา
 มีกฎหมายไว้ป้องกันเฉอะ อภัยการแทรกซึมแบบนั้นนี้ วิธีการทำลายเสถียรภาพ
 ของเงินตราสถานะเศรษฐกิจของบ้านเมืองนั้นมันเกิดขึ้นแล้วประ เค้นส่วนใหญ่ที่
 สมาชิกได้อภิปรายกันว่า มันเป็นการริกรอนสิทธิในการที่จะทำการค้า ท่านประ

ที่เคารพ พระราชบัญญัติฉบับนี้กระผมเอง เห็นว่าไม่เป็นการรุกรอนสิทธิเสรีภาพใน การที่จะทำการค้าเลย ทำไมเราไม่รู้จักแยกการ เศรษฐกิจกับการ เมืองออกจากกัน เสีย ถ้าเราแยกอีโคโนมิก (Economics) กับโพลิติค (Politic) ออกจากกัน ผมคิดว่าพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอัน เป็นคอมมิวนิสต์นี้มันจะไม่เป็นข้อห้ามที่ เราจะค้ากับประเทศหนึ่งประเทศใด แต่การไปค้าแล้ววกกลับมาเผยแพร่สิทธิของ เขา นั้น กระผมคิดว่ามันแน่ละมันถึงจะ เขาขายของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตกลง อายข้ออ้างที่ว่าเนื่องจากพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นเหตุไม่ใหทำการค้ากับนานาชาติ นั้นกระผมเห็นว่าก็ควรจะตกไป เพื่อนสมาชิกของกระผมเมื่อกี้นี้ก็อภิปรายว่าเสียง เรียกร้องของประชาชน กระผมก็สงสัย เรียกร้องให้เลิกซีโต้ เรียกร้องอะไร คออะไรจีปาดะ กระผมเป็นผู้หนึ่งซึ่งได้ออกกระแวน เราก็อ้างอิงโต้กันเรื่องนี้มา ถึง 2-3 ยก เลิกตามหลังอเมริกาเถอะ เลิกซีโต้เถอะ ในที่สุดมันเป็นอย่างไร มันชี้แจงออกแล้วโดยเฉพาะในพระนครเลือกตั้ง 2 ครั้ง เลิกสนับสนุนซีโต้ไม่ได้ เข้ามาเลยแม้แต่ที่วัง เคี้ยว ครกกันข้ามพวกที่บอก ฉันที้แหละสนับสนุนซีโต้ได้มา 18 ถ้าไม่ตายเสีย 1 ทานประธานประชาชนเมืองหลวงซีซาคแล้ว เพราะฉะนั้นข้อ อ้างที่ว่าประชาชนเรียกร้องนั้นประชาชนที่ไหน โกรคือประชาชน กระผมก็สงสัย ทานประธานที่เคารพ ผมเรียนขอเท็จจริงให้ทราบแล้วก็แบ่งเพื่อนสมาชิกบางนิก หน้อย แล้วกระผมก็อยากจะจบเพียงแค่นี้ แล้วขอมอบหนังสือพิมพ์ให้ทานนายก ในกลางสภานี้เพื่อดำเนินการต่อไป

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรโลกกลับมาขึ้นบัลลังก์ ดำเนินการ ประชุมต่อไป)

นายฉันท จันทุม (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าใคร่ขึงพียงทานสมาชิกผู้ มีเกียรติบางท่านได้อภิปรายอย่างยืดยาว และท่านเมื่อกี้นี้ก็ทำให้ข้าพเจ้าชนลูกชน พองกลัวคอมมิวนิสต์จะเข้ามาในเมืองไทย ข้าพเจ้าคิดว่าในการที่ท่านอภิปราย พากพิงไปอย่างหนึ่งว่า เสรีภาพในระบอบประชาธิปไตยนี้ประเทศที่ปกครองแบบ ประชาธิปไตยไม่จำเป็นเลยที่บุคคลเราจะต้องมีเสรีภาพเท่าเทียมกัน ข้าพเจ้าคิดว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็ได้อยู่ในสภามาเป็นเวลานานแล้วอีโก้เป็นนักกฎหมายมา เป็นเวลานานเหมือนกันท่านก็อาจจะเข้าใจกลาคเคลื่อนหรือว่าข้อเท็จจริงมีอย่าง หนึ่ง แต่ท่านอาจจะแกล้งพูดออกมาอีกอย่างหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นก็มีท่านสมาชิกท่าน หนึ่งบอกว่า ในการที่ฝ่ายสนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินี้ได้อภิปรายว่ากฎหมายฉบับนี้ เป็นการรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน และในบรรดากฎหมายต่าง ๆ ขอนกฎหมาย ขึ้น กฎหมายรัฐธรรมนูญก็มีบัญญัติอยู่แล้วตั้งแต่มาตรา 113 ถึงมาตรา 116 การ กระทำผิดซึ่งกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของประเทศหรือของรัฐ นอกจากนั้นแล้ว

โคมีกฎหมายอาญาบัญญัติไว้อย่างมากมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าท่านสมาชิกที่กล่าวไปนั้นจะโคหลังล้มไปแล้วท่านก็โคไปรดไปศึกษาคนควาคอไปเพื่อจะโคความรู้ให้มากยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าคิดว่าในการที่เราจะมาอภิปรายปัญหาเกี่ยวกับที่จะเลิกกฎหมายการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้หรือไม่เพียงโคนั้น เราควรที่จะโคพิจารณาถึง เหตุผลสถานการณ์และข้อเท็จจริงที่จะประสมการณกับเมืองไทย เป็นข้อใหญ่ข้าพเจ้าโคประมวลเหตุการณ์ตลอดระยะเวลาพร้อมทั้งชาวสารการ เมืองในต่างประเทศและภายในประเทศของเราแล้ว ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเห็นว่าเป็น เหตุผลอันสมควรที่จะโคยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้ เหตุผลประการแรกนั้นถ้าเราจะโคอ่านหนังสือพิมพ์นิวบอร์คไทม์ของอเมริกา ก็คือหรือในเอเซียนเรคคอร์ดเกอร์ (Asian Recorder) ซึ่งพิมพ์ในนิวเคลลคืออก เป็นประจำเดือนนี้ก็โคเราจะเห็นโคว่าในระยะที่เร็ว ๆ นี้ท่าทีของรัฐบาลอเมริกา ซึ่งมีสเคอร์ไอเซนเฮาว์เป็นประธานาธิบดีนี้ รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศจอห์น ฟอสเตอร์ ดีเลสโคให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ก็หลายครั้งหลายคราว ครั้งสุดท้ายข้าพเจ้าก็โคติดตามมาโคความว่าท่าทีของสหรัฐอเมริกาเวลานี้โคเปลี่ยนโฉมหน้าโคโดยฉับพลัน ครั้งแรกดูเหมือนจะมีส่วนในการที่จะไปช่วยพวกกบฏในอินโดนีเซีย แคนทางนั้นไปโคไม่ได้ ในที่สุดก็โคลวิธิการใหม่ ส่งอาวุธให้ฝ่ายรัฐบาลอินโดนีเซีย นี้ท่าทีของสหรัฐอเมริกาซึ่ง เป็นประเทศนำในโลกซีกเสรีประชาธิปไตย การกระทำโค ๆ นั้นถ้าเขาโคได้เปรียบ โคได้ผลประโยชน์ เขาก็ยอมที่จะโคกระทำเป็นอันขาด เพราะกระทบกระเทือนถึง เศรษฐกิจและการเงินของประเทศของเขา โคโดยเหตุนี้ มีสเคอร์จอห์น ฟอสเตอร์ ดีเลสโคให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์เป็นทำนองมีท่าทีที่จะจับมือกับจีนแดง ซึ่งเสด็จในกรมกระทรวงการต่างประเทศก็น่าจะเป็น ผู้ที่รู้โคว่าท่าทีของอเมริกาเวลานี้จะรับรองจีนแดงขึ้นมาแล้ว ก็ถ้าเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ประเทศไทยเราซึ่งมักจะปฏิบัติการโค ๆ ตามอเมริกาข้าพเจ้าโคไม่อยากจะพูดว่าตามหลัง มักจะคอยตาม หรือไม่มีการเป็นตัวของตัวเอง และไม่มีเหตุผลของตนเอง เป็นที่คั่งแล้วความที่จะมีศักดิ์ศรีความที่เขาจะเกรงใจนั้น ท่านคิดว่าจะมีมากมายประการโคในคำสัมภาษณ์ของเสด็จในกรม รัฐมนตรีต่างประเทศของเราเมื่อเร็ว ๆ นี้ ถึงปัญหาที่ว่าท่านจอมพลสฤษดิ์โคได้ไปกู้เงินแทนประเทศไทยในอเมริกานั้นก็บอกรอกออกมาว่าท่านรับรองและแนใจเหลือเกินว่าในการไปเจรจากู้ยืมเงินของเมืองไทยนี้จะประสมผลอันสำเร็จแน่นอน แต่ทั้งนี้ถ้าท่านโคหวนไปนึกถึงรายงานของกรมการต่างประเทศในสมาชิกรัฐสภาของอเมริกาแล้ว คณะกรรมการต่างประเทศนี้โคเสนอต่อคณะกรรมาธิการงบประมาณซึ่งเขาโคพิจารณากันอยู่เวลานี้ เพราะปีงบประมาณของสหรัฐอเมริกานั้นเริ่มเดือน

กรกฎาคม บัดนี้ยังมีการพิจารณาที่น้อย ชาวอเมริกันคิดว่า คณะกรรมการฝ่ายการต่างประเทศนี้โค เสนอขอแนะให้รัฐบาลปัจจุบันของอเมริกาได้เปลี่ยนท่าทีในการที่จะช่วยเหลือแก่กอลประเทศต่าง ๆ ในโลกนี้ โลกนี้ เหตุที่การ เศรษฐกิจของประเทศสหรัฐอเมริกาในระยะนี้อยู่ในระยะหกล้ม เพราะฉะนั้นเงินทองต่าง ๆ ที่จะช่วยเหลือเกี่ยวกับโครงการช่วยเหลือต่าง ๆ นั้นก็ย่อมจะมีจำนวนน้อยเป็นอันมาก ในการที่เขาจะได้อวยเหลือประเทศต่าง ๆ นั้นก็จำเป็นขึ้นอยู่กับเหตุผลที่ว่าประเทศใดควมมากน้อยหรือมีเหตุผล หรือว่าทำให้เขาเกรงใจประการใดเพียงใดหรือไม่ ท่าทีซึ่งโค แสดงออกไปอีกว่าในประเทศยูโกสลาเวีย โปแลนด์ หรือประเทศเยอรมันี่ตะวันออก ซึ่งอยู่ในอ้อมแขนของโซเวียตรัสเซีย นั้น แม้แต่ประเทศในยุโรปตะวันออกเวลานี้ ทางรัฐบาลอเมริกันก็พยายามที่จะสนใจให้ความสนับสนุนช่วยเหลือและยังไปกว่านั้นท่านจะเห็นโคเมื่อเร็ว ๆ นี้ หนังสือพิมพ์ภาษาไทยเรากำลังหลายฉบับบอกว่าอเมริกาจะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือการ เศรษฐกิจ เป็นการใหญ่ให้กับประเทศอินเดียน ทั้งนี้ก็เป็นทีไรเห็นโคว่าน่าจะทำให้ประเทศเป็นกลางทั้งหลายซึ่งโดยเฉพาะประเทศอินเดียนั้นก็มีพลเมืองมากมายและเป็นประเทศที่ใหญ่โตมีความสำคัญต่อโลกอยู่มาก เพราะฉะนั้นก็เป็นการป้อนเหยื่อให้อินเดียนที่จะสร้างสรรประเทศให้ มีกำลังวังชามากมายขึ้นและอินเดียนก็จะเอาใจช่วยเหลือในทางฝ่ายอเมริกามากขึ้นซึ่ง เป็นผลอันหนึ่งที่น่าที่ของสหรัฐอเมริกาได้แสดงออกไปอย่างนั้น ท่านประธาน และท่านที่เคารพทั้งหลาย ถ้าหากว่าเมืองไทยของเรา เราถือคนว่าเราเป็นประเทศเล็กเราถือคนว่าเรายังช่วยเหลือตัวของเราเองในทางด้านเศรษฐกิจไม่เพียงพอแล้ว เหตุใด เราจึงจะไปเหยียบเรือเพียงแถมเดียว เราควรจะสร้างมิตรภาพใหม่ที่มีความสันติสุขและความอนุเคราะห์แก่กันในการที่จะรับผลประโยชน์จากประเทศต่าง ๆ มีดีกว่าที่เราจะไปยื่นเป็นกระต่ายขาเดียว เช่นนั้นหรือ ข้าพเจ้าคิดว่าในสมัยที่ไอเซนฮาวร์ เรื่องอำนาจเป็นประธานาธิบดีขึ้นมาใหม่ ๆ ซึ่งได้มีท่านสมาชิกโลกดาวไปแล้วบาง ข้าพเจ้าขอกล่าวเพิ่มเติมว่า ในสมัยนั้นโคมีสมาชิกวุฒิสภาชื่อ นายโจเซฟ แมคคาร์ตี เป็นผู้ที่จะไปผ่นในการที่จะปราบปรามคอมมิวนิสต์โดยทุกวิถีทางนั้น บุคคลผู้นี้โคกระทำการ เป็นเสี้ยนหนามและเป็นหนามขอกอกและทำความทารุณเคียดกรอนกับประชาชนคืออเมริกัน เป็นอย่างมาก การกระทำของบุคคลคนนี้คัดค้านนั้น ข้าราชการในกระทรวงต่างประเทศ ข้าราชการกระทรวงอื่น ๆ ตลอดจนองค์การอื่น ๆ ที่มีอยู่ทางไม่เป็นมิตรกับแมคคาร์ตีแล้วก็ถูกไล่ออกจากงานถูกกระทำต่าง ๆ โดยเหตุนี้เองจึงให้เป็นการกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนชาวอเมริกันที่เขาจะแสดงความคิดเห็นอันนี้ เป็นรากฐานของสังคมในสมัยใหม่นี้ เราย่อมรับซึ่งกันในทางความคิดเห็นก็ เมื่อ เป็นดังนี้แล้วท่านประธานคงจะเห็นได้ว่า

เมื่อได้มีการเลือกตั้งกันใหม่ พรรคทวีปรัตน์จึงได้แพ้พรรคเคโมแคร์ตอย่างราบคาบ ในสมัยนั้นและกระทั่งบัดนี้ นี่เป็นผลเสียที่รัฐบาลโคกระทำให้โดยไม่คำนึงถึงความ เรียกรอง โดยไม่คำนึงหรือเคารพซึ่งการแสดงความคิดเห็นของประชาชนเป็นการ วิจารณ์สิทธิเสรีภาพของประชาชน ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดพระนครศรีไ้ กล่าวไปแล้วว่าเสรีภาพนั้นจะหักเหเทียบกันหรือจะเท่าเทียบกันไม่ได้แน่ ข้าพเจ้าก็ไม่ เข้าใจว่าท่านจะหมายความว่าอย่างไร จริงอยู่ เสรีภาพไม่มีตัวตน เป็นนามธรรม แต่นิ้วมือ 5 นิ้วที่ท่านชี้ขึ้นมาแน่นั้นเป็นรูปธรรม เป็นสิ่งที่เราได้คิดมาแต่กำเนิด มันมีลักษณะเหมือนกัน ข้าพเจ้าไม่มีเวลาจะอธิบายนิ้วหัวแม่มือเป็นอย่างไร นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วก้อย เป็นอย่างไร ข้าพเจ้าพอจะมีความรู้อย่างไรมันจึงไม่เท่ากัน แต่เรื่อง เสรีภาพของบุคคลในระบบประชาธิปไตยนี้เป็นนามธรรม ถ้าเช่นนั้นแล้วก็เป็น เรื่องของผู้นำอำนาจทั้งหลายที่จะตัดสิน ดีไซซิฟ (Decisive) ลงไปว่าเสรีภาพ นี้ต้องไม่เท่ากันเด็ดขาดอย่างนั้นหรือ ข้าพเจ้าก็ยังไม่เข้าใจความคิดเห็นของท่าน แต่ที่แล้ว ๆ มาข้าพเจ้าเคยยกย่องและคิดว่าข้าพเจ้าจะตามท่านไป มาบัดนี้ข้าพเจ้า รู้สึกว่า เอ ไปคนละทางเสียแล้ว เป็นที่น่าเสียดาย ในโอกาสต่อไปข้าพเจ้าใครจะ กราบเรียนต่อไปว่าถ้าหากว่าเราเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำซึ่ง เป็นคอมมิวนิสต์กระนั้นหรือ บางท่านก็อาจไปว่าคอมมิวนิสต์นี้ไม่ดี แม้แต่ในอังกฤษ แม้แต่ในอเมริกาหรือแม้แต่ในญี่ปุ่นมีพรรคคอมมิวนิสต์ แต่ว่าพรรคคอมมิวนิสต์เหล่านั้นไม่ได้รับความนิยม บางประเทศไม่ได้ที่หนึ่งในรัฐสภา ข้าพเจ้าจำได้ว่าในอังกฤษ นั้นเวลานี้มีถึง 100 กว่าที่นั่ง บางประเทศไม่มีเลย เพราะเขาเห็นว่าไม่เป็นของ ดีก็เมื่อไม่เป็นของดีแล้ว เรายกเลิกกฎหมายฉบับนี้เป็นคอมมิวนิสต์ไปได้ เช่นนั้นหรือ ประชาชนคนไทยประเทศไทยเราได้มีประเพณีและมีพระมหากษัตริย์ราชบัลลังก์ ซึ่งเป็นป้อมปราการอย่างแข็งแกร่งแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าสมควรที่จะควนไปวิตกกังวลว่าเมืองไทยเรานี้จะเป็นคอมมิวนิสต์ไปได้ท่านประธานที่เคารพจะเป็นใครมีอยู่ทางเดียวข้าพเจ้าว่าถ้ารัฐบาลใหญ่บริหารประเทศชาติในยามใคนั้นไม่ปฏิบัติหรือบริหาร ประเทศชาติไปตามความนิยมเรียกร้องของประชาชนปล่อยให้ประชาชนทุกข์ยากอดอยาก นั้นแหละต่อให้มีอีก 500 ฉบับ พระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์ ท่านประธาน ก็คิดว่าลองคิดเอาเองว่ามันจะเป็นไปได้ไหม ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นต่อไปว่าในการ ที่เรามาวินิจฉัยเหตุผลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์ฉบับนั้นนั้นได้มีการ เสนอมา ในสมัยรัฐบาลก่อนเหมือนกันซึ่งข้าพเจ้าก็อยู่ในรัฐบาลก่อนรวมทั้งท่านรัฐบาลนี้ที่นั่ง อยู่ก็ร่วมรัฐบาลเดียวกัน เราก็ได้เคยปรึกษาหารือว่า เอ นี่มันไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว เราควรที่จะเปลี่ยนแปลงเป็นไปตามเหตุการณ์ของโลกที่เราควรจะทำอย่างไร สถานการณ์บ้านเมืองไทยเราควรที่จะจัดการระบบเศรษฐกิจประเภทใดอย่างไร

บ้างจึงได้ตกลงคิดว่าจะยกเลิกกฎหมายฉบับนี้อยู่เหมือนกันในระยะต่อมาก็เลยเวลา
ไม่อำนวยเกิดการเปลี่ยนแปลงทางการ เมืองขึ้นตั้งที่ท่านประธานทราบอยู่แล้ว ถ้า
หากว่าจะพิจารณาถึงสมาชิกท่านหนึ่งบอกว่าแล้วแต่การศึกษา ฐานะ และเหตุผล
ตลอดจนเหตุการณ์ของประเทศที่ว่าควรจะมีกฎหมายเช่นนี้หรือไม่ ข้าพเจ้าอยากจะ
เรียนให้ท่านทราบว่าในรัฐเนปาล ประเทศเนปาลนั้นนายกรัฐมนตรีชื่อ ดร. เค
ไอซิงค์ เป็นพรรคไหน ทำไมเขาจึงมีพรรคคอมมิวนิสต์และบริหารประเทศชาติได้
ถ้าหากว่าท่านจะถือว่าประเทศเนปาลนี้มีการศึกษาอย่างไร เป็นประเทศที่มีพลเมือง
อิลลิตีเรท (Illiterate) ตั้ง 90 กว่าเปอร์เซ็นต์อย่างนี้การศึกษาดีกว่าประ-
เทศไทยหรือไม่ยิ่งไปกว่านั้นแล้วข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่ถ้าหากว่าการอภิปราย
ใด ๆ การเสนอร่างกฎหมายใด ๆ นั้นถ้าหากว่าฝ่ายค้านแล้วเราจะรับมีไค้นข้าพ-
เจ้าคิดว่าท่านที่เคารพและรัฐบาลคงจะเข้าใจคลาดเคลื่อนไป ในประเทศอังกฤษ
ก็คือ ถ้าหากว่าเราจะเอาหลักวิชาและข้อเท็จจริงกันแล้วนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2489
ถอยหลังไปนั้นจริงในรัฐบาลสมัยนั้นไม่ยอมรับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณฉันท เวลาของคุณเกินแล้ว เพราะ
ฉะนั้นขอให้รวบรัดให้เวลาอีก 2 นาที

นายฉันท จันทุม (รอยเอ็ก) : ไม่มีการรับบัญญัติของฝ่ายค้านใด ๆ
แต่ว่าเริ่มแต่ปี 1949 เป็นต้นมาจนถึงบัดนี้ก็มีกฎหมายหลายฉบับที่ฝ่ายค้านได้
เสนอนั้นรัฐบาลก็รับไปพิจารณาอันนี้ข้าพเจ้าก็คิดว่า ถ้าหากว่าเป็นเหตุผลอันสมควร
ที่จะรับไว้พิจารณาประการใดนั้นข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์แก่บ้านเมืองของ
เราสืบไป ส่วนการที่ท่านสมาชิกผู้แทนไค้บอกว่าไค้มีบุคคลสำคัญซึ่ง เป็นชาวจีนและ
มีชื่อไทยไค้ส่งเงินเพื่อเป็นการแทรกซึมปีละ 2 รอยล้านบาท ขอเท็จจริงจะเป็น
ประการใดนั้นข้าพเจ้าไค้ยืนยันว่าท่านก็ไมทราบเหมือนกัน แต่ท่านทราบว่าการส่ง
เงินไปโดยวิธีไค้ยกวนนั้นบางครั้งก็ไม่ถึงมือผู้รับอย่างนี้ ท่านจะส่งไปเองหรือไม่
อย่างไร นั้นเป็นอีกเหตุหนึ่งและในเรื่องการเงินการไค้ยกวนในประมวลรัษฎากร
ของเราก็ไค้บัญญัติไว้ เราไค้เก็บการ เสียภาษีอากรด้วยอย่างนี้เป็นการผิดกฎหมาย
หรือ ท่านประธาน ข้าพเจ้าจึงขอเรียนต่อสภานี้ว่าในการอภิปรายที่จะพิจารณาร่าง
กฎหมายฉบับหนึ่งฉบับไค้นั้นข้าพเจ้าคิดว่าควรจะต้องค้นคว้าเหตุผลหลักวิชาและข้อ
เท็จจริง นี้จะเป็นประโยชน์แก่ประเทศไทยนั้นมากกว่าที่จะเราอย่างอื่นเข้ามา
ปน

นายฉนวน เวชชาติถานน (นครปฐม) : ร่างพระราชบัญญัติป้องกัน
การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้ ซึ่งไค้พูดกันมา 2 วันแล้วก็ตามสมาชิกส่วนมากก็ดูจะ
ไม่เห็นด้วยเพราะฉะนั้นร่างพระราชบัญญัตินี้ก็ยังมีสำคัญ ๆ กว้านี้ก็อีกมาก ข้าพเจ้า

จึงขอเสนอให้ยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษาท่านผู้ใดเห็นควยโปรดรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

นายพรชัย แสงซัจจ (ศรีสะเกษ) : ขณะนี้ก็เป็นไปตามแผนการของพรรคชาติสังคมที่จะทำให้ง่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ตกลงไปโดยที่ไม่ต้องมีการลงมติเพราะฉะนั้นการที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติใครเสนอขึ้นมา ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็จำเป็นต้องคัดค้านและข้าพเจ้าอยากจะชี้แจงให้ท่านเห็นว่า ในฐานะซึ่งพรรคชาติสังคมมีเสียงข้างมากในสภาทำไมท่านถึงพลาด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ ๆ ไม่เอา คือต่อไปท่านจะเสนอขอให้พิจารณาต่อไปไหม

นายพรชัย แสงซัจจ (ศรีสะเกษ) : ไซ้ครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าอย่างนั้นก็ถ้าหากว่าคุณจะชี้แจงให้ชี้ได้ ขอให้เป็นการชี้ประเด็นเท่านั้น เพราะเหตุว่าเขาก็มีสิทธิที่จะเสนอได้

นายพรชัย แสงซัจจ (ศรีสะเกษ) : คือกระผมก็ขอโอกาสจากท่านประธานในฐานะเป็นผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้อย่างน้อยที่สุดผมก็มีสิทธิที่จะอภิปรายสรุปหรืออะไรก็ได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ได้คุยยังไม่รู้แนวที่จะพิจารณาคือไป คุณชี้ประเด็นได้เท่านั้น

นายพรชัย แสงซัจจ (ศรีสะเกษ) : ผมยังอภิปรายไม่จบ เพราะฉะนั้นผมก็รู้สึกเสียใจอย่างในโลกความจริงที่เราไม่กล้าเผชิญความจริง อาศัยแทคติกส์ (Tactics) ในสภาเข้ามาทำให้ง่างพระราชบัญญัตินี้ตกไปซึ่งก็เป็นเรื่องน่าเสียดายเพราะว่าการที่ร่างกฎหมายฉบับนี้ตกไปโดยเราไม่มีการลงมตินั้นผมอยากจะชี้ให้ท่านผู้เสนอทราบว่า การที่ผมเสนอกฎหมายฉบับนี้ขึ้นมาและจำเป็นต้องมาคัดค้าน เสนอนี้ก็เพราะว่านโยบายต่างประเทศของรัฐบาลนั้นวางรากฐานบนกฎหมาย กฎหมายป้องกันการค้าอันเป็นคอมมิวนิสต์ทางฝ่ายประชาธิปไตยก็คิดว่าควรแก้ไข แต่สำหรับทางฝ่ายเราเห็นควรที่จะยกเลิกเพราะว่าจะ เป็นผลดี เพราะว่า เป็นส่วนหนึ่งของนโยบายของรัฐบาลในการบริหารประเทศชาติพวกอยู่กับกฎหมายฉบับนี้เพราะฉะนั้นก็อยากจะชี้ความสำคัญให้เห็นว่าการที่เราจะเปลี่ยนเอาเรื่องอื่นขึ้นมาพิจารณาในขณะที่เรื่องนี้กำลังพูดกันคาราคาซังหรือยังไม่มามีมติเด็ดขาดนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ชอบด้วยเหตุผลและรู้สึกว่าจะเป็นการไม่ถูกต้องและโดยเฉพะอย่างยิ่งเมื่อจะถึง ผมเหลือบเห็นท่านนายกาอยากจะทำเพราะฉะนั้นก็ถึงผมเป็นผู้เสนอร่างยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ก็ขออภัยท่านนายกได้พูดถึงปัญหาเพราะคุณล้วนเป็นลูกพรของท่านมีเหตุผลอย่างไรที่จะเสนอเปลี่ยนแปลงในขณะซึ่ง เรากำลังพูดกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เขาขอเสนอให้ยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษา
ตามข้อ 31

นายพรชัย แสงสว่าง (ศรีสะเกษ) : ถูกครับ ผมพุดไป...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ตอนนี้ผมเสนออย่างนี้แล้วคุณจะให้เสนอ
ให้พิจารณาต่อไปก็ได้

นายพรชัย แสงสว่าง (ศรีสะเกษ) : ครับ แล้วกำลังจะสรุปนะ
ครับ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณจะขอที่ประเด็นสนับสนุนที่การเสนอ
ของคุณนี้ทำได้แต่ขอให้เป็นการที่ประเด็น ไม่ใช่เป็นการอภิปราย

นายพรชัย แสงสว่าง (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานได้โปรดฟังเสีย
ก่อนครับ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมเข้าใจแล้ว

นายพรชัย แสงสว่าง (ศรีสะเกษ) : อยากจะให้ท่านนายกาพูดว่า
มีเหตุผลบางอย่างครับในการที่เราจะเปลี่ยนระเบียบวาระเอาเรื่องอื่นขึ้นมาพิจารณา
...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ได้ออกท่าน ไม่มีแล้ว เขาเสนอ
แล้วท่าน

นายกมล ปาลังนิล (อุบลราชธานี) : เขาทำถูกแล้ว...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ถูกท่าน

นายกมล ปาลังนิล (อุบลราชธานี) : เขาถูกท่านเถียง เขาให้
เหตุผลได้ในการที่เสนอ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละท่านนั่ง ขาพเจ้าไม่ได้ชี้ให้
ท่านพูดเลยขาพเจ้ายิ่งพูดกับเขาอยู่ ขาพเจ้าบอกกับเขาว่า บอกว่า ท่านจะชี้ประ-
เด็นก็ได้ ขาพเจ้าไม่ชี้ของ

นายกมล ปาลังนิล (อุบลราชธานี) : ให้เหตุผลได้ เขาทำถูก
แล้ว เขาให้เหตุผลในการที่จะเปิดอภิปรายต่อไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : อย่างนั้นซี่ อย่างนั้น ชี้ประเด็นมัน
เป็นการอภิปรายไปคุณนั่ง เงอะ ผมไม่ทำหน้าที่คุณก็ว่าครับผมทำตามข้อบังคับคุณก็ว่า
ผมก็ลำบากเหมือนกัน คอไปไคคุณ

นายพรชัย แสงสว่าง (ศรีสะเกษ) : ก็โดยเหตุผลที่ว่าที่ผมจะคง
การคัดค้านการที่จะเอาเรื่องอื่นขึ้นมาพิจารณา แต่ท่านนายกาอยากจะพูดเมื่อตะกี้
และในฐานะท่านเป็นหัวหน้าพรรค ผมขอโอกาสให้ท่านนายกาได้ขึ้นมาชี้ เพราะว่า

คุณลวน เป็นผู้เสนอในฐานะลูกพรรคของรัฐบาลซึ่งแสดงออกโดยแถลงการณ์มีเหตุผล
จำเป็นอย่างไรที่จะเอาเรื่องอื่นขึ้นมาพิจารณาในขณะที่เรากำลังพิจารณากฎหมาย
ฉบับนี้การาราคาซึ่งอยู่ ผมขออนุญาตท่านประธานอย่างนี้ครับ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ได้อีกครับ ๆ

นายพรชัย แสงธวัจ (ศรีสะเกษ) : แล้วในที่สุดนี้ท่านประธาน
ส่ายหน้าแสดงว่าไม่ยอมให้ท่านนายกาพูด ผมก็เสนอผู้คดีให้มีการอภิปรายปัญหา
พระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายคอมมิวนิสต์ต่อ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ใครรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย
ฉะ

นายประยูร ปานะศิษฐ์ (ชัยนาท) : ขอให้ประธานรักษาระเบียบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ได้อีกแล้ว มีเท่านั้น มันไม่ได้
แล้วคุณขอมึงคับเถอะมันไม่ได้อีก ถ้าได้ผมก็ให้

นายประยูร ปานะศิษฐ์ (ชัยนาท) : ว่าความระเบียบมันน้อย
ครับ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาเถอะนั่นคุณ

นายประยูร ปานะศิษฐ์ (ชัยนาท) : ทำไมปล่อยให้สมาชิกพูด
เรื่อย ๆ เล่าครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่คุณประยูรนี่เถอะ ต่อไปนี้ขอให้
ที่ประชุมวินิจฉัย มีผู้หนึ่งเสนอให้ยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษา และมีผู้รับรองถูกต้องแล้ว
แล้วมีอีกท่านหนึ่งขอให้พิจารณาต่อไปท่านผู้ใดเห็นสมควรจะพิจารณาเรื่องนี้ต่อไป
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ 68 คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นควรยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษา
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ 94 คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่ายุติร่างพระราชบัญญัตินี้
นี้เป็นอันตกไป...

แหล่งที่มา : รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 12/2501

(วิสามัญ สมัยที่ 2) 12 มิถุนายน 2501 หน้า 1398 - 1426

ถาวรอภิปรายครั้งที่ 11

ประธานสภาผู้แทน : กระหู่ถามควน ลำดับ ๒ ของนายสนั่น ชีระศรีโชติ เรื่อง สัมพันธไมตรีกับจีนแดง ถาม ขบวนการ นายกรัฐมนตรี

นายสนั่น ชีระศรีโชติ : ผม นายสนั่น ชีระศรีโชติ ขอตั้งกระหู่ถามควน ถาม ขบวนการ นายกรัฐมนตรี เกี่ยวกับเรื่องสัมพันธไมตรีกับจีนแดง ดังต่อไปนี้

เนื่องจากท่าทีของรัฐบาลไทยเต็มไปด้วยความลังเลใจ ไม่สามารถตัดสินใจเด็ดขาดลงไปได้ ในการติดต่อกับจีนแดง ทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์กันโดยทั่วไปว่า รัฐบาลคอยดำเนินการตามหลังอเมริกา ซึ่ง ขบวนการ ได้เคยแถลงการณ์แล้วว่า รัฐบาลไทยถือนโยบายอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ไม่ยอมตามหลังใครทั้งสิ้น แต่มาจนกระทั่งบัดนี้ รัฐบาลไทยก็มีท่าทีอะไรที่แสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าในปัญหาระหว่างประเทศ ระหว่างประเทศไทยกับจีนแดงครับ ทำให้ประชาชนได้รับความอึดอัดใจเป็นอันมาก และเป็นห่วงว่า รัฐบาลไทยคงจะต้องเดินตามหลังอเมริกาตามเคย ซึ่งเป็นการเสียศักดิ์ศรีของคนไทยทั้งประเทศ จึงขอเรียนถามว่า

๑. ตามที่นิตยสารฟาร์อีสต์เอนทิคอนอมิค ฉบับลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ศกนี้ ลงข่าวว่า กระหู่การต่างประเทศของไทยหาทางติดต่อเจรจากับจีนแดงอย่างลับ ๆ โดยผ่านบุคคลหรือประเทศที่สาม เป็นความจริงหรือไม่

๒. ถ้าเป็นความจริง ท่านจะยืนยันได้หรือไม่ว่า ท่านได้มอบหมายให้รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศของไทยลอบไปเจรจาขอร้องให้รัฐบุรุษอาวุโสของไทยท่านหนึ่งที่ประเทศฝรั่งเศส เพื่อให้ช่วยเจรจากับรัฐบาลจีนแดง

๓. ในขณะที่รัฐบาลอเมริกัน โดยประธานาธิบดีนิกสัน ได้แถลงข่าวและยืนยันแน่นอนว่า จะไปพบปะเจรจากับจีนแดงในต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๑๕ ขบวนการ ในฐานะดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของไทย จะเปลี่ยนแปลงนโยบายเช่นเดียวกับสหรัฐอเมริกาหรือไม่ ในฐานะเป็นประเทศพันธมิตรเล็ก ๆ ซึ่งเคยร่วมกันต่อต้านจีนคอมมิวนิสต์กับสหรัฐอเมริกาตลอดมา

๔. ตามที่ ขบวนการ ได้แถลงแก่สื่อมวลชนว่า "ใครที่ด้วยไทยก็จะตีตอบ" นั้น ท่านหมายความว่าในการติดต่อกับจีนแดงนั้น ท่านต้องรอให้ผู้นำของจีนแดงมาติดต่อขอเจรจากับไทยเสียก่อน ไทยจึงจะยอมเจรจากับ ไซหรือไม่ และ ขบวนการ มีนโยบายจะแก้ไขอย่างไร ถ้ารัฐบาลสหรัฐอเมริกาและทั่วโลกเขาสันนิษฐานและเป็นมิตรกับจีนแดงกันหมดแล้ว แต่จีนแดงก็ยังไม่วางใจขอเจรจากับไทยทั้งทางลับและทางเปิดเผย

๕. ขบวนการ จะนำประมุขที่ไทยสนับสุนเงินแดงเข้าเป็นสมาชิกในองค์การสหประชาชาติหรือไม่ และเมื่อหากมีการสนับสุน ขบวนการ จะดำเนินการอย่างไรกับจีนไต้หวัน

จอมพล ถนอม กิตติขจร (นายกรัฐมนตรี) : ข้าพเจ้าขอตอบกระทู้ถามของท่านทั้ง ๕ ข้อ เป็นข้อ ๆ ดังนี้

ข้อที่ ๑ เรื่องบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้ ที่นิตยสารฟาร์อีสเตอร์นอริคอนมิกเขียนขึ้นโดยบุคคลที่ไม่ทราบชื่อเท็จจริง และเขียนขึ้นโดยการคาดคะเนเอาเอง กระทรวงการต่างประเทศไม่เคยติดต่อกับหรือเจรจากับจีนคอมมิวนิสต์อย่างลับ ๆ แต่ได้มีมิตรประเทศบางประเทศที่ตระหนักในความปรารถนาของรัฐบาลไทย ในการที่จะเพิ่มพูนสันติสุขและความสงบราบรื่นของประชาชนชาวไทย ได้แจ้งหาที่ของไทยให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบ และนำหาที่ของฝ่ายนั้นมาบอกกับเราด้วยความปรารถนาดี โดยที่รัฐบาลและกระทรวงการต่างประเทศ มิได้เคยขอร้องให้เข้ากระทำเช่นนั้น ซึ่งในวงการทูตถือว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันอยู่เสมอ

ข้อที่ ๒ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า ข้าพเจ้ามิได้เคยมอบหมายให้ผู้ใดไปเจรจาในเรื่องที่ท่านได้ถามนั้นเลย

ข้อที่ ๓ ขอตอบว่า เมื่อสหรัฐอเมริกาหรือประธานาธิบดีนิกสันได้แถลงนโยบายไปเช่นนั้น มิใช่ว่ารัฐบาลไทยจะต้องผล็วสามคำเนนการไปตามนโยบายนั้นเสมอไป เราจะต้องพิจารณาโดยละเอียดรอบคอบตามสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปในภูมิภาคของเรานี้ สำหรับประเทศสหรัฐอเมริกานั้นก็ประเทศไทย สถานการณ์แตกต่างกับเรา แล้วก็อยู่ห่างจากประเทศจีนคอมมิวนิสต์เป็นอันมาก ส่วนประเทศไทยเรานั้นเป็นประเทศเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ไม่ห่างไกลนัก และเราก็มีมิตรประเทศอยู่รวมภูมิภาคส่วนนี้อยู่เป็นอันมาก เราจะต้องได้พิจารณาเหตุการณ์โดยเหมะกะสมและรอบคอบ สำหรับการติดต่อกันระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนคอมมิวนิสต์นั้น ถ้าเขาได้ดำเนินการไปโดยที่จะทำให้เกิดสันติภาพขึ้นในภูมิภาคส่วนนี้ และเกิดความสันติภาพแก่ประเทศไทยด้วย ก็จะมีว่าเป็นโชคดีที่เหตุการณ์จะเป็นไปเช่นนั้นได้ หลักสำคัญในการกำหนดนโยบายในเรื่องนี้จึงขึ้นอยู่กับผลประโยชน์ของชาติไทย ท้ายที่สุดและปฏิกริยาของจีนคอมมิวนิสต์ที่มีต่อประเทศในอาณาบริเวณนี้และต่อประเทศไทยเป็นสำคัญ มิใช่ที่เราจะมุ่งตามหลังอเมริกาทุก ๆ สิ่ง ทุก ๆ อย่างไป

ข้อที่ ๔ ขอตอบว่า รัฐบาลไทยได้เคยแถลงนโยบายด้านต่างประเทศไว้ประการหนึ่งว่า ประเทศไทยจะเป็นมิตรกับทุกประเทศที่ต้องการเป็นมิตรกับเรา การแสดงความเป็นมิตรนี้ มิได้ขึ้นอยู่กับการกระทำโดยการเจรจาของผู้นำประเทศแต่อย่างเดียว อาจมีเหตุการณ์อื่น ๆ ที่อาจส่งผลสะท้อนมาสู่การแสดงหาที่ความเป็นมิตรได้หลายประการ เช่น การลดทอนหรือการเลิกล้มความช่วยเหลือของฝ่ายคอมมิวนิสต์ต่อสงครามปลดแอกในประเทศไทย การลดทอนหรือการยุติการรุกรานของฝ่ายคอมมิวนิสต์ในประเทศเพื่อนบ้าน การลดทอนหรือการยุติการโฆษณาโจมตีรัฐบาลไทย เหล่านี้เป็นต้น

สำหรับกระทู้ถามข้อที่ ๕ ขอตอบว่า ขณะนี้รัฐบาลยังคงเฝ้าดูสถานการณ์คลี่คลายต่อไป และจะกำหนดนโยบายในเรื่องนี้ก่อนจะกำหนดประชุมสมัชชาทั่วไปของสห-

- ประชาชาติ ซึ่งจะเริ่มต้นในวันที่ ๒๑ กันยายน คณนี้ ขอให้มั่นใจได้ว่ารัฐบาลจะพยายามรักษาผลประโยชน์ของประเทศไทยอย่างดีที่สุด ไม่ใช่เราดั่งเล ท่านจะเห็นได้ว่า นับตั้งแต่ประธานาธิบดีนิตสันได้ประกาศในครั้งแรกแล้ว ตลอดมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ ได้มีการเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ขึ้นเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นเราจะต้องศึกษาและตบสใจก่อนที่จะส่งผู้แทนไปประชุมสหประชาชาติ

นายสนั่น วีระศรีวิจิ (ขอนแก่น) : ผมของซักถามครั้งที่ ๑ และต้องขอขอบคุณ ๗๗๗ ที่ให้ความกระจ่างแถม ท่านประธานที่เคารพ ตามที่โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อที่ ๕ นะครับ ผมรักไปข้อที่ ๕ เลยก่อน ตามที่ ๗๗๗ นายกรัฐมนตรีชี้แจงว่าจะต้องพิจารณาสอบสวนอะไรให้เรียบร้อยเสียก่อน ก่อนที่จะเข้าไปในสหประชาชาตินั้น ผมอ่านพบข่าวในหนังสือพิมพ์เมื่อเช้านี้บอกว่า ท่านยืนยันเหลือเกินในการที่สนับสนุนสองจีนเข้าสู่สหประชาชาติ เรื่องนั้นครับเป็นเรื่องที่สังคมนานาชาติได้พิจารณากันอย่างกว้างขวาง ซึ่งเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า การกระทำชนิดนั้นเป็นการกระทำไม่ได้ จริงอยู่ในการที่สหรัฐอเมริกาควยเจตจำนงที่จะไม่ละทิ้งเพื่อบ้านซึ่งเคยเป็นมิตรเก่า ในกรณีนี้ที่ประธานาธิบดีนิตสันจะเข้าไปเยี่ยมเยียนหรือไปเจริญสัมพันธไมตรีกับจีนแดงครั้งนี้ จะไม่ทิ้งมิตรเก่า แต่ว่าในขณะที่เดียวกันก็จะสนับสนุนจีนแดงเข้าสู่สหประชาชาติด้วย ซึ่งมีมติกันตามชาวต่าง ๆ ทั่วโลกโคลงกันอย่างเกรียวกราวอยู่แล้วนั้น สหรัฐอเมริกาจะกระทำเช่นนั้นนะ ๗๗๗ นายกรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้วหรือว่า การกระทำของสหรัฐอเมริกา นั้นจะกระทำการเช่นนั้นให้สำเร็จลงไปได้ โดยที่จีนไต้หวันและจีนคอมมิวนิสต์เข้าไปอยู่ในสหประชาชาติด้วยกัน เรื่องนี้เป็นประเด็นที่สำคัญที่สุด เพราะในขณะที่ประชาชนชาวไทยเราหรือเมืองไทยเรามีเงินอยู่เป็นอันมาก ซึ่งคนจีนอยู่ในประเทศไทยในขณะนี้ก็มีทั้งจีนคอมมิวนิสต์และจีนไต้หวันรวมอยู่ด้วยก็ได้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าการตัดสินใจของ ๗๗๗ เป็นไปโดยไม่เฉียบขาด คือเหยียบเรือสองแคมเช่นนี้ ผมเห็นว่าจะไม่มีความดีคร้อนมาสู่ประชาชนในกาลข้างหน้าแน่นอน เพราะฉะนั้นจึงเรียนถาม ๗๗๗ นายกรัฐมนตรีว่า ท่านจะตัดสินใจเด็ดขาดไปอย่างไร ในการที่จะสนับสนุนจีนทั้งสองชาตินี้ คือจะสนับสนุนจีนไต้หวันแก่ประเทศไทยหรือจะสนับสนุนจีนแดงเข้าสู่สหประชาชาติรวมทั้งสองประเทศ เพราะว่าตามที่ท่านแถลง เมื่อกี้นี้มันขัดกับกับที่ท่านให้สัมภาษณ์กับหนังสือพิมพ์เคลีนิวส์เมื่อเช้านี้ ว่าท่านจะยืนยันในการที่จะสนับสนุนจีนทั้งสองชาติให้เข้าไปมีที่นั่งในสหประชาชาติ ในขั้นต้นผมขอถามเท่านั้นก่อน

จอมพลถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าขอเรียนตอบว่า ที่หนังสือพิมพ์ไปลงว่าข้าพเจ้าสนับสนุนจีนทั้งสองชาตินั้น อาจจะคลาดเคลื่อนไปบ้าง ข้าพเจ้าขอบอกว่า ถ้ามีการเสนอให้จีนคอมมิวนิสต์(จีนแดง) เข้าสู่สหประชาชาติทางประเทศไทยหรือข้าพเจ้ามีความคิดเห็นอย่างไร ข้าพเจ้าตอบว่า ถ้าจะมีคนเขาเสนอหรือประเทศส่วนมากเขาเสนอเช่นนั้น ทางเราไม่คัดค้าน ไม่ใช่สนับสนุน เราไม่คัดค้าน แต่ที่จะให้เราคัดค้าน

คณะชาติออกไปจากสหประชาชาติกัน ถ้าเราพิจารณาด้วยความเป็นธรรมตั้งแต่เริ่มตั้งสหประชาชาติมา จีนคณะชาติก็เป็นสมาชิกของสหประชาชาติตั้งแต่เริ่มต้น และเป็นประเทศหนึ่งที่อยู่ในคณะมนตรีความมั่นคงของสหประชาชาติด้วย เพราะฉะนั้นในการที่จะให้จีนทั้งสองชาติหรือว่าจะให้ชาติเดียวนั้นก็เป็นเรื่องสหประชาชาติที่ได้พิจารณาไว้ด้วยกัน ไม่ใช่ที่เราจะไปลงมติของเราคนเดียวว่าจะเอาอย่างนั้นอย่างนี้ ข้าพเจ้าบอกที่เราไม่คัดค้านถ้าประเทศอื่นเขาจะเสนอจีนแก่เราเป็นสมาชิก แต่ว่าในขณะที่เรายังสนับสนุนให้จีนคณะชาติยังเป็นสมาชิกอยู่ด้วย

นายสนั่น สีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : ขอซักถามครั้งที่สอง ท่านประธานที่เคารพ ตามที่ ขบวนการ นายกรัฐมนตรีได้ตอบมานั้นก็รู้สึกคลุมเครือนะครับ ต้องขออภัยที่ผมใช้คำว่าคลุมเครือ เพราะเรื่องนโยบายนี้ก็มักจะให้ชัดแจ้งลงไปสำหรับที่จะให้ประชาชนทราบ แต่ถ้าหากว่าเป็นความจำเป็นโดยนโยบายของท่าน ไม่อาจที่จะเปิดเผยได้ก็เป็นเรื่องที่ผมจำต้องยอม เป็นภาระจำยอมที่จะให้ท่านตอบอย่างนั้น ท่านประธานที่เคารพ สิ่งที่ข้าพเจ้าข้องใจเกี่ยวกับเรื่องนโยบายต่างประเทศนี้ก็มีความสำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือเกี่ยวกับเรื่องถ้อยแถลงของรัฐมนตรี อดีตรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๑๔ ที่แถลงต่อประชาชนในทางทีวี. ใช้คำพูดว่า ผมขอประทานครับ ผมขออ่านให้ฟังนะครับ นโยบายของต่างประเทศในด้านการต่างประเทศนั้น รัฐมนตรี อดีตรัฐมนตรี ได้แถลงไว้แล้วครับ ได้มีการแถลงต่อรัฐสภาโดย ขบวนการ นายกรัฐมนตรี ในนามของรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า เราต้องการเป็นมิตรกับทุกประเทศ เราต้องการที่จะมีนโยบายอิสระไม่อยู่ภายใต้บังคับการของชาติใด หรือของต่างชาติ แต่เราต้องการที่จะอยู่ด้วยสันติ มีความผาสุกอยู่ในบ้านเมืองของเรา เราไม่ต้องการไปเบียดเบียนใคร แต่ในขณะที่เราก็กังวลใจที่จะไม่ให้ใครมาเบียดเบียนรังแกเรา นี่เป็นนโยบายสำคัญซึ่งไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย นโยบายต่างประเทศที่ท่านแถลงออกไปนี้ มันก็ดูนะครับ ต้องขออภัย มันตรงกันนโยบายพรรคแนวร่วมเศรษฐกิจเหลือเกินครับ ตรงกันแทบทุกตัวอักษรทีเดียว ผมก็ไม่รู้ใครเป็นผู้ของใครกันแน่ตอนนั้นครับ ท่านประธานที่เคารพ ในนโยบายต่างประเทศ ถ้อยแถลงของรัฐมนตรีต่างประเทศที่แถลงออกไปนั้นมันขัดกับวิถีปฏิบัติของรัฐบาลที่เคยปฏิบัติมาแล้ว คือโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ใช้คำว่าไม่เบียดเบียนใคร เราไม่รังแกใคร เราจะอยู่ในประเทศของเราอย่างสันติสุข แต่เหตุก็ถึงไปรวมสัญญาทางการทหารกับต่างประเทศ เช่น องค์การนาโต (NATO) อย่างนี้เป็นต้นหรือส่งทหารไปรบในเวียดนาม ส่งทหารไปรบในเกาหลี และยังมีคำริที่จะส่งไปรบในเขมรแคโดยส่วนตัวผมเอง ผมได้ให้สัมภาษณ์หนึ่งสัปดาห์ไปเมื่อคราวก่อนโน้นว่า ผมไม่เห็นด้วยในการที่จะส่งทหารไปเที่ยวรบราฆ่าฟันชาวบ้านเขาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถ้อยแถลงของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศที่แถลงไปนั้นซึ่งบอกว่า เป็นการแถลงโดยนายกรัฐมนตรีในรัฐสภานั้น ผมเห็นว่ามันเป็นการขัดต่อการปฏิบัติ และนอกจากนั้นท่านรัฐมนตรีว่า

การกระทรวงการต่างประเทศยังได้ย้ำว่าเราไม่มีการเปลี่ยนแปลงนโยบาย _____
 ผมจึงสงสัยว่านโยบายที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงนั้น บังเอิญนโยบายของท่านหรือของรัฐบาลนี้ไป
 ตรงกับนโยบายของพรรคแนวร่วมเสรีชนหรือไม่ ถ้าอย่างนั้นเดิมนโยบายของพรรครัฐบาลก็เป็น
 นโยบายของพรรคแนวร่วมเสรีชนอย่างนั้นใช่หรือไม่ หรือว่านโยบายของประเทศของรัฐ
 บาลโดยเสรีนิยมตามที่กำหนดไว้ของพรรคสหประชาไทยนั้นกำหนดว่าอย่างไร ขอให้มาตอบ
 เทียบเคียงให้ทราบด้วยนะครับ จะได้ทราบว่ามีการเปลี่ยนแปลงนโยบายหรือไม่ ขอถาม
 เท่านั้นก่อน

จอมพล ถนอม กิตติขจร (นายกรัฐมนตรี) : ข้าพเจ้าขอเรียนตอบท่านว่า
 ตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้ไปแถลงนโยบายของรัฐบาลนั้นเป็นการ
 ถูกต้องแล้ว รัฐบาลไทยรักสันติ ไม่ต้องการที่จะเป็นศัตรูกับผู้ใด และไม่ต้องการรังแกใคร
 ในการที่ท่านบอกว่าประเทศไทยทำไมถึงเข้าร่วมเป็นสมาชิกสัมพันธมิตรกับเขา บอกว่านาโต
 ความจริงไม่ใช่นาโต (NATO) แต่เป็นซีโต้ (SEATO) สันนิบาตซีโต้ (SEATO) นั้นเป็นสัญญา
 การป้องกัน ไม่ใช่การรุกราน เพราะฉะนั้นก็ตรงกับนโยบายของรัฐบาลแล้ว เราไม่ได้ไป
 รังแกใครหรือไม่ได้ไปรุกรานใคร ในการที่เราส่งทหารไปร่วมรบในเกาหลีก็ หรือที่เวียต
 นามใต้ก็ สำหรับในเกาหลีนั้นเป็นเรื่องของสหประชาชาติได้ขอร้องให้ประเทศซึ่งเป็นสมา
 จิกสหประชาชาติช่วยกันในการที่จะกำราบปราบปรามการรุกรานของฝ่ายคอมมิวนิสต์ซึ่งเข้า
 มารุกราน นี้เราเป็นประเทศหนึ่งซึ่งรวมสหประชาชาติ เราก็ดำเนินตามคำขอร้องอันนั้น
 แล้วเราเห็นว่ามันเป็นประโยชน์ในการที่เราจะป้องกันคอมมิวนิสต์ให้ราบคาบหรือลดน้อยลงไป
 แทนที่จะรุกรานใกล้เข้ามาถึงประเทศเรา-----

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเทศเวียตนามใต้นี้เป็นประเทศที่อยู่ติดชิดกับประเทศไทยเรา
 มาก แล้วถ้าเราเห็นว่าคอมมิวนิสต์จะมาสู่ประเทศไทย เราจึงได้ส่งกำลังออกไปร่วม
 ตามคำขอร้องของทางประเทศเวียตนามใต้ ซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้านของเรา และก็เห็น
 ว่าจะจะเป็นประโยชน์ในการที่จะยับยั้งคอมมิวนิสต์ ในการที่จะเข้ามาใกล้ประเทศไทยเรา
 ด้วย เราจึงได้ร่วมไปเช่นนั้น ไม่ใช่เราจะรังแกใคร เขามารังแกก่อน แล้วเราไปป้องกัน
 คางหาก สัญญาต่าง ๆ เราทำเพื่อการป้องกันทั้งนั้น ไม่ใช่ไปรังแกใคร ไม่ใช่รุกรานใคร
 แล้วที่ท่านบอกว่านโยบายของพรรคสหประชาไทยนะ ไปเอาอย่างนโยบายของพรรคแนวร่วม
 เสรีชนหรือไม่นั้น ข้าพเจ้าขอเรียนว่าพรรค ส.ป.ท. นี้ไม่ได้ไปเอานโยบายตามอย่าง
 ใครทั้งสิ้น เราทำของเราขึ้นเอง ตามความคิดเห็น ข้อสำคัญคือนโยบายสำคัญที่ว่าเรารัก
 สันติ เราต้องการที่จะรักษาประเทศของเรา ไม่ต้องการจะไปรังแกใคร หรือรุกรานผู้ใด

นายสนั่น ชีระศรีโชติ (ของแกน) : ขอชักกระทุ้ครั้งที่ ๓ ครับ ขอขอบคุณ
 ท่านครับ ขพบา นายกรัฐมนตรีที่บังเอิญจิตใจเราตรงกันนะครับ คือนโยบายของเรามาตรง
 กัน ท่านก็ไม่ได้เอาอย่างพรรคแนวร่วมเสรีชน พรรคแนวร่วมเสรีชนก็ได้เอาอย่าง

ท่าน แต่บังเอิญเรามีความคิดตรงกัน ผมหวังว่าอนาคตอันไกลหรือไม่ไกลนักนี้ ประเทศไทยเราก็คงจะมีความรวมกันอย่างแท้จริง คือสังคมนิยมครับ ท่านประธานที่เคารพ ถึงอย่างไรก็ตามแต่ละครั้ง ในการที่เราจะส่งทหารไปรุกรานกับใคร แล้วก็ด้วยความขอร้องของประเทศบ้านไกลเรื่อนเคียงอย่างไรนั้นครับ ผมก็เห็นใจ อาพณา เพราะว่าเป็นภาวะจำยอม อาจถูกบีบจากทางสหรัฐอเมริกาหรืออะไรก็สุดแล้วแต่ เพราะโดยปกติแล้ว ถ้าเราจะอยู่ของเราเฉย ๆ ก็ไม่มีใครมารังแกเรา แต่เขาเถอะครับ เมื่อมันแล้วไปแล้ว ทีนี้ในโอกาสต่อไปนี้ โทน ๆ เราก็จะเจริญสัมพันธ์ไมตรีกับจีนแดงอยู่แล้ว และสหรัฐอเมริกาโดยประธานาธิบดีคีนกันสัน ก็ยวนี้ผมก็ทราบข่าวหนังสือพิมพ์นะครับ ก็ได้อ่านมาอย่างนี้ว่า ได้ส่งรถไปตั้ง ๗๐ กว่าคันไปรออยู่ที่ฮ่องกง เตรียมพร้อมที่จะเดินพะเรด (parade) เข้าไปในประเทศจีน ทีนี้ในตอนนี้อาพณาอย่างนี้ใหม่ละครับ ผมอยากจะเรียนถามท่านนายกรัฐมนตรีว่าให้พวกคุณผู้แทนราษฎรนี้ลองไปเจริญสัมพันธ์ไมตรีชิมกลาง โดยตัวแทนของท่านจะได้หรือไม่ เพราะว่าที่ผมถามในสถานที่นี้เนื่องจากว่ามีกฎหมายป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์คาคออยู่ ถ้าผมจะไปโดยไม่ได้ออกกล่าว ท่านก็จะมาจับกุมผม จะสร้างรอยร้าวให้เกิดในระบอบประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นก็ขอเรียนถามท่านเสียเลยว่า ท่านจะอนุญาตให้พวกเรานี้ ถ้าขออนุญาตเดินทางไปเยี่ยมเยียนเจริญสัมพันธ์ไมตรีกับจีนแดงนะ จะได้หรือไม่ เพราะการไปเยี่ยมเยียนเขาหรือไปคุยกันเขานี้ ไม่ได้หมายความว่าไปเป็นเขา ผมเดินตามผู้หญิงคนหนึ่ง เดินตามทุกวัน ๆ ไม่ได้หมายความว่าผมได้เสียกับเขา ไม่ได้หมายความว่าไปนั้นเสมอไป เพราะฉะนั้นผมไปพูดคุยกับเขา เซตุง จูเอินไล หรือใครก็ตามเถอะ ไม่ได้หมายความว่าไปสนั่น ซี-ระศรีโซติ หรือผู้แทนปวงชนทั้งหลายที่จะไปนี้ หรือคนไทยทั้งประเทศ ๓๕ ล้านคนจะเป็นจีนคอมมิวนิสต์ไปควย เพราะพวกผมค่านึงอยู่เสมอว่า จีนคอมมิวนิสต์ไม่ใช่พ่อแม่อะไรเรานักหนา เราคอยก๊อสิสภาพของเรามาด้วยกำลังลำแข้งของพระมหากษัตริย์ของเรา เราต้องรักบ้านเมืองเรา รักพระมหากษัตริย์ของเขาเท่านั้น เรื่องจีนแดงนะเป็นเรื่องเล็ก ที่จะไปติดต่อกับเขาจะอยากจะทำขายกับเขา อยากจะติดต่อกับเขาวามันเป็นอย่างไร คนตั้ง ๕๐๐ ล้านคน จะปล่อยเขาทิ้งไว้อย่างนั้นจะคู่ดีหรือ ว่าอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงขอเรียนถาม อาพณา นายกรัฐมนตรีเป็นครั้งสุดท้ายว่า ท่านจะพิจารณาอนุมัติให้พวกเราคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เดินทางไปเยี่ยมเยียนเจริญสัมพันธ์ไมตรีกับจูเอินไลหรือเขาเซตุงนี้ ในนามของประเทศ โดยท่านมอบหมายให้โดยทางลับหรือทางแจ้งก็ตาม จะได้หรือไม่

✓ จอมพล ถนอม กิตติขจร (นายกรัฐมนตรี) : ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นรัฐบาลอยู่ในขณะนี้ ขอเรียนว่ายังไม่สามารถอนุมัติได้ เพราะว่าเรามีกฎหมายการควบคุมในเรื่องนี้ และข้าพเจ้าอยากจะเรียนท่านว่า การที่จะไปเจรจากับจีนแดงนั้น ท่านคงได้เคยอ่านประวัติศาสตร์ของประเทศจีนมานาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องสำคัญ สามก๊ก

ท่านจึงเห็นว่าลูกไม้เรามีมากมายเหลือเกิน ประเทศใหญ่ก็ยังคงตามไม่ค่อยจะทัน แม้แต่เมื่อเร็ว ๆ นี้ หัวหน้ารัฐบาลของประเทศหนึ่งไปเจรจากับจูเอินโล่ทั้งเก้าเขตง ก็รู้สึกว่าจะไม่ได้ลอะโรมา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่ายังไม่เป็นการสมควรในขณะนี้

แหล่งที่มา : รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑๑/๒๕๑๔
๒๖ สิงหาคม ๒๕๑๔. หน้า ๑๕๒๔ - ๑๕๓๘.

จุฬา

The debate in 1950 (B.E. 2493)

63. Mr. SUPHAMONGKHON (Thailand) had listened with great interest to the statements made in the Committee. He was not, however, convinced of the desirability of establishing, once and for all, rigid criteria for determining a government's right to be represented in the United Nations. He saw no difference between the recognition of the representation of a Member State and the recognition of the government of that State. The legitimacy of a government could certainly not be overlooked during the examination of credentials. Whatever the many experts on international law might have said, the act of recognition of a foreign government remained in the practice of States an essentially political decision.

64. He recalled that, in November 1947, his country had been invited by the Executive Secretary of the Economic Commission for Asia and the Far East to attend the Commission's second at Baguio. In view of the fact that certain States had then not yet recognized the Government of Thailand, it had been suggested that its delegation should attend merely as an observer. That example went to show that the question of representation was closely linked to that of the recognition of a government. Collective recognition by an appropriate international organization would, of course, simplify matters considerably. However, the United Nations did not at present seem to be in a position to grant it.

65. The representative of Thailand thought it preferable to deal with each case on its merits rather than to establish a rigid set of criteria. Moreover, the fact that a delegation voted in favour of the recognition of the representation of a given State in no way implied that it recognized the government of that State or was bound to establish diplomatic relations with that government. He thought that the General Assembly was the competent organ to reach decision on the recognition of the representation of a Member State.

66. If the General Assembly was satisfied that a government did fulfil all the conditions laid down in the draft resolutions of Cuba and the United Kingdom, then he felt that, in all logic, that could be interpreted as a collective recognition.

67. In view of the above reasons, he could not vote in favour of the Cuban and United Kingdom draft resolutions. He would, however, vote for the draft resolution of the Dominican Republic, which called for a study of the question by the International Law Commission, and he would give favourable consideration to any draft resolution which the proposed sub-committee might submit.

Source : "Recognition by the United Nations of the representation of a Member State" The United Nations General Assembly Official Records, Ad Hoc Political Committee, 5th session, 23rd meeting, 26 October 1950, p.157.

สถ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The debate in 1951 (B.E. 2494)

Consideration of the agenda of the sixth session and allocation of items to Committee (Concluded).....

Chairman : Mr. Luis Padilla Nervo (Mexico).

Consideration of the agenda of the sixth session and allocation of items to Committee (concluded)

REQUESTS FOR THE INCLUSION OF ADDITIONAL ITEMS IN THE AGENDA (concluded)

Item proposed by the Union of Soviet Socialist Republics (A/1941)

1. The CHAIRMAN drew the Committee's attention to the additional item proposed by the USSR (A/1941).
2. Prince WAR WAIWITAYAKON (Thailand) said that the question of the representation of China in the United Nations had been before various organs of the Organization so frequently that the subject and all the arguments related to it were well known. He would merely recall that on 5 November 1951 (332nd plenary meeting) the General Assembly had expressed its desire not to refer the matter to the sixth session, thereby expressing the sense of the Assembly that the consideration of the question was neither opportune nor appropriate. His delegation shared that view, not only because the Thailand Government recognized the National Government of China, but also because Thai troops formed part of the United Nations forces combating the aggressor in Korea.
3. The representative of Thailand then moved the following draft resolution:

"The General Committee,

"Considering that the General Assembly at its fifth session determined that it did not wish to take action on the question of Chinese representation without serious consideration and for that purpose established a committee to consider the question and to make a recommendation to the General Assembly,

" Considering that as recently as 5 November 1951, at the end of the fifth session of the General Assembly, the General Assembly expressed its desire not to refer the matter for consideration to the sixth session, thereby expressing the

sense of the General Assembly that the consideration of this question is not opportune or appropriate,

"Recommends that the General Assembly decide to reject the request of the Soviet Union for the inclusion in the agenda of the sixth session of the General Assembly of the additional item entitled The representation of China in the United Nations ; and

"Recommends that the General Assembly decide to postpone consideration, for the duration of the meeting in Paris of the sixth regular session, of any further proposals to exclude representative of the National Government of China from the Assembly or to seat representatives of the Central People's Government of the People's Republic of China to represent China in the Assembly."

4. Mr. AUSTIN (United States of America) observed that the Soviet Union's explanatory note on the additional item in question (A/1941) made it clear that, despite the new form, it was the same proposal that had been so often put forward by the Soviet Union, namely, to exclude representation in the United Nations of the National Government of China and to invite representatives of the communist Chinese régime to participate. Such proposals had been made on some ninety occasions in various United Nations organs and no useful purpose would be served by continuing the well-worn debates on the subject. He thus strongly supported the Thailand draft resolution. The effect of adopting it would be to determine the representation of the National Government of China in the United Nations and so clear the way for a proper handling of the important problem which the General Assembly had before it.

5. Mr. Y. MALIK (Union of Socialist Republics) was not surprised that the United States representative had opposed the Soviet Union proposal, which had the effect of calling upon the United Nations to put an end once and for all to the inequitable treatment meted out by the Anglo-American bloc to the People's Republic of China. The United Nations must take steps to alter the situation, which was a direct violation of the Charter. The General Assembly should forthwith consider the question of the representation of China in the United Nations.

6. The unjust attitude of the United Nations towards the Chinese people was the

result of United States intrigues. The Chinese people would never forget the position taken by the United States. They had rejected the decadent Kuomintang group, had set up their own central government and were now exercising their sovereign right and determining their own fate. Any attempt to challenge those rights and to prevent them from exercising them would be a violation of international law and of the Charter. Even the enemies of the People's Republic of China were compelled to recognize that its Government enjoyed the support of the whole population and was fully discharging its functions throughout the whole territory with the exception of a few islands.

7. The question of the representation of China in the United Nations was clear and simple. Those who opposed representation of the people of China by their legitimate representatives thereby denied them their rights and failed in their duty to the United Nations. The Kuomintang representatives represented no one but themselves, and owed their seat to the protection of the United States. The Kuomintang group was fighting the Chinese people, and to support it was to offend against the United Nations and to violate the Charter. Although it was easy to understand the attitude of the rules of the United States, they could not turn back the wheels of history. It would be recalled that all attempts by the ruling circles of the United States to hamper the tremendous progress made by the Russian people had proved to be in vain; the similar policy they had adopted towards the Chinese people would also be in vain.

8. The position of the rulers of those States that were not colonial Power but obeyed the dictates of the United States, was still more ridiculous. For, while they appeared to spare no effort to free their own countries from foreign rule, they were supporting the position taken by the United States in respect of China.

9. In June 1951. Mr. Acheson, when speaking in the MacArthur case, had said that the United States would not have to resort to the veto in order to prevent communist China from entering the United Nations, and that such a possibility could only arise if the United States was in the minority, and that was hardly likely. Thus, the United States counted on an obedient majority in the United Nations to support

its policy towards China.

10. Contrary to what the Thailand representative had said, while the matter had been raised in various organs of the United Nations, it had never been discussed by any of them, and that was because of the preventive action taken by the United States and its associates. The Committee set up at the General Assembly's fifth session, under resolution 490 (V), to consider the problem, although it had met, had taken no action and it was only at a meeting convened by that Committee shortly before the opening of the sixth session that, at the instance of the United States and its supporters, it had decided to make no recommendation. As a result of the existence of that Committee, the other organs of the United Nations in which the matter had been raised during the past year, had been unable to take it up and the whole process had been one of deliberate frustration on the part of those who wished to prevent the People's Republic of China from entering the United Nations. The Thailand draft resolution pursued the same end.

11. The United States representative had urged that the General Assembly should consider only serious questions, but none could be more important than the representation of a people which constituted almost one quarter of the population of the world. The participation of the People's Republic of China in the United Nations was necessary for the maintenance of peace and security and the question must be discussed at the sixth session and an equitable solution reached. The Chinese people should be represented by their legal representative; only such a decision could maintain the prestige of the United Nations and promote international peace and security.

12. Mr. TSIANG (China) said that he would not seek to answer at length the USSR representative's statement, which was, as usual, propagandist in character and introduced considerations outside the terms of reference of the Committee. It was clear that the Soviet Union imagined that it had the people of China in its power and wished to isolate them and exploit both the people and the country's resources, as it had done on the battlefields of Korea.

13. The proposal before the Committee was contrary to the purposes of the United

Nations. His Government was the only legal government of China and the only Chinese Government which worked for the interests and the welfare of the people and had faith in the principles of the United Nations.

14. Although he regarded the Thailand draft resolution as a half-measure, Mr. Tsiang said that he would vote for it.

15. Prince WAN WATHAYAKON (Thailand) explained that what he had said was that the question of the representation of China had frequently been before many organs of the United Nations and that the arguments on the various aspects of the question were well known. In the General Assembly and in the Trusteeship Council, the USSR representatives had advanced exhaustive arguments on the subject. It was on such facts that he had based his draft resolution.

16. Mr. LACHS (Poland) considered that the Thailand draft resolution was out of order. The item proposed by the USSR should be recommended for inclusion in the final agenda. At its fifth session, the General Assembly had adopted a resolution, which, although illegal, had stated that representation in the United Nations should be considered first in the light of the purposes and principles of the United Nations. That alone was sufficient to justify the inclusion of the item under consideration in the final agenda, for that decision was binding upon the sixth session. It was also clear that all the additional conditions that various Members had tried to impose under Article 4 of the Charter, with regard to proving a State's right to representation, had failed. There was therefore no doubt about the purely legal aspect of the matter.

17. The same was true from the political point of view. The Kuomintang group represented no one but itself. It was out of contact with the people, unable to undertake obligations on their behalf or to defend their rights, and did not assure their defence. The presence of Kuomintang representatives served only to spread disunity in the international community. There was clearly no doubt that the Government of the People's Republic of China had the right to a seat in the United Nations, for it alone could legally represent the Chinese people.

18. The Thailand draft resolution was not consistent with rule 40 of the General

Assembly rules of procedure. The General Assembly's fifth session could not prevent the sixth session from discussing the matter. It could recommend that the matter should be discussed, but not that it should not be discussed. The Thailand representative's argument was therefore based on illegal premises. Again, the recommendation in the fourth paragraph of the draft resolution "that the General Assembly decide to postpone consideration, for the duration of the meeting in Paris of the sixth regular session, of any further proposals to exclude representatives of the National Government of China" could not, even if adopted, debar the General Assembly from raising any further questions on the matter that it might deem proper. Thus, the draft resolution was contrary to the rules of procedure in both form and substance, and the Chairman should rule it out of order.

19. It was clear that for the Kuomintang representative truth was propaganda and propaganda was truth. That representative well knew, however, who had exploited China and its people in the past, that the new liberated China would never admit the rule of a government such as his, and that it would continue to fight for its right to be represented in the United Nations.

20. Sir Gladwyn JEBB (United Kingdom) supported the Thailand draft resolution. Apart from the strict merits of the case, the existing situation in Korea rendered it inopportune for the vexed question of the representation of China to be debated in the General Assembly, even if the armistice negotiations being conducted in Korea were successful in the near future.

21. Prince WANG WALTHAYAKON (Thailand) pointed out, in reply to the Polish representative, that he had not said that the General Assembly resolution of 5 November 1951 (332nd plenary meeting) debarred discussion of the question at the sixth session. He had merely said that the General Assembly had expressed a desire not to refer the matter to the consideration of the sixth session, thereby expressing the sense of the General Assembly that consideration of the question was not opportune.

22. As to the contention that the draft resolution was inconsistent with rule 40 of the procedure, the fourth paragraph was but a consequential provision following

upon the recommendation in the third paragraph that the General Assembly should decide to reject the request under consideration. The point of the fourth paragraph was that no time should be lost, once the General Assembly had decided not to include the item, on procedural proposals aimed at achieving discussion of the matter in some roundabout manner.

23. Mr. LACRS (Poland) observed that the Thailand draft resolution had been so framed as to give the impression that, because of the action of the fifth session, the sixth session was debarred from discussing the problem. No resolution of the sixth session could refer to a decision of the fifth session, which was closed. The draft resolution was therefore out of order. Again, the General Committee had no right to propose that the General Assembly should decide to postpone consideration of "any further proposals" on the subject. Rule 40 of the rules of procedure laid down that the Committee should make recommendations to the General Assembly with regard to each item proposed but gave no blank cheque in respect of future proposals.

24. He asked the Chairman to rule whether the Thailand draft resolution was in order.

25. The CHAIRMAN ruled that the draft resolution as a whole was in order. It was not inconsistent with rule 40 of the rules of procedure, nor was its last paragraph inconsistent to act upon it. He then declared the debate closed and put the draft resolution to the vote. The Thailand draft resolution was adopted by 11 votes to 2, with 1 abstention.

ปี ค.ศ. ๑๙๕๒ (พ.ศ. ๒๔๙๕)

ในที่ประชุมสมัชชาใหญ่ครั้งที่ ๓๘๘ วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๑๙๕๒ ประเทศไทยต้องพิจารณาสองญัตติ สหภาพโซเวียตเสนอญัตติให้ที่ประชุมมีมติว่า มาตรการของ
 ผู้แทนจีนจากสาธารณรัฐจีนนั้นไม่มีผลใช้ได้ นั่นคือ ไม่มีสิทธิที่จะนั่งในสหประชาชาติ สห
 รัฐอเมริกาเสนอญัตติให้ที่ประชุมเลื่อนการพิจารณาเรื่องผู้แทนจีนนี้ออกไป พร้อมทั้งรับรอง
 ว่า มาตรการของผู้แทนจากสาธารณรัฐจีนนั้นมีผลใช้ได้ ในการลงคะแนนเสียงโดยการ
 เรียกชื่อ (roll-call vote) ประเทศไทยได้ลงคะแนนเสียงให้กับญัตติของสหรัฐอเมริกา
 และญัตติของสหรัฐอเมริกาขณะญัตติของรัสเซีย

แหล่งที่มา : United Nations. Yearbook 1952. pp. 67 - 68.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The debate in 1953 (S.E.2496)

Election of the President

[Agenda item 4]

13. The TEMPORARY PRESIDENT: The next item before the General Assembly is the election of the President of the eighth session. Rule 92 of the rules of procedure states: "All elections shall be held by secret ballot. There shall be no nominations." The General Assembly will therefore proceed immediately to the vote.

14. I call upon the USSR representative on a point of order.

Question of the representation of China in the United Nations

15. Mr. VISHENSKY (Union of Soviet Socialist Republics) (translated from Russian): The present session of the General Assembly is starting its work in unusual circumstances. It is only a month and a half since the historic day when the Armistice Agreement was signed at Panmunjom, so bringing to an end a bloody war which had gone on for more than three years and had caused immense losses and brought the greatest tribulation and suffering to millions of people. The signing of the Armistice Agreement was joyfully acclaimed all over the world by people who rightly saw in that historic event a victory for the forces of peace. Millions of people look to the future with the hope that the United Nations will find strength to turn back to the path appointed for it by its Charter, to carry out its task of maintaining the peace and security of mankind.

16. Great and grave problems confront the General Assembly at its present session. The importance of these problems serves in ever greater degree to emphasize the responsibility of the General Assembly, whose decisions should have the full force of international authority. There can be no doubt that the most important condition for such authority is that everyone should respect the generally accepted principles of international law, by which the General Assembly must of course be guided; respect for those principles is the essential prerequisite of success in the work of the United Nations. There can be no hope of success in the work of the United Nations or any of its organs if that important condition is lacking, if the United Nations

Charter and the rules of procedure of the General Assembly which derive from it are violated.

17. But just such a situation has arisen in the United Nations, since it includes as representatives of a certain State persons having neither political, legal nor moral rights to represent that State, and since, on the otherhand, the representatives appointed by the legal government of that country are excluded from the United Nations by all kinds of devices and without any political, legal or moral justification. This quite abnormal and intolerable situation has arisen with regard to the great People's Republic of China, whose representatives are so far not in the United Nations, although they are the only legal representatives of the Chinese people.

18. The USSR delegation considers that the General Assembly should immediately examine and reach a satisfactory decision on the question of inviting representatives of the Central People's Government of the People's Republic of China to take their rightful places in the General Assembly and its organs.

19. As early as 1940, in a communication [A/1123] to the General Assembly, the Central People's Government of the People's Republic of China quite justly pointed out that the Chinese people's war of liberation had led to a decisive victory for the nation as a whole and that that government was the only lawful government representing the Chinese people. In 1950 the Government of the People's Republic of China officially informed the United Nations [A/1364] that it had appointed a delegation to take part in the work of the fifth session of the General Assembly.

20. This legitimate demand of the Government of the People's Republic of China was supported by a number of delegations. They pressed for a favourable decision on the question and observed that—as the facts of international life have shown—the absence of China from the United Nations constituted a violation not only of the lawful rights of the Chinese people but any of the basic principles upon which the United Nations was founded, principles which must be observed if the Organization is to succeed in its work. Events have clearly shown that the absence of China from the United Nations is a serious hindrance to the speedy and successful

solution of the important problems affecting the maintenance of international peace and security. A completely abnormal situation, in which there are no lawful representatives of the Chinese people in the United Nations, cannot be accepted. Nor is there any justification for the fact that China, a permanent member of the Security Council, cannot take part in the work of that organ. Such a situation undermines the authority of the United Nations and makes it impossible for it to contribute properly to the strengthening of international peace and security, which we all have so much at heart and which we so earnestly desire.

21. The consideration of the Korean question at the seventh session of the General Assembly, to which the President has referred, showed how useless and futile is any attempt to solve this question while ignoring China. An eloquent demonstration of the fact that important question affecting the maintenance of international peace and security cannot be settled without the participation of the People's Republic of China was given last December when the General Assembly, after adopting a resolution on the Korean question [resolution 610 (V 11)] without the participation of the People's Republic of China, was obliged, in order to settle the question, to seek official contact with and to enter into correspondence with the Government of the People's Republic of China. Such a procedure, of course, could not but delay a settlement of this question instead of hastening it and helping to bring a speedy end to hostilities in Korea and the conclusion of an armistice. The same thing happened in August of this year, when the General Assembly considered the question of the political conference on Korea. As we know, on that occasion too the General Assembly took a decision [resolution 711 (V 11)] on the question without the participation of the People's Republic of China.

22. It need hardly be said that any decision taken by the General Assembly without the participation of representatives of the Central People's Government of the People's Republic of China can have no practical significance. This was subsequently demonstrated in connexion with the question of the composition of the political conference for the peaceful settlement of the Korean question. There is eloquent admission of this in the fact that the General Assembly was again led to seek

contact with the Government of the People's Republic of China outside the United Nations, but had to confine itself to communicating certain documents instead of proceeding to an exchange of views viva voce which would, of course, have greatly assisted in bringing the matter to the successful conclusion in which we are all interested. There is no doubt that the consideration of these question by the General Assembly would have been speedier and more successful had the representative of the People's Republic of China taken part in the work.

23. It must also be borne in mind that the situation with regard to the People's Republic of China encourages the Kuomintang clique to undertake various adventures threatening the preservation of peace in the Far East, such as the aggressive activities of the remnants of the Kuomintang bands against Burma and the Burmese people. Such a situation is detrimental not only to the interests of the Chinese people, but also to the interests of other countries, and it seriously undermines the authority of the United Nations in the eyes of the peoples of the whole world.

24. The non-participation of the People's Republic of China has a harmful effect on the activity of such other United Nations organs as the Economic and Social Council and the Trusteeship Council, as well as of a number of inter-governmental and non-governmental organizations and specialized agencies affiliated to the United Nations. The non-participation of the People's Republic of China in the work of these organizations has been a serious obstacle to their normal functioning, and has undermined their influence and authority and deprived them of the international importance which is theirs by right and by virtue of the United Nations Charter. It should be quite clear that no successful activity can be expected from, for example, the Economic Commission for Asia and the Far East, without the participation of a representative of China, of the great Chinese people, of that great power, the People's Republic of China, which occupies an enormous area of the continent of Asia and whose population constitutes about one-quarter of the total population of the globe.

25. A just decision to recognize the lawful rights of the Chinese people in the United Nations would be to the interest not only of the Chinese people themselves

for an armistice were finally concluded about six weeks ago. That armistice was welcomed throughout the world, and nowhere more than in the United States. But that armistice has not solved all the problems that were created by the communist aggression in Korea. Armed forces of communist China still remain in Korea. The aggression has yet to be terminated and the peace secured. The Chinese Communists in this matter have not shown convincing evidence of a genuine intention to end aggression and to make peace. Moreover, their continued actions elsewhere in Asia are far from reassuring.

31. Therefore I submit that as matters now stand we should not even consider any proposals for the representation of the Chinese communist aggressors in this Assembly and, following the practice of earlier sessions. I urge the prompt adoption of the motion to postpone consideration.

32. Let me add that the fact that the motion I have proposed deals with the current year should not be interpreted as indicating any expectation on the part of the United States that it will change its position after the current year. We merely believe that it is appropriate that a body of this character should deal with one year at a time.

33. The TEMPORARY PRESIDENT : I would have wished the General Assembly to have allowed me to proceed with the election of a president, and then the newly-elected president, with all the weight and authority of office behind the decision to be made, would have been able to handle this point of order. I am not the president of the eighth session of the General Assembly, and I have no authority to decide anything. However, this procedural discussion has begun, and there are two further speakers on my list. I propose to call on these speakers, and then I hope the General Assembly will permit me to make a suggestion.

34. I call upon the representative of China on a point of order.

35. Mr. TSIANG (China) : The move made by the representative of the Soviet Union is most natural. The admission of the Chinese Reds to the United Nations would be the consummation of more than thirty years of intrigue and aggression by the Soviet Union against the Republic of China. Those thirty years have been years of persis-

tent Machiavellian effort on the part of the Soviet Union to enclose my country within the Iron Curtain. What the representative of the Soviet Union proposed is that today the United Nations should confer international recognition on the fruits of Soviet subversion and aggression. I do not need to say much on that score: I wish to speak just briefly to delegations from non-communist countries.

36. The Chinese communist régime is not only un-Chinese in its origin, it is also un-Chinese in its nature. Today, what the Chinese Communists have done on the mainland of China is to establish a totalitarian dictatorship which controls and regulates life and society to the last minute detail. To the Chinese people, such a tyrannical régime is turning the world upside-down. It is against Chinese tradition, it offends Chinese common sense, and it outrages the feelings of the Chinese people. That régime cannot endure. The Chinese people, through the centuries of their evolution, have arrived at the point when they realize that the best thing in international relations is to live and let live. The Chinese Communists have discarded that tradition and that experience.

37. Under the slogan of "liberation of south-east Asia", the Chinese Communists in fact have reverted to imperialism of the crudest kind. Delegations from south-east Asia must know that at this very moment there are Chinese communist fifth columns in their countries, that at this very moment their fellow countrymen in the neighbouring countries of China are being trained by the Chinese Communist in the arts of political subversion and guerrilla warfare. In fact, the arrival of imperialism is one of the basic facts facing us in Asia today.

38. This communist régime in China stands for two things, tyranny at home and imperialism abroad. The Charter enjoins on all nations to promote—and I repeat the word "promote"—peace through freedom. Peace and freedom are inseparable, just as tyranny and imperialism are also inseparable.

39. The Chinese people today are in the hole of communist tyranny. They are struggling to get out of that hole, and they ask the United Nations not to put a cover on that hole, I want to make this point clear: the Chinese people do not expect the United Nations to pull them out of this hole of communist tyranny;

they only ask that United Nations do not proceed to cover that hole. The admission of the Communists to the United Nations will undoubtedly consolidate that régime and enhance its prestige not only inside China but throughout Asia.

40. Soviet objectives in this matter are clear. If the Soviet Union should succeed in this step, there will be other step, for the ultimate aim of the Soviet Union is the substitution of something different for the United Nations. The Soviet Union would like to see the United Nations replaced by an organization which we could legitimately call the "united satellites". In a word, so far as my country is concerned, if you want an additional Soviet satellite in the United Nations, have communist China. If you want in the United Nations a China of the Chinese people, then it must be the Government which I have the honour to represent here.

41. The TEMPORARY PRESIDENT : I call on the representative of Poland to address the General Assembly on this point of order.

42. Mr. NASZKOWSKI (Poland) (translated from Russian) : I consider that the United States representative's proposal is a routine manoeuvre designed once again to postpone a decision on a question which is of vital importance to the United Nations. Such a proceeding is both undemocratic and futile. It cannot lead to constructive decisions.

43. The Polish delegation fully supports the draft resolution submitted by the USSR delegation, to the effect that the true representatives of the People's Republic of China should take their seat in the United Nations—a seat to which they are legally entitled in accordance with the principles of international law.

44. By the persistent efforts of the United States delegation and of several other delegations, a paradoxical situation has been brought about in the United Nations, namely, that the representatives of a great Asian Power—one of the five great Power, with a population of 500 million—have precluded for several years from participating in the work of the United Nations, This a case of flagrant violation of the right of a State to take part in the work of the international Organization. It is a clear instance of one Power imposing its will on the whole United Nations. This situation is one of the main causes of the many

difficulties which the United Nations has faced in the past and is facing today.

The slanderous statement made today by the representative of the Kuomintang group in an attempt to poison the atmosphere of our debates from the outset is proof of that.

45. The lessons of the past are perfectly clear. We must put an end to this abnormal situation and at long last take a step which will not only help us get out of this impasse, but will also further the realization of the purposes and principles of the United Nations. This is particularly important at the present time when, thanks to the persistent endeavour of the peace-loving States, including the People's Republic of China, and thanks to the untiring efforts of hundreds of millions of people all over the world, an armistice has been signed in Korea and there is some possibility of a lessening of international tension, despite all efforts to the contrary on the part of those who want to maintain the tension and to prevent peaceful co-operation.

46. The fact that some States have not recognized the People's Republic of China and do not approve of its régime does not give them any right at all to oppose participation of the only legal representatives of the Chinese Government in the work of the United Nations. The criteria by which we must be guided in the present question are not like or dislikes, but the principles of the Charter and the established standards of international law.

47. This is not the first the United States has resorted to the manoeuvre of postponing this question. The same thing happened at the seventh session of the General Assembly. An attempt is now being made to repeat that procedure.

48. It should be stressed that the argument that the question of the representation of China cannot be solved until the Conference on Korea has been held and the question of Korea has been settled is invalid. It is worthy of note that argument is most often used by the very people who spare no effort to prevent a rapid and just settlement of the Korean conflict. Yet it is clear that the admission of the true representatives of the People's Republic of China to the United Nations would greatly expedite the solution of the Korean problem as a whole. This becomes even

more obvious when we take into account the enormous and constructive contribution made by the Government of the People's Republic of China to the armistice negotiations and the conclusion of the final agreement. Thus everything indicates that we must no longer tolerate a situation in which the great Chinese people, who shared in the Allied victory in the Second world war, who helped to draw up the Charter and who are a bulwark of peace in Asia, are denied the right of representative in the United Nations.

49. There is an increasingly wide demand that the People's Republic of China should be given its rightful seat. It was voiced recently by the Prime Minister of India, who said that the United Nations was incomplete without China, and that the absence of China meant the absence of one-fourth of the world. The Ministers for Foreign Affairs of the Scandinavian States have spoken in the same vein, as have also done a number of political and religious leaders in the United Kingdom, who, despite the Anglo-American agreement, have demanded that China should be admitted to the United Nations. Only two days ago, on 13 September, the World Federation of United Nations Associations unanimously adopted a resolution to the effect that the representatives of the People's Republic of China should be seated in the United Nations.

50. The question is therefore entirely clear. We cannot any longer evade its solution by legal or procedural quibbles. A flagrant wrong must be righted. Never before was the question of allowing the representatives of the People's Republic of China to take their rightful seat in the United Nations of greater importance to peace in Asia and to the maintenance of peace throughout the world. That is why we must not allow any postponement of the solution of this question. We must take a decision; and there can be only one right and just decision: to invite the only true representatives of China to take their seat in the United Nations, as proposed in the USSR draft resolution.

51. The TEMPORARY PRESIDENT: I call on the representative of the United Kingdom to address the General Assembly on this point of order.

52. Sir Gladwyn JEBB (United Kingdom) : As everybody knows, Her Majesty's Government in the United Kingdom regards the Central People's Government as the Govern-

ment of China. Moreover, it welcomes warmly the conclusion of the armistice--and I believe that almost everybody here represented does too-- and it fervently hopes that its provisions will be faithfully observed by all concerned. It certainly also hopes that progress towards a satisfactory political settlement will follow the armistice. It consequently further hopes that the day for settling the question of Chinese representation will have been brought nearer by the signature of the armistice.

53. But for reasons which it has explained already, whenever the question of Chinese representation in the United Nations has been raised during the last two years, it has been its view that consideration of this question should be postponed; and that is still its view. We think that we must wait and see if our great hopes are going to be fulfilled.

54. In these circumstances, Her Majesty's Government believes that it is entirely appropriate to postpone consideration of this question until the end of this year as provided for in the draft resolution under discussion, submitted by the United States Secretary of State, and, for the reasons I have given, my delegation will certainly vote for that draft.

55. The TEMPORARY PRESIDENT: I had expected, and I think most delegations had expected, that questions of this kind would have been considered and decided in the Credentials Committee, and I was going to suggest that should be done. But the list of speakers indicates that there is a desire on the part of many delegations to discuss and possibly dispose of this question at once, though only by a pretty broad interpretation of the rules could it be brought under the designation of a point of order.

56. In view of that fact, and because I am merely a convening officer trying to get the eighth session of the General Assembly organized, and since this is a point of organization, I would propose, unless some delegation makes a contrary proposal, that we continue with and conclude this discussion on the basis of the two draft resolutions we have before us, and then decide on this question with the understanding, I would hope, that it would not have to be debated again in the Creden-

tial Committee and in the report of that Committee.

57. I call on the representative of the Ukrainian SSR to speak on this question.

58. Mr. BARANOVSKIY (Ukrainian Soviet Socialist Republic) (translated from Russian):
For a number of years now the great Chinese people has not been represented in the United Nations. In spite of the strong protests of all classes of society in European and Asian countries, the seat of the rightful representatives of China in the United Nations is still occupied by the agents of a group of political bankrupts who have no right to represent China. Only the support of the United States, which exercises pressure on the States which are under its influence, has enabled these gentlemen to stay they illegally seized in the United Nations and to claim to represent the Chinese people.

59. There is no reason to tolerate any longer this abnormal situation, in which one of the permanent members of the Security Council is unable to take part in the work of the United Nations. It is not fortuitous that for the last few years, at each of the main organs of the United Nations, a number of delegations have insisted that the illegal Kuomintang representation should be put to an end and that the representatives of the Central People's Government of the people's Republic of China should be allowed to take China's rightful seat in the United Nations. Whether the United States likes the political and social structure of the people's Republic of China or not, there can be no justification for the fact that the United Nations has so far tolerated the policy of disregarding China's legitimate rights in the United Nations.

60. The United Nations, which was established to maintain international peace and security, cannot expect to succeed in its efforts to solve problems by peaceful means, to settle international questions, and particularly to create normal conditions in the Far East, so long as that great country, China, is not legally represented in the Organization. The Soviet Union and the democratic States friendly to it will never accept this abnormal situation. The United States policy of discriminating against the Chinese people seriously impairs the prestige of the United Nations itself and makes it powerless to bring about the needed les-

sening of international tension and strengthening of international peace and security.

61. When the United States representative, at today's meeting, repeated the fabrications about the aggression allegedly committed in Korea by the People's Republic of China, his statement had a definite significance. While paying lip-service to the policy of removing all obstacles to the peaceful solution of all outstanding international questions, with regard to the question of the representation of China in the United Nations, the United States representative pursues a one-sided policy, which is to the advantage only of his country's ruling circles. Obviously such a policy cannot lead to results which would further the cause of peace, but can only increase international tension.

62. As may be seen from the statement Mr. Dulles made today, the United States delegation is trying to make the solution of the question of the representation of China dependent upon the results of the political conference for the peaceful settlement of the Korean question. The United Kingdom representative supports this position. But surely it is obvious that, as the Chairman of the USSR delegation rightly pointed out, the consideration of the question of the political conference on Korea in the General Assembly, as well as the negotiations at the conference itself, would progress more rapidly and be much more successful if the People's Republic of China were represented in the United Nations.

63. The People's Republic of China has an incontestable right to be represented in the United Nations. This is now recognized by many public leaders in a number of European and Asian countries and is finding increasing support in the United States itself. The restoration of the rights of the Chinese people in the United Nations is in the interest not only of the Chinese people itself, but of all peace-loving people. That opinion was recently expressed by Mr. Nehru, Prime Minister of India, when he said that in his country's view, the United Nations was incomplete without China. Without the representation of China, the United Nations cannot function effectively, and the problems of the Far East cannot be properly

icipation of representatives of the lawful government of the People's Republic of China, which represents 500 million Chinese.

68. Almost four years have passed since the People's Republic of China was proclaimed. In that time, during which the power has been in the hands of the Chinese people, China, the most densely populated country in the world, has achieved the most striking development in its history. The People's Republic of China, having in a short space of time consolidated its political position both within and without the country to an extent never reached before, has become a powerful political factor in international life, particularly in the Far East. Without the People's Republic of China, there can be no real solution of problems of international peace and security.

69. Even if there has recently been some easing of international tension, we must not rest there. It is therefore essential that a serious and responsible effort should be made to remove every other focus and cause of international tension. The United Nations has a great responsibility today in this respect. It must contribute its share to the achievement of these ends. Yet it cannot possibly fulfil its task and satisfy the aspirations of the peoples of the world so long as the People's Republic of China, one of the five great Powers on which the Charter places primary responsibility for the settlement of international problems, is not legitimately represented in the United Nations, and its seat is occupied—if I may say so—by persons who represent not one but a bankrupt clique of military adventurers with whom the Chinese people have done forever.

70. The Czechoslovak delegation is convinced, on the basis of the fundamental principles of international law and of the purposes and principles of the Charter, that the United Nations cannot properly discharge the tasks for which it was created and that neither the Organization as a whole nor its individual organs can function normally, in the absence of the lawful representatives of the People's Republic of China. It is impossible properly to solve the important questions of interstatio-

nal peace without first recognizing the legal right of the Central People's Government of the People's Republic of China to occupy the seat to which it is entitled in the United Nations. The present illegal situation, in which the People's Republic of China is denied lawful representation, in flagrant violation of the principles on which the United Nations was founded, has already done serious damage to the authority of the United Nations and the maintenance of international peace and security. That such a situation is intolerable is now recognized throughout the world. More and more voices are being raised in condemnation of this unlawful situation and are demanding that it should be put to an end.

71. It goes without saying that the question of the representation of that great Asian Power, the People's Republic of China, in the United Nations has a direct bearing on the important work of all the great Powers in the United Nations, for as soon as the People's Republic of China takes its rightful seat in the United Nations as one of its original Members, the way to more effective co-operation among States will be opened. That is why the Czechoslovak delegation considers the United States representative's proposal unfounded, inappropriate and harmful.

72. For these reasons the Czechoslovak delegation warmly supports the draft resolution submitted by the Soviet Union.

73. The TEMPORARY PRESIDENT : I call on the representative of the Byelorussian SSR to speak on this question.

74. Mr. KISELYOV (Byelorussian Soviet Socialist Republic) (translated from Russian) : The delegation of the Byelorussian SSR has repeatedly pointed out in the General Assembly that only the Central People's Government—the sole legitimate government of China—can authorize its representatives to speak for China in the United Nations.

75. On this, the opening day of the eighth session of the General Assembly, the question of the representation of the People's Republic of China acquires special significance. The prestige and authority of the United Nations have suffered from

the fact that, despite the many proposals submitted by the delegations of the USSR, the Byelorussian SSR, the Ukrainian SSR, Poland, Czechoslovakia, India and other countries, the United Nations has as yet been unable to take the only proper and satisfactory decision, desired by all peace-loving peoples, on the question of the representation of the People's Republic of China in the United Nations.

76. One would have thought that the policy of ignoring China should long since have been abandoned, that the People's Republic of China should have been restored to full possession of its rights in the United Nations which have been disregarded and that measures should have been taken to enable China, a great Power, to assume its rightful place in the United Nations and in the whole system of international relations. One would have thought that the time had come when the rights of the great Chinese people in the discussion of the most important international questions should no longer be disregarded. Unfortunately that has not happened so far. It is common knowledge that the Kuomintang group--on whose behalf Mr. Tsiang, who was driven out by the Chinese people several years ago, spoke today--lost all power as a government and no longer exercises any control over the territory and the people of China. That is why the representative of the Kuomintang cannot represent the Chinese people in the United Nations.

77. The Chinese people, having overthrown by armed force the bankrupt and corrupt Kuomintang regime, proclaimed the People's Republic of China in October 1949 and created its own government--the Central People's Government of the People's Republic of China--which effectively rules the country and enjoys the confidence and affection of the 500 million Chinese people it represents. The Central People's Government, the only legitimate government of China, alone can authorize its representative to speak for China in the United Nations and in particular, in the Security Council. There can be no justification for the fact that China, a permanent member of the Security Council, cannot participate in the work of the United Nations. The delegation of the Byelorussian SSR feels that the question of restoring to the Chinese people its rights in the United Nations and, in particular, in the Security Council

is a matter of urgency. In the present circumstances especially, such a step will serve the interests of the peoples of the whole world and will help to strengthen international peace.

78. The arguments just adduced by Mr. Dulles, the United States Secretary of State, to the effect that the time is not yet ripe for considering the question of the representation of China, are completely unfounded. Everyone can see that the existing tension in the Far East is the result of the aggressive actions and designs of the Kuomintang clique, and that the immediate restoration of the legitimate rights of the People's Republic of China would go a long way towards relieving this tension and helping to strengthen international peace and security. That is precisely why the delegation of the Byelorussian SSR strongly objects to the proposal put forward by Mr. Dulles, the United States representative, that the question of the representation of China should be postponed and should not be discussed at the eighth session of the General Assembly.

79. For all these reasons, the delegation of the Byelorussian SSR warmly supports the USSR draft resolution to the effect that representatives of the People's Republic of China, appointed by the Central People's Government, should take their rightful seat in the General Assembly and in the other organs of the United Nations.

80. The TEMPORARY PRESIDENT: I call on the representative of the Soviet Union to speak on this question.

81. Mr. VISHINSKY (Union of Soviet Socialist Republics) (translated from Russian): I would not have spoken again on this matter had not its gravity and the weak and insignificant nature of the objections we have heard constrained me to point out once more the necessity for reaching, this time, a really satisfactory decision on a question which is of such great international importance.

82. We have heard a statement by the Kuomintang representative. He tried to defend the outworn argument, long since refuted by very reliable facts and documents, that

the Kuomintang group has some grounds for asserting that it is the government of China. As was to be expected, he was supported and defended here by the United States representative, Mr. Dulles, whose statement we all heard. I shall say nothing about the statement made by the United Kingdom delegation on the subject; it was a formal declaration clearly showing that that delegation does not desire to oppose the illegal and arbitrary actions of the United States delegation. Thus there is no need to make any reply to Sir Gladwyn Jebb, since he did not say anything at all on the substance of the matter.

83. Mr. Dulles proposed that the General Assembly should decide not to consider, at the present session, the question which my delegation raised of recognizing the legitimate rights of the People's Republic of China and inviting its legitimate representatives to take the seat of China on the pretext that it has already been established by precedent that such matters do not come up for discussion until a certain interval of time has elapsed.

84. What is the precedent to which Mr. Dulles refers? Only one resolution has ever been adopted on this subject at the sixth session, if I am not mistaken. But Mr. Dulles forgets that at the fifth session, for example, the Special Committee on the representation of China was set up resolution 490 (V) it consisted of the representatives of seven States. Mr. Dulles said that his proposal that the question should not be considered at the eighth session did not mean that the United States would in any way modify its attitude later. In other words, he said that his proposal that the question should not be considered at the present session meant that it would never be considered at all. This of course simply amounts to what the ancient Greeks called a postponement till the Greek Kalends, that is, till a date that will never come, or what I believe the Americans often speak of as putting something off "forever and a day". The day, of course, will never come. When Mr. Dulles said today that we would not consider the matter at the eighth session, he meant that we would never consider it. His statement shows that the United States delegation maintains its mistaken attitude, which is inconsistent with the

fundamental principles of the Charter of the United Nations, principles which require that the sovereignty of peoples and their national right and interests should be respected. Those who make such a proposal evidently wish to ignore those principles.

85. Nevertheless, it must finally be understood that it is the sovereign will of the people which determines the régime of the people set up in a particular country, just as it is the sovereign will of the people which determines what governments and what régimes the people expel from their country. This has nothing to do with the United Nations; the Organization must not meddle in such matters. In connexion with régimes, and in particular with the so-called régime of the so-called government on the island of Taiwan, I should like to recall certain authoritative pieces of evidence.

86. In 1949 or 1950 the United States State Department issued its famous White Paper. A passage in it, describing the Kuomintang, states that, in the opinion of many observers, it is rotten with graft and given over to the struggle for office and power. Other documents and facts support this view. In particular, I must recall what the former Commander-in-Chief of the United States forces in China, General Stilwell, wrote about the Kuomintang. I quote his own words :

"A gang of thugs with the one idea of perpetuating themselves and their machine. Money, influence and position the only considerations of the leaders. Intrigue, double-crossing, lying reports. Hands out for everything they can get."

You can read all this in the Stilwell Papers, New York, page 190.

87. As former Secretary of State of the United States, Mr. Dulles' predecessor, said, this Kuomintang group, which claims to be a government, is deserving of no confidence, for it has forfeited it. He went further and declared that the Kuomintang clique does not deserve the confidence either of the Chinese or of the American people. Nevertheless, the United States Government supported it and, as Mr.

Dulles has shown today, continues to support it.

88. One further piece of evidence and I have done. On 10 January 1950, the New York Post published an article stating that Chiang Kai-shek was the supreme example in our time of a man who had renounced greatness to become a traitor; he had betrayed the ideal of Sun Yat-sen when he became the leader of the Kuomintang, which Sun Yat-sen had founded; he had broken the promise he had made to President Roosevelt and other American statesmen, who had supported him from the outset; he had betrayed his opponents, who had released him from imprisonment under an agreement; he had betrayed the missionaries by professing Christianity, while practising paganism; he had betrayed the bankers by borrowing from them on behalf of China and appropriating the funds himself; and above all he had betrayed the Chinese people with promises of freedom and had set up his own brand of fascism.

89. I have not, you will understand, been using my own words in this case, but merely quoting the New York Post of 10 January 1950. This, then, is the régime which is supposed to be the lawful representative of the Chinese people, which is supposed to be worthy of the Chinese people; yet that people expelled its representatives with ignominy and obliged them to take refuge on Formosa. Those representatives of the Kuomintang régime now maintain their existence in Formosa only with foreign support, protection and assistance.

90. Nevertheless it is now proposed that the Assembly should decide not to consider at this session--to postpone considering "forever and a day", or till the Greek Kalends--the question of finally restoring the legal rights of the great Chinese people.

91. We are against proposals of this kind, introduced by Mr. Dulles and others. We shall go on insisting, as we are insisting now, on the necessity for settling the Chinese question in the manner we propose, and as I am sure many of those present in this hall desire, not to mention the millions not present who in all parts of the world believe it to be just that the People's Republic of China should occupy

its rightful place in the General Assembly and in all the other organs of the United Nations.

92. The TEMPORARY PRESIDENT : I now propose to put to the vote of the Assembly the two draft resolutions which are before us on this question, and I shall follow the usual procedure in putting them in the order in which they were submitted.

93. I recognize the representative of the United States on a point of order.

94. Mr. DULLES (United States of America) : I would suggest that the draft resolution proposed by the United States delegation and endorsed by the delegation of the United Kingdom has priority under rule 78 (c) of the rules of procedure because it is, in substance, a motion to adjourn the debate on this matter.

95. If that is not the view of the Chair, then I ask that, under rule 91, the Assembly should be asked to decide in which order it wishes to vote on the two draft resolutions before it.

96. The TEMPORARY PRESIDENT : So far as the first point made by the representative of the United States is concerned, if I were the president I would rule that rule 78 (c) does not really apply in this case because we are not now dealing with the adjournment of the debate; the debate has been completed and we are now voting, but the representative of the United States is quite correct in asking for the Assembly's decision on this question of priority of voting in accordance with rule 91, which reads:

"If two or more proposals relate to the same question, the General Assembly shall, unless it decides otherwise, vote on the proposals in the order in which they have been submitted ..."

97. The representative of the United States has asked that priority be given to the draft resolution of the United States, which he is entitled to do under rule 91, and I will, therefore, ask the Assembly to decide that question first.

98. I call on the representative of the Soviet Union on a point of order.

99. Mr. VISHINSKY (Union of Soviet Socialist Republics) (translated from Russian) : I must point out that the proposal originally submitted here by the United States representative, Mr. Dulles, called for a decision whereby this matter would not be considered at all during the eighth session. Rule 78 of the rules of procedure, of course, makes no provision of this kind. As the President has already pointed out, the reference to that rule was incorrect; it does not apply. It would appear unnecessary, therefore, for me to dwell on this point.

100. In support of that interpretation, however, I should like to recall that rule 78, which in turn is subject to rule 72, provides that :

"... the following motions shall have precedence in the following order over all proposals or motions before the meeting :

"(a) To suspend the meeting ;

"(b) To adjourn the meeting ;

"(c) To adjourn the debate on the item under discussion ;"

(This provision applies, therefore, to an adjournment of the debate--not to a decision barring such debate throughout the entire session.)

"(d) For the closure of the debate on the item under discussion."

The closure of the debate is of course a matter for the Assembly to decide, in which case rule 78 could be properly applied.

101. At any rate, reference was made to rule 78, but rule 78 is subject to rule 72, which reads:

"During the discussion of any matter, a representative may rise to a point of order, and the point of order shall be immediately decided by the President in accordance with the rules of procedure..."

There has been no ruling by the President on this question. We, or anyone who wishes, may appeal against the President's ruling. This being the case, I do not see how we can act in accordance with rule 78 if we ignore rule 72. The President

has not made a ruling. Perhaps he will give his ruling in accordance with what Mr. Dulles has proposed, namely that the Chinese question which we raise should not be considered here at all? Meanwhile, in the absence of a ruling, there is a gap in our procedure.

102. There remains rule 91, which reads:

"If two or more proposals relate to the same question, the General Assembly shall, unless it decides otherwise, vote on the proposals in the order in which they have been submitted..."

We must, therefore, have a decision on the matter of priority. In the absence of any such decision, we must vote on the proposals in the order in which they were submitted. To decide on the question of priority, however, we must consider whether the draft resolution submitted by the United States delegation actually deserves priority. But no one has spoken on that point. My delegation, which opposes the United States proposal, has not spoken on it. Perhaps representatives of other delegations have been placed on the President's list of speakers.

103. At any rate, until the question of priority has been considered I cannot regard it as proper that the United States draft resolution should be put to the vote without due account being taken of all the considerations which have been introduced here. Such a vote would constitute a violation of rule 91, which provides that if two or more proposals relate to the same question, the General Assembly shall vote on the proposals in the order in which they have been submitted, subject, of course, to the reservation "unless it decides otherwise". However--and we should recall our established practice--at no session and on no question has the General Assembly ever adopted such a decision without prior consideration of the issue. From this point of view, therefore, the application of rule 91 would amount to a mechanical solution of the question, which would be all the more inadmissible when it is remembered that the decision to be taken is of such great importance.

104. I have one last point: does the proposal submitted by the United States

really deserve to be given priority? Is it proper to move that we should not consider the question of the representation of the People's Republic of China in the General Assembly during the present session? Does this proposal relate to the same question as that of the Soviet Union?

105. I should like to point out that the Soviet Union proposal is not that this question should be examined here, but that the representatives of the legitimate government of China--the Central People's Government of the People's Republic of China--should be invited to take part in the work of this session.

106. The other proposal is that the question of the representation of the People's Republic of China in the General Assembly should not be considered at the eighth session. In the first place, we are already considering it. In the second place, it must be agreed that these proposals do not relate to the same question. The United States proposal can be put to the vote, since it has been submitted, but this does not mean that it precludes a decision on the first proposal of that it relates to the same question and therefore has priority. The rule states that the proposals must "relate to the same question". If we throw all the question into one heap then, of course, we are throwing logic to the winds. This would be inadmissible in any event, and I believe particularly so in juridical practice.

107. Accordingly, I submit that it is entirely inappropriate to hold that under rule 91 the two proposals, relate to the same question. Two questions are at issue, not one. One proposal is that the representatives of the People's Republic of China should be invited; the other proposal is that the question of Chinese representation should not be considered at this session of the General Assembly at all. These are important questions, and I therefore object to the reference to rule 91 of the rules of procedure; I object in particular to having the question put to the vote on the basis of an erroneous interpretation of rule 91.

108. The TEMPORARY PRESIDENT : I think that we do not need to waste any time on this point. Rule 76 (c) was invoked by the representative of the United States,

and I ruled that it did not apply. That ruling has not been challenged.

109. As regards rule 91, I believe that the representative of the United States has every right under it to put the question of priority to the Assembly, I would rule that the two draft resolutions do refer to the same question, namely, the representation of China in the United Nations. Therefore I propose to put to the Assembly the question of priority under rule 91. That is the proposal now before the Assembly, and any representative may speak to it. There is no desire on my part to prevent any discussion of the proposal.

110. As no representative has signified a desire to speak, I shall put to the vote the proposal of the delegation of the United States that priority should be given to its draft resolution.

The proposal was adopted by 40 votes to 8, with 8 abstentions.

111. The TEMPORARY PRESIDENT : I shall now put to the vote the draft resolution of the delegation of the United States, which reads :

"The General Assembly

"Decides to postpone for the duration of its eighth regular session in the current year consideration of all proposals to exclude the representatives of the Government of the Republic of China and to seat representatives of the Central People's Government of the People's Republic of China."

The draft resolution was adopted by 44 votes to 10, with 2 abstentions.

112. The TEMPORARY PRESIDENT : I shall now put to the vote the Soviet Union draft resolution A/L.162 .

113. I call upon the representative of the United States on a point of order before the voting takes place.

114. Mr. DULLES (United States of America) : This Assembly has just voted to postpone for the duration of its eighth session in the current year the consideration

of any such proposals. I ask the President to rule that to vote upon the draft resolution submitted by the Soviet Union would be to do precisely what we have just voted overwhelmingly not to do.

115. The TEMPORARY PRESIDENT : I am, of course, quite aware of the point made by the representative of the United States. We have been confronted more than once in this Assembly--at the seventh and previous sessions--by this very situation, but it has been invariably the custom in the Assembly, if the proposer of a motion so desired, to vote on that motion even though a contrary motion had been carried immediately before. It seems to me, therefore, that in order to avert a long procedural discussion of this matter, the simplest course would be to follow that usual but somewhat illogical practice and to vote upon this draft resolution and thus dispose of it. If there is no objection to that, we shall proceed to the vote.

116. I call upon the representative of the United States in connexion with this question.

117. Mr. DULLES (United States of America) : I appeal against the ruling of the Chair in this respect.

118. The TEMPORARY PRESIDENT : That clears up the situation, because no debate is permitted on an appeal against the ruling of the Chair, I shall therefore put my ruling to the Assembly in order to bring this matter to a decision. An appeal has been made to it and the vote will be on appeal. My ruling was--if I have any right to make a ruling, which is doubtful--that we should proceed with the vote on the USSR draft resolution. The representative of the United States appealed against that ruling and the vote is on his appeal.

119. Those in favour of sustaining the ruling of the Chair please signify [show of hands]. Those against the ruling of the Chair--those in favour of the appeal, that is--please signify [show of hands]. Abstentions [show of hands].

120. The vote is as follows: in favour of the appeal against the ruling of the

Chair, 13 ; against the appeal, 22; abstentions, 13.

121. Since the ruling of the Chair has been upheld, we must now proceed to vote on the Soviet Union draft resolution. A roll-call vote has been requested. The voting will begin with Sweden.

122. Mr. DULLES (United States of America) : Point of order.

123. The TEMPORARY PRESIDENT: Now that the voting has begun, no point of order is admissible unless it has to do with the vote.

124. Mr. DULLES (United States of America) : My point of order is connected with the voting. There seems to be considerable doubt as to the vote and I ask for a vote by ayes and nays.

125. The TEMPORARY PRESIDENT : If the representative of the United States is asking for a vote by ayes and nays on the Soviet Union draft resolution, such a vote is, of course, being taken.

126. Mr. DULLES (United States of America) : No--on the prior draft resolution.

127. The TEMPORARY PRESIDENT : I do not want there to be any doubt about this. I put the appeal against my ruling to the General Assembly, and if there is any doubt in the mind of any delegation as to the form in which the appeal was put, and another vote is required to clear up that doubt, then I am in the hands of the Assembly. But I thought that the vote was clear.

128. I call upon the representative of the United Kingdom on this point of order.

129. Sir Gladwyn JEEB (United Kingdom) : I wished simply to say that, as I understand it, the result of the vote which was taken by show of hands showed, as it was read out by the President, that 13 delegations were against his ruling and 22 in favour, while 13 abstained. If that is so, only forty-eight out of sixty members of this Assembly appear to have voted, and since the vote was on a point

of very great importance, after all, I would have thought that he might agree in those circumstances, to a new vote by roll-call in which all delegations could clearly express their points of view on the question of his ruling.

130. The TEMPORARY PRESIDENT : I should not like to see this matter disposed of in a way which would leave doubt in the mind of any delegation, and apparently there is some considerable doubt. Although a vote has been taken by show of hands, a request has been made by two delegations that it should be reconsidered and a vote taken by roll-call.

131. I call upon the representative of the Soviet Union on a point of order.

132. Mr. VYSHINGAY (Union of Soviet Socialist Republics) (translated from Russian): Really, something altogether out of the ordinary is taking place, something not provided for in any rules of procedure and against all logic. When I first spoke and proposed on behalf of the Soviet Union that the representatives of the People's Republic of China should be invited here, I said that we must be guided by political, legal and moral considerations. Yet here we have neither moral nor legal considerations, but only political ones, the aim being to have things one's own way at any price and to discredit any other solution, irrespective of whether or not there is any logic in doing so.

133. What grounds are there for displaying a lack of confidence in our President and in the Executive Assistant to the Secretary-General, who counted the votes? I consider that the act of raising this question is in itself an insult to the General Assembly. It is a matter of indifference to us that the person who made the count in this case is not a representative of the so-called Soviet bloc, and that the Chair is occupied by a person who might be described as being far from sympathetic to the Soviet Union delegation and its friends. But the count was made by honourable men. Of that we have no doubt. Consequently we believe that any verification of the vote, by roll-call or otherwise, would be a definite blow to the authority of the General Assembly itself.

134. The line adopted by Sir Gladwyn Jebb was not a very convincing one. He brought in arithmetic to help him. We know, however, that when interests are involved, arithmetic is not of much use, and that in cases where there are conflicting interests, the arithmetic becomes such that two and two no longer make four, but five, or even a candle, as a great Russian writer once wrote. What did Sir Gladwyn Jebb say? He said that 22 delegations had upheld the ruling of the Chair, 13 had voted against and 13 had abstained, and he asked what happened to the other twelve. But I ask Sir Gladwyn Jebb, have there not been cases here in which a number of delegations failed to take part in the voting without even announcing that they were not participating? Or does Sir Gladwyn Jebb think that these twelve delegations did vote? If so, he must believe that Mr. Cordier miscounted deliberately, and left out all twelve of the votes! But even had Mr. Cordier wanted to do that, I do not think he could possibly have managed it in this well-lit room.

135. To call for a fresh vote by roll-call after the vote has been taken, in order to check each individual vote, is a type of procedure I came across as a university student when I was studying police law, which contained regulations of a similar nature. We consider, therefore, that there should and can be no verification of the vote. The question has been settled.

136. The TEMPORARY PRESIDENT : I call upon the representative of Turkey to speak on the point of order.

137. Mr. SARPER (Turkey) : The USSR representative in his last statement said that something extremely odd was taking place in the General Assembly. I am in full agreement--but in another way. Something extremely odd has, in fact, taken place here.

138. Only a few moments ago, the General Assembly decided by an overwhelming majority--44 votes to 10--not to consider the question before us for the duration of this year. What does the President now desire against the principle which we have just established and, secondly, to deny--although I hope no one will do that

--the vote which we cast in favour of excluding the item from the General Assembly agenda during this year, at least? That, of course, is odd. I would ask the General Assembly to consider this point of order carefully, because we are about to establish a very dangerous precedent.

139. The TEMPORARY PRESIDENT : SO far as the precedent is concerned, I would say this: it was established at almost the first session of the General Assembly, and illogical though it may be, we have been following it ever since. The General Assembly has formed the habit of voting on a proposal after a contrary proposal has been adopted. My ruling that we should vote on the Soviet Union draft resolution was made merely because I thought it would be desirable at this time to follow the procedure--illogical as it may be--that has been followed in every General Assembly session in which I have taken part.

140. I do admit that, in an understandable desire to vacate this Chair, I may have put the appeal to the ruling ambiguously. I thought I put the question in this way: that those who wished to sustain the ruling would vote "yes" and those who were opposed to the ruling and were in favour of the appeal would vote "no". Evidently, however, there was some doubt--this has been brought to my attention during the last few moments by more than one delegation--as to the form in which the matter was put and the results of the vote. Hence I think that, even though it might be unusual to do so, it would be quite fair to take a new vote, by roll-call, so that there will be no doubt in anyone's mind about this question.

141. If the USSR representative and others will agree to this course, I propose to take a new vote, by roll-call, and to put the matter in such a way that there will be, I hope, no doubt as to the result.

142. I call upon the USSR representative to speak on the point of order.

143. Mr. VISHINSKY (Union of Soviet Socialist Republics) (translated from Russian) : If it were merely a question of diplomatic or common courtesy, the Soviet

Union delegation could shrug its shoulders and say: "Do as you wish, since it is only a question of courtesy". But we are dealing here with a question of principle.

I like to ask the Assembly whether or not there exists such a thing as a presidential ruling; whether there is or is not a rule 72 of the rules of procedure? Rulings by the President do exist, and one such ruling has just been given. Rule 72 also exists, and is applicable in this case.

144. Under rule 72 of the rules of procedure it is, in fact, possible to appeal against a ruling by the President. The United States delegation made such an appeal but nothing came of it; to put it boldly, the appeal failed. Following this, wholly inadmissible attempts have been made--and may I point out to Mr. Sarper that this is what I was referring to when I vote and consequently on the honesty of persons whose integrity is, and must be, above all suspicion. That is a matter of principle.

145. I therefore appeal to Mr. Pearson, as President (although he is the retiring President--and in this connexion I think that we can all say that throughout the seventh session Mr. Pearson presided over the General Assembly in a manner which merited the confidence it showed in him), to continue to do his duty firmly and not to allow any violation of a ruling upheld by the majority or of rule 72 of the rules of procedure, which exists, which is in force and, which will remain in force as long as it has not been legally abolished.

146. The TEMPORARY PRESIDENT: I call upon the representative of Thailand to speak on the point of order.

147. Prince WA WATTYANON (Thailand): In its vote on the United States draft resolution, the General Assembly carried out the provision of the first sentence of rule 91, which reads:

"If two or more proposals relate to the same question, the General Assembly shall, unless it decides otherwise, vote on the proposals in the order in which they have been submitted."

The second sentence of rule 91 states:

"The General Assembly may, after each vote on a proposal, decide whether to vote on the next proposal."

148. Hence, according to rule 91, it is the General Assembly itself which must decide, by a vote, whether it will proceed to vote on the next proposal. I would therefore ask the President to apply the second sentence of rule 91.

149. The TEMPORARY PRESIDENT : The General Assembly's earlier vote on my ruling stands ambiguous though that vote may have been, as a result of my stating of the question—because my suggestion that we should take a new vote, by roll-call, has not been accepted. I am bound to stand by the decision I made.

150. The representative of Thailand has, however, invoked rule 91, and he is perfectly entitled to do that. The last sentence of the rule reads :

"The General Assembly may, after each vote on a proposal, decide whether to vote on the next proposal."

The representative of Thailand has asked the General Assembly to decide now whether it will vote on the next proposal-- that is, the Soviet Union draft resolution.

151. I shall put to the General Assembly the proposal of the representative of Thailand, and the representative of Soviet Union will now speak on that proposal.

152. Mr. VYSHINSKY (Union of Soviet Socialist Republic) : The ruling made by the President related precisely to the question which is covered by the last sentence of rule 91. The ruling concerned the question whether or not we should vote on the Soviet Union draft resolution. Rule 91, referred to here by the representative of Thailand, says that the General Assembly may, after each vote on a proposal, decide whether to vote on the next proposal. The next proposal is the draft resolution of the Soviet Union delegation. On this question a ruling was given by the President, and upheld by the General Assembly, to the effect that a vote should be taken. That is how I understand what has been happening here.

153. Hence the question which has just been raised by the representative of Thai-

land, as to whether or not a vote should be taken on the Soviet Union draft resolution, has already been settled by the President's ruling which has been upheld by the majority in the General Assembly. Consequently, the proposal of the representative of Thailand is too late by exactly the amount of time it took to vote on the President's ruling. The proposal should therefore be rejected.

154. The TEMPORARY PRESIDENT : As the representative of the USSR has stated, I did make a ruling that we should vote on the Soviet Union proposal in order to get the opinion of the General Assembly. My ruling was challenge and vote was taken on that challenge. But it related to my own ruling from the Chair.

155. Now the representative of Thailand, with no reference to the President's views on the matter, has proposed, under rule 91 of the rules of procedure, that we should decide now on the proposal whether we will or will not vote the Soviet Union draft resolution. I shall put that proposal of the representative of Thailand to the Assembly.

156. I call upon the representative of the Soviet Union to speak on a point of order; we can go on like this all night.

157. Mr. VISHINSKY (Union of Soviet Socialist Republics) : Mr. Pearson's clarification, in my humble opinion, shows some flaws. He puts it as though all that had happened was that the President had handed down his ruling. Were that the case, then the proposal of the representative of Thailand or any other similar proposal would be in order.

158. But the President will not deny--and were he to do so I should invoke the testimony of everyone here present, and they would confirm the fact--that not only has there been a ruling by the President, but that that ruling has been endorsed by the General Assembly. Thus, the Assembly has already voted. But it is now proposed that we should vote again, under rule 91 of the rules of procedure. In my opinion this is a mistake.

159. We are told that we might go on like this all night. I am prepared to go on for three nights if a principle is at stake; when the dignity and authority of our Assembly are at stake I am in no hurry. If others are in a hurry, let them refrain from submitting incorrect and entirely unjustifiable proposals which only draw out the discussion of this question.

160. I appeal once more to representatives to bear in mind the fact that we are faced not merely with a ruling from the Chair, but with a ruling which has been upheld by the General Assembly by a vote of 22 to 13. I would ask, has the General Assembly adopted a decision or has it not? Since it has, why do we need yet another General Assembly decision. The decision has already been adopted in other words. The question is therefore exhausted, and I am surprised at the extreme forbearance of our President in allowing his ruling and the decision of the Assembly to be further questioned.

161. I know, of course, that there are some delegations which can form themselves into a group and block any proposal, particularly if they receive a signal to that effect from this left-hand corner. But I shall oppose such practices and I hope that I shall have the support of a great many delegations. The Charter of the United Nations and the principles proclaimed in our rules of procedure must not be derided. We cannot eat pork during Lent and call it fish, but must call things by their names.

162. I propose that the question should be regarded as settled. This is the only decision worthy of the General Assembly.

163. The TEMPORARY PRESIDENT: So far as the President is concerned, he would have stood by the first ruling and that would have ended the matter if he had not been satisfied that the proposal was somewhat ambiguously put and that some delegations, from the result of the vote, were not quite sure whether they were voting for or against because of the way it was put by the President. Therefore it is perfectly in order for any delegation to try to correct that situation by appealing to a rule of procedure which would put the matter above question. The representative of

Thailand has done that under rule 91, and I accept his proposal and will put it to the vote under the second sentence of that rule.

164. A vote will now be taken as to whether the Assembly will vote on the next proposal, which is the draft resolution of the Soviet Union.

By 35 votes to 11, with 11 abstentions, it was decided not to vote on the Soviet Union draft resolution.

Source : The United Nations General Assembly Official Records, Plenary Meeting,
8 th session, 432 nd Meeting, 15 September 1953, pp. 2 - 13

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปี ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗)

ในที่ประชุมสมัชชาใหญ่ครั้งที่ ๑ เมื่อเปิดประชุมวันที่ ๒๑ กันยายน ๑๙๕๔ ประเทศไทยมิได้อภิปราย แต่พิจารณาสองญัตติ สหภาพโซเวียตเสนอญัตติซึ่งกล่าวว่า ประชุมสมัชชาใหญ่เห็นว่าผู้แทนจากสาธารณรัฐประชาชนจีน มีสิทธิอันชอบธรรมเหนือที่หนึ่งในสหประชาชาติ สหรัฐอเมริกาเสนอญัตติเช่นกัน ซึ่งกล่าวว่า สมัชชาจะไม่พิจารณาข้อเสนอใด ๆ ที่จะขจัดผู้แทนจากสาธารณรัฐจีน หรือมอบที่นั่งแก่ผู้แทนจากสาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อได้รับการขานชื่อให้ออกเสียง ประเทศไทยได้ลงคะแนนให้กับญัตติของสหรัฐอเมริกา และญัตติของสหรัฐอเมริกาเป็นฝ่ายชนะ

แหล่งที่มา : United Nations. Yearbook 1954. pp. 50 - 51.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปี ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๔๙๘)

ในการเปิดประชุมครั้งแรกของสมัยประชุมที่ ๑๐ วันที่ ๒๐ กันยายน ๑๙๕๕ ผู้แทนไทยพิจารณาญัตติจากสองประเทศ ผู้แทนของสหภาพโซเวียตได้เสนอให้ที่ประชุมใหญ่ มีมติว่าผู้แทนจีนในองค์การต่าง ๆ ของสหประชาชาติต้องเป็นผู้แทนจากสาธารณรัฐประชาชนชาวจีน ผู้แทนจากสหรัฐอเมริกาเสนอญัตติว่าที่ประชุมจะไม่พิจารณาข้อเสนอดังกล่าว เกี่ยวกับผู้แทนจีนนี้ ตลอดสมัยประชุมนี้ ในการชานชื่อออกเสียง ประเทศไทยได้ลงคะแนนเสียงให้กับญัตติของสหรัฐอเมริกา ญัตติของสหรัฐอเมริกามีชัยเหนือญัตติของโซเวียตรัสเซีย

แหล่งที่มา : United Nations. Yearbook 1955. pp. 59 - 60.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The debate in 1956 (B.E.2499) Prince Wan was President of the General Assembly.

Request for the inclusion of an additional item in the agenda of the eleventh session : item proposed by India (A/3338, A/BUR/144)

20. Mr. Krishna MEMON (India) recalled that in a letter dated 10 November 1956 addressed to the Secretary General (A/3338), the permanent representative of India had proposed an item entitled "Representation of China in the United Nations" for inclusion in the agenda of the eleventh session.

21. The legitimate representatives of the Chinese people had been waiting for seven years to take their rightful place in the United Nations. It was wrong that the legitimate Government of a country of 600 million inhabitants should not be represented in the United Nations. The Government of the People's Republic of China was incontestably that country's legitimate Government and its status had not been challenged at the Bandung Conference in April 1955. Owing to an abnormal situation which had lasted for seven years and which should not be allowed to continue any longer, the People's Republic of China, an economically under-developed country, had to forego the technical assistance that the United Nations and its specialized agencies could provide. It was not enough merely to question academically the legitimacy of China's present representation. The time had come to settle the question once and for all in accordance with the spirit of the United Nations Charter.

22. Mr. LODGE (United States of America) introduced a draft resolution (A/BUR/144) by which the General Assembly would decide firstly not to include in the agenda of its eleventh session the additional item proposed by India (A/3338) ; and secondly not to consider, at eleventh session, any proposals to exclude the representatives of the Government of the Republic of China or to seat representatives of the Central People's Government of the People's Republic of China.

23. The United States was firmly opposed to seating the representatives of a Government which had consistently shown utter contempt for the principles of the United Nations Charter. Furthermore, it was evident that Member States were deeply divided over the question of the representation of China and in the prevailing circumstances,

already so difficult, it was undesirable to intensify and aggravate that dissension. For that reason his delegation hoped that the Committee would recommend the General Assembly to adopt the draft resolution (A/BUR/143).

24. Mr. SARPER (Turkey) considered that China was very ably rightfully represented in the United Nations by Tsiang intervention of the Government of the People's Republic of China in Korea, which was the cause of the continuing division of Korea, was a reason why it should not be represented in the United Nations. His delegation regretted that it was unable to support the Indian proposal and would vote for the United States draft resolution.

25. Mr. TSIANG (China) said that the Indian proposal was offensive to the Government of the Republic of China which he represented. As stated in the explanatory memorandum annexed to the Indian representative's own letter 10 November (A/3338), China was a founder Member of the United Nations and a permanent member of the Security Council. The Government which had helped to establish the United Nations was none other than the Government of the Republic of China, and the Government represented in the Security Council was likewise none other than the same Government. Admittedly, tragic events had taken place in China since 1945. The Communists, assisted by the Soviet Union Government, had seized power in China. That, however, had been an act of aggression against the Republic of China, to which the United Nations would become an accomplice if it now seated the representative of those responsible for the aggression. His delegation hoped that the Committee would make short work of the new Communist attempt by rejecting the request for the inclusion of the item proposed by India.

26. Mr. KUZNETSOV (Union of Soviet Socialist Republics) said that it was high time that the right of the People's Republic of China to representation in the United Nations was recognized. The absence of the representatives of the Central People's Government of the People's Republic of China was extremely detrimental to the prestige of the United Nations and prevented the Organization from playing a really

effective part in the world. The Central People's Government of the People's Republic of China enjoyed the full support of the Chinese people. Its economic, social and cultural achievements during the past seven years bore testimony to its activities and effectiveness. The Government of the People's Republic of China had proved itself peace-loving and had greatly contributed to the relaxation of international tension in the Far East. It had made a considerable contribution to the restoration of peace in Korea by helping to end the Korean war, launched by the Western Powers, and its international prestige was increasing daily. No international problem could now be solved without the participation of the People's Republic of China. The time was therefore particularly favourable for restoring its lawful rights to the Government of that country. So long as the People's Republic of China was not represented in the United Nations, one could not speak of the universality of the United Nations. Accordingly, his delegation supported the Indian proposal for including in the agenda of the eleventh regular session of the General Assembly the question of the representation of China in the United Nations.

27. Mr. LANNING (Denmark) supported the Indian proposal and said that he would vote for the inclusion of the item in the agenda. His delegation would therefore vote against the United States draft resolution.

28. Mr. PETRZELKA (Czechoslovakia) felt that the fact that China was not represented in the United Nations by its lawful representative constituted a grave danger to the Organization and a serious obstacle to the effectiveness of its work. The present situation was an affront to the Chinese people, and the interests of peace required that it should be terminated. Far Eastern problems could not be solved without the Central People's Government of the People's Republic of China. An increasing number of countries had recognized it as the lawful Government and were maintaining friendly relations with it based on mutual respect for the principle of non-interference in the domestic affairs of States. The Czechoslovak delegation would vote in favour of including the question proposed by India in the agenda and against the United States draft resolution.

29. Mr. BELLAUNDE (Peru) said that sufficient unto the day is the evil thereof.

The reason for which the General Assembly had decided at its tenth session to defer consideration of the representation of China was still more compelling at the present time. The United Nations was torn by the grave international problems that had been referred to it. To add to those problems one that profoundly divided the Member States like the representation of China would be inopportune. Without wishing to express an opinion on the substance of the question, therefore, the Peruvian delegation supported the United States draft resolution.

30. Mr. CROSTHWAITE (United Kingdom) recalled that his Government had recognized the Central People's Government of the People's Republic of China. The United Kingdom Government also recognized that the question of the representation of China must necessarily be settled before normal relations could be established with that Government. Nevertheless the time did not seem opportune to attempt to settle that question. A discussion of it would merely exacerbate feelings and would not be in the United Nations interests. Consequently, the United Kingdom delegation would not vote in favour of including the question proposed by India in the agenda. It approved the terms in which paragraph 2 of the United States draft resolution was worded and would vote in favour of that draft.

31. Mr. DE MARCHENA (Dominican Republic) felt that discussion of the question proposed by India would in present circumstances run counter to the United Nations interests. The delegation of the Dominican Republic would therefore vote against the inclusion of that question in the agenda. It would vote in favour of the United States draft resolution.

32. Mr. URQUIA (El Salvador) thought that it was strange to say the least to attempt to seat in the United Nations a representative of a Government which had constantly violated the provisions of the United Nations Charter, had ignored the General Assembly's resolutions concerning Korea and had instigated the aggression against South Korea. Moreover, a time when the Communist régimes were trampling the rights and

freedoms of the Hungarian people underfoot seemed hardly appropriate for such an attempt. The delegation of El Salvador would therefore vote against including the question proposed by India in the agenda. Although at first sight the United States draft resolution seemed acceptable, his delegation would like to study it further before expressing its views on it.

33. Mr. BROUSTRA (France) shared the opinion expressed by the representative of Peru. In present circumstances it would be most inappropriate to discuss the question of the representation of China. To consider it now would be in the interests neither of peace nor of international harmony, since the General Assembly would have to consider other related thorny problems at the same time. The French delegation would therefore vote for the United States draft resolution.

34. Mr. Krishna Menon (India), replying to the objections that certain members of the Committee had raised to the proposal to include the question of the representation of China on the agenda, noted that several representatives preferred not to consider a question on which the United Nations were divided. But that was only one aspect of the problem; a solution must be found and inclusion of the question on the agenda would not result in complications. In reply to those who claimed that the time was not yet ripe for settling the question, he pointed out that it had been an issue for a number of years and that the Central People's Government of the People's Republic of China had been claiming the seat in the United Nations which was its by right ever since 1949.

35. Giving the reasons for his delegation's attitude, he stated that the question should not be confined to a discussion on the China representative's credentials but that the General Assembly should study the political problems involved and exchange views in an attempt to reconcile opposing attitudes. With one sole exception, no representative had disputed the fact that the Central People's Government of the People's Republic of China was the real Government of China. If the representatives of that Government were admitted to the United Nations, that would undoubtedly help

to facilitate study of the major international problems and in particular to reduce international tension.

36. With regard to the United States draft resolution (A/BUR/144), paragraph I was pointless since its purpose would in any case be achieved if the General Committee rejected the Indian proposal. Paragraph raised a political question and was therefore contrary to article 41 of the General Assembly's rules of procedure, where it stated that the General Committee "shall not, however, decide any political question".

37. In conclusion he urged the General Committee to abide by the provisions of the General Assembly's rule of procedure and to vote first on the Indian Government's proposal for inclusion in the agenda of a question entitled "Representation of China in the United Nations" (A/3338).

38. Mr. URQUILA (El Salvador) said that after studying the United States draft resolution he felt that paragraph 1 was unnecessary and that paragraph 2 were outside the scope of the discussion since, under article 41 of the General Assembly's rules of procedure, the General Committee could only make recommendation to the General Assembly for inclusion of an item in the agenda, for rejection of the request for inclusion or inclusion in the provisional agenda of a future session. While he supported the substance of the United States proposal, he felt it was not for the General Committee to take a decision on it. He therefore requested the United States representative to withdraw his draft resolution.

39. Mr. LOJTE (United States of America) maintained that the United States draft resolution was order and that General Committee had in any one established a relevant precedent at its sixth session (77 th meeting).

40. Mr. BELAUNDE (Peru) said that he would vote in favour of paragraph 2 Of the United States draft resolution, which appeared to him to be in accordation with the rules of procedure.

41. Mr. Krishna MENON (India) did not agree that the General Committee had estab-

lished a precedent at the sixth session of the General Assembly; in any event, any such precedent would be regrettable. The inclusion of a question in the agenda did not determine the opinions that might be held as to its substance. He therefore urged that the rules of procedure should be respected in order to avoid any confusion.

42. Mr. CROSTHWAITTE (United Kingdom) felt that there had indeed been a precedent in that respect. The General Committee was competent to make recommendations to the General Assembly on what it should or should not consider. At the present session, for example, it had already decided to recommend appointment of an eighth Vice-President. The United States' draft resolution was therefore in order.

43. Mr. KUZNETSOV (Union of Soviet Socialist Republics) said that under the United States draft resolution the General Committee was being asked to take a decision which would prejudge the substance of the question, and that would be contrary to the rules of procedure. Paragraph 1 of the draft resolution was purposeless; paragraph 2 implied that the substance of the question of the representation of China was settled. The question at issue was not solely one of procedure as the United States representative claimed; it was clearly political in character. For those reasons he opposed the United States draft resolution and asked the Chairman to put the Indian proposal to the vote in accordance with the rules of procedure.

44. Mr. BROUSTRA (France) said that the authors of the General Assembly's rules of procedure had had no intention of making the General Committee a mere voting machine, but on the contrary had been inclined to regard it as an executive organ. Rule 42 of the rules of procedure stated: "The General Committee shall meet periodically throughout each session to review the progress of the General Assembly and its Committees and to make recommendations for furthering such progress." The adoption of the United States draft resolution would further the progress of the General Assembly.

45. Mr. LODGE (United States of America) observed that it was for the General Committee to make recommendations to the General Assembly; the United States draft resolution had no other purpose. He moved that his text should be put to the vote first.

46. Mr. KRISHNA MENON (India), speaking on a point of order, said that the Committee should vote first on India's request for the inclusion in the agenda of the question of the representation of China. The Committee had recommended the establishment of an eighth post of Vice-President of the General Assembly because the Secretary-General had raised the question in his memorandum on the organization of the eleventh session (A/BUR/142). Furthermore, rule 42 of the rules of procedure of the General Assembly which the French representative had cited in support of the United States draft resolution did not apply; paragraph 2 of the draft resolution was contrary to the letter and spirit of rule 41 of the rules of procedure under which the General Committee could not decide any political question.

47. Mr. URQUIA (El Salvador) also thought that rule 42 of the rules of procedure did not really apply to the United States draft resolution, which would not further the progress of the General Assembly. His delegation would vote for paragraph 1 of the United States draft resolution, although it regarded the paragraph as superfluous, but would abstain in the vote on paragraph 2, which dealt with question outside the Committee's competence.

48. Mr. BELMONDE (Peru) felt that the best way to comply with the rules of procedure was to apply them strictly. In some cases, however, a practical approach had to be adopted. Instead of either recommending the inclusion of the item in the agenda or rejecting the request for its inclusion, the Committee might defer its consideration of the question, thereby recognizing that it existed. When the agenda was discussed in plenary meeting, any delegation was free to ask that an item should not be considered during the current session. Consequently, any delegation could do the same in the General Committee.

49. The CHAIRMAN stated that any delegation wishing to raise the question of competence should submit a motion to that effect. As no such motion had been made, the Chair did not have to decide on the matter. Rule 40 of the rules of procedure provided that the General Committee should make recommendations with regard to each item proposed, concerning its inclusion in the agenda, the rejection of the request

for inclusion, or the inclusion of the item in the provisional agenda of a future session. He drew attention to the fact that the word "recommendations" appeared in the plural. The United States draft resolution dealt with the second possibility—rejection of the request. Whether or not India's request was accepted, paragraph 1 of the draft resolution would still valid, and paragraph 2 was the logical consequence of paragraph 1. The United States proposal was merely a recommendation to the General Assembly in the form of a draft resolution. The Committee was therefore not called upon to decide any political question.

50. Moreover, the draft resolution was not an amendment but a separate proposal. As India's request had been submitted earlier, normally it should be put to the vote first; the United States representative, however, had moved that his draft resolution should be accorded priority. In the circumstances, the Committee should vote on the United States motion.

51. Mr. Krishna MENON (India) did not agree with the Chairman's interpretation. The operative word in the passage from rule 40 cited by the Chairman was "concerning". The Committee could make recommendations only concerning items in the agenda. The question of competence would not arise until the Committee had taken a decision on India's request. He therefore again urged the Committee to vote on that request first.

52. Mr. URQUIA (El Salvador) remarked that the United States had submitted its draft resolution (A/3081/14) on 14 November 1956, or four days after India had submitted its request (A/3338). As India had not changed its position, he saw no reason for giving the United States draft priority.

53. The CHAIRMAN stated that the United States was asking the Committee to make a recommendation to the General Assembly. It was not for the Committee to discuss the substance of the recommendation, as that was within the competence of the General Assembly; the Committee must merely apply the rules of procedure. As the United States representative had submitted a procedural motion that his draft resolution

should be given priority, the Committee must vote on that motion.

54. Mr. KUZNETSOV (Union of Soviet Socialist Republics) failed to see why the Committee should vote on the United States motion. The Chairman was bound by the rules of procedure and must put the Indian request to the vote first. Paragraph 2 of the United States draft resolution prejudged the issue and therefore violated rule 41 of the rules of procedure. The Committee should confine itself to recommending the inclusion of the item in the agenda or the rejection of the request of inclusion.

55. Mr. Krishna MENON (India) felt that the question was for the Chairman rather than for the Committee to decide. In as much as paragraph 2 of the United States draft resolution dealt with a political matter, it was not in conformity with the rules of procedure. The Chairman had said that the United States representative's motion that the United States draft resolution should be put to the vote first was procedure and as such had priority; but India's request was similarly procedural, as the Committee, under its terms of reference, was precluded from considering substantive proposals. The Committee therefore had two procedural motions before it, and must vote first on the motion submitted earlier, which was India's request.

56. The CHAIRMAN said he did not have the necessary authority to settle the question and the Committee itself must vote on the United States motion.

57. Mr. URQUILA (El Salvador) shared the President's view. The matter called for interpretation and not for a ruling by the Chairman. He formally proposed that the Committee should proceed to vote.

58. Mr. KUZNETSOV (Union of Soviet Socialist Republics) said that, while India's request was fully in accordance with the rules of procedure, the United States draft resolution was not. The Chairman must therefore exercise his powers and refuse to put the United States draft resolution to the vote.

59. Mr. SAKPER (Turkey) remarked that he had not been convinced by the USSR representative. The argument that paragraph 2 of the United States draft resolution was

out of order in the Committee because it raised a political question was not valid, since the Committee dealt mainly with political questions: Cyprus, Algeria, West Irian. The United States was fully entitled to put the draft resolution before the Committee which was entitled to adopt or reject it.

60. Mr. Krishna MENOI (India) pointed out that paragraph 2 of the United States draft resolution infringed the powers of the Credentials Committee. He failed to see why the United States motion should be given preferential treatment on the pretext that it was procedural, since India's request also dealt with procedure.

61. The CHAIRMAN stated that the Committee was master of its own procedure and would settle the matter by vote. Furthermore, India had not asked for priority. He therefore called for a vote on the United States motion to the effect that the Committee should vote first on the United States draft resolution.

The United States motion was adopted by 8 votes to 5, with 1 abstention.

62. The CHAIRMAN put to the vote the United States draft resolution (A/BUR/144), paragraph by paragraph.

Paragraph 1 was adopted by 9 votes to 5.

Paragraph 2 was adopted by 8 votes to 5, with 1 abstention.

The draft resolution as a whole was adopted by 8 votes to 5, with 1 abstention.

63. Following a brief exchange of views between the CHAIRMAN and Mr. Krishna MENOI (India), it was decided not to vote on India's request (A/3338).

64. Mr. RYZNETSOV (Union of Soviet Socialist Republics) and Mr. PETRZELKA (Czechoslovakia) formally stated that the vote just taken was a flagrant violation of the General Assembly's rules of procedure and of the right of States to request the inclusion of an item in the agenda of the General Assembly.

65. Mr. SAKPER (Turkey) explained that he had abstained from voting on the United

States motion of priority in deference to the Indian representative's views.

Source : The United Nations General Assembly Official Records, General Committee,
11 th session, 108 th meeting. 14 November 1956, pp 11 - 14.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The debate in 1957 (B.E.2500)

REQUEST FOR THE INCLUSION OF AN ADDITIONAL ITEM IN THE AGENDA OF THE TWELFTH SESSION
ITEM PROPOSED BY INDIA (A/3663)

At the invitation of the Chairman, Mr. Krishna Menon (India) took a seat at the Committee table.

13. Mr. Krishna MENON (India) said it was imperative under operative paragraphs 1 and 2 of General Assembly resolution 396 (V) that the United Nations should consider the question of the representation of China. Since the General Committee could not go into the merits of the question, it should recommend consideration of the item by the General Assembly.

14. Mr. LOUGE (United States of America) said that the United States Government's views on the question were clear. The Indian proposal should be rejected and the General Assembly should adopt a decision not to consider the matter at its twelfth session. To that effect, he proposed that the General Committee should recommend to the General Assembly the adoption of the following draft resolution :

"The General Assembly

"1. Decides to reject the request of India for the inclusion in the agenda of its twelfth regular session of the additional item entitled 'The representation of China in the United Nations', and

"2. Decides not to consider, at its twelfth regular session, any proposal to exclude the representatives of the Government of the Republic of China or to seat representatives of the Central People's Government of the People's Republic of China."

15. Mr. Krishna MENON (India) considered operative paragraph 1 of the United States draft resolution pointless, as the Committee need merely vote on the Indian proposal, and operative paragraph 2 out of order since it dealt with the merits of the case, which the General Committee was not entitled to do under rules 40 and 41

of the rules of procedure.

16. Mr. KUZNETSOV (Union of Soviet Socialist Republics) endorsed Mr. Menon's views and supported the Indian proposal. The early restoration of the legitimate rights of the People's Republic of China which represented one-fourth of the human race was imperative. The Central People's Government of the People's Republic of China had consistently maintained a policy of friendship with all nations. It was a stable government which defended the interests of the Chinese people and was dedicated to the maintenance of peaceful international relations. The claim that the Central People's Government was not supported by the people was groundless, as was the charge that the Government pursued an aggressive policy. The People's Republic of China had played an important part in the restoration of peace in Korea and Vietnam.

17. The CHAIRMAN requested the representative of the Soviet Union not to go into the substance of the question.

18. Mr. KUZNETSOV (Union of Soviet Socialist Republics) felt that he should not be prevented from expressing his delegation's views on the question of the representation of China in the United Nations. He did not believe that his delegation had violated the rules of procedure by discussing the question of the inclusion in the agenda of the item proposed by India. There were other facets to the problem. The absence of the People's Republic of China from the United Nations prevented the settlement of many international problems and undermined the authority of the United Nations. The fact that some States might dislike the social and political systems in the People's Republic of China should not be allowed to govern the question of that country's admission to the United Nations.

19. Mr. LODGE (United States of America) considered that his draft resolution was in order. Under rule 40 of the rules of procedure, the General Committee was required to make recommendations on each item proposed for inclusion in the agenda. With regard to rule 41, the General Committee was not being asked to decide a political

question. It would merely make a recommendation to the General Assembly. The whole question whether the United States draft resolution could properly be considered in the Committee had been settled at the eleventh session of the Assembly (580 th plenary meeting), and a precedent had been established.

20. Mr. TSIANG (China) objected to the inclusion in the agenda of the item proposed by India, which was offensive to the Government of the Republic of China a founder member of the United Nations which had always fulfilled its obligations of membership. He represented the only legitimate Government entitled to represent China, which had been the victim of Soviet subversion and aggression. The item proposed by India was calculated to legitimize that aggression, and was contrary to the spirit and letter of the United Nations Charter.

21. Mr. KUZNETSOV (Union of Soviet Socialist Republics) protested against the chairman's failure to apply the rules of procedure to the previous speaker, who had been allowed to speak on the substance of the question.

22. Mr. NOSEK (Czechoslovakia) supported the item proposed by India. The solution of major international problems, particularly in the Far East, required the participation of the People's Republic of China. Recognition of that country's legitimate rights was an important prerequisite to the fulfilment by the United Nations of its primary task of successfully preserving international peace and security. The People's Republic of China had consistently observed the principle of peaceful co-existence and was a bulwark of peace in the Far East.

23. Efforts to achieve the political and economic isolation of the People's Republic of China had failed, since some thirty Governments had established diplomatic relations with the Central People's Government and many more had economic relations with it. The Central People's Government had been prevented by United States pressure from participating in the work of the United Nations. That abnormal situation should be ended, since the Central People's Government alone was entitled to represent China in the United Nations. The Czechoslovak delegation

considered the United States draft resolution out of order, and felt that it should not be put to the vote.

24. Mr. ABLOH (Iran) felt that the reasons which had prompted the General Assembly at its tenth and eleventh sessions to defer consideration of the question of the representation of China in the United Nations were still valid. Since the question profoundly divided the Member States, as was evident from the present debate, it should not be included in the agenda. For the reasons given, he was unable to support the Indian proposal but would vote in favour of the United States draft resolution.

25. With regard to the procedural position, the Committee had taken action on a similar draft resolution (A/BUR/144) at the eleventh session (108th meeting). The Assembly had subsequently adopted the Committee's recommendation, thus establishing a precedent.

26. Mr. GUNEW ARDENNE (Ceylon) supported the Indian proposal, which was quite proper in view of the fact that the General Committee could not go into the substance of the question, as its action was limited under rule 40.

27. There were two views on the question of the representation of China in the United Nations. Hence, the matter should be debated. The People's Republic of China had been recognized by a number of countries. Moreover, one-fourth of the human race could not be excluded from the United Nations if that organization wished to fulfil its mission of preserving international peace and security. The people of China must be held accountable for their actions. That could be done only by admitting their country to the United Nations.

28. Mr. KUZNETSOV (Union of Soviet Socialist Republics) said that the rules of procedure were being invoked to thwart consideration by the General Assembly of the vital question of the representation of China in the United Nations. The rules of procedure had already been violated at the eleventh session, when an identical United

States draft resolution had been proposed. A similar violation should not be allowed to recur at the twelfth session. The General Committee should therefore act on the Indian proposal, which was quite proper, and should take no action on the United States draft resolution, which was out of order.

29. Sir Pierson DIXON (United Kingdom) considered it would be better not to include the item proposed by India in the agenda. The United Kingdom Government recognized the Central People's Government of the People's Republic of China as the Government of China. The day must come when the question of the representation of China would have to be considered by the General Assembly. However, the time was not yet ripe for such consideration, as the United Nations was deeply divided on the question. A debate would inevitably be controversial and have serious consequences for the work of the General Assembly. The United Kingdom delegation would therefore vote in favour of the United States draft resolution. That draft had been quite properly introduced since a similar draft resolution had been adopted at the eleventh session. Hence, it was within the competence of the Committee to recommend to the General Assembly the adoption of a resolution in the terms proposed by the United States.

30. Mr. ARENALES CATALAN (Guatemala) said that for ethical and political reasons Guatemala recognized the Government of the Republic of China. The question of the representation of China had been brought up on previous occasions and had formed the subject of several United Nations resolutions which reflected the views of the majority.

31. With respect to the procedural position, resolution 396 (V) was not binding on the Assembly at its twelfth session. The Indian delegation itself had on another occasion argued that resolutions adopted at one session of the Assembly should not be binding on subsequent sessions.

32. The delegation of Guatemala would vote in favour of operative paragraph 1 of the United States draft resolution, although the question could very well be settled by a vote on the Indian proposal. However, it could not support operative paragraph

2, because it went beyond the competence of the Committee as limited by rules 40 and 41.

33. Mr. KHOMAR (Thailand) thought that the United States draft resolution was in full accord with rule 40, which spoke of "recommendations" in the plural, and therefore did not limit the Committee to one single recommendation on any one item. He could see no valid objection to paragraph 2 of the draft resolution, as it would apply only to the twelfth session of the Assembly. He would therefore vote for the draft.

34. Mr. Krishna HERON (Indian) said that, precisely because views in the General Assembly on such an important matter were so divided, the General Assembly should, rather than hide from reality, debate the matter thoroughly, as it would be doing in the case of other highly controversial questions. It was only such a debate that his Government was requesting.

35. He agreed with the Thai representative that the Committee was entitled to adopt more than one recommendation on the same item, but rule 40 made it plain that those recommendations must be confined to inclusion of the item in the agenda, its rejection, or its inclusion in the provisional agenda of a future session. Paragraph 2 of the United States draft resolution went outside that scope and was therefore out of order. It was not for the Committee to propose to the General Assembly a substantive decision, which furthermore prejudged the action of the Credentials Committee.

36. He was unable to agree with the representative of Guatemala that General Assembly resolution 396 (V) should be disregarded. It contained a general principle which was binding upon the United Nations until the resolution was officially rescinded, and no recommendation adopted by the Committee could have that effect.

37. He requested that paragraphs 1 and 2 of the United States draft resolution be put to the vote separately.

38. Mr. ARENALES CATALAN (Guatemala) remarked that his delegation respected all General Assembly resolutions. However, resolution 396 (V) merely made a recommendation which the General Assembly at the twelfth session was free to accept or not. The General Assembly would be making that decision when it voted on the Committee's recommendation concerning the item under consideration. A majority vote on that recommendation was the only possible way for the General Assembly to deal with an item the very title of which was offensive to a Member State.

39. The CHAIRMAN stated that the use of the word "concerning" in the first sentence of rule 40 of the rules of procedure made it clear that the Committee was entitled to make ancillary recommendations, and that both paragraphs of the United States draft resolution were therefore in order.

40. Mr. Krishna MENON (India) remarked that the Chairman's argument would not hold if the French and Spanish texts of rule 40 were considered.

41. The CHAIRMAN put to the vote the United States draft resolution.

42. Mr. KUZNETSOV (Union of Soviet Socialist Republics) speaking on a point of order, said that under rule 132 of the rules of procedure the Indian request for inclusion of the item in the agenda should be put to the vote first.

43. Mr. LODGE (United States of America) moved that the Committee should vote first on the United States draft resolution.

44. The CHAIRMAN put to the vote the United States proposal that the Committee should vote first on the United States draft resolution.

The proposal was adopted by 10 votes to 3, with 2 abstentions.

45. The CHAIRMAN put to the vote the United States draft resolution, paragraph 1.

Paragraph 1 was adopted by 10 votes to 4, with 1 abstention.

Paragraph 2 was adopted by 9 votes to 4, with 2 abstentions.

The draft resolution as a whole was adopted by 9 votes to 4, with 2

abstentions.

46. Mr. KUZNETSOV (Union of Soviet Socialist Republics) stated that his delegation was unable to agree with the Committee's decision, which was contrary to the letter and spirit of the Charter of the United Nations and had been adopted in violation of the rules of procedure and the Committee's normal practices. His delegation reserved its right to speak on the question of the representation of China again in the General Assembly and in other United Nations organs.

Source : The United Nations General Assembly Official Records, General Committee,
12 th session, 112 th meeting, 19 September 1957, page 8-10.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปี ค.ศ. ๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๑)

ในการอภิปรายในที่ประชุมสมัชชาใหญ่ วันที่ ๒๒-๒๓ กันยายน ประเทศไทยได้มีการอภิปราย แต่โคลงคะแนนเสียงให้กับญัตติของสหรัฐ ซึ่งได้ชนะมาก่อน ใน The General Committee ต่อญัตติของอินเดีย ซึ่งขอร้องให้บรรจुरื่องผู้แทนจีนลงไประเบียบวาระของสมัชชาใหญ่ ผู้แทนสหรัฐได้ขอให้ประชุมสมัชชาใหญ่ไม่พิจารณาข้อเสนอใด ๆ ที่จะขับไล่นักแทนจากสาธารณรัฐจีนออกไป และยอมรับผู้แทนจากสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้ามาในสหประชาชาติ ญัตติของสหรัฐชนะญัตติของอินเดียไปในที่สุด

แหล่งที่มา : United Nations. Yearbook 1958. pp. 89 - 91.

The debate in 1959 (B.E.2502)

153. **MR. KHOMAN (Thailand)** : Mr. President, it is for me a great pleasure to offer you, on behalf of my delegation and myself, our warm congratulation upon your election. Those of us who have known you for a long time in the United Nations all appreciate your distinguished service to this Organization. For us, your election to this high office is a well-deserved recognition not only of your meritorious service but also of your country, Peru, and all the countries of Latin America. We have no doubt that under your wise and inspiring guidance, the work of this Assembly will be successful and will meet the expectations of all the peoples of the world.

154. The subject which is before the Assembly is by no means a new one. It has recurred year after year in this Organization. This year, however, it assumes especial importance because of the events which have brought and are still bringing profound disturbances to in the national life. I am, of course, referring to the events in Tibet and on the Indo-Tibetan borders and to those at present occurring in Laos, all of which have deep implications. Therefore, it is in the light of these events that we must consider the present item.

155. In placing this question in its proper perspective I need hardly say that it has not been our habit to oppose the admission of any State or the representation of any new Government provided that such State or Government fulfils the requirements set forth in Article 4 of the United Nations Charter. I might as well add that my delegation has never held the view that the Organization or any one of its Members should exact from any state or Government any concession as a price for its admission or representation. The conditions for joining or being represented in this Organization are those of the Charter and only those.

156. This brings me to another aspect of the problem which has been often expounded in this Assembly. It has been contended that the Central People's Government has

the right to represent China in the United Nations. By delegation cannot concur with this view point for the reason that it is highly inconsistent to mention the rights while omitting mention of the obligations which arise from membership of this Organization and which the party in question has not so far shown any intention of honouring. Past events--such as the Korean War which, lest we forget, exacted a heavy toll of human lives, as well as those I have mentioned earlier--would rather indicate that the obligations which accompany membership of this Organization have been most flagrantly disregarded. Under these circumstances, is the United Nations then willing to grant the right of representation to such a party and exonerate it from its obligations, knowing well in advance, from experience, that such obligations will not be carried out either willingly or otherwise? On the other hand, it has also been said that because such party has not in the past behaved in the best possible manner, even in regard to some of its supporters, it would be advisable to introduce it into our midst with the pious hope that its presence in this Organization will have a salutary effect upon it. Such a reasoning, we must admit, has a certain appeal to some minds. However, it seems hardly conceivable that the United Nations, an Organization dedicated to high objectives and purposes, should be reduced to such a reformatory role.

157. But most exasperating of all is the fact that every year a debate has to take place in this Assembly to seat a party which hardly shows any inclination to sit with us. A question then comes to our mind: Is the United Nations now so impoverished in ideals and ideas as to be in the market, if not worse, for new recruits which have so far shown towards it only disregard and contempt? The least we can do, therefore, is to preserve our dignity, the dignity of our Organization, as well as the high principles and purposes on which it rests. The membership of this Organization should be considered an honour and a privilege and, in the terms of the Charter, should be extended only to those peace-loving States and Governments which are "able and willing to carry out these obligations".

158. For these reasons, which are more in the nature of practical considerations,

my delegation will oppose the amendments submitted by Nepal and cast its vote in favour of the recommendation of the General Committee.

159. Sir Pierson DIXON (United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland) :

Her Majesty's Government in the United Kingdom have again carefully considered their attitude towards the request which has been put forward by the delegation of India for the inscription of an item on the question of the representation of China in the United Nations.

160. On the one hand, we have of course taken into account the fact that the United Kingdom recognizes the Government of the People's Republic of China as the legitimate Government of China. We also attach weight to the fact that the request for an item is made by a Government with which the United Kingdom has close ties and whose views in this matter must clearly command respect. But the overriding consideration in the view of Her Majesty's Government is that the deep division of opinion on this subject in the United Nations has in no way lessened since the thirteenth session. Indeed, recent events may well have increased the strong feelings which many Members hold. The ruthless suppression of the liberties of the Tibetan people has made it even less likely than before, that a debate on the representation of China could have a useful or harmonious outcome.

161. It is therefore of importance to consider whether this is a timely moment to deal with this question. It is our view that to do so at our present session would inevitably embitter the proceedings of the Assembly and thus reduce the prospects of a fruitful session.

162. In these circumstances, Her Majesty's Government in the United Kingdom have decided that the considerations which have led them in the past to vote for all postponement of discussion remain valid. The United Kingdom will therefore oppose the amendments introduced by the representative of Nepal and will support the resolution recommended to the General Assembly by the General Committee.

Source : The United Nations General Assembly Official Records, Plenary Meeting,
14 th session, 801 st meeting, 21 September 1959, page 68-69.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปี ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓)

ในปีนี้ ประเทศไทยมิได้มีการอภิปราย แต่ได้ลงคะแนนเสียงให้กับ
 ญัตติของสหรัฐ ซึ่งได้ขนะมาแล้วใน The General Committee มิให้มีการพิจารณา
 ปัญหาผู้แทนจีนในสหประชาชาติ ญัตติของสหรัฐขนะต่อญัตติของสหภาพโซเวียตเช่นกันในที่
 ประชุมสมัชชาใหญ่

แหล่งที่มา : United Nations. Yearbook 1960. pp. 172 - 175

สถาบันวิทยบริการ
 วิทยาลัยเกษตรกรรมมหาวิทาลัย

The debate in 1961 (B.E. 2504)

134. Mr. ARTHAYUKTI (Thailand): The Thai delegation attaches great importance to the present debate on the question of the representation of China in the United Nations. In our opinion, this question is not a mere question of procedure or a question of verification of credentials, because it does raise a problem of a political and a legal nature which affects not only our Organization and its Charter, but as the representative of Japan wisely pointed out in his speech last week, (1072nd plenary meeting), this question might well affect the peace and security of the entire world and especially, I may add, that of South East Asia which area is far from being relatively quiet at the present time but is already witnessing many turbulences and strifes.

135. That this question of the representation of China is of vital importance to the Assembly and to the peace and security of the world should by now be beyond any doubt, as nearly all the speakers who have preceded me have, in varying degrees and interpretations, emphasized that it is so.

136. The question of China is naturally of special interest to Thailand since, from time immemorial, traditional friendly relations and close affinities have always existed between the Chinese people and the Thai people. There are at present no less than 3 million Chinese living in Thailand, which has a population of just over 25 million. However, when the Government of the People's Republic of China was established on the mainland, the relations between the Chinese people on the mainland and our own drifted apart. This can be attributed to their adoption of political principles and objectives and beliefs which are entirely alien to and incompatible with our own peaceful ways of life, our thinking and our beliefs. However, this does not spell the end of relations between the two peoples, as my country continues to maintain diplomatic as well as economic and cultural relations with the Government of the Republic of China.

137. I wish to state from the very outset that my delegation has no intention or desire to engage in a political harangue or in what has

been termed the cold war on this issue. In our participation in the Assembly's deliberations on this particular subject, we shall try to be as objective as it is practicable and consider it in the light of existing circumstances as we see them and, necessity, in accordance with the spirit and the letter of our Charter.

138. As it appears to my delegation, the Assembly's present consideration is centred on the two draft resolutions which have been submitted; on the one hand, by the Union of Soviet Socialist Republics and, on the other, by Australia and four other Powers. The former draft, document A/L.360, calls for the immediate removal from all United Nations organs of "the representatives of the Chiang Kai-shek clique who are unlawfully occupying the place of China in the United Nations", and "invites the Government of the People's Republic of China to send its representatives to participate in the work of the United Nations and of all its organs". While the later draft, document A/L.372, requests the Assembly to decide, in accordance with Article 18 of the Charter, that any proposal to change the representation of China is an important question.

139. Technically speaking, therefore, we are not discussing the question of admission of any new Member, since at present there is no such application. But we are confronted with the problem of the membership of one Member State being challenged, not by an authority now outside the Organization but by another Member State on behalf of that authority.

140. On the question of substance, it is the considered opinion of my delegation that the Soviet Union's draft has prejudiced the issue. It dismisses completely the present existence of the Government of the Republic of China, whose membership in the United Nations from its inception is assured by Article 3 of the Charter, which reads:

"The original Members of the United Nations shall be the States which, having participated in the United Nations Conference on International Organization at San Francisco, or having previously signed the Declaration by United Nations of 1 January 1942, sign the present Charter and ratify it in accordance with Article 110."

141. Furthermore, the Republic of China's position in the United Nations

is guaranteed by Article 23 of the Charter, which describes the composition of the Security Council, whose primary responsibility is the maintenance of international peace and security. The Republic of China, according to the letter of that Article, is one of the five permanent members of that body, and it has loyally discharged its obligations and participated with others in carrying out the task of that important body.

142. It is true that the Republic of China has transferred the seat of its Government from the mainland and has come to settle on an island which is called Formosa or Taiwan, and the adjacent islands, large enough to accommodate 11 million of its present population who are now enjoying a very high standard of life. The Government of the Republic of China, furthermore, now has diplomatic relations with almost half of the Members of this Assembly, including my own country. Can we, therefore, ignore its existence? As far as Thailand is concerned, our answer is that we cannot do so.

143. Let us consider in this context the interpretation deriving from the Soviet Union proposal that the Republic of China must be expelled from this Organization and its seat be occupied by the People's Republic of China. Now, according to the Charter a Member of this Organization can only be expelled if, according to Article 6, it "has persistently violated the Principles contained in the present Charter", then it may be expelled "by the General Assembly upon the recommendation of the Security Council".

144. In this connexion, my delegation considers that we owe it to our conscience to assert that the Government of the Republic of China has not violated the Principles contained in the present Charter, but, on the contrary, has consistently carried out its role under the Charter and co-operated with other Members in upholding the Purposes and Principles of the Organization. What justification, therefore, do we have under the Charter to expel the Republic of China, not considering, of course, the procedure by which a Member can be expelled from the Organization?

145. My delegation also considers that General Assembly resolution 396(V

of 14 December 1950 on the question of representation in general is relevant to our present deliberations.

146. This resolution states in part:

"...whenever more than one authority claims to be the government entitled to represent a Member State in the United Nations and this question becomes the subject of controversy in the United Nations, the question should be considered in the light of the Purposes and Principles of the Charter and the circumstances of each case."

The case which we have before us now is not quite the same because here we do not have another authority outside the Organization claiming the seat in question but another Member doing it on behalf of that authority.

147. Furthermore, the draft resolution submitted by the Soviet Union goes even further than the resolution we already have, in that it calls for the restoration of "lawful rights" which is, in essence, prejudging the issue. Questions have thus aptly been raised whether any Member of this Assembly can assume rights and obligations on behalf of another party and under what Article of the Charter this Assembly can actually restore what is termed as the lawful rights to a party now outside the Organization. The crux of the matter, however, is that whenever such a situation arises it should be considered in the light of the Purposes and Principles of the Charter and the circumstances of each case,

148. Permit me to state clearly at this juncture that Thailand is not trying to ignore the fact that there exists in Asia a powerful nation of more than 600 million peoples in much the same way as the world cannot afford to ignore over 70 million Germans in Europe.

149. The circumstances of this case, on the other hand, are that in reality the Republic of China still exists and is in control of territory and population which are by no means small. As a founding Member of the obligations assumed by it in accordance with the present Charter. How can we obliterate or erase these realities from our thinking?

150. The most important consideration to bear in mind, however, is the inherent dangers to international peace and security implicit in the proposed actions. It is my delegation's conviction that such a proposed

course of action, if adopted, would precipitate grave dangers not only for Asia but also for the world as a whole, and we shall be doing what is contrary to the first and foremost purpose of our Charter and that is to maintain international peace and security.

151. Having stated all this, I also would like to point out that Thailand is by no means against the principle of universality of membership in the United Nations. Our record on the question of membership stands as clear evidence of our position in this matter. But as I mentioned earlier, we are not now considering the question of admission and there is no need to go into it as it does not arise. Suffice it here to say that as a Member who is committed to uphold the Purposes and Principles of the Charter, we shall always consider it in terms of Article 4 of the Charter which in its first paragraph states that:

"Membership in the United Nations is open to all other peace-loving States which accept the obligations contained in the present Charter and, in the judgement of the Organization, are able and willing to carry out these obligations."

152. Considering the matter in the present context in these lights and in connexion with the relevant Article 18, paragraph 2, with respect to the maintenance of international peace and security and the expulsion of Members, the Thai delegation wishes to state that when the question of the representation of China comes to the vote, it will deem it its obligation to cast its vote on the resolutions now before the Assembly or on any other resolution which may be presented in this present framework in accordance with the foregoing reasons.

Source: The United Nations General Assembly Official Records, Plenary Meeting, 16th session, 1076th meeting, 12 December 1961, pp. 1003-1004

The debate in 1962 (B.E.2505)

59. Mr. ANUMAN-RAJADHON (Thailand): The question of the restoration of the restoration of the lawful rights of the people's Republic of China in the United Nations is not a new topic. It was discussed during plenary meetings at the sixteenth session of the General Assembly. The General Assembly decided, by 61 votes to 34, with 7 abstentions, that this was an important question in accordance with Article 18 of the Charter (1080th meeting). Thus, in order for it to be adopted as a decision of the General Assembly, the present draft resolution (A/L.395) submitted by the Union of Soviet Socialist Republics must, like the previous draft resolution of last year, obtain a two thirds majority of the Members present and voting.

60. It must also be remembered that substantially the same draft resolution proposed last year by the Soviet Union, was rejected because it failed to receive the necessary two thirds majority. The result of the vote was 36 in favour, 48 against, and 20 abstentions. The voting took place after extensive and exhaustive debate in plenary meetings (1080th meeting). My delegation participated in the discussion and fully explained its position regarding the question.

61. The same question has now come up again before the General Assembly, although there has been virtually no change in the situation except for the worse. The draft resolution seeks, in effect, two things: first, to remove the lawfully accredited representatives of the Republic of China from all United Nations organs, and secondly to invite the representatives of the Government of the People's Republic of China to occupy China's place in the United Nations and all its organs.

62. My delegation wishes once again to reiterate and reaffirm the position it has taken, namely, that the present draft resolution like its abortive predecessor, must be rejected. I shall attempt to recapitulate the principal reasoning which induced my delegation to reject both last year's draft resolution and the present one.

63. It is indisputably clear that the question under consideration de-

serves the greatest care and circumspection. It is a question of fundamental political and substantive legal importance, touching the very foundation of the United Nations and affecting the peace and security of the world in general and of the region of South-East Asia, of which my country forms part, in particular.

64. Operative paragraph 1 of the draft resolution (A/L.395) seeks to remove the lawfully accredited representatives of the Republic of China, and operative paragraph 2 seeks to replace them by representatives of the People's Republic of China. In my opinion, the question is not simply one of representation or of procedure; rather, it embraces substantive questions of the expulsion of an original Member of the United Nations and of the admission of a new Member to replace the original Member so expelled.

65. A closer analysis of the proposals reveals the fact that, in effect, the two paragraphs envisage two or three distinct steps, entailing three different consequences: first, the expulsion of the Republic of China, an original and permanent Member of the United Nations, from the Organization; secondly, the admission of the People's Republic of China, the newcomer to the Organization, and thirdly the assumption by the People's Republic of China, the newcomer, of the seat now occupied by the Republic of China, one of the original Members of the United Nations. None of these steps, it must be noted, can be accomplished without compliance with the Charter of the United Nations, which clearly contains express provisions governing these matters.

66. In the first place, the position of the Republic of China has been doubly secured from the possibility of expulsion without the necessity of amending the Charter, a procedure which could not be effected without the Republic of China's affirmative concurrence. Article 3 of the Charter contains a provision regarding the qualifications of original Members of the United Nations which necessarily includes the Republic of China, which, having participated in the United Nations Conference on International Organization at San Francisco, signed the Charter and ratified

it in accordance with Article 110. Moreover, Article 23 of the Charter declares the Republic of China, ipso nomine, a permanent member of the Security Council. It would therefore appear flagrantly unconstitutional for a permanent member to attempt to oust another permanent member in a manner not contemplated by the Charter, in the drafting of which both participated on a footing of sovereign equality.

67. Attention should also be paid to the provisions of Articles 5 and 6 of the Charter, which lay down conditions for suspending and expelling recalcitrant Members of the United Nations. In each case, the procedure provided requires a prior recommendation by the Security Council. The draft resolution is therefore designed, in effect, to circumvent the constitutional procedures and safeguards clearly laid down in the Charter. Having established the constitutional impossibility of operative paragraph 1, there is hardly any need to add that paragraph 2 must consequentially fall to the ground. The People's Republic of China, if it wishes to seek admission to the United Nations, must comply with Article 4, paragraphs 1 and 2, of the United Nations Charter. There is, however, no evidence that the People's Republic of China has expressed any such wish. To be qualified for membership in the United Nations, the People's Republic of China would have to furnish evidence that: first, it is a peace-loving State; secondly, it accepts the obligations contained in the Charter; and thirdly, in the judgement of the Organization, it is able and willing to carry out those obligations. Furthermore, admission can be effected by the decision of the General Assembly only upon the recommendation of the Security Council. Hitherto, none of these questions has received a positive recommendation by the Security Council. On the other hand, there are a number of countries qualified for membership, like the Federal Republic of Germany, the Republic of Viet-Nam and the Republic of Korea, which are not yet Members of the Organization, notwithstanding their qualifications.

68. The question of qualifications-or, rather, of disqualifications-in the case of the People's Republic of China has been very extensively dis-

cussed. There is no need for me to recall any of the points so ably made by the representatives who have spoken before me. Suffice it to say that in the final analysis, the legal and constitutional provisions whereby a Member of the United Nations may be expelled and a new one admitted have been demonstrated, and the conclusion having been reached that neither can the Republic of China be expelled nor can the People's Republic of China be admitted without compliance with the Charter, the ultimate conclusion is inevitable: that the latter is not and cannot be in a position to replace the former within the framework of the United Nations Charter. 69. For these reasons, the delegation of Thailand cannot but vote against the draft resolution submitted by the Union of Soviet Socialist Republics.

Source : The United Nations General Assembly Official Records, Plenary Meeting, 17th session, 1157th meeting, 23 October 1962, pp. 567 - 568.

สถาบันวิทยบริการ
ลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The debate in 1963 (B.E.2506)

81. Mr. ANUMAN-RAJADHON (Thailand) : For some years past there have been attempts to effect admission into the United Nations of the People's Republic of China through the intervention of a point of order by the Soviet Union and through the submission of an item in the agenda of the General Assembly first entitled "Question of the representation of China", and later entitled "Restoration of the lawful rights of the People's Republic of China in the United Nations". At the present session of the General Assembly, this perennial question is again included in the agenda and is now before the Assembly. The question is not therefore a new topic.

82. It may be recalled that the question was discussed during plenary meetings at the sixteenth and seventeenth sessions of the General Assembly. It may also be recalled that at its sixteenth session the General Assembly decided (1079th meeting) that the question of the representation of China was an important question in accordance with Article 18 of the Charter. The draft resolutions submitted by the Soviet Union at the said two sessions were rejected because they failed to receive the necessary two-third majority. Therefore, the present draft resolution (A/L.427 and Add.1) submitted by Albania must, like its two predecessor draft resolutions, obtain a two-thirds majority of the Members present and voting.

83. Since the decision taken by the General Assembly at the seventeenth session, there has been virtually no change in the situation regarding the question of the representation of China. There is, however, one change worthy of note, that is to say the sponsorship of the draft resolution. This change of sponsorship is not without significance. There is no need for my delegation to give the reasons for this change as they are well known to anyone who has followed closely the recent developments in Sino-Soviet relations.

84. As far as it concerns the People's Republic of China, that country has not shown any signs of Change. It still adheres to its firm policy of the use of force as a means to achieve its objectives in direct contradiction to the United Nations principles of pacific settlement of disputes. It still believes in the inevitability of war and completely ignores the dire disaster which would befall mankind as a result of a nuclear war. When all over the world people discuss the problem of peace resulting in the signing of the recent test ban agreement and the easing of international tension, the People's Republic of China contemplates aggression and rattles the sabre over the heads of its neighbours. When people labour to eliminate distrust and hatred in order to lessen conflict and promote peace, the People's Republic of China moves in the opposite direction by aggravating the international situation and spurns all peaceful overtures.

85. In supporting the admission of the People's Republic of China into the United Nations, many Members of this Organization advocate the principle of universality to justify the admission. My delegation also believes in this principle of universality and fully subscribes to it. In fact, we would like to see all countries of the world become Members of the United Nations so that it may become a truly universal organization. Nevertheless, universality alone is not sufficient to entitle admission. Universality must be accompanied by proper qualifications.

86. My delegation also finds most unusual the suggestion that the United Nations should admit the People's Republic of China so that this recalcitrant country might be brought within the discipline of the United Nations. It is indeed wishful thinking to hope that the People's Republic of China as a Member of this Organization will be a different People's Republic of China, subservient to the discipline, the rules and regulations of the Organization and, most important of all, willing to uphold the high purposes and principles as prescribed in the United Nations Charter. The United Nations is not a reformatory institution.

It is a most respectable international organization devoted to the course of world peace and security, and of international law and justice.

87. My delegation fully understands the reasons and the motives of those who would like to see the People's Republic of China admitted to the United Nations. However, in matters of very great importance to the United Nations and its Charter, such as this question of China's representation, my delegation believes that the interest of the United Nations transcends the national interest of each individual Member State of the Organization. This is a question of fundamental political and substantive legal importance, touching the very foundation of the United Nations and affecting the peace and security of the world. Therefore, it deserves the greatest consideration and circumspection of the General Assembly.

88. My delegation participated in the discussion on the question of China's representation in previous plenary meetings and fully explained its position regarding the question. My delegation wishes once again to reiterate and to reaffirm the position which it has taken, namely, that the present draft resolution like its abortive predecessors, must be rejected. I shall attempt to recapitulate the principal reasoning which induced my delegation to reject the last two draft resolutions and the present draft resolution.

89. Operative paragraph 1 of the draft resolution seeks to remove from the United Nations the lawfully accredited representatives of the Republic of China, and operative paragraph 2 seeks to replace them by representatives of the People's Republic of China. The question is not simply one of representation or of procedure; rather, it embraces substantive questions of the expulsion of an original Member of the United Nations and of the admission of a new Member to replace the original Member so expelled. Actually, to use the phrase "admission of a new Member", is not quite correct. The sponsor of this draft resolution, oddly enough, requests the General Assembly to invite a country, the People's

Republic of China, to come and take its place among Members of the United Nations. In other words, this is what can be called "representation through invitation".

90. A closer analysis of the proposals reveals the fact that, in effect, the two operative paragraphs envisage two or three distinct steps, entailing three different consequences: first, the expulsion of the Republic of China, an original and permanent Member of the United Nations, from the Organization; second, the admission by invitation of the General Assembly of the People's Republic of China, a newcomer to the Organization; third, the assumption by the People's Republic of China, the newcomer, of the seat now occupied by the Republic of China, one of the original Members of the United Nations. None of these steps, it must be noted, can be accomplished without compliance with the Charter of the United Nations, which clearly contains express provisions governing these matters.

91. In the first place, the position of the Republic of China has been doubly secured from the possibility of expulsion without the necessity of amending the Charter, a procedure which could not be effected without the Republic of China's concurrence. Article 3 of the Charter contains a provision regarding the qualifications of original Members of the United Nations, which necessarily includes the Republic of China, which, having participated in the United Nations Conference on International Organization at San Francisco, signed the Charter and ratified it in accordance with Article 110. Moreover, Article 23 of the Charter declares the Republic of China, *ipso nomine*, a permanent member of the Security Council. It would therefore appear flagrantly unconstitutional to attempt to oust a permanent member of the Security Council in a manner not contemplated by the Charter.

92. Attention should also be paid to the provisions of Articles 5 and 6 of the Charter, which lay down conditions of suspending and expelling

recalcitrant Members of the United Nations. In each case, the procedure provided requires a prior recommendation by the Security Council.

93. The draft resolution is therefore designed, in effect, to circumvent the constitutional procedures and safeguards clearly laid down in the Charter. This is tantamount to an attempt to bring the People's Republic of China into the United Nations through the back door.

94. Having established the constitutional impossibility of operative paragraph 1, there is hardly any need to add that of necessity paragraph 2 must consequently fall to the ground. The People's Republic of China, if it wishes to seek admission to the United Nations, must comply with Article 4, paragraphs 1 and 2, of the United Nations Charter. There is, however, no evidence that the People's Republic of China has expressed any such wish. To be qualified for membership of the United Nations, the People's Republic of China would have to furnish evidence that, first, it is a peace-loving State; secondly, it accepts the obligations contained in the Charter, and thirdly, in the judgement of the Organization, it is able and willing to carry out those obligations. My delegation wonders whether any Member of this Assembly can say, with a clear conscience, that the People's Republic of China possesses these attributes.

95. Furthermore, admission can be effected by the General Assembly's decision only upon the recommendation of the Security Council. Hitherto, the General Assembly has not received any such recommendation from the Security Council.

96. The question of qualifications-or rather disqualifications-in the case of the People's Republic of China has been very extensively discussed. There is no need for me to recall any of the points so ably made by the representatives who have spoken in this Assembly. My delegation is satisfied that the People's Republic of China is disqualified on all accounts.

97. In the final analysis, the legal and constitutional provisions whereby a Member of the United Nations may be expelled and a new one admitted having been demonstrated, and the conclusion having been reached that neither can the Republic of China be expelled nor can the People's Republic of China be admitted without compliance with the Charter, the ultimate conclusion is inevitable: that the latter-the People's Republic of China-is not and cannot be in a position to replace the former-the Republic of China-within the frame work of the United Nations Charter.

98. For these reasons, the delegation of Thailand cannot but vote against the draft resolution submitted by Albania and Cambodia.

Source : The United Nations General Assembly Official Records, Plenary Meeting, 18th session, 1247 th meeting, 18 October 1963,
pp. 7-8.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปี ค.ศ. ๑๙๖๔ (พ.ศ. ๒๕๐๗)

ในปี สหประชาชาติได้มีการอภิปรายเรื่องยูแทนจีน และมีมติ
เพราะสหประชาชาติประสบวิกฤตการณ์ทางการเงิน ประเทศไทยงดเว้นในการอภิ-
ปรายนี้

แหล่งที่มา : United Nations. Yearbook 1964. pp. 128 - 129.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The debate in 1965 (B.E. 2508)

78. Mr. NIMMANHEMINDA (Thailand): First of all, Mr President, I should like to express to you, on behalf of my delegation, our heartiest joy and happiness upon seeing you back with us again and presiding over this most important deliberation of the world Organization. I should like to add that my delegation would like to see you soon dispense with the use of your crutches altogether, so that you will be hale and hearty once again.

79. The General Assembly once again has under consideration an agenda item which requires the closest and most thorough examination of the problem in all its aspects. We are now engaged in debating an issue the conclusion of which will have far-reaching consequences. We are dealing with a Question which vitally affects not only the future and the effectiveness of the United Nations but also the peaceful existence of all nations of the world. Under present world conditions, in which we witness scenes of violence, discord and conflict, the question to which we have to address ourselves is how best to maintain international peace and security. This is indeed one of the primary purposes of the United Nations and of great importance to all Member States- a fact well recognized by the sponsors of the request for inclusion of this item in the agenda, who specifically point out in the first paragraph of their explanatory memorandum that the question is "of the first importance to the future of the Organization." (A/5971/Add.2, para.1)

80. I should now like to touch briefly on the historical relationship between the peoples of China and Thailand. Our Thai ancestors came from what is now the southern part of China. Our forefathers once lived there side by side with the Chinese, and naturally shared many traits of their ancient civilization and culture. With an ingrained will to live as free men, however, the Thai people began drifting southward into the river basins of the Indo-Chinese peninsula and, during the thirteenth century, the movement became a large-scale migration which resulted in

the regrouping of those people into the Thai nation. From then until the present day, the Kingdom of Thailand has continued to preserve its independence. A lapse of seven centuries has merely separated the Thai and the Chinese peoples physically, but the bonds of traditional friendship and ethnic affinity have not been tampered with by the passage of time.

81. On the basis of the historical relationship between our two peoples and a realistic approach to the question under discussion, we in Thailand therefore have every reason to want to coexist peacefully with our neighbours to the north, who are geographically closer to us than to most of the peoples whose representatives sit in this General Assembly. But, unfortunately, the communist regime which is in control of mainland China and claims to represent the interests of over 600 million souls has shown neither the desire nor the inclination to live harmoniously with its neighbours. It has, in fact, accumulated quite a lengthy record of threats and acts of aggression and subversion against neighbouring territories as well as against those lands across the seas which it claims to be "ripe for revolution". As a matter of fact, it appears to us that the Chinese Communists seem to have forgotten the proverb of their own ancient faith, which declared that "within the four seas, all men are brothers". The Chinese Communists' aggressive and expansionist activities are all too apparent in Korea, Laos, Viet-Nam, Tibet and India. Their obsession with violence and war is regrettable and their addiction to the use of force is extremely deplorable.

82. In this connexion, they even had the audacity and, I would say, the temerity to set up and give open support to the preposterous group which calls itself the National Patriotic Front of Thailand, with the stated objective of "liberating" the Thai people. Indeed, one of their leaders - Chen Yi, to be precise - was reported to have said a few months ago that guerrilla warfare would be started in Thailand before the end of the year. We in Thailand, who are proud of our heritage of freedom, have

no wish-nor, indeed, any need-to be "liberated". This statement of intention blatantly made by the Chinese Communist leader is tangible evidence of their hunger for control and domination over our part of the world. This line of policy may also be enlightening to some of our friends who think that, because of geographical distance, they may be immune from such insidious activities in their own lands.

83. Such aggressive policies and acts cannot be found in the record of the Government of the Republic of China. Many representatives who have preceded me in the present debate have referred to the fact- an important fact-that the Republic of China is a founding Member of the United Nations and that its Government has faithfully discharged its obligations and responsibilities as prescribed by the Charter. In addition, that Government is in effective control of over 14,000 square miles-that is, over 35,000 square kilometres-and, as no one can deny, commands the loyalty and the allegiance of over 12 million people who have consistently struggled against being subjected to the authority of the communist regime on the mainland. What right do we have, then, to take an action which would in effect expel the Republic of China from this Organization? Are we prepared, under the cloak of alleged legality and righteousness to surrender the fate of some 12 million human beings, who fully enjoy their freedom and independence in Taiwan, to a regime on mainland China which has openly and defiantly flouted all the principles and objectives enshrined in the Charter of the United Nations? None of us here in the General Assembly can arrogate to himself the right to force these people, against their own wishes, to live under any government. That is the question that each and every one of us must ask himself and find an answer to, in accordance with his own conscience.

84. Let us now turn our attention to the general attitudes of the leaders of Communist China towards some international problems which Member States have viewed with grave concern. As we may recall, Communist China not only did not subscribe to the principles of the partial test ban Treaty but also treated the conclusion of the Treaty with scorn and

contempt. In the past few weeks. Member delegations in the First Committee worked hard and laboriously and succeeded in agreeing to a set of guidelines which would govern the negotiations on a treaty to prevent the proliferation of nuclear weapons. Without one single negative vote, the Committee agreed that Members of the United Nations are

"Convinced that the proliferation of nuclear weapons would endanger the security of all States and make more difficult the achievement of general and complete disarmament under effective international control" (A/6097, para. 9)

and should call upon "the Conference of the Eighteen-Nation Committee on Disarmament to give urgent consideration to the question" and to negotiate such a treaty. On the other hand, we see a statement of Mr. Chen Yi, Vice Premier and Foreign Minister of the People's Republic of China, at a press conference on 29 September 1965, in which he stated:

"China hopes that Afro-Asian countries will be able to make atom bombs themselves, and it would be better for a greater number of countries to come into possession of atom bombs."

We can conclude only that the Chinese leaders on mainland China again do not agree to the consensus of the Members of the United Nations and in fact advocate openly the idea of proliferation of nuclear weapons. We really doubt that other delegations could interpret Mr. Chen Yi's statement differently.

85. The jingoistic statements of the Communist Chinese leaders provide ample evidence of their unwillingness to "fulfil in good faith the obligations" in accordance with the Charter. They do not "refrain in their international relations from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any state". In addition, how can we be sure that they will "give the United Nations every assistance in any action it takes in accordance with the ... Charter"?

86. The insults and abusive language they have seen fit to heap upon the United Nations and its Secretary-General can find no parallel in the history of the world Organization. Are we, none the less, in all serious-

ness prepared to reward such hostile acts and help to what their appetite for greater power? The conditions which they have attached to their entry into the United Nations are, to say the least, unreasonable, unusual and uncalled for. No country, big or small, has a right to dictate to the United Nations or its Members, and we must not allow ourselves, either explicitly or implicitly, to support measures which will have the effect of punishing a Member State which has always been able and willing to carry out its obligations under the Charter and at the same time of rewarding a regime which has made a mockery of the United Nations and its principles.

87. Many delegations here in this Assembly that advocate the presence of the People's Republic of China in the United Nations have listed several arguments in support of their contention. Some say that the principle of universality must be put into practice. These delegations perhaps overlook or have decided to overlook the fact that this principle of universality would be enforced at the expense of one Member Government presently sitting with us. Others reason that one cannot ignore or disregard the existence of a Government in control of 600 million people. With due respect, my delegation wishes to inform the Assembly that we in Thailand are also plainly aware of it than most of the peoples represented here. We indeed cannot afford to ignore the existence of such a regime and the aggressive and expansionist policies it has been pursuing with vigour and deadly determination. It is, on the contrary, our duty to watch its movement and activities in our land closely, or else our very existence and freedom would be in danger of being obliterated.

88. We have also heard, in the course of the present debate, that no meaningful talks on either peace in Viet-Nam or control of arms can take place without Communist China at the conference table. The Thai delegation has no quarrel with that thesis. What we should like to ask further is: who is stopping it from going to the conference table? On the Viet-Nam issue, the Chinese Communist leaders have repeatedly spurned

all the efforts of peace-loving countries as well as those of the Secretary-General of the United Nations to reach a peaceful settlement of the Viet-Nam problem. Their intransigent stand and uncompromising posture in this regard have been consistently demonstrated by words and deeds. Their ultimate objective in South Viet-Nam is clear and unequivocal. They want to impose a regime of their own choosing on the people of South Viet-Nam. They have not so far indicated a desire or shown a willingness to accept anything which is less than complete domination of all Viet-Nam. They know that if they choose to respond positively to the plea for unconditional negotiations there would be no obstacles to peaceful settlement of the problem. What is lacking is not a forum but a desire for peace.

89. As for the desirability of the Chinese Communists' participation in the disarmament talks, they have shown total disregard for world public opinion by carrying out explosions of their own atomic devices. Yet we do not despair, and, when the question of holding a world disarmament conference comes up for consideration in the First Committee next week, my delegation would express no objection to Communist China's being a participant when the world conference is held. We shall then be able to see if they are willing to renounce their national objectives which are incompatible with the basic and general thinking of the overwhelming majority of Member nations on the important question of general and complete disarmament.

90. The United Nations is not a reformatory. Nor is it a laboratory where political scientists engage in experiments. We cannot risk a possible explosion, for it will have grave consequences for the peace and security of the whole world. Communist China's general behaviour and attitude towards international problems are in themselves natural barriers against its being accepted into a community of peaceful nations. The onus, therefore, is on the leaders of Communist China to prove the

contrary by revising their aims and practices. Without such evidence and an acceptable formula regarding the legitimate rights of the Republic of China in the United Nations, my delegation has no other alternative but to voice our opposition to the attempt to usher Communist China into our midst.

Source : The United Nations General Asseble Official Records, Plenary Meeting, 20th session, 1374th meeting, 11 November 1965,
pp. 7 - 9.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The debate in 1966 (B.E.2509)

41. Mr. NIMMANHEMINDA (Thailand): This year once again this Organization is seized of an issue of tremendous importance, the question of the representation of China. For sixteen long years now, the talk of admitting Communist China into this Organization has become the focal point of the attention of our Organization. Since 1961, however, when the question of restoring the so-called lawful rights was placed on the agenda of the Assembly for the first time, this significant issue has been the subject of wide-ranging debate varying from one of emotional pleading and legal harangue, to political polemics. Standing out from all that, however, one thing is certain: all those who have participated in the deliberations of this issue in this Assembly have attached, in one way or the other, a great sense of importance to this burning question.

42. My delegation would like to remind those who try to relegate this important question to that of a procedural matter of credentials that we are dealing with a problem of such momentous gravity and importance that it could precipitate far-reaching consequences and create profound repercussions in Asia as well as in the United Nations, and indeed in the whole world. How, then, can the issue be so simple as alleged, when it strikes at the very heart of the question of peace and security in Asia and other parts of the world and portends an explosive consequence for our Organization?

43. In the light of the foregoing considerations, my delegation decided to join with fourteen other Powers in submitting a draft resolution (A/L 494 and Add.1), now before the General Assembly, by which in effect we ask the Assembly to reaffirm its previous decision that, in accordance with Article 18 of the Charter, any proposal to change the representation of China is certainly an important question; in so doing we believe we are asking for what has already been justified and is still justifiable. It is only proper for the Assembly to treat this question with the degree

of importance it surely deserves.

44. My delegation has been and still is perplexed, and it registered its astonishment for the first time during the Assembly's debate on this matter in 1961 at the manner in which the claim for "the Restoration of the Lawful Rights of the People's Republic of China in the United Nations" had been presented. We said at that time (1076th meeting) that the Assembly was confronted with the problem of the membership of one Member State being challenged, not by another authority, but by another Member State on behalf of another authority, without any apparent desire on the part of that authority to participate in the work of the United Nations.

That anomalous position has not changed, although the Member State which initially proposed the challenge has, since then, dropped out and been supplanted by a number of others. The substance of this issue, however, remains essentially the same. How can one take seriously the words however eloquent, of the others asking this Organization to explore what they term the "lawful right" of a régime to be represented in the United Nations, when that régime does not itself show even the slightest interest in participating in our work but, on the contrary, has seen fit to heap abuses of the lowest sort on the United Nations and its secretary-General, our beloved enchant?

45. So far, the only works from Peking concerning the Organization are those of undisguisedly angry contempt and unmitigated rancour. How can anyone speak on behalf of another when there is a clear indication that the latter is not even asking for it? Why—and this is relevant to our discussion—should a régime want to sit in a body it is determined to wreck? It is perhaps pertinent at this point to note that, at the very beginning of the present debate, the Italian representative, in the introduction of his proposal, raised a question concerning the ambiguous intentions of Peking—whether the People's Republic of China really wanted to be represented in the United Nations and, furthermore, whether Peking is prepared to comply with the provisions of the Charter of the United Nations.

46. The sponsors of this item of the agenda, in presenting the claim on behalf of Peking, have attempted to project Peking's image by extolling what would appear to be its very many virtues. But events during the past year, since our last debate on this topic, have confirmed otherwise. The upheavals which have been termed the "great cultural revolution", which in reality are simply a great purge, a pogrom, show how unstable the régime is. The spectacle of the Red Guards' excesses, trampling over human dignity, contrast sharply with the refined civilization that one regards as Chinese and distinctively Asian. In the field of international relations, its blatant refusal to coexist even with its ideological colleagues, and its ceaseless demands for subservience by other nations point out very clearly how Peking is an impending threat to stability and peace.

47. Much has been said about the "principle" of universality, even at the expense of overlooking Article 4 of the Charter, which states that:

"Membership in the United Nations is open to all other peace-loving States which accept the obligations contained in the Charter and, in the judgement of the Organization, are able and willing to carry out these obligations."

48. My delegation has continuously emphasized that it has not ignored as a matter of fact, it cannot afford to ignore the existence of the régime which is in control of mainland China. But must we stand and cough-if I may parody Shakespeare-under Red China's testy humour?

49. Peking's preposterous conditions for accepting a seat in the United Nations are already well known. It wants no part in a United Nations which has not been remoulded and which does not "rectify its mistakes and undergo a thorough reorganization and reform." As recently as at the beginning of this present session, Peking's mouthpiece, the New China News Agency, reiterated again the prescription for the United Nations. The United Nations, according to it, "has committed every kind of evil deed and no one should entertain any illusions about it. There is only

one way out for the United Nations, and that is to thoroughly smash the United States control and completely reorganize the United Nations."

50. Shall we then try to get its representative in at whatever cost to this Organization? No, my delegation cannot agree to the arrogant demand that the United Nations must be reformed, purged or anything else to suit Peking's peculiar fancy in order to secure its presence. Should we act otherwise, it might well be described, in what appears now to be the popular terminology of Peking, as another victory of Mao Tse-tung's "thought".

51. We already have a definite guideline on this problem of representation. Resolution 396 (V) points out clearly that if such a question becomes the subject of controversy in the United Nations, the question should be considered in the light of the purposes and principles of the Charter and the circumstances of the case.

52. The purposes and principles of the United Nations are clearly described in Articles 1 and 2 of the Charter respectively. It is relevant, therefore, to consider the attitudes and actions of Peking in this regard. Mao Tse-tung's thoughts of "political power comes out of the barrel of a gun" and

"The seizure of power by armed forces the settlement of the issue by war, is the central task and the highest form of revolution. This Marxist-Leninist principle of revolution holds good universally for China and for all other countries."

could hardly be described as being in consonance with the purposes and principles of the Charter. The records of Peking's policy of open aggression, indirect aggression and subversive activities are an open book for all to see, if one does not want to close one's eyes. The Peking regime has no respect for the principle of non-intervention in the domestic affairs of others. The circumstance of this case is that Peking, by its doctrine of violence and aggression and by its policy of fomenting troubles everywhere by subversion and by instigating its own version of

of "wars of liberation", has barred itself automatically from the United Nations. Peking sees no use for the United Nations, and we fail to see the use of Peking to the United Nations either.

53. It is all very well for an outsider to a conflict to remain indifferent to Peking's acts of aggression or subversion because it suits his convenience or serves his own ends to becloud his conscience and dismiss such issues very lightly. But for the victims and potential victims, these are matters of life and death. It is worth noting in this respect that, with regard to Peking's aggression against India, the Government of India in a reply to Peking on 6 January 1966, concluded that:

"...if there is any Government in the world which is creating tensions and conflicts in order to serve the ends of its internal and external policies, it is none other than the Government of the People's Republic of China."

54. Thailand is also no exception to Peking's grand design for conquest and expanding influence. With Peking's declaration of war on those whom it brands as imperialists, revisionists and reactionaries, and by the all-embracing definitions of these terms, few countries could expect to be spared. Peking itself shamelessly gave the account of its insidious activities against my country when Radio Peking broadcast in the Thai language on 11 September 1966 that:

"The struggle"-which is Peking's way of describing its subversive activities-"began in 1961. Later on, the patriotic forces of Thailand announced the founding of the Thai Patriotic United Front on 1 January 1965. The Front called on the patriotic people of Thailand to unite and...overthrow the Government, and win complete independence, sovereignty...for Thailand."

55. It should be of no surprise that all those so-called "forces" and "fronts" sponsored, organized, and directed by Peking are not in Thailand at all, but in mainland China itself.

56. My delegation does not believe that Peking, should it be admitted into the United Nations, will co-operate with the Organization in the many important issues of our time, but instead it will have the opportunity to weaken the Organization which it has vowed to cursh.

57. Peking, in condemning peaceful coexistence, has shown no interest in our effort to stop the proliferation of nuclear weapons and in our work concerning disarmament. While we at the United Nations were making progress towards agreement to prevent nuclear proliferation, Peking came out with the statement, "We want to answer you with the earth-shaking noise of a nuclear explosion." Nor, with the entry of Peking, do we expect miracles to happen in regard to the war in Viet-Nam. We have asserted before that in this case it is not the question of lacking a forum, but rather the lack of desire for peace. Already Peking has adamantly rejected the possibility of the United Nations having any role in negotiations for peace.

58. My delegation also cannot agree to the proposal that the republic of China be expelled from the United Nations. The reality in this case is that the Government of the Republic of China is exercising effective control over some 12 million people in a territory covering 14,000 square miles. It has a prosperous economy by the standards of the developing countries, and its people enjoy a high standard of life. The Republic of China is a founding Member of the United Nations, and its Government has loyally discharged its obligations and responsibilities in accordance with the Charter. It does not subscribe to the aggressive policies which are the hallmarks of the Peking regime, but it has faithfully upheld the purposes and principles of the United Nations. Such being the case, by what justification and by what right could this Assembly expel the Republic of China?

59. According to Article 6 of the Charter, a Member State can be expelled only if it "has persistently violated the principles contained in the present Charter." Furthermore, it is only "upon the recommendation of

the Security Council" that such a drastic step can be taken. We also strongly disagree with the contention implicit in the Albanian proposal that the world need not concern itself with the people of the Republic of China and that their rights can be overlooked. For that reason, and for the other reasons which have been emphasized earlier, my delegation rejects in toto the draft resolution contained in document A/L.496 and Add.1.

60. With regard to the draft resolution which has been submitted by Belgium, Bolivia, Brazil, Chile, Italy and Trinidad and Tobago (A/L.500) the Thai delegation is of the opinion that the proposal as it stands tends to prejudge the issue. We therefore have serious misgivings about the merits of this draft resolution and shall have to vote against it, also.

61. It has been our understanding that some advocates of Peking's entry into the United Nations believe that once Peking was in it would gradually retreat from its bellicose positions-hence the saying that peking is a tiger and that it is better to humour it by putting it in a cage, in this case the United Nations. To that contention I should like to reply that even in what should certainly be a more congenial cage-the ideological community of its own kind-Peking has already shown its unmistakable stripes. We therefore very much doubt the wisdom of the proposition that such a dangerous tiger should-to use the same metaphor-be put in a cage with all of us also inside.

Source: The United Nations General Assembly Official Records, Plenary Meeting, 21st session, 1476th meeting, 24 November 1966,

pp. 4-6

The debate in 1967 (B.E. 2510)

62. Mr. PANYARACHUN (Thailand): Once again the question of the representation of China in the United Nations comes up for consideration in the General Assembly. The Thai delegation would like, first of all, to present some viewpoints which we have considered and continue to consider to be fundamental to the issue under discussion.

63. The Thai delegation continues to be unconvinced by the assertion which is still voiced by a good many delegations that the question of the representation of China in the United Nations is merely a matter of procedure of verification of credentials and, therefore, should be summarily treated as such. We would have thought that after the eighteen long years through which this question has been considered at each session of the General Assembly, as well as in numerous other forums related to the United Nations, there would at least have emerged a general consensus that this question is one of a political and legal nature which has profound significance and bears far-reaching consequences not only for the vital structure of our Organization but also for the peace and stability of the entire world and especially for the peace and security of the regions of South and South-East Asia.

64. The delegation of Thailand has joined with fourteen other delegations in co-sponsoring draft resolution A/L.532 and Add.1 in order to reaffirm the "important" nature of the question of representation of China. We have no doubt in our mind as to the obvious validity of the assertion in the aforesaid draft resolution and we expect that the logic and reality implicit in its argument will find overwhelming support among the Members of our Organization. We have also taken note that in the explanatory memorandum accompanying the request for inclusion of the present item, the co-sponsors have explicitly stated that this question is "vital for the future of the Organization" (A/6831, para. 1). A great deal has been said in the present debate on this question about the need to establish and face "reality" in this matter. The delegation of Thailand

66. For example, in the present issue of China's representation, if the substantive resolution A/L.531 were to be adopted, it would, in the first place, have the effect of expelling the Republic of China from the United Nations and all its organs. As the delegation of Thailand has had occasion to point out several times previously, the incontrovertible fact of the matter in this case is that the Republic of China, exercising effective control over some twelve million people who enjoy a high standard of life in a territory covering over fourteen thousand square miles, is, ipso nomine, a founding Member of the United Nations and a permanent member of the Security Council and has throughout the years loyally discharged its obligations and responsibilities in accordance with the Charter. The exemplary manner in which the Republic of China and its representatives have always conducted themselves in the United Nations has proved to be a vital cornerstone of its foreign policy and is extended to cover its conduct in the other spheres of diplomatic relations which it enjoys with the majority of nations of the world including some sixty Members of the United Nations. Yet, the sponsors of draft resolution A/L.531 would wish to see the Republic of China erased summarily from the roll-call of United Nations membership. Apart from going blatantly against Article 6 of the Charter which explicitly states that a Member State can be expelled only if it has persistently violated the principles contained in the present Charter, the expulsion would also work directly against the aim of all-embracing universality.

67. The next point to be considered, if draft resolution A/L.531 were to be passed, is the implicit invitation by the United Nations to the People's Republic of China to come and join the United Nations, not only as an ordinary Member State, but also as a permanent member of the Security Council. First of all in this matter, the delegation of Thailand wishes to register its perplexity at the technical validity of a claim to a vital membership of the United Nations raised, not by the authority which would assume the seat, but by some Member States apparently acting on behalf of that authority. But what is more astonishing, and this

is convinced that the first and foremost reality to face in this question is its undoubted degree of importance to the United Nations and the world as a whole. We also believe that when the authors of the Charter and rules of procedure of the United Nations decreed a two-thirds majority for certain decisions of an important nature, they did so in order to establish a guarantee that any decision of momentous significance should, and would have its validity fully tested before being allowed to affect the Organization and the world. We contend, therefore, that a just and durable solution to such a question as the representation of China could only be found when all sides in the contention shall have come to accept the reality of the supreme importance of its nature. For the same reasons, any solution which evades those two factors is bound to be fragile and artificial as well as likely to have adverse effects for the Organization and the world as a whole.

65. The second point at issue in this question which the delegation of Thailand wishes to reaffirm is that its position evolves from the often cited concept of universality of membership of the United Nations. Let me state at the outset that Thailand is by no means against the concept of universality and our record on the question of membership stands as clear evidence of our position in this matter. We are, however, not naive enough to accept that this concept should be applied to the letter in all cases of membership of the United Nations, nor are we so shortsighted as not to be able to see the various difficulties inherent in settling the issue of membership of such entities as divided States, neutral States and even micro-States which presently draw the concern of the Secretary-General. Basing our position once again, therefore, on establishing and facing reality in the matter, we could recognize only one negative certainty, that the concept of universality could not be used as a magical formula to dissolve all problems of membership of the United Nations.

Instead, each and every case involving membership must be thoroughly considered in all its inherent and complicated facets, before a final conclusion could be reached.

raises the second point to be considered in this facet, is that the authority in question has not shown the slightest wish to come and participate in the work of our Organization. On the contrary, it has seen fit to heap abuse of the lowest sort on the United Nations. The delegation of Thailand has had opportunity to describe in detail in our statements in previous years how the Peking authority has shown its contempt for our Organization and the personalities within it as well as how it has set insulting and impossible conditions before it would deign even to consider membership. Within the past year since this question has been considered in the General Assembly, not the slightest sigh has been detected of the weakening of the recalcitrant and abusive attitude of the Peking régime vis-à-vis the United Nations. The only variation may be in emphasis in a certain direction, as an article from the Peking People's Daily of 28 June 1967 summarized:

"In the past the United Nations was dominated by United States imperialism alone, but now it is under the joint domination of United States imperialism and Soviet revisionism."

68. The main question to be considered in this facet, therefore, is whether the United Nations would, first of all expel a loyal Member State, and then go to offer vital membership to such an abusive authority, bearing in mind also that the chances are very great that such an offer would be contemptuously refused. There have been comments from some proponents of such a path that the gesture would show magnanimity and enhance the dignity and reputation of the United Nations. The delegation of Thailand believes, on the contrary--and we are convinced that our belief is shared by the majority of the United Nations Members--that such an action is injurious to the dignity and effective functioning of the Organization and would undermine the faith and confidence of Member nations in it.

69. With all the discussion around technicalities, legal rights and universality, one tends to give too little significance to the supreme criterion in the qualification of membership in any set of circumstances at

any time, and that is, whether the authority in question could comply with the spirit of the Charter with its basis of a peace-loving intention. What faith and what value could small nations like my own, which form the great majority of the membership, find in the United Nations, if the basic drive of all United Nations deliberations and actions is not to find a peaceful and just solution to all the problems. That is why all the main Articles of the Charter, particularly Articles 1, 2 and 4, which form the purposes and principles of the United Nations, confirm this peace-loving qualification in several places and I need not take the time of the Assembly to cite them for they are so well-known.

70. The sponsors of the inclusion of the present agenda item and of draft resolution A/L.531 are also conscious of the above criterion and have chosen to declare in their explanatory memorandum that: "the Government of the People's Republic of China has always followed a policy aimed at settling by peaceful means all disputes which may exist or arise between independent States." (A/6831 para.4); that it, the People's Republic of China, "earnestly desires peace and peaceful coexistence with all countries on a basis of equality and mutual respect" (ibid., para.5); and that "the People's Republic of China has always displayed full respect for the independence and dignity of other countries" (ibid., para. 6).

71. The delegation of Thailand has had occasion in the past to expose how similar laudatory words about the People's Republic of China have not been borne out by the facts. On the contrary, the Peking régime has been to commit open aggression, indirect aggression and subversive activities everywhere in the world where it has been allowed to exert its influence. Numerous exposures of these insidious activities can be found in the records for all to see from various countries in Asia, Africa and even Latin America. The main target of this aggressive policy of the Peking régime, however, must necessarily be our region of Asia, and especially South-East Asia.

72. A review of the last twelve months would indicate an intensification on a grand scale of that same policy. In fact, their blatant nature has become so obvious that even some socialist scholars and the socialist

Press have begun to recognize the facts of life in Asia for what they are. Let me quote you excerpts from an article dated 31 October of this year by Professor H. Ukraintsev of the Soviet Union, entitled "In the Footsteps of the Chinese Emperors", published by the Soviet Information Service in Bangkok.

73. Professor Ukraintsev began as follows:

"If you visit the countries of South and South-East Asia, you will become aware of a feeling of anxiety there in connexion with the policy of Peking. This anxiety grows as the hegemonic aims of Mao and his group develop and their territorial claims in South and South-East Asia become more apparent."

He went on to reveal:

"Already in 1954, a book called, 'A Short History of Modern China' contained a map on which, under the general heading 'Chinese territories annexed by the imperialists', the following independent countries were listed: the Mongolian People's Republic, Korea, Viet-Nam, Laos, Cambodia, Burma, Thailand, a part of the territory of India, the Ryukyu Islands belonging to Japan, the Sulu Islands in the Philippines, etc. These 'discoveries' were officially inspired."

He stated further:

"According to Mao, it appears that the capture of Burma, Malaya, Viet-Nam and other countries by the Western colonialists was an act of aggression directed against China and not at all against the peoples of those countries. And if we are to go by the logic of the present Chinese leaders, it appears that many countries which have won independence have no right to an independent existence and must again come 'under the protection of China'."

74. Such explicit analysis of Peking's aggressive and colonialist policy has been borne out by verbal and physical conflicts which have escalated in intensity and scope between the People's Republic of China and various other Asian countries such as Burma, Cambodia, India, Indonesia and Nepal. Radio Delhi on 5 July 1967, in commenting on the Indian note of protest

the Peking government...

to the Peking broadcasts of 28 and 30 June, made the following affirmations:

"No attempt has been made to conceal in the propaganda the aim of the ruling group in China today to subvert the Government of India, as well as the Governments of other Asian States who do not fall in line with its changing whims and fancies."

75. Radio Moscow, in its international service on 6 September 1967, described in the newspaper Izvestia in the following terms:

"Ignoring the sovereignty of several neighbouring States, the Mao group has decided to export Maoism. ... The independent stand taken by the leaders of several neighbouring countries which banned the propaganda of Mao's teaching 'did not please Peking' and it took to the path of open provocations. A feature of Peking's new line is that the Maoists are resorting to open pressure and blackmail with respect to certain groups of Chinese minorities in South-East Asian countries, in an effort to use them as pliant tools to impose its hegemony over the peoples and Governments of those countries."

"Peking has resorted to provocation against Burma, India, Singapore, Malaysia, Nepal and certain other countries..."

76. Even Prince Sihanouk of Cambodia, in his press conference on 11 September 1967, admitted that the Chinese communists' activities in Cambodia directed by Peking are "an extraordinary interference in the affairs of a sovereign State." His subsequent statements are also equally enlightening. In his press statement on 18 September, Prince Sihanouk said:

"I did not expect China to strike a blow at the Cambodia of Sihanouk and provide such a thorough support for the local communists against our régime and our people."

He went on to say:

"The Chinese Government has not always acted in accordance with the five principles of peaceful coexistence set forth in Bandung."

77. Prince Sihanouk, of course, recognized and was fully aware of the

Peking regime in South-East Asia when he declared on the same occasion:

"I was also surprised because the offensive came earlier than expected. I expected that compensation would come up ultimately, that is, only after the departure of the Americans from Indo-China..."

78. In view of those commentaries and the sources from which they emanated, the delegation of Thailand can not but come to the very firm conclusion that the People's Republic of China in its present course of hostile and uncooperative policy does not in any way deserve the epithet of "peace-loving", nor does it conform in any manner to the purposes and principles of the Charter, and thus fails by a long way to qualify for admission to membership in the United Nations.

79. In this connexion, the delegation of Thailand also rejects the contention of some advocates of Peking's admission that the barring of its entry by the United Nations has given a sense of isolation to the Peking regime, which in turn has caused it to strike an aggressive and recalcitrant attitude. Its admission to the United Nations, those advocates often go on to argue, would rid Peking of the sense of isolation and transform it eventually into a peace-loving nation. My delegation contends, in the first place, that the apparent isolation in which the People's Republic of China could be said to find itself is not the effect of any action by any world organization or any group of States or even by several individual States, but a deliberately self-imposed policy. This contention of ours seems to have found support in the press release dated 16 February 1967 of the Soviet Mission to the United Nations, wherein, on page 9, it was stated:

"...the Chinese leadership had to isolate their country to erect a 'Chinese wall' to keep their people away from ... the entire progressive world public..."

80. Radio Moscow on 24 July 1967 was even more explicit and offered a more substantial reason. It said:

"The current hostile and subversive campaign led by Peking

against China's neighbours, including Burma, India, Nepal, the Mongolian People's Republic, Indonesia, Malaysia and Singapore, is not only aimed at drawing these countries into the orbit of Chinese domination, but also pursues concrete objectives upon China's domestic scene. The Peking leaders want to make the people of China believe that they are surrounded by enemies. They want to educate the Chinese in the spirit of hatred for other peoples, which they hope will provide fertile soil for the ideas of great power chauvinism."

81. From the above, therefore, the delegation of Thailand very much doubts if representation in the United Nations would in any way lessen the isolationist preference of the Government of the People's Republic of China. As for a possible ameliorating effect, the Thai delegation does not believe the United Nations to be a reformatory school.

82. In the ultimate analysis of this question of the representation of China, an attempt must be made to surmise what the behaviour of the People's Republic of China would be if it were to be admitted into the functioning of our Organization. As I have already stated early on in this statement how uniformity could be drawn from the perfect behaviour of the Republic of China in the United Nations and in its other spheres of diplomatic activities a similar uniformity could be expected from the Peking régime. One immediately calls to mind the depredations committed by the followers of the so-called "Great Cultural Revolution" against the personnel of the various foreign Embassies, as well as the unruly behaviour of the communist Chinese representatives abroad in total disrespect for the dignity and sovereignty of the foreign nations. These scenes have been variously described by the world press and their comic opera nature need not be elaborated upon here. Let me quote the conclusions drawn in this direction by two Soviet professors of law in an Izvestia article on 13 September 1967; in one place they described the actions as follows:

"With the full connivance of the Chinese official authorities, in 1967 alone gross violations of diplomatic privileges and im-

munities were perpetrated against the staff and Embassies of Bulgaria, Hungary, Yugoslavia, Mongolia, India, Indonesia, Burma, France and Britain."

83. The article went on to conclude that:

"The Chinese authorities' position is an outright violation of generally recognized standards of international law, a manifestation of great power chauvinism, an attempt at exerting pressure on and talking with foreign States from positions of strength, which has nothing in common with international law."

84. The foregoing shows the care which the delegation of Thailand has taken in considering the question at issue in all its various facets and in drawing certain obvious conclusions from all those considerations. Taken together, those conclusions go to form our final decision that the case in favour of admitting the People's Republic of China to any sort of membership of the United Nations is still far from adequate. Furthermore, its admission at the expense of the Republic of China would add injustice or even immorality to inadequacy. We therefore have no hesitation in rejecting draft resolution A/L.531; and, for the same reasons, we cannot see any ground for establishing a United Nations study committee on this question, as proposed by the delegation of Italy and others (A/L.533). Neither can we see that, if established, such a committee could serve any really useful and practical purpose. In coming to a decision on both cases, however, we deem it fit that the "important question" rule should be applied and we sincerely recommend draft resolution A/L.532 and Add.1 for priority and adoption by the General Assembly. Before I end my statement on the subject under discussion I should like to say a few words on a different matter. My delegation cannot help but express its disappointment once again at the tedious attempt of the representative of Cambodia to make a further slanderous statement against Thailand in the course of the present debate.

The Cambodian representative's habitula indulgence in polemics is well known to us all and it came as no surprise to us when, in his wisdom, he chose to resort again to this tactic. The conclusion which we can draw

from his statement is that he, unlike others, has been neither able nor willing to cast aside the vestiges of his colonial upbringing and emerge as a free and independent agent. Indeed the Cambodian representative has tried his level best to emulate the methods of his new lord and master the Peking régime, in engaging in malicious verbal warfare, as well as in conducting hostile activities against all its neighbours.

Source : The United Nations General Assembly Official Records, Plenary Meeting, 22nd session, 1606th meeting, 23 November 1967,
pp 7 - 11.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The debate in 1968 (B.E.2511)

73. Mr. PANYARACHUN (Thailand) : The General Assembly has once again under consideration the question of the representation of China. This question has returned to the agenda year after year, owing partly to the importance ascribed to it by those States which claim to speak on behalf of the totalitarian communist régime on mainland China and which seek to expel, without any justifiable reason, the Republic of China from the Organization which it helped to found on behalf of the Chinese nation. Those self-appointed spokesmen have taken upon themselves the unenviable task of trying to convince enlightened world opinion of the peaceful and neighbourly intentions of a long-time and obdurate practitioner of Maoism. They are compelled by circumstances best known to themselves to turn a deaf ear to the innumerable and categorical pronouncements of Chinese Communist leaders, as well as to ignore recent history. Their depiction of mainland China as an essentially peaceful nation whose actions have been exaggerated and misunderstood is, unfortunately, completely at odds with the facts. Thus they have rendered themselves vulnerable to self-delusion or worse. If their action were of no real import or grave consequence for other nations, or indeed for the whole United Nations, then they would be at liberty to pursue it at their own risk and to their own detriment. But since the question impinges on the security and well-being of many States, including my country, Thailand, as well as the orderly and progressive development of the world Organization—perhaps its very existence—it is imperative that such action should not go unchallenged.

74. It has not been possible for Thailand and other nations which live in close proximity to mainland China to ignore its existence. We are indeed fully conscious of the People's Republic of China as a living reality. The political realities prevailing in that area not only are too obvious but are also keenly felt by us. Since its establishment, mainland China has relentlessly and conscientiously sought to impose its

hegemony on neighbouring countries by various means, including naked armed aggression, insidious aggression under the label of "wars of national liberation", subversion and infiltration. Its major export is revolution. It is single-mindedly dedicated to the overthrow of legitimate authorities of neighbouring States without exception. Among the more recent victims of Chinese Communist aggression are numbered not a few countries which have been friendly to a fault in their dealings with Communist China.

75. It gives my delegation neither pleasure nor pride to relate that India, Indonesia, Burma and Cambodia have since tasted the bitter fruit of experience. India still faces the threat of renewed open aggression across its northern frontiers and has to contend with Chinese Communist subversive activities in Nagaland. Indonesia has learned of new preparations, under the auspices of Peking, to overthrow its legitimate Government after certain perpetrators of the abortive Communist putsch have reviewed the situation with Chinese Communist authorities in Peking. In a typical broadcast by Radio Peking, acting for the Burmese Communist Party Central Committee, on 18 March 1968, "all oppressed people" throughout Burma were urged to "unite to overthrow the paper tiger-the No Win military government". Even Prince Sihanouk of Cambodia, in the face of growing Communist Chinese activities in his country has admitted in his press statement of 18 September last year that "I did not expect China to strike a blow at the Cambodia of Sihanouk and provide such thorough support for the local Communists against our régime and our people." Moreover, Chinese Communist leadership has in effect declared a guerrilla war on Thailand and committed provocations against the legitimate authorities of Malaysia, Nepal, the Philippines, Ceylon and many other countries both near and far.

76. Other victims of Chinese Communist aggression have not fared so well. The Republic of Viet-Nam and the Kingdom of Laos are deep in the throes of costly and destructive struggles to defend and preserve their existence as free and independent nations from the onslaughts of the North Viet-Nam

Communists who are aided and abetted by Communist China. Regarding the war in Viet-Nam, Radio Moscow in no uncertain terms on 22 May 1968 attested to the fact that "China does not desire talks concerning Viet-Nam; China wants war... Yes, dear friends, Mao Tse-tung desires that bloodshed in Viet-Nam be prolonged." Regarding Laos, it may be recalled that Communist China, a signatory to the Geneva Agreement of 1962, broke the said Agreement even before the ink was dry. Another example is the systematic and brutal persecution conducted against the people of Tibet by the Peking regime. Revered places of worship in Tibet have practically all been destroyed and converted into headquarters for suppressive operations.

77. Finally, the Korean experience should have taught the world, and particularly this Organization, a lesson as it was the first time, and up to now the only time, that this world body by a General Assembly resolution (498 (V)) and in no unequivocal terms found that "the Central People's Government of the People's Republic of China, by giving aid and assistance to those who were already committing aggression against the United Nations forces there has itself engaged in aggression in Korea."

78. Communist China has indeed participated in almost all the major crises in Asia and the Pacific. It is no use talking about the need for its participation. What is needed is its non-participation, its non-interference in the domestic affairs of other States and its constructive co-operation in our common endeavours to make the world a better and safer place to live in.

79. In the light of the foregoing, it is pertinent to ask whether the Chinese Communists accept the obligations contained in the Charter of the United Nations and are both willing and able to carry out those obligations. Statements have been made before this Assembly to the effect that the presence of Communist China in the United Nations "is a dire necessity for the strengthening of the authority and prestige of the Organization." One may indeed question whether the opposite is not more true. The Thai delegation entertains serious doubts about the willing-

ness or the ability of mainland China to fulfill the basic requirements as prescribed by Article 4(1) of the Charter. It is entirely a matter of conjecture not only whether Communist China would be willing to accept charter obligations or to carry them out faithfully, if at all, but ask whether Communist China would wish to join the Organization which it has denounced and reviled and whose nor principles and purposes it has abused and defiled both by word and by deed. Incidentally, none of the advocates of Communist Chinese representation in the United Nations has been able to give us any indication as to whether actually wishes to be in the United Nations.

80. What prospect will there be for peace and security with the presence in the United Nations of a ruthless instigator of wars of conquest and expansion? One shudders to think what would have been the outcome of many issues, peace-keeping and otherwise, confronting the United Nations if Communist China had been in the Security Council and the General Assembly. Do we really need to have Communist China in the United Nations to prove to the world community that the Security Council can be made to be completely impotent and to tally ineffective?

81. In the non-political fields, one also wonders whether international co-operation in solving many outstanding problems and in promoting and encouraging respectful human rights and for fundamental freedoms for all would be facilitated by the presence of a regime which wilfully launches the "cultural revolution" to obliterate the age-old heritage and cultural monuments of its own people. Not the greater part of the socialist group has found it impossible to co-operate with Communist China, and it is not difficult for us to appreciate the reasons.

82. Furthermore, how would the inclusion of a Power which disparages and decries any effort to attain the desired regulation of armament or complete disarmament be expected to inspire greater confidence among States Members of the Organization about achieving concrete results in this vital area of its responsibilities? As long ago as 1957, at the

Moscow Conference of Communist and Workers' Parties, Mao Tse-tung, according to Kommunist NO.8, May 1968, "advocated the Anti-Marxist idea that world imperialism could be defeated only as the result of a war involving missiles and nuclear weapons". Such continues to be the frame of mind of the present leaders in Peking. Communist China continues, as we are all aware, to reap scorn on the nuclear test ban Treaty¹ and to affront and defy world public opinion in respect of nuclear tests. It also blatantly and summarily rejected the Secretary-General's invitation to participate in the Non-Nuclear-Weapons States Conference held in Geneva recently².

83. It has been asserted or suggested that representation by the Communist Chinese regime, if permitted, in our Organization would turn the tiger into a lamb, a recalcitrant outlaw into a respectable and responsible member of the international community. If such a transformation could be assured, the Thai delegation for one would feel that brighter prospects of peace, security and freedom for small countries now being threatened by the bellicose dogma and expansionist policy of Communist China could well justify its proposed participation in the affairs of the United Nations. But, unfortunately, the record of events and their present trends do not allow for such optimism, and any assumption to the contrary is merely wishful thinking and is entirely divorced from reality. Since the start of the "cultural revolution" Communist China has isolated itself even further from the rest of the world. It champions armed violence and xenophobic hatred. In the People's Daily of 30 November 1967 it was stated flatly that "The Chinese have no desire to become Members of the United Nations."

84. The aim of universality, however desirable in itself, is not of paramount importance to the United Nations. Neither the size of the country nor its nuclear capability is the final determinant of its re-

1 Moscow Treaty signed 5 August 1963.

2 Held 29 August to 28 September 1968.

enhance its prestige and viability to the benefit of us all.

87. From the course of the general debate on the item before us during the course of a week, it should have become evident to all that the question is ^{one} that carries portents for the future development ~~if~~ not the survival of our Organization and cannot but have a profound effect on the important issues of peace, freedom and human progress. The stakes involved are of momentous significance and the outcome of weighty consequence. There is no doubt in the minds of the fourteen co-sponsors of draft resolution A/L.548 and Add.1, including Thailand, that this item poses an important question of the first magnitude and must accordingly allow as close to a unanimous exercise of option by Member States as possible. The Thai delegation is confident that when the matter is put to a vote and the roll call is taken, better judgement will carry the day, and the decision passed will be based on a reasoned and realistic appreciation of facts and not on the opportunism of temporary accommodation. My delegation urges the General Assembly to affirm once again that its previous decision "that any proposal to change the representation of China is an important question", under the terms of Article 18 of the Charter, remains valid.

88. The second draft resolution, which was introduced by Albania and other co-sponsors, appears in document A/L.549 and Add.1. Apart from its tendentious and bellicose language, it calls for the expulsion of the representation of the Republic of China from the United Nations and its replacement by representatives of Peking. In addition to the reasons I have outlined, it must also be recalled that the Republic of China is a founding Member of the United Nations and has been accorded the right by the wording of the Charter to be a permanent member of the Security Council. It follows that right cannot be summarily dismissed by a handful of the United Nations membership. Expulsion of an original and permanent member cannot be taken so lightly. All the more so when arguments advanced for such a drastic and unjust course of action are so contrary

to the provisions of the Charter and in direct conflict with the prevailing facts and circumstances.

89. Draft resolution A/L.550, submitted by the delegation of Italy and others, has been debated fairly thoroughly by a number of delegations. One obvious outcome of the debate is that the draft resolution has, unwittingly or otherwise, unified the two sides of the main China question. On that basis the draft resolution does not stand a chance of moving the question off dead centre as its proponents claim it will. The Thai delegation, therefore, sees no merit in the draft resolution from either the procedural or the substantive point of view and will accordingly vote against it, as it has done on previous occasions.

90. The solution to various world problems does not, my delegation submits, lie in the representation or participation of Communist China in the United Nations. Rather, it lies in Communist China's willingness to recognize the realities of life in Asia, the Pacific and other regions of the world—that no nation, however small, however fragile its independence may be, is prepared to be dominated and controlled by the Chinese overlord. Their national aspirations are to be free from domination and control by outside forces, from whatever quarter, and not to be subservient to anybody. At the same time, there is a growing trend among them toward regional consciousness and regional solidarity, and towards participation in constructive undertakings on the basis of equal partnership and mutuality of interests.

91. Communist China has no role in the United Nations or in the international community so long as it persists in resorting to "wars of national liberation" as its cardinal policy. If and when mainland China, irrespective of its political ideology, renounces its warlike policies and ceases its direction and support of dissident movements to overthrow the legitimate authorities of such countries as India, Burma, Malaysia, Laos, Cambodia, Viet-Nam, Indonesia, Korea and Thailand, China's role as a great nation inheriting the ancient and well-respected civilization of

Asia will inevitably be restored to it. But so long as mainland China stubbornly refuses to give due recognition to such facts of life, it will continue to have no place in the United Nations; it will have no place in the community of civilized nations nor, for that matter, in the conscience of mankind.

Source : The United Nations General Assembly Official Records, Plenary Meeting, 23rd session, 1724th meeting, 19 November 1968, pp.7 - 10.

สถาบันวิทยบริการ
ศาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The debate in 1969 (B.E.2512)

38. Mr. PANYARACHUN (Thailand): Once again we have before the Assembly a question that has been proposed for our consideration year after year. At the twenty-third session of the General Assembly the so-called Albanian resolution was defeated by a significant margin of votes-as indeed it has been every year since the draft resolution came before the General Assembly. It is also noteworthy that the margin last year was slightly better than in the previous year. In any event, the voting has been consistently illustrative of the tenor of world opinion and the conscience of mankind on this important issue.

39. The delegation of Thailand has not the slightest doubt that the result of our deliberation this year will be no different from the record of the past. The reasons why States Members of the United Nations have refused time and again to seat the Peking régime in the family of nations are not difficult to seek.

40. Since its assumption of the reins of Government on the Chinese mainland, the Peking régime has conducted a continuing and vicious campaign against this world body. It has defied the United Nations by acts which contravene the letter and the spirit of the Charter. The People's Republic of China has, by word and deed demonstrated its unwillingness to refrain in its international relations from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any State, as prescribed by Article 2, paragraph 4, of the Charter.

41. Moreover, far from being prepared to abide by the provisions of Article 2, paragraph 5, which obligates all Members to "give the United Nations every assistance in any action it takes in accordance with the present Charter" and to "refrain from giving assistance to any State against which the United Nations is taking preventive or enforcement action", the Peking régime has shown utter contempt for the Charter by its actions in the Korean war and in giving aid and continu-

ing encouragement to the North Korean regime in its present harassment against the United Nations forces in Korea.

42. It may be recalled that this Assembly condemned the Peking authorities for the part they played in North Korea's aggression against the Republic of Korea, which the United Nations was then taking action to defend from communist onslaughts.

43. The ruthless suppression of fundamental freedoms and human rights in Tibet perpetrated by the Peking régime shocked the conscience of mankind. It is indeed a sad commentary on contemporary Asian life that use of force in pursuit of conquest and subjugation has not yielded to the doctrine of constructive co-operation and mutuality of interests.

44. Thailand, which is a peace-loving country located on the periphery of the Chinese mainland, is made more than aware of the aggressive proclivities and expansionist tendencies of the People's Republic of China. Peking and its sister communist régime in Hanoi have been directing and assisting an insurgent war against the Thai people for the past several years. A guerrilla war was declared against Thailand almost five years ago, and it was not a mere threat. Since the Ninth Congress of the Communist Party convened at Peking in 1968, the policy of carrying on "wars of national liberation" against the neighbouring countries has been reaffirmed, to judge from the bellicose pronouncements of the leaders in Peking. The communist insurgents, with the direct and active assistance of Peking and Hanoi, are pursuing their invidious, subversive and terrorist activities in certain parts of Thailand, but their attempt to really the support of the Thai people and to create large-scale insurgency in our country has not met with success.

45. In neighbouring Laos, the Chinese communists and their North Vietnamese brethren have long taken over two Laotian provinces, Sam Neua and Phang Saly, in violation of the Geneva Agreements of 1954³ and the

³ Agreements on the Cessation of Hostilities in Indo-China, signed 20 July 1954.

Declaration of 1962⁴ of which both countries are signatories. At the present moment the North Viet-Nameese, with Chinese communist support, have about 50,000 regular troops in Laos and have increasingly conducted war operations against the Royal Laotian Government-the legitimate and neutral authorities which assumed power after the Geneva Conference of 1962⁵.

46. Peking also has its fingers in other pies as well, as is evident from its intervention and assistance to the Nagatribesmen in India-where the memories of the Chinese communist armed invasion across the Himalayas in 1962 still linger-and to the minority groups in Burma, as well as to the remnants of the Communist Party of Indonesia which failed only by the narrowest of margins to take over Indonesia with the backing of Peking not many years ago.

47. More recently, the world's attention has been drawn to the activities along the northern border of the People's Republic of China. The armed skirmishes and blockshed among fellow communists, the subsequent truculent stand and war frenzy, serve to warn all of us of the likely consequences of allowing such an irrational and violent regime to enter our midst. According to Pravda, in an editorial published on 28 August 1969 entitled "Peking's adventurist course":

"The Maoists do not even want to hear about a relaxation of international tensions. Quite the contrary, at moments of international crisis they play an instigatory part and call other nations to settle their problems 'with the rifle'."

⁴ Declaration on the neutrality of Laos and Protocol, signed 23 July 1962

⁵ Conference for the Settlement of the Laotian Question, held from 16 May 1961 to 23 July 1962.

48. In the course of the debate on this issue we listened to a few lectures on the history of China: how it was exploited, abused, and bullied by Western Powers. Numerous passages were quoted from books written by senators, former government officials and journalists who, for one reason or another, found it expedient to be apologetic about Peking's inexplicable and inexcusable policies and activities around the world. Even granting the fact that Peking's ills arose out of its preoccupation and obsession with the past injustices done to it by Western Powers, there can still be no adequate explanation or excuse for Peking's aggressive and illegal acts against India, Burma, Cambodia, Laos, Viet-Nam, Malaysia, Indonesia and Thailand. None of these countries is a Western Power with a past record of guilt. All, with the exception of Thailand, were themselves victims of Western imperialism; and injustices and abuses were meted out to them all, without exception. Why then is Peking bent upon undermining the legitimate authorities of these independent Asian countries? The answer, of course, lies in the Peking regime's long-held ambition and determination to dominate and control the destinies of these countries. In spite of its professed adherence to the Bandung Declaration, Peking has no wish to coexist peacefully with its neighbours and other States. It wants to expand, by force and violence, its sphere of influence—a concept which has become increasingly outmoded and unacceptable to self-respecting nations of the world. This is a reality with which we, the neighbouring countries of mainland China, in Asia, are forced to live.

49. Representatives who advocate the seating of the People's Republic of China have singled out the reality of the 700 million people who live in mainland China. We, who are constantly subjected to Peking's provocations and interventionist acts, need no reminder of that fact. We ignore neither the reality of one quarter of the human race nor the unwillingness of the leaders in Peking to subscribe to the basic obligations of a peace-loving State as prescribed in Article 2 of the Charter. Furthermore, as I stated in 1968:

"The aim of universality, however desirable in itself, is not of paramount importance to the United Nations. Neither the size of the country nor its nuclear capability is the final determinant of its representation in the world Organization. They may be pertinent considerations but they have to be considered in the light of the purposes and principles of the United Nations Charter." (1724 th meeting, para. 84.)

50. In contrast to the hostile behaviour and inflexible policy of the Peking regime, we have witnessed the constructive role of the Republic of China in the international community. It should be remembered that the Republic of China is a founding Member of the Organization and has made positive contributions to its activities and operations. Its representatives who have sat on the various bodies comprising the United Nations Organization have gained the respect of their colleagues for their reasoned approach to the assorted problems and burning issues facing the world.

51. The Republic of China has a competent and progressive Government which has made remarkable progress in nation-building and has made remarkable progress in nation-building and has participated in many peaceful co-operative efforts for the stability and prosperity of the region as a whole. The Republic of China has been recognized by a great majority of countries, many of which have become independent nations during the last decade and are therefore in a position to know what freedom is and what it takes to defend freedom against a tyrannical foe.

52. It should be observed that the sponsors of draft resolution A/L. 569 do not stop at the desire to admit the Peking regime into the world forum, but also demand the expulsion of the Republic of China from the United Nations. This proposition does not appear to have any logical basis; for to deprive over 13 million people of the representation which

they have long enjoyed in the world Organization is, to say the least, unreasonable, as well as illegal, even to many of those who might support the presence of the Peking regime which holds the bulk of the Chinese people under a yoke of terror and oppression.

53. I reiterate our firm belief, as stated in previous years and again in 1968, in the importance of the question under discussion, for the impact of our decision will be considerable and far-reaching, and the importance attached to the issue has been noted by all the speakers who have spoken before me. The proposal to change the representation of China is important to the Chinese people. It is important to the rest of the world and it is also important to the United Nations. On this basis, the delegation of Thailand has joined with fourteen other delegations in co-sponsoring draft resolution A/L.567 and Add.1-4. We deem it fitting and proper that the question be regarded, as in the past, as an important one requiring a two-thirds majority within the meaning of Article 18 of the Charter.

54. I should like to conclude by saying that the determination of this issue will be based, as far as the Thai delegation is concerned, on the dictates of common justice and the rule of international conduct governed by the laws of the family of civilized nations. The Thai delegation also expressed its confidence that the weight of world opinion, which clearly rejects the idea of rewarding violence and aggression, will be brought to bear on the States Members of the United Nations, which will proceed, as a result, to reject the proposed seating of the Peking regime in the world Organization.

55. In the final analysis, it should become patently clear that (and here I should like to quote the words of the Minister for Foreign Affairs of the Republic of China in his statement on 3 November 1969):

"The right to determine who should represent China in the United Nations belongs to the Chinese people and to no one else,

It is not for any Member of the United Nations to encroach upon a matter which is in the exclusive domain of the Chinese people."

(1798th meeting, para. 123.)

56. My delegation concurs with this view and regards the question as an internal matter for the Chinese people to resolve. Solution to the China question can never be found through the interference of a third party, or by any one-sided effort of those spokesmen who tend to under-estimate its complexities, and particularly to misjudge Peking's intentions and mood. The Thai delegation will therefore vote against draft resolution A/L.569, sponsored by Albania and others.

Source : The United Nations General Assembly Official Records, Plenary Meeting, 24th session, 1806th meeting, 10 November 1969,
pp. 4 - 6.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The debate in 1970 (B.E.2513)

36. Mr. PANYARACHUN (Thailand): The tragedy which befell the eastern part of Pakistan over the weekend has brought untold sorrow to the entire world. Natural disasters are not uncommon in many parts of the world, but the frequency and the scale of danger to life and property of those disasters which had afflicted Pakistan in recent years have made the national calamity all the more tragic. My delegation wishes to convey its deepest sympathy to the Government and the people of Pakistan and to express a hope that the international community will be responsive to the needs of the Government of Pakistan in this hour of grief.

37. The Assembly is now considering an issue of great significance, the question of the representation of China. For two decades now the question has occupied our serious attention. Since 1961, when the matter first appeared on the agenda of the General Assembly, this important issue has been a subject of wide-range debates in this forum. It seems clear to my delegation that Member States regard this matter as one of special importance and have given it most careful consideration both in and outside the General Assembly.

38. Those who are endeavouring to reduce this significant problem to a mere procedural matter of credentials need to be reminded that the question under consideration has always been treated as one of special importance which has far-reaching consequences or repercussions, not only within this world Organization but also in Asia and elsewhere throughout the world. It is with these considerations in mind that the Thai delegation decided once again to join with other delegations in submitting to the General Assembly the resolution A/L.599 and Add. 1, requesting the Assembly to reaffirm its previous decision that, in accordance with Article 18 of the Charter, any proposal to claim the representation of China be treated as an important question that must be decided by a two-thirds majority of the Members present and voting.

39. In 1961, when this question came up for debate in the Assembly for the first time, the representation of Thailand in this forum expressed surprise and perplexity at the way and manner in which this matter was presented. He stated (1076th meeting) that the Assembly was confronted with the problem of the membership of one Member State being challenged not by another authority but by another Member State. Apparently on behalf of that other authority, without any clear desire or intention on the part of that authority to participate in the activities of the world Organization.

40. This anomalous and ambiguous state of affairs still exists today and has not really changed except for the fact that the original proposer of this item later dropped out and was superseded by others. Despite eloquent pleas which have been heard around this hall asking the Organization to restore so-called lawful rights to a régime in the United Nations, no one has heard a clear-cut response from the régime in question to the question whether it wishes to become a Member.

41. Although this question has been on our agenda for nine years, it is still a fact that the People's Republic of China has, so far, not applied for membership of our Organization. Its leaders have, moreover, repeatedly made statements demanding changes concerning the United Nations that must be effected before the People's Republic of China would even consider becoming a Member of the Organization. Prime Minister Chou En-lai has stated that:

"The United Nations must correct all of its mistakes of the past and must be thoroughly reorganized and reformed.

"If this goal is not reached, then the possibility will increase that a new revolutionary United Nations will be set up."

42. On 29 September 1965 Marshall Chen Yi, Foreign Minister of the People's Republic of China, demanded the following conditions: first, the expulsion of the Republic of China from the United Nations; second, the complete reorganization of the United Nations; and third the with-

drawal of the General Assembly resolution condemning Peking as an aggressor in the Korean conflict.

43. Surely it should not be this world Organization which has to adapt itself to suit the taste and rigid criteria of the People's Republic of China, but rather the reverse. The People's Republic of China, the supporters of which are seeking its admission to this Organization, must prove first that it, in the judgement of Member States, is qualified for admission. It must first prove itself to be a peace-loving State and show concrete signs of accepting all the obligations as enunciated in the Charter.

44. The sponsors of the present draft resolution A/L.605 once again seek not only to gain admission of the Peking regime to the United Nations but also to expel from this Organization another Member, the Republic of China, which has strictly adhered to and has faithfully carried out its obligations under the Charter, and which moreover has made its contribution in various fields of activities of the United Nations. The attempt to expel an original and faithful Member, the Republic of China, seems to us most unjust and quite unjustified. In my intervention last year, I said:

"This proposition does not appear to have any logical basis: for to deprive over 13 Million people of the representation which they have long enjoyed in the world Organization is, to say the least, unreasonable, as well as illegal, even to many of those who might support the presence of the Peking régime...". (1806th meeting, para. 52.)

It would also be contrary to the principle of universality of membership which so many advocates of the current draft resolution have talked so much about.

45. The relevant question surely is whether the People's Republic of China is prepared to comply with the provisions of the Charter of the United Nations. Article 4, paragraph 1, of the Charter clearly states

"Membership in the United Nations is open to all ... peace-loving states which accept the obligations contained in the present Charter...". So far as my delegation is concerned, we have seen no evidence that would qualify the People's Republic of China as a peace-loving State. Records of Peking's policy of open and indirect aggression and subversion in Viet-Nam, Laos, Cambodia, Burma, India, Malaysia, Indonesia and Tibet, as well as in my country, Thailand, and others in Asia are too well known to need repeating here. During the Ninth Party Congress of the Communist Party of China held at Peking from 1 to 24 April 1969, Marshal Lin Biao reiterated his régime's support for the revolutionary movement of the proletariat in various countries and the struggle for national liberation by the People of Viet-Nam, Laos, Thailand, Burma, Malaysia, Indonesia and other nations in Africa and Latin America. One reason that the war in Indo-China has continued unabated is due to the support which the aggressors received from the People's Republic of China. Mao Tse-tung's philosophy that "political power grows out of the barrel of a gun"¹ and his theory concerning the expansion of Communist doctrine by force could hardly be considered to consonant with the purposes and principles of the Charter of the United Nations. Peking's subversive activities in many other countries in Asia and its all-out support of the so-called "wars of national liberation" all over the continent of Asia show that it holds no respect for the principle of Non-intervention in the domestic affairs of other States which forms one of the cardinal principles of our Organization.

46. In our view, the People's Republic of China has so far not shown that it was willing or able to accept the obligations as contained in the Charter of our Organization. On the contrary, it has seen fit to attack and to throw abuses at the United Nations. The Peking régime

1. Quotations from Chairman Mao Tse-tung (Peking, Foreign Languages Press, 1966), p.61,

has clearly demonstrated, particularly in the eyes of the people of Asia who have been victims of their aggression and subversion, its want on disregard for the cherished principles and purposes of the United Nations as enshrined in the Charter.

47. For the reasons explained above, my delegation will vote against draft resolution A/L.605 proposed by Albania and others. We continue to hold the view that the Republic of China is entitled to retain its seat in the United Nations and its various organs.

48. Before I conclude, I wish to reiterate again my delegation's view which was given by my Foreign Minister in his address to the General Assembly on 23 September this year. He said:

"...in our view, the question of representation is one which should be left to the Chinese people itself and any settlement of the issue should be the responsibility of the two contending parties. No initiatives or measures taken by Member States of the United Nations can be expected to yield satisfactory results. Nor can any solution or formula devised by others be expected to gain the acceptance of the rival parties." (1846th meeting, para.77.)

Source : The United Nations General Assembly Official Records, Plenary Meeting, 25 th session, 1911th meeting, 19 November 1970,
pp 4-6.

The debate in 1971 (B.E.2514)

103. Mr. KHOMAN (Thailand): At this late stage of the debate it has become abundantly clear that for the United Nations the problem which is now before the Assembly is one of the most complex, delicate and difficult with which it has had to deal-and so it is for many States which are Members of this Organization. For Thailand, separated from the western extremity of the Chinese mainland by an 80-mile narrow strip of Burmese and Laotian territory, and for the Thai people who at one time-over a thousand years ago-used to live in a part of what is now China and had to migrate to their present abode as a result of prolonged wars and conquests, the problem is one of vital importance,

104. It is by no means a problem of changing government and changing representation. That would be relatively easy to dispose of. Rather is it a question intimately connected with the fragile and intricate fabric of international life, interwoven with the composite political, ethnic, social, cultural and security elements not merely of Asia but of the entire world.

105. That is why it is not conceivable that legalistic arguments or juridical contentions alone will be adequate to deal with this problem. The present question relates closely to certain present-day realities, deriving from the historical past and still unfolding, which could hardly be anticipated at the time when the United Nations was founded 26 years ago. Its connexions and ramifications reach the inner depths of Asian life and its implications go far beyond the confines of the ancient Asian continent indeed, they extend to many parts of the world; therefore its handling requires not only legal and juridical, but also political, psychological and perhaps philosophical, considerations. In other words, while we are not tackling the question of Chinese representation in the United Nations, we are in fact dealing with something that touches upon the tenuous threads of Asian political life, as well as upon the

precarious balance of forces within both the Asian and Pacific region and far out in the rest of the world.

106. The historical developments on the Chinese mainland since that time are well known to all of us and need no further elaboration. However, in the United Nations context, there are a few salient facts which need to be recalled for a better understanding of the complex aspects involved as well as the difficult dilemmas facing many of us who are genuinely interested in peace and in the future of our Organization. Such a proper understanding may in turn, it is hoped, lead to a solution which would be based on fairness and realism and would be in consonance with the purposes and principles of the Charter of the United Nations.

107. First, China is a founding Member of the United Nations and, since the Organization's inception 26 years ago, has been responsibly represented by the Government of the Republic of China, which has for over two decades enjoyed the support of the majority of United Nations Members.

108. Second, no similar situation has heretofore arisen in which two governments, each effectively controlling a part of the territory of a State Member of the United Nations and claiming jurisdiction over the remaining part, have maintained the necessary attributes of sovereignty in the areas under their respective control for such a long period of time. After the take-over of the mainland by the People's Republic of China, the other Government, that of the Republic of China, established its seat on Taiwan and has been recognized by, as well as entertained diplomatic relations with, a substantial number of States, many of which are Members of this Organization. In the meantime, the People's Republic of China has consolidated its rule over the mainland and has gradually gained recognition from a significant number of States, many of which are also Members of this world body.

109. In the United Nations purview, the question of whether or not the

Republic of China has the "right" to represent China in this Organization has been determined in past years by decisions taken in the light of the purposes and principles of the Charter, as well as by events occurring at the time. It is true that the principle of universality has been invoked to justify the seating of Peking. Likewise, it has been pointed out by many that the same principle should also be applied, with equal force, to the 14 million people on Taiwan whose Government, that of the Republic of China, represents a viable entity which is exercising effective authority over them. Any proposal which would result in a denial of the representation of that entity in the United Nations is unavoidably an infringement of the very same principle and would not bring us nearer to the goal of universality of the membership of the United Nations.

110. Moreover, there are also the important principles of self-determination and non-interference in the internal affairs of Member States. Ultimately, it should be recognized that the divergence between the Republic of China and the People's Republic of China is a strictly Chinese people themselves certain not by outsiders, or even by the United Nations

111. If the United Nations were to intervene or to pass judgement by inviting one and excluding the other, it would do so only at the risk of violating the two Charter principles. Whether or not the respective claims of the two parties will be realized in the future is irrelevant at the present time. The fact is that both claims remain extant claims. While both the People's Republic of China and the Republic of China regard Taiwan as part of China and claim sovereignty over the whole of China, the simple fact is that the former, the People's Republic of China has no control over Taiwan and the latter no control over the mainland would like to refer to the interview given to Mr. James Reston and Published in The New York Times of 10 August 1971. In that interview the Prime Minister of the People's Republic of China, Mr. Chou En-lai, admitted that the *ratus quo* of Taiwan has remained for 21 years, thus

confirming his recognition of the fact of the effective control of Taiwan by the Republic of China.

112. The third fact is that while most Member States, including my country, Thailand, would favour the representation of the People's Republic of China in the United Nations, the entry of Peking, even on its own terms, cannot undo the reality of the Republic of China on Taiwan. In this respect, dual representation is the only logical solution, albeit perhaps a transitional one until the Chinese people can resolve the question for themselves and by themselves. It has been said by some that partial representation would mean no representation at all. In the United Nations framework every representation is entitled to one vote, no more no less. On the other hand, if the Republic of China were to be deprived of the right to representation in the world body, then the 14 million people, numbering more than the population of two thirds of the Member States, would have no proper representation in the Organization. Surely this situation, should it be permitted, would be equally "untenable", "unjust" and "unrealistic".

113. The foregoing facts constitute incontestable political realities of the present situation. From the point of view of many nations in Asia, including Thailand, the fact of the People's Republic of China is undeniable and is more keenly felt by them than by the countries situated farther away. As I already said in my statement to the Assembly last month (1946th meeting), it is our sincere hope that many Asian and indeed world problems will have a better chance to be resolved and, consequently, the prospects of peace in our part of the world further enhanced, by Peking's entry into the United Nations. That is why my Government has decided to support the representation of the People's Republic of China in both the Assembly and the Security Council. If, however, we also support the continued representation of the Republic of China in the Organization, it is because Thailand has had friendly and normal relations with Taipei and there is no valid justification to do

away with them. On the other hand, Thailand up till now has had no official relationship with Peking.

114. Our delegation's support for dual representation in the present case of China, which is in accord with the substance and intention of the Charter, also applies to the cases of other divided States, without prejudice to an eventual settlement by the peoples concerned. The situation of divided countries, stemming as it does from certain anomalies of international life, represents not a permanent situation but rather a temporary one. There is, however, no denying the fact that the concept of dual or multiple representation has already existed in this Organization and is likely to be resorted to more frequently in the future as a new pattern of international life to give expression to present-day international complexities. As a result, it is not unrealistic to expect that the United Nations will have in the not-too-distant future to deal with question of the admission of existing divided States into the world Organization.

115. It remains for me to add that my delegation has based its position entirely on the requirements of present political realities and the existing facts of international life, and on strict observance of the purposes and principles of the United Nations Charter. It entertains no desire to indulge in any "procedural manoeuvre" for its own sake, but has in mind only the interests of our Organization, the interests of world peace and the future well-being of mankind. For this reason it has endeavoured to be candid and forthright, even at the risk of jeopardizing short-term advantages. It fully believes that the world body should be the proper judge of its own procedure. Therefore, it has limited itself to using reason in trying to find the best possible solution to the difficult and important question imposed on the world body by events beyond its control and unanticipated by founders of our Organization. It has not lost sight of the fact that both Peking and Taipei firmly adhere to the concept of "one China".

116. Other countries, such as Thailand, also believe in the unity and integrity of all sovereign States, and my delegation would like to reiterate its hope that time will bring better comprehension and possibly an accommodation of the conflicting claims of the parties involved. After all, during the past 21 years when the People's Republic of China, mainly of its own doing, has remained outside the United Nations, no solution has been found to the question of China. Now that the two contending parties may eventually come to live side by side in our Organization, it is not impossible that, with the help of the United Nations' harmonizing influence and inspired by the atmosphere of international co-operation, they might find a common ground for working together to overcome their differences, something they have so far been unable to do elsewhere.

117. It is hoped that some time in the future the peoples of the United Nations will live as one world, united and all-embracing, under the sign of universality and in accordance with the letter and the spirit of the Charter. How the General Assembly deals with this important question of Chinese representation during its current session may well have a lasting impact on the prospects of attaining those United Nations ideals. The General Assembly would do well not to close its eyes to reality but to act in consonance with its mandate, which is to assist opposing parties to compose their differences and certainly not to intervene in a purely internal affair, in this case a China affair, or take a decision in favour of one party to the detriment of the other. With this in mind, the Thai delegation has decided to co-sponsor two draft resolutions—one on non-expulsion and the other on dual representation—which have been tables under agenda item 93 and appear in documents A/L.632 and Add.1 and 2 and A/L.633 and Add.1 and 2. It is the view of my delegation that these draft resolutions, if adopted by the General Assembly, would reflect more faithfully the existing complex realities of international life in Asia and serve the purposes and principles of the Charter of the United Nations.

118. Above all, the cause of peace and stability in the world will benefit by opening up opportunities for contacts and negotiations that may lead to the peaceful settlement of vexing international problems which have threatened on many occasions to disrupt the peace and tranquillity of the world. For many of us around here, there is confidence that the Chinese leaders on the mainland will rise above the entanglements, political manoeuvrings and threatening argumentation of some, and will give the measure of Chian's greatness and wisdom by accepting to join this world Organization on a basis that will enhance the United Nations and make it a truly international instrument of peace and harmony.

Source : The United Nations General Assembly Official Records, Plenary Meeting, 26th session, 1974th meeting, 22 October 1971,
pp. 12 - 14.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย